ÎNTREAGA LUMEA VA LUA FOC!

UN STROP DE HAOS

HADES X PERSEFONA
VOLUMUL AL IV-LEA

AUTOAREA SERIEI ADRIAN X ISOLDA

SCARLETT ST. CLAIR

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA EDGE

un STROP de HAOS

HADES X PERSEFONA

VOLUMUL AL IV-LEA

Traducere din limba engleză
de
MARIA ADAM

LEDA **■DGE**

PARTEA I

„Plăti-veţi cu vârf şi îndesat nelegiuirea.”

HOMER, ODISEEA[2]

2 Homer, Odiseea, traducere de George Mumu, Editura Univers, Bucureşti, 1971, p. 855 (Cartea XXII, 77-78) (n. tr.).

CAPITOLUL I
Persefona

PERSEFONEI îl ŢIUIAU URECHILE, IAR LUMEA DE JOS SE cutremura violent sub tălpile ei.

Cuvintele lui Hecate o şocaseră.

„E zgomotul Titanilor eliberaţi de Tezeu.”

Tezeu, fiul lui Poseidon, un bărbat pe care-l întâlnise doar o dată în trecere, reuşise să-i distrugă viaţa în decurs de doar câteva ore. Totul începuse cu răpirea Sibilei şi a Harmoniei, iar de acolo totul mersese din ce în ce mai prost. Acum, Zo- fie şi Demetra muriseră, Coiful întunericului dispăruse, iar
Hades era de negăsit.

Nici măcar nu ştia sigur dacă e cuvântul potrivit, dar cert era că nu-l mai văzuse de când îl lăsase în biroul ei din Turnul Alexandria, ţintuit pe loc de magia ei. Privirea lui când o văzuse plecând nu-i dădea pace nici acum, dar chiar nu avusese altă variantă. Nu ar fi lăsat-o să plece, iar ea nu voia să- 1 lase să fie pedepsit pe vecie pentru că nu-i acordase cuiva o favoare.

Dar ceva nu era în regulă, fiindcă Hades nu venise după ea, acum nu era aici, iar tărâmul lor era rupt în bucăţi.

Un nou cutremur a zguduit Lumea de Jos, iar Persefona s- a uitat la Hecate, care stătea în faţa ei, cu o expresie întunecată şi trasă la faţă.

— Trebuie să plecăm, a spus Hecate.

— Să plecăm? a repetat Persefona,

— Trebuie să oprim Titanii, Să ne dăm măcar silinţa.

Persefona nu făcea decât să o privească. Zeiţa Vrăjitoriei făcea şi ea parte dintre Titani, Poate era capabilă să lupte cu

CAPITOLUL I
Persefona

PERSEFONEI îl ŢIUIAU URECHILE, IAR LUMEA DE JOS SE cutremura violent sub tălpile ei.

Cuvintele lui Hecate o şocaseră.

„E zgomotul Titanilor eliberaţi de Tezeu.”

Tezeu, fiul lui Poseidon, un bărbat pe care-l întâlnise doar o dată în trecere, reuşise să-i distrugă viaţa în decurs de doar câteva ore. Totul începuse cu răpirea Sibilei şi a Harmoniei, iar de acolo totul mersese din ce în ce mai prost. Acum, Zo- fie şi Demetra muriseră, Coiful întunericului dispăruse, iar
Hades era de negăsit.

Nici măcar nu ştia sigur dacă e cuvântul potrivit, dar cert era că nu-l mai văzuse de când îl lăsase în biroul ei din Turnul Alexandria, ţintuit pe loc de magia ei. Privirea lui când o văzuse plecând nu-i dădea pace nici acum, dar chiar nu avusese altă variantă. Nu ar fi lăsat-o să plece, iar ea nu voia să- 1 lase să fie pedepsit pe vecie pentru că nu-i acordase cuiva o favoare.

Dar ceva nu era în regulă, fiindcă Hades nu venise după ea, acum nu era aici, iar tărâmul lor era rupt în bucăţi.

Un nou cutremur a zguduit Lumea de Jos, iar Persefona s- a uitat la Hecate, care stătea în faţa ei, cu o expresie întunecată şi trasă la faţă.

— Trebuie să plecăm, a spus Hecate.

— Să plecăm? a repetat Persefona,

— Trebuie să oprim Titanii, Să ne dăm măcar silinţa.

Persefona nu făcea decât să o privească. Zeiţa Vrăjitoriei făcea şi ea parte dintre Titani, Poate era capabilă să lupte cu

zeii mai vârstnici, dar Persefona abia izbutise să o înfrunte pe mama ei olimpiană,

— Hecate, eu nu pot..., a început ea, clătinând din cap, dar Hecate i-a luat faţa în mâini.

— Ba poţi! a spus ea, străpungând-o cu privirea ei. Trebuie!

„N-ai de ales.”

Persefona a auzit ce nu spunea Hecate, deşi ştia că zeiţa avea dreptate. Era mai important decât protejarea propriului tărâm.

Era vorba de protejarea lumii.

Şi-a alungat îndoiala, cu o hotărâre nestrămutată de a dovedi că merită coroana şi titlul pe care le primise.

— O, draga mea! a exclamat Hecate, lăsându-şi mâinile în jos şi împletindu-şi degetele cu ale Persefonei. Aici nu e vorba de merit.

Asta fost tot ce a mai apucat să rostească înainte ca magia ei să erupă cu o explozie puternică şi să le teleporteze pe Câmpiile Asfodelului. în ciuda distrugerii pe care Persefona o văzuse în confruntarea cu Olimpienii în afara oraşului Teba, nu reuşise să-şi imagineze ce puteau face Titanii din ţinutul ei, dar realitatea era catastrofală.

Cândva, Munţii Tartar se înălţaseră şi coborâseră ca valurile unei mări furioase. în ciuda utilităţii lor şi a ororii pe care o ascundeau, fuseseră frumoşi – o umbră întunecată şi zimţată pe fundalul orizontului îndepărtat.

Acum erau culcaţi la pământ, de parcă ar fi fost zdrobiţi picioarele unui uriaş, iar cerul se despicase ca o rană deschisă către lumea de sus.

Ceva scăpase deja din Lumea de Jos.

Pământul s-a zguduit, şi o mână uriaşă a ţâşnit din adâncurile Tartarului cu o explozie de pietre care au zburat prin aer. Capul unui Titan s-a ivit din închisoare, iar acesta a scos un urlet

înfiorător. Zgomotul acesta oribil şi la fel de distrugător a spulberat piscurile din apropiere de parcă ar fi fost din sticlă,

Persefona şi-a amintit ce spusese Hades despre Titani. Pentru că nu erau morţi, ci doar întemniţaţi, îşi păstrau toate puterile.

— lapetus, a şuierat Hecate. E fratele lui Cronos şi Zeul Nemuririi,

Hecate a privit-o în ochi,

— Mă ocup eu de el. Tu trebuie să închizi cerurile.

Persefona a dat din cap, deşi mintea sa abia reuşea să înţeleagă ce însemna asta. Trebuia să-şi folosească magia pe care o căpătase după nunta cu Hades.

Hecate s-a teleportat prima şi a apărut în aer deasupra capului lui lapetus. Deodată, se împărţise în trei şi toate îl înconjurau pe Zeul Nemuririi. Scotea din mâini flăcări negre care se uneau ca un şuvoi fierbinte spre Titan. Urletul de furie al lui lapetus a vibrat prin aer când a fost lovit de magia ei.

Cum lapetus era distras, Persefona a invocat întunericul din ea, căutând sentimentele ce o făcuseră să distrugă Lumea de Jos când dăduse peste Hades şi Leuce în Pădurea Disperării. Amintirea aceea o făcea să se simtă istovită şi chinuită. Deşi ceea ce văzuse atunci nu era real, emoţiile încă o copleşeau. Din neliniştea aceasta a înflorit puterea ei, o forţă care se agăţa de rădăcinile Lumii de Sus aflate deasupra. Acestea au străpuns cerul întunecat ca nişte şerpi care s-au împletit la un loc, închizând hăul căscat.

S-a simţit cuprinsă de uşurare şi s-a întors spre Hecate, care încă se lupta cu lapetus. Acum se putea concentra să-l închidă pe Titan în închisoarea din munte, dar ceva a lovit-o cu putere şi a facut-o să zboare prin aer. Când a aterizat, s-a

rostogolit tocmai până la marginea Asfodelului, unde câmpul cobora către o vale.

A tras cu mare greutate aer în piept, deşi îşi simţea plămânii îngheţaţi. Apoi s-a ridicat în patru labe şi a dat cu ochii de un monstru – o creatură cu trei capete, unul de leu, unul de capră şi unul de şarpe.

Leul a mugit în faţa ei, dezvelindu-şi colţii ascuţiţi. Capra şi-a deschis botul şi a suflat un foc otrăvitor ce a umplut aerul de funingine. Şarpele a ţâşnit cu repeziciune, dar nu a ajuns suficient de aproape ca să-şi înfigă colţii plini de venin.

Creatura era o himeră evadată din Tartar, un amestec haotic de animale, toate periculoase intr-un fel sau altul.

— Futu-i!

Monstrul s-a repezit spre ea, iar Persefona s-a dat înapoi, uitând cât de departe se afla de marginea văii, A căzut, rosto- golindu-se peste margine şi aterizând pe pământul tare, acoperit de iarbă.

S-a teleportat şi s-a trezit în fund la baza pajiştii. S-a uitat în sus la himera care mugea deasupra şi s-a mirat când a auzit încă un muget ce venea din spate. S-a întors şi a văzut altă himeră gata să atace. Alte două se apropiau, flancând monstrul.

S-a împleticit în spate când o umbră i-a trecut pe deasupra capului. Prima himeră sărise de pe stâncă şi se alăturase luptei, apropiindu-se încet de puţinul spaţiu care îi mai rămăsese.

— De ce sunteţi atât de multe? a murmurat ea, uitându-se frustrată de la o creatură la alta şi studiindu-le.

Deodată, o rodie imensă a lovit capul caprei ce ieşea din spatele uneia dintre himere. Aceasta şi-a întors capul într-o parte, apoi a scuipat foc şi a scos un ţipăt plin de furie, dând foc unei creaturi de lângă ea. Creatura a scos un ţipăt oribil şi s-a

prăbuşit la pământ, rostogolindu-se în iarba deasă, dar flăcările păreau să se înteţească şi mai tare.

Au urmat şi mai multe rodii ce cădeau ca o ploaie peste monştri. Când s-au întors cu faţa spre noii atacatori, Persefona a văzut că sufletele se adunaseră într-o mulţime imensă. Primul şir era alcătuit din femei şi bătrâni ce ţineau coşuri cu fructe. Yuri se afla printre ei şi, cu toate că Persefonei i-a crescut inima văzându-şi oamenii, bucuria i s-a preschimbat repede în spaimă când himera a rupt-o la fugă spre ei.

Nu ştia ce avea să se întâmple când morţii înfruntau o ameninţare pe tărâmul lor, dar nici nu voia să afle.

însă, în timp ce urmărea scena, al doilea şir a ieşit în faţă – bărbaţi şi femei înarmate. Ian era în faţă şi dădea ordine pe măsură ce himera se apropia,

— Săriţi-le la beregată! a cerut el. Gâturile lor sunt făcute din foc şi vă vor topi armele, sufocându-le.

Trei himere goneau spre sufletele adunate, dar una s-a întors spre Persefona, Leul şi-a dezvelit dinţii, iar ochii caprei s-au înroşit de flăcări. Şarpele s-a tras înapoi, gata să atace. Persefona s-a tras înapoi în timp ce creatura făcea paşi de prădător spre ea. Exact când a vrut să atace, căscând fălcile largi ale celor trei capete, ea s-a teleportat. Voia să-şi invoce magia, să prindă creatura într-un desiş de spini, dar, de îndată ce a apărut în spatele himerei, un animal masiv s-a aruncat spre monstru. Persefonei i-a luat o secundă să-şi dea seama ce atacase – un câine cu trei capete.

Nu orice câine cu trei capete – Cerber, Typhon şi Orthrus.

Nu-i mai văzuse niciodată uniţi într-un singur corp, dar Hades îi povestise despre asta. „Cerber

e un monstru”, spusese el. „Nu un animal,”

Uneori, Cerber apărea ca o singură creatură, alteori ca trei creaturi diferite, iar acum părea să se fi triplat, înălţându-se deasupra ei în timp ce arunca himera prin aer. Aceasta a aterizat la ceva distanţă şi nu s-a mai mişcat. Cerber s-a întors spre Persefona, iar trupul său masiv a început să se gudure la vederea ei.

— Cerber...

Şi-a înghiţit cuvintele, fiindcă o pocnitură puternică i-a atras atenţia spre orizontul muntos unde Hecate se lupta cu lapetus. Mâinile mari ale Titanului reuşiseră să iasă printre rădăcinile zdravene invocate de Persefona ca să închidă cerurile şi, cu o smucitură colosală, le-au rupt. Sufletele adunate pe pajişte au început să scoată urlete înfricoşate în timp ce aşchiile de lemn cădeau peste Lumea de Jos.

Munţii au cedat sub impactul rădăcinilor în cădere. A urmat un vaiet aprig şi furios şi şapte capete ca nişte şerpi au ieşit din adâncurile prăbuşite ale muntelui. Persefona a îngheţat de spaimă când a recunoscut silueta bulboasă a Hidrei.

— Futu-i!

Nu avusese decât un control limitat asupra situaţiei, dar acum rămăsese şi fără el.

— Se pare că eşti în încurcătură, Sefy.

S-a uitat în stânga, unde Hermes se manifestase în toată gloria lui aurită, încă în armură după confruntarea lor cu Olimpienii. Se pierduse de el pe câmpul de luptă, dar fusese primul care stătuse între ea şi Zeus – el şi Apollo.

Mirosul familiar al dafinului i-a atras atenţia şi Persefona s-a întors, văzându-l pe Zeul Muzicii în dreapta. Părea stoic şi calm şi i-a schiţat un zâmbet,

— Bună, Sefl a spus el.

I-a zâmbit şi ea.

— Bună, Apollo!

— Nepoliticos! a comentat Hermes. Pe mine nu m-ai salutat.

— Bună, Hermes! a spus ea, uitându-se din nou la el.

Hermes a pufnit cu dispreţ.

— Nu înseamnă nimic dacă trebuie să-ţi atrag atenţia.

Ea a zâmbit şi a izbucnit în plâns în acelaşi timp, copleşită de recunoştinţă pentru prezenţa lor,

— Nu plânge, Sefy! i-a cerut Hermes. Era doar o glumă.

— Nu plânge din cauza glumei tale proaste! s-a răstit Apollo.

— O? Şi tu o cunoşti chiar atât de bine?

— Nu greşeşte, Hermes, a zis Persefona, ştergându-se repede la ochi. Sunt doar,.. foarte bucuroasă că sunteţi aici.

Expresia lui Hermes s-a mai îmbunat, dar Tartarul le-a atras din nou atenţia când Hidra a mugit şi s-a năpustit de pe vârfiil unde se afla, aterizând în Pădurea Disperării, Copacii trosneau sub trupul ei masiv de parcă ar fi fost doar nişte rămurele. Monstrul dădea necontenit din capete, împroşcând cu veninul otrăvitor ce cădea ca o ploaie fatală peste Lumea de Jos, pâijolind şi înnegrind tot ce atingea, inclusiv o himeră al cărei vaiet cumplit a umplut aerul când otrava a ars-o de vie.

în acelaşi timp, lapetus reuşise să se elibereze şi mai mult, iar acum avea tot capul expus până la umeri. Avea o faţă subţire şi ochi furioşi şi duşi în fundul capului ce străluceau de parcă ar fi scos flăcări. Părea crud şi plin de răutate; Persefona nu se aştepta la nimic altceva din partea Titanului care fusese întemniţat secole întregi – era doar încă un lucru pe care trebuia să-l înfrunte cu toată

forţa brută a furiei lui.

Persefona s-a simţit învăluită de magia străveche a lui He- cate, ca şi cum şi-ar fi luat energia din tot ce se afla în Lumea de Jos. Părul pe braţe şi pe ceafa i s-a ridicat şi limba i s-a uscat dintr-odată, Hecate şi-a eliberat apoi puterea cu o explozie gigantică, lapetus s-a prăbuşit sub forţa ei şi s-a lovit cu capul de munţi, dar Persefona ştia că tot nu era suficient,

— Trebuie să-i ducem înapoi în Tartar, a spus Persefona.

— Ne ocupăm noi de asta, a zis Hermes. Tu fa-ţi griji pentru gaura aia imensă din cer!

Probabil îi simţiseră îndoielile, fiindcă Apollo a adăugat:

— Te descurci, Sef. Tu eşti Regina Lumii de Jos.

— Unica Regină, a completat Hermes. Din câte ştim noi.

Persefona şi Apollo s-au încruntat la el.

— E doar o glumă, a scâncit Hermes.

Apollo a oftat şi a făcut câţiva paşi în faţă. Arcul i-a apărut în mână şi tolba în spinare.

— Să mergem, Hermes!

Zeul Năzbâtiilor a făcut un pas, apoi s-a întors spre Persefona.

— Dacă te ajută cu ceva, a zis el, nu există nimeni altcineva.

Ea ştia la ce se referă. Nimeni altcineva nu putea să-i prindă pe Titani sau să ascundă monştrii în Tartar, Nimeni altcineva nu putea să repare cerul despicat.

Era o putere oferită Regelui şi Reginei Lumii din Jos.

Era ori Hades, ori ea, iar Hades nu se afla aici.

Absenţa lui îi apăsa pieptul, deşi ştia că nu e momentul să se întrebe ce se întâmplase cu el de când îl văzuse ultima oară. Trebuia să se ocupe mai întâi de ce se afla în faţa ei şi, cu cât reuşea să

elimine ameninţarea mai devreme, cu atât putea să-şi găsească soţul mai curând.

Hermes şi-a desfăcut aripile şi s-a ridicat în aer, zburând peste câmpie către Hidră, urmat de Apollo.

Persefona s-a teleportat la marginea Câmpiilor Asfodelu- lui. Singură, a stat o clipă să privească haosul.

Fusese deseori conştientă de propriile defecte, dar niciodată atât de pregnant ca acum. Munţii Tartar erau doar nişte mormane de pietriş, frumuseţea magiei lui Hades era pângărită de porţiuni de pământ pârjolii, fumegând de la veninul Hidrei, aerul mirosea a came arsă şi, între toate acestea, sufletele încă se luptau cu himerele. Hermes se lupta cu Hidra folosindu-şi sabia de aur, iar Apollo trimitea raze de lumină orbitoare ca să cauterizeze rănile şi să împiedice capetele să se regenereze. lapetus continua să zguduie Lumea de Jos, luptându-se cu magia lui Hecate.

Persefona a inspirat adânc şi a închis ochii, în acel moment, a simţit cum se aşterne liniştea în jur. Nimic nu pătrundea în spaţiul ei în afară de furie, de durere şi griji. Urechile îi ţiuiau şi inima îi zvâcnea, şi s-a folosit de toate astea ca să-şi invoce partea mai întunecată a magiei. Era acea parte din ea care o durea, partea care se înfuria, partea care nu mai credea că lumea e în întregime bună.

— Tu eşti soţia şi regina mea.

Vocea lui Hades îi răsuna în minte. Ii stârnea fiori pe şira spinării şi-i învăluia inima. Sunetul ei i-a umezit ochii, fa- când-o să simtă o strânsoare în piept şi să dea afară aerul din plămâni,

— Tu eşti tot ce mă face bun, spunea el. Iar eu sunt tot ceea ce te face să fii cumplită.

Şi-a înghiţit nodul care-i crescuse în gât. înainte, cuvintele lui ar fi şocat-o, dar acum înţelegea puterea de a fi temut.

Şi voia ca lumea să se teamă de ea.

— Unde eşti? a întrebat, disperată ca el să apară lângă ea, acolo unde le era locul, dar, cu cât rămânea mai mult singură, cu atât energia se întuneca mai tare.

— Aştept să te port prin întuneric, dacă tu mă

vei duce la lumină.

îşi simţea inima grea, ca o povară, în piept,

— Am nevoie de tine, a şoptit,

— Sunt al tău, a spus el. Nu există un loc unde tu să te termini sau eu să încep. Foloseşte-mă, draga mea, aşa cum ai facut-o pentru propria plăcere! Există putere în durerea asta.

Şi exista durere.

Durerea radia dinăuntrul ei, o suferinţă profundă, care devenise o parte atât de însemnată din ea, încât părea normală. Nu-şi amintea cine fusese înainte ca jalea aceea găunoasă să-şi facă loc în inima ei.

— Acum eşti mai mult de când eu nu mai sunt, a spus Lexa.

Persefona a închis ochii ca să nu audă cuvintele nemiloase ale celei mai bune prietene, deşi ştia că sunt adevărate. Ce ciudat că viaţa îţi dădea puterea de a înfrunta pierderea, dar şi mai ciudat era că persoana care ar fi fost cea mai mândră de ea nu era aici să o vadă!

— Eu ştiu adevărul despre tine, a spus Lexa. Nu e nevoie să fiu martoră.

Ceva a sfâşiat-o pe Persefona, o durere atât de profundă, încât nu a mai putut să o ascundă şi, când a deschis ochii, vederea i se ascuţise datorită strălucirii din ochi. Puterea sa aştepta, supusă propriei voinţe, o flacără ce-i străbătea corpul. Pentru o clipă, totul a încremenit, iar Persefona a simţit prezenţa lui Hades de parcă el însuşi ar fi apărut în spatele ei şi ar fi cuprins-o de talie cu un braţ posesiv,

— Hrăneşte-o! a poruncit el, iar ea, simţindu-i răsuflarea caldă în ureche, a urlat.

Durerea a devenit ceva real, prinzând viaţă în timp ce puterea se aduna în jurul ei. A inundat Lumea de Jos şi a întunecat cerul. Umbrele au zburat din palmele ei, transformân- du-se în suliţe

solide şi înfigându-se în himere şi în Hidră, O hărmălaie de urlete stridente şi mugete cumplite a umplut aerul, facând-o să caute şi mai adânc, până când pământul a început să tremure, iar solul de sub Hidră şi munţii Tartar a devenit negru şi lichid. Lujeri groşi s-au ridicat din băltoacă, s-au agăţat de picioarele mari, pline de gheare, ale Hidrei şi de ce mai rămăsese din capetele ei, trăgând monstrul în jos până când strigătele i-au amuţit brusc.

Magia ei s-a ridicat în valuri negre către lapetus, ajutată de Hecate, a cărei putere l-a împins pe Titan mai adânc în celula din munţi, deşi se împotriva cu braţele întinse, ridicate spre cerul încă despicat, întunericul ei a continuat să crească, mătuind părul Titanului şi orbindu-l în timp ce se revărsa în gura lui căscată. El a urlat de furie până când gâtul i-a fost astupat şi nu a mai putut vorbi, iar magia, după ce l-a acoperit, a prins puteri noi în timp ce munţii Tartar începeau să strălucească asemenea obsidianului lucios pe fundalul orizontului întunecat.

De pe cel mai înalt vârf, care era vârful mâinii lui lapetus, acum încremenită în stânca dură, magia ei continua să crească, să repare cerul despicat şi, după ce a terminat, Persefona şi-a lăsat mâinile în jos, iar magia s-a retras, ricoşând înapoi spre ea. S-a cutremurat, dar a rămas în picioare. A simţit ceva ud pe faţă şi, când şi-a dus mâna la gură, a găsit sânge.

S-a încruntat.

— Sefy, ai fost extraordinară! a lăudat-o Hermes, apărând în faţa ei.

A îmbrăţişat-o strâns. Deşi armura lui îi apăsa corpul, se bucura de îmbrăţişarea sa.

Când el a lăsat-o jos, a rămas în faţa lui Apollo, Hecate şi Cerber, care încă avea forma unui monstru masiv cu trei capete. Monstrul s-a aplecat

şi şi-a împins botul în mâna ei în timp ce din cele trei perechi de falei curgea salivă şi sânge.

Dar Persefonei nu-i păsa, aşa că a mângâiat fiecare cap.

— Ce băieţi cuminţi! a spus ea. Ce băieţi foarte cuminţi!

Pe pajişte, sufletele au izbucnit în urale. În mod normal, entuziasmul lor i-ar fi alinat inima, însă tot îngrozită se simţea,

Oare magia ei avea să reziste? Ii putea ţine în siguranţă?

Şi-a întors ochii spre orizont şi tumul ciudat care lega acum munţii Tartar de cer. Nu ştia cum îl crease, dar ştia ce

îi alimentase magia, încă mai simţea emoţiile ce reverberau înăuntrul ei.

— îmi place, a zis Hermes. E o operă de artă. îi vom spune... Judecata lui Iapetus.

Persefona credea că seamănă mai degrabă cu o cicatrice, o rană în regatul lui Hades, dar poate avea să o repare el când se întorcea acasă,

în gât simţea un nod care o împiedica să înghită. S-a întors să se uite la ceilalţi, privind fiecare faţă de parcă acolo ar fi putut afla răspunsul la cea mai importantă întrebare.

Unde-i Hades? a întrebat.

CAPITOLUL II
Hades

L-a trezit usturimea de la încheieturi. Durerea ce-i spinteca ţeasta aproape îl împiedica să deschidă ochii, dar a încercat, gemând în timp ce gândurile i se frângeau ca sticla. Nu putea să adune bucăţile şi să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo, aşa că s-a concentrat la durerea din corp – metalul care i se înfigea în pielea jupuită de la încheieturi, modul în care unghiile i se înfigeau în palme sau zvâcnetul degetelor care se încovoiaseră în gol, în loc să se înfăşoare pe inelul Persefonei.

Inelul. Dispăruse!

L-a cuprins isteria, ca o fisură care îl facea să lupte împotriva cătuşelor, şi a deschis în sfârşit ochii, observând că era închis într-o celulă mică şi întunecoasă. Atârnat de tavan, cu trupul înfăşurat în aceeaşi plasă grea care îl doborâse la pământ în închisoarea Minotaurului, a înţeles că nu e singur.

S-a uitat prin întuneric, neliniştit, conştient că magia care exista aici era a lui, chiar dacă părea oarecum străină, probabil pentru că nu putea să o invoce, oricât se străduia.

— Ştiu că eşti acolo, a spus Hades.

îşi simţea limba umflată în gură.

în secunda următoare, Tezeu şi-a făcut apariţia, scoţându- şi mai întâi Coiful întunericului de pe

cap. Ţinea arma pe braţ şi rânjea.

— Tezeu, a mârâit Hades, deşi vocea îi suna slăbită chiar şi în propriile urechi.

Era atât de obosit şi de chinuit de durere, încât nu putea vorbi aşa cum ar fi vrut. Altfel ar fi turbat de furie.

— Sperasem să-mi fac o intrare mai teatrală, a început semizeul, cu ochii albaştri strălucitori.

Hades ura ochii aceia, fiindcă semănau cu cei ai lui Posei- don.

— Dar ţie ţi-a plăcut mereu să-mi strici cheful.

Groaza i-a cuprins pieptul lui Hades, deşi încerca să nu arate niciun pic de frică. Ura ideea că simţea ameninţarea unei asemenea emoţii în prezenţa lui Tezeu, dar trebuia să afle cum reuşise semizeul să pună mâna pe coiful lui.

— De unde îl ai?

— Soţia ta m-a condus direct la el, a răspuns Tezeu. Ţi-am zis că am nevoie doar să-l împrumut.

Hades avea multe întrebări, dar a pus-o pe cea mai importantă:

— Ea unde e?

— Trebuie să mărturisesc că m-am pierdut de ea, a zis Tezeu cu seninătate, de parcă nu ar fi fost în posesia unicului lucru pe care Hades îl iubea cel mai mult pe lume.

S-a năpustit în faţă. Voia să-l prindă pe Tezeu de gât şi să strângă până îi simţea oasele rupte în mâini, dar plasa era atât de grea, încât îi era aproape imposibil să se mişte. Era ca şi cum s-ar fi sufocat. Pieptul i se umfla în timp ce încerca să-şi tragă sufletul.

Tezeu a chicotit, iar Hades l-a privit încruntat, cu ochii umezi de efort. Niciodată nu se simţise atât de vlăguit. Adevărul era că nici nu fusese vreodată atât de vlăguit,

— Ultima dată când am văzut-o se lupta cu mama ei în Lumea de Jos. Mă întreb cine a câştigat.

— Te omor, Tezeu! a ripostat Hades. Ţi-o jur!

— Nu mă îndoiesc că vei încerca, deşi cred că-ţi va fi greu, dată fiind starea ta actuală.

Cuprins de o furie care îl ardea din interior, Hades nu putea să facă nimic – nici să se mişte,

nici să-şi invoce puterea.

Aşa o fi când eşti muritor, şi-a spus acum. Era îngrozitor, Tezeu a rânjit, apoi a ridicat coiful ca să-l studieze.

— Ce armă interesantă! a exclamat. Mi-a fost aproape prea uşor să pătrund în Tartar,

— Mi se pare că vrei să te lauzi, Tezeu, a spus Hades, încruntat. Ce-ar fi să termini odată?

— Dar nu-i deloc o laudă, i-a răspuns Tezeu. Eram pur şi simplu politicos.

— Intrând fără permisiune pe tărâmul meu?

— Dându-ţi de ştire că l-am eliberat pe tatăl tău din Tartar.

— Pe tata? a repetat Hades, incapabil să-şi ascundă uimirea.

N-ar fi putut descrie exact ce simţea, ci doar că vestea în sine îl lăsa rece. Dacă ar mai fi avut energie, noutatea asta l- ar fi făcut să se oprească un pic.

Tatăl lui, Cronos, Zeul Timpului, era liber şi cutreiera pe undeva în Lumea de Sus după aproape cinci milenii în care fusese întemniţat, Cronos, care fusese invidios pe domnia propriului tată şi-l doborâse cu secera ce reapăruse de curând pe piaţa neagră. Cel care se temuse atât de mult de revolta predestinată a copiilor săi, încât îi înghiţise de vii la naştere.

Zeus îi eliberase din temniţa aceea oribilă şi întunecoasă şi, când ieşiseră, erau oameni în toată firea şi mânioşi din cale afară. Hades îşi amintea cum se simţise, cum furia îi cuprinsese tot corpul, cum setea de răzbunare îi întunecase mintea şi-i hrănise fiecare gând. După ce reuşiseră să-i răstoarne pe Titani, sentimentele acelea nu îi mai dăduseră pace, infiltrându-se în fiecare caracteristică a domniei sale.

Şi nu părea să fi trecut prea mult de atunci.

— Nu ştiu cine a mai reuşit să evadeze odată cu

el, a zis Tezeu. Trebuie să mărturisesc că eu a trebuit să plec, dar o să aflăm cu siguranţă în zilele următoare.

— Imbecilule! a ripostat Hades încet. Ai idee ce-ai făcut?

Nu era ca şi cum Cronos ar fi dormit în ultimii cinci mii de ani. îşi petrecuse timpul în Tartar conştient, punându-şi răzbunarea la cale, aşa cum făcea Hades acum. Se temea de ce avea să facă mai întâi tatăl lui acum, că era liber. Şi-a adus aminte de mama sa, Rhea,

Rhea, care îl păcălise pe Cronos să înghită o piatră, aju- tându-l astfel pe Zeus să supravieţuiască şi să-l detroneze.

Ea avea să înfrunte prima furia lui Cronos. Hades era convins de asta.

— Haide, Hades! a zis Tezeu. Ştim amândoi că eu nu iau decizii pripite. M-am gândit ceva timp la toate astea,

— Şi la ce anume te-ai gândit? Că o să-l eliberezi pe tata din Tartar şi că el îţi va fi atât de recunoscător, încât se va alătura cauzei tale?

— Nu-mi fac asemenea iluzii. Dar o să mă folosesc de el, aşa cum cred că şi el o să se folosească de mine.

— Să se folosească de tine? l-a întrebat Hades. Şi ce ai tu de oferit, mă rog?

Tezeu a zâmbit. Era un zâmbet tulburător, tocmai pentru că părea sincer.

— Pentru început, a răspuns el, te am pe tine.

Hades s-a uitat lung la el câteva secunde.

— Şi ce-o să faci? O să mă oferi ca jertfă?

— Păi, da. Cronos o să aibă nevoie de jertfe ca să-şi consolideze puterea. Ce jertfă mai bună decât fiul său, şi uzurpator pe deasupra?

— Şi tatăl tău a fost un uzurpator. O să-l sacrifici şi pe el?

— Dacă va fi nevoie.

Pe Hades nu l-a surprins răspunsul semizeului. Sinceritatea lui arăta cât de convins era că Zeus nu avea să mai iasă niciodată din temniţă,

— Şi ce o să se întâmple când o să hotărâri amândoi că celălalt trebuie să moară? a întrebat el.

— Atunci, e bine că mi-e scris să-i detronez pe zei, a replicat Tezeu.

Hades ştia că Tezeu se referă la profeţia Ofiotaurului, creatura pe jumătate taur şi pe jumătate şarpe a cărei moarte asigura victoria împotriva zeilor.

Tezeu îl omorâse pe monstru, şi presupunea că destinul lui era să-i detroneze pe Olimpieni, însă

profeţia nu spunea lămurit cum sau a cui victorie avea să urmeze.

Aroganţa avea să-i aducă sfârşitul, dar Hades nu avea de gând să-l contrazică. Tezeu nu avea decât să suporte consecinţele hybrisului său, aşa cum făceau toţi în mod inevitabil.

— Nici măcar nu eşti invincibil. Crezi că poţi să câştigi împotriva zeilor?

Poate n-ar fi trebuit s-o spună, dar voia ca Tezeu să ştie că-i cunoaşte cea mai mare slăbiciune – faptul că nu se putea vindeca la fel ca alţi zei. Dionysos descoperise adevărul pe când era blocat pe insula Thrinacia. Hades şi-ar fi dorit mai mult decât orice să-l pună chiar el la încercare, şi într-o bună zi, foarte curând, chiar asta avea să facă.

Umbre întunecau trăsăturile lui Tezeu şi o răutate cum Hades nu mai văzuse până atunci pândea în ochii lui. Semizeul a lăsat coiful jos şi a scos un cuţit. Hades abia l-a văzut sticlind, căci Tezeu i l-a şi înfipt în coaste. O secundă, a simţit că i se blochează plămânii şi că nu poate să respire.

Tezeu şi-a ridicat capul să-l privească în ochi şi a vorbit printre dinţi:

— Poate îmi spui tu cum e, a zis el, răsucind tăişul şi scoţând cuţitul din trupul lui Hades.

Acesta a scrâşnit din dinţi din cauza durerii ascuţite şi aproape electrice care radia în toată partea rănită. A refuzat să scoată vreun sunet, ca semizeul să nu ştie că-l doare.

Tezeu a ridicat cuţitul între ei, mânjit de sângele lui. Hades a recunoscut secera tatălui său. Cel puţin o parte din ea. Lipsea capătul ce fusese găsit în cadavrul lui Adonis după ce îl atacaseră în faţa clubului La Rose. Fusese prima victimă din campania lui Tezeu împotriva Olimpienilor, un sacrificiu făcut ca să o supere pe Affodita, Mai târziu, Hades avea să descopere că Zeiţa Iubirii

fusese aleasă drept ţintă de către Demetra din cauza influenţei pe care o avea asupra relaţiei lui cu Persefona. Era preţul pe care îl ceruse pentru ca el să-i folosească magia şi relicvele.

— Ia te uită! a făcut Tezeu. Şi tu sângerezi la fel ca mine. A făcut un pas în spate, de parcă voia să-şi admire opera.

— Ai face bine să ţii minte că eşti muritor sub plasa aia!

Hades nu fusese niciodată mai conştient de asta, acum, când se chinuia să respire, iar pieptul i se ridica şi cobora
brusc. Ii era frig şi avea pielea umedă,

— Crezi că ne poţi face pe toţi muritori?

— Da, a răspuns Tezeu. La fel de uşor cum pot deveni invincibil.

Semizeul nu a explicat ce voia să spună, dar Hades putea să ghicească. Erau doar câteva modalităţi prin care puteai deveni invincibil. Una era prin intermediul lui Zeus, care, ca Rege al Zeilor, putea să acorde darul invincibilităţii. Alta era să mănânci un măr de aur din Grădina Hesperidelor, livada Herei, şi, de când cei doi formaseră un soi de alianţă, presupunea că aceasta era metoda aleasă de semizeu.

Tezeu a băgat cuţitul însângerat în teacă, apoi a ridicat Coiful întunericului şi a scos din buzunar ceva mic şi argintiu. Lui Hades i s-a strâns inima când a văzut obiectul.

— E un inel frumos, a reluat Tezeu, ţinându-l între degetul mare şi arătător şi răsucindu-l în aşa fel încât pietrele străluceau chiar şi în lumina difuză.

Hades îl privea şi simţea cum i se răsuceşte stomacul cu fiecare mişcare.

— Cine ar fi crezut că o să-ţi aducă sfârşitul?

Tezeu se înşela.

Inelul era speranţa lui Hades chiar dacă nu

putea să-l aibă el, chiar dacă se afla în mâna duşmanului.

— Persefona o să vină încoace, a zis Hades sigur pe el.

Vorbea încet, cu ochii plecaţi.

— Ştiu, a spus Tezeu, strângând inelul în palmă.

Vorbise cu o bucurie înfiorătoare, una care-i stârnea greaţă lui Hades, deşi probabil nu simţea decât greutatea plasei şi durerea provocată de rană.

— O să te distrugă, i-a spus Hades semizeului, iar adevărul vorbelor lui i-au stârnit o împunsătură în piept.

„Vrei să dai foc lumii pentru mine? Eu am s-o distrug pentru tine”, spusese ea chiar înainte să-i distrugă ţinutul în numele unei iubiri pe care credea că o pierduse.

Tezeu credea că iubirea lor e o slăbiciune, dar în curând avea să descopere cât de tare se înşală.

CAPITOLUL III
Persefona

U-NDE-I SOŢUL MEU? A ÎNTREBAT PERSEFONA,

Hermes şi Apollo au schimbat o privire îngrijorată, dar n-au scos niciun cuvânt.

Cu cât tăceau mai mult, cu atât ea se simţea mai disperată.

— Hecate?

Persefona s-a uitat la zeiţă, a cărei expresie tulburată nu reuşea deloc să o liniştească, A făcut un pas spre ea.

— Poţi să-l găseşti, a zis Persefona cu optimism, dar pe faţa lui Hecate se vedea ceva ciudat, o expresie bizară şi înfricoşătoare care îi crea o

senzaţie acută de groază.

Hecate a clătinat din cap.

— Am încercat, Persefona.

— Ba n-ai încercat. Când?

Refuza să creadă, dar ştia că ceva e în neregulă, întotdeauna simţise magia lui Hades, dar până şi senzaţia aceea dispăruse, iar golul rămas o făcea să tremure.

— Persefona! a început Hermes, făcând un pas spre ea.

— Nu mă atinge! s-a răstit ea, uitându-se încruntată la el, la ei toţi.

Nu avea nevoie de alinarea lor, de compătimirea lor.

Astfel de lucruri făceau ca totul să fie real.

Ochii i s-au umplut de lacrimi,

începuse să se aştepte la anumite realităţi – că zorile se revarsă şi noaptea se lasă, că viaţa vine înaintea morţii şi că speranţa îi urmează disperării. începuse să se aştepte ca Hades să-i fie mereu alături, iar absenţa lui făcea acum lumea să pară lipsită de sens.

— ÎI vreau pe soţul meu! a rostit Persefona, scoţând un urlet înfiorător.

Şi-a acoperit gura, parcă vrând să şi-l ascundă, şi a dispărut, teleportându-se în biroul ei din Tumul Alexandria, unde îl lăsase pe Hades prins în pânzele magiei sale. Se vedeau şi acum urmele alegerii ei – podeaua prăbuşită şi lujerii rupţi. Ştiuse că el nu mai e acolo. Ştiuse că magia ei are puterea de a-l înlănţui doar pentru scurtă vreme. Şi totuşi, se agăţase de un mic sâmbure de speranţă deşartă,

A îngenuncheat pe podeaua spartă şi a atins lujerii negri şi sfaşiaţi, A întins mâna şi şi-a adus aminte de greutatea care lipsea de acolo.

Explozia magiei calde a lui Hermes a anunţat-o

că nu mai e singură.

— Tezeu mi-a luat inelul, a zis Persefona.

— Atunci, putem ghici ce s-a întâmplat, a spus el.

Hades putea să ia urma inelului, aşa că probabil îl folosise ca să o găsească, dar unde era inelul acum şi cum puteau să-l urmărească?

— N-ar fi trebuit să-l las aici, a adăugat ea.

Ar fi trebuit să-l cheme când aşteptase cu Lexa şi Harmonia, suferinde, la hotel, dar îi fusese prea frică de consecinţe. Chiar şi aşa, ar fi avut vreo importanţă? Habar nu avea în ce moment el fusese condus pe un drum greşit.

— Ai făcut ce era necesar, a zis Hermes.

— Şi dacă nu? a întrebat ea, deşi, pe orice parte ar fi întors-o, simţea în continuare că nu a avut de ales.

Erau prea multe ameninţări în joc – dreptatea divină şi bunăstarea Sibilei –, dar Persefona se întreba acum dacă nu cumva îi hărăzise lui Hades o soartă cumplită,

— Nu mai contează, a replicat Hermes. Ce-a fost, a fost.

Ea ştia că el are dreptate. Singura lor opţiune era să meargă tot înainte.

S-a ridicat în picioare şi s-a întors cu faţa spre zeul ce-i devenise unul dintre cei mai apropiaţi prieteni,

— Găseşte-l pe soţul meu, Hermes! Fă orice este necesar!

El a privit-o lung o secundă, cu o expresie blândă şi severă totodată.

— Ştii ce-mi ceri, Sefy?

Ea s-a apropiat, cu privirea aţintită în ochii lui aurii.

— Vreau să curgă sânge, Hermes! Am să vărs râuri de sânge până îl găsim,

Tezeu avea să descopere în curând că zburase

prea aproape de soare.

Hermes a rânjit,

— îmi place când eşti răzbunătoare. Eşti înfricoşătoare.

Ea şi-a întors capul spre strălucirea roşiatică de dincolo de uşă, A ieşit din birou şi a intrat în zona de recepţie, de unde se vedea Noua Atenă,

Lumina ardea la orizont; Persefonei i se părea că seamănă cu un foc aprins. Nu se gândise niciodată că avea să vadă soarele ca pe o ameninţare, dar azi i se părea că se ivesc zorii unei lumi noi şi înspăimântătoare.

Ironia era că nimeni altcineva nu cunoştea oroarea nopţii ei.

Astăzi, muritorii aveau să vadă, după ce se trezeau, că ninsoarea încetase să mai cadă, iar norii care împovăraseră cerul câteva săptămâni se împrăştiaseră. Presa urma să publice articole despre cum se sfârşise furia Olimpienilor şi să presupună că bătălia de la marginea Tebei pusese capăt furtunii iscate de Demetra,

— E greşit dacă mă înfurie ideea că nu vor şti niciodată despre grozăvia prin care am trecut azi-noapte?

— Nu, a răspuns Hermes. Dar nu cred că asta te înfurie acum.

Ea şi-a întors capul, dar zeul rămăsese cu vreo doi paşi în urma ei.

— Ce ştii tu despre furia mea?

— Nu-ţi place când convingerile sunt bazate pe minciuni. O vezi ca pe o nedreptate.

Nu se înşela.

Acesta era motivul pentru care Tezeu şi organizaţia lui de semizei Necucemici şi muritori o înfuriau atât de tare, iar Elena, cândva asistenta ei credincioasă, nu făcuse decât să împrăştie minciuni prin articolele ei. Iar ceea ce facea artico

lele sale atât de credibile era tocmai faptul că se bazau pe o fărâmă de adevăr.

— Tezeu ar spune că asta înseamnă putere, a spus ea,

— Aşa este. Dar există putere în multe lucruri.

Persefona tăcea, apăsând geamul rece cu degetele şi trasând panorama Noii Atene.

— Ei cred că am minţit, a adăugat.

Chiar înainte ca totul să ia o întorsătură neplăcută – înainte ca Sibila să dispară, înainte de avalanşă şi de bătălia care urmase, înainte ca Tezeu să dea la schimb favoarea ce i se datora pentru supunerea ei –, Elena se hotărâse să dezvăluie secretul divinităţii Persefonei şi să o acuze că înşelase Noua Grecie.

Momentul ales fusese, în multe privinţe, impecabil. Ştiuse că lumea ajunsese să o admire şi să o admonesteze pe Persefona, atât pentru articolele ei controversate despre zei, cât şi pentru că reuşise să atragă atenţia Zeului Morţilor, care era un singuratic renumit.

într-o oarecare măsură, se făcuse plăcută de către publicul muritor fiindcă se regăseau în ea.

Iar acum credeau că Persefona îi trădase.

— Atunci, spune-le adevărul! i-a sugerat Hermes.

Ea şi-a ridicat capul, uitându-se la imaginea Zeului Năzbâtiilor în oglindă.

— Va fî de ajuns?

— Va trebui să fie. E tot ce poţi să le oferi.

I se părea o prostie să-şi bată capul cu ce credeau oamenii după tot ce se întâmplase în ultimele 24 de ore, dar pentru muritori lumea era încă acelaşi loc dintotdeauna. Aveau să ceară răspunsuri în urma acuzaţiilor aduse de Elena, fără să bănuiască agonia Persefonei, absenţa lui Hades sau actele de terorism ale lui Tezeu.

A rămas tăcută câteva clipe, apoi s-a întors cu

faţa spre el.

— Cheamă-l pe Ilias! i-a cerut zeului. Avem treabă.

Dar, înainte să treacă la fapte, trebuia să le vadă pe Sibila şi pe Harmonia.

Persefona s-a întors în Lumea de Jos şi şi-a găsit prietenele în apartamentul reginei. Harmonia dormea în patul ei, iar Sibila stătea întinsă lângă ea, complet trează şi veghind de parcă se temea că iubita ei n-ar mai fi respirat dacă nu rămânea vigilentă.

Persefona cunoştea oroarea aceea.

Când a intrat, Sibila şi-a săltat privirea şi i-a şoptit numele, apoi s-a ridicat şi a fugit la ea. Oracolul a izbucnit în lacrimi şi a cuprins-o cu braţele pe după gât.

— îmi pare foarte rău, Sibila! a rostit ea încet, pentru că nu voia să o deranjeze pe Harmonia, care zăcea nemişcată.

Sibila s-a dat puţin înapoi şi s-a uitat la Persefona, Avea ochii roşii şi pe obraji îi curgeau lacrimi,

— Nu a fost vina ta, a reuşit să îngaime cu răsuflarea tăiată.

Dar Persefona se simţea responsabilă. Era normal, din moment ce Tezeu o luase la ochi pentru că erau prietene.

Persefona a inspirat adânc.

— Ce s-a întâmplat?

Sibila a înghiţit în sec şi s-a uitat la Harmonia. Pe dinafară, părea aproape vindecată. Era clar că ori Sibila, ori Hecate făcuseră tot posibilul să-i cureţe faţa de murdărie şi de sânge uscat, deşi încă avea urme în părul deschis la culoare.

— Au venit în toiul nopţii, pe nesimţite. Nu cred că se aşteptau să ne trezim de cum au apărut, dar aşa s-a întâmplat. Eu văzusem moartea în vis, iar Harmonia le-a simţit magia.

— Adică erau semizei?
— Doar doi dintre ei. Probabil i-au lăsat pe ceilalţi să intre după ce s-au teleportat înăuntru.
— Câţi au fost în total?
Sibila a clătinat din cap şi a ridicat din umeri.
— Nu sunt sigură. Cinci sau şase.
Cinci sau şase bărbaţi doar ca să o prindă pe Sibila. Persefona ştiuse de la Tezeu că nu se aşteptau ca Harmonia să fie în apartament şi motivul pentru care o răniseră atât de grav era că se împotrivise.
— Au venit să ne facă rău, Persefona, a spus Sibila, Nu doar mie, ci şi ţie.
Persefona ştia, iar asta îi provoca greaţă. îi era greu să-şi imagineze că, în timp ce ea mergea spre altar şi spre dragostea vieţii ei, prietenele sale sufereau din pricina unor semizei dezaxaţi.
— Ai văzut-o pe Elena? a întrebat-o.
O întreba pentru că voia să ştie cât de apropiaţi deveniseră fosta ei prietenă şi Tezeu. Ce planuri îl ajuta să pună în aplicare? O afectase în vreun fel să le vadă suferind?
în unele privinţe, Persefona se considera vinovată. Ea o încurajase pe Elena să se apropie de Triadă după ce îi spusese că vrea să scrie despre organizaţie, deşi acum era evident ce fel de persoană era. Nu era loială nimănui în afară de propria persoană.
— Nu, a şoptit Sibila.
Persefona şi-a încleştat fălcile. Simţise nevoia de răzbunare doar de câteva ori în viaţă, iar aceasta era una dintre acele ocazii. La cum se simţea acum – când clocotea de furie –, n- ar fi putut spune ce era în stare să facă dacă o vedea din nou pe Elena, însă adevărul era că Persefona depăşise deja o limită. îşi omorâse mama, chiar dacă nu asta îi fusese intenţia.

Pe Elena ar fi omorât-o dacă i se oferea ocazia?

— Nu se vindecă, a adăugat Sibila după câteva secunde de tăcere.

Persefona şi-a întors capul într-o parte.

— Cum adică?

— Hecate a spus că tăişul care a înjunghiat-o o împiedică să se vindece. Când am întrebat-o de ce, a spus că nu ştie.

Persefonei i s-a întors stomacul pe dos.

Hecate ştia întotdeauna,

— Dar tu? a întrebat Persefona şi s-a uitat la mâna Sibilei, acoperită de bandaje după ce Tezeu îi tăiase două degete.

Semizeul o mutilase fără ezitare, ceea ce demonstra cât de periculos e.

— O să mă vindec, a răspuns Sibila şi s-a oprit, Hecate zicea că ar putea să refacă degetele, dar am refuzat-o.

— îmi pare rău, Sibila!

— Nu ai de ce să te scuzi, Persefona. E greu de zis ce rău există pe lume până când nu ajunge la tine.

Persefona îşi amintea o vreme când credea că ştie ce înseamnă răul, când mama ei o convinsese că întunericul lui Hades pătrunde în lume din subteran şi influenţează orice grozăvie, molimă sau păcat.

Dar răul nu avea efect fără un stăpân şi, în ultimele câteva ore, învăţase ce e răul adevărat. Şi nu arăta ca soţul sau mama ei. Nu era întuneric şi nici moarte.

Era plăcerea pe care i-o conferea cruzimea lui Tezeu, iar Persefona ura felul în care îi invadase viaţa şi avea să invadeze în curând întreaga lume.

— Vom găsi o cale să o vindecăm pe Harmonia, Sibila. Iţi promit!

Sibila i-a zâmbit.

— Ştiu că aşa va fi.

Şi, cu toate că o spusese, cu toate că făcuse o promisiune, Persefona şi-ar fi dorit să simtă aceeaşi încredere.

încă îngrijorată, le-a lăsat să se odihnească. Probabil că Harmonia fusese înjunghiată cu un cuţit înmuiat în veninul Hidrei. Hades spunea că veninul încetineşte vindecarea şi că un număr prea mare de răni poate să omoare un zeu, aşa cum se întâmplase cu Tyche.

Poate că Harmonia avea nevoie doar de timp să-şi revină înainte să se vindece.

Sau poate erau doar speranţe deşarte.

Simţea groază adevărată în timp ce se îndrepta spre biroul lui Hades. O parte din ea spera să-l găsească acolo, aşteptând, aşezat la birou sau stând lângă foc, dar, când a deschis uşa, i-a găsit pe prietenii ei: Hermes şi Ilias, Caron şi Thanatos, Apollo şi Hecate.

Oricât i-ar fî iubit, ei nu erau Hades.

— Spuneţi-mi cine a evadat! le-a cerut celor de acolo, simţind cum spaima din piept îi creşte şi mai tare.

A urmat un moment de linişte apăsătoare.

— Au fost doar câţiva, milady, a răspuns Thanatos. Dar printre ei se afla şi Cronos.

Cronos era Zeul Timpului, însă acesta influenţa mai ales latura sa distructivă, Persefona nu ştia ce înseamnă asta pentru lumea de sus, dar avea să se gândească mai târziu. în momentul de faţă trebuiau să facă planuri pentru ameninţările actuale.

— Iar ceilalţi? a întrebat ea.

A remarcat că Thanatos ezita să răspundă.

— Ceilalţi sunt fratele meu şi Prometeu.

Persefona a ridicat din sprâncene auzind vestea, deşi nu se mira că Hypnos profitase de ocazie să fugă din Lumea de Jos. îl întâlnise de curând pe Zeul Somnului, iar el spusese răspicat că nu e alegerea lui să trăiască acolo. Fusese alungat în întuneric de către Hera, care îl învinuia pentru tentativele ei eşuate de a-l detrona pe Zeus.

— Toţi ceilalţi care au evadat din Tartar au fost prinşi, a adăugat Caron, Mulţi n-au ajuns mai departe de Styx,

Persefona nu era surprinsă. Râul nu putea fi traversat decât cu luntrea. Aflase acest lucru pe propria piele, când încercase să înoate în apele lui la prima sa vizită în Lumea de Jos. Morţii care sălăşluiau acolo o târâseră până în adâncurile lui întunecate. Dacă n-ar fi fost Hermes, s-ar fi înecat,

Persefona s-a uitat la Hecate, care îi cunoştea cel mai bine pe Titani.

— Ce înseamnă pentru noi că Prometeu şi Cronos au evadat?

— Cronos e un zeu răzbunător, dar nu va acţiona prea repede, a răspuns Hecate. Are nevoie

de adoratori ca să fie eficient, iar el ştie asta, Prometeu e mai degrabă inofensiv. Ade-vărata problemă este cum vor reacţiona Olimpienii când vor afla de evadare.

Persefona bănuia că nu avea să fie o reacţie bună. Deşi câţiva luptaseră alături de ea şi Hades, jumătate li se împotriviseră, chiar dacă nu credea că o făcuseră din acelaşi motiv. Unii, ca Ares, voiau să lupte doar ca să-şi astâmpere setea de sânge.

Zeus, pe de altă parte, voise să pună capăt profeţiei oracolului său. Pyrrha spusese că mariajul dintre Persefona şi Hades avea să producă un zeu mai puternic decât însuşi Zeus.

Deşi Zeul Cerului reuşise să anuleze alte profeţii asemănătoare, acum ea se întreba dacă nu cumva el înţelesese greşit profeţia. Oare Cronos era menit să devină mai puternic decât Zeus odată ce intra din nou în lume? Oare mânia lui era rezultatul întemniţării în Tartar?

— Cât timp mai avem? a întrebat Persefona.

— Dacă ar fi să ghicesc, cred că Tezeu va încerca, cel mai probabil, să-l folosească pe Hades ca să-l scoată pe Cronos din ascunzătoare, a replicat Hecate. Cu cât îl găsim mai repede, cu atât mai bine.

Inima Persefonei s-a umplut de groază. Nu voia să-şi imagineze ce însemna asta pentru Hades.

— Tezeu are inelul meu, a spus ea. Poţi să-i iei urma?

— Pot să încerc, a răspuns Hecate.

Fă mai mult de atât! îi venea Persefonei să spună, dar ştia că Hecate nu face decât să fie precaută. Zeiţa nu voia să facă promisiuni deşarte, mai ales că nu simţea magia lui Hades.

Persefona s-a uitat la ceilalţi.

— între timp, îi vreau pe oamenii lui Tezeu, a

adăugat ea. Am să-i torturez pe rând, până când unul din ei ne spune unde e Hades.

— Ne ocupăm noi, Sef, a intervenit Apollo.

— îl aducem acasă, milady, a completat Ilias.

Ea a înghiţit în sec, simţind cum i se umezesc ochii.

— Promite-mi! i-a cerut ea cu glas tremurător,

— Hades e regele meu şi tu eşti regina mea, a spus Ilias. Am să merg până la capătul pământului ca să-l aduc acasă pentru tine... pentru noi toţi.

— încă o întrebare, a zis Hermes şi a scos sabia, cu o
expresie amenințătoare. Ii vrei vii sau morţi?

— Lasă-i să-şi aleagă singuri soarta! a răspuns ea. Oricum ar fi, să vină la mine!

Avea senzaţia că aceste cuvinte îi alunecă pe şira spinării. Semănau cu cele pe care i le spusese Hades în noaptea în care se cunoscuseră.

„Draga mea, eu câştig oricum.”

De data asta, s-a înfiorat.

Hermes a rânjit.

— S-a făcut, regina mea!

Au plecat toţi în afară de Hecate, care s-a apropiat şi a luat-o de mâini,

— Nu vrei să te odihneşti, draga mea? a întrebat-o.

Persefona nu era sigură că ar fi fost în stare. Nici măcar nu voia să vadă camera lor, să înfrunte o noapte fără Hades.

— Cred... Cred că ar trebui să o văd pe mama,

— Eşti sigură?

Părea o alternativă preferabilă. Dacă era singură, gândurile aveau să-i alerge într-un cerc fără sfârşit, amintindu-i toate modurile în care eşuase şi ce ar fi trebuit să facă diferit – nu doar ca să-l salveze pe Hades, ci şi pe mama ei.

O omorâse pe Demetra.

Acum nici măcar nu-şi amintea cum se

întâmplase. Ci doar cum se simţise – furioasă şi disperată să pună capăt ataculuі mamei sale asupra lumii.

Dar asta nu justifica o crimă.

Nici măcar nu părea real şi încă nu ştia exact cum poate să trăiască după o faptă atât de cumplită, dar poate avea s-o ajute dacă îşi vedea mama în Lumea de Jos.

— Vreau să o văd acum,

Hecate a dat solemn din cap, iar Persefona a simţit că nu o contrazisese pentru că ştia la ce se gândeşte.

A lăsat-o pe Hecate să o teleporteze.

Până acum nu se gândise unde avea să ajungă mama ei în Lumea de Jos. Când murise Tyche, Hades îi spusese că zeii vin la el lipsiţi de puteri şi că el le dădea adesea un rol de îndeplinit pe tărâmul lui în funcţie de ce dificultăţi întâmpinaseră în viaţă.

Tyche îşi dorise mereu să fie mamă, aşa că devenise îngrijitoare în Grădina Copiilor. Şi Demetra îşi dorise să fie mamă, dar pentru ea părea o răsplată prea mare să i se ofere un rol alături de Tyche după tot ce făcuse. Cu toate astea, Persefona nu ştia sigur dacă vrea ca Demetra să ispăşească sentinţa în Tartar, dar poate asta avea legătură mai mult cu faptul că se simţea responsabilă de moartea ei.

S-a hotărât că avea să se pregătească de confruntare, dar şi-au făcut apariţia pe iarba aurie din Câmpiile Elizee. S-a

uitat la Hecate, apoi la terenul întins, în câmp deschis, presărat cu arbori înverziţi. Aici, cerul era de un albastru-aprins. Sufletele împrăştiate pe câmpie erau îmbrăcate în alb şi rătăceau într-o existenţă aproape lipsită de sens, fără să-şi amintească viaţa pe care o avusese în Lumea de Sus.

„Este ceva necesar”, spusese Thanatos, „ca să-şi vindece sufletul.”

Persefona aflase ce înseamnă asta când venise Lexa în Lumea de Jos. Avusese noroc să o vadă exact când traversa Styxul şi preţuia cele câteva minute petrecute cu prietena ei cea mai bună înainte să bea din Lethe şi să devină altcineva.

— Hecate, a şoptit, gâtuită de o emoţie la care nu se aşteptase. De ce ne aflăm în Câmpiile Elizee? a întrebat, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Există traume pe care sufletul nu le mai poate îndura. Chiar dacă ai murit, chiar dacă eşti zeu.

— Şi ce anume nu mai poate ea să îndure? a întrebat Persefona, simţind gustul sărat pe buze.

Versiunea mamei sale pe care o înfruntase la Muzeul Greciei Antice nu avea remuşcări pentru tot răul pe care îl făcuse. Nu o interesa că furtuna ei omorâse sute de oameni, nici că magia sa era responsabilă de moartea lui Tyche.

„Am să fac lumea bucăţi în jurul tău”, îi spusese.

Hecate nu i-a răspuns, deşi Persefona presupunea că nici nu e nevoie să o facă. Orice ar fi avut de spus despre viaţa dusă de Demetra era irelevant. în mod cert judecătorii ştiau că sufletul ei se uscase, împovărat de propriile decizii şi de sentimentul de vinovăţie.

Persefona nu ştia sigur de ce, dar acest lucru era cumva şi mai dureros, căci îi arăta cât de pierdută devenise Demetra.

Oare declinul începuse după ce o violase Poseidon? O parte din ea şi-ar fi dorit să afle, şi

voia să se răzbune pentru mama pe care o pierduse şi cea în care se transformase Demetra,

— Nu te ajută la nimic să cauţi răspunsuri despre viaţa mamei tale, a adăugat Hecate.

— De unde ştii?

Nu-i plinea deseori întrebări Zeiţei Vrăjitoriei, dar de data asta era necesar,

— Pentru că ştii deja tot ce este de ştiut, i-a răspuns Hecate. Pe măsură ce sufletul ei se vindecă odată cu trecerea timpului, la fel va face şi al tău.

— Unde e? a întrebat Persefona, privind câmpia aurie.

Hecate nu i-a răspuns nici de această dată, însă nici nu avea de ce, pentru că Persefona îşi găsise mama, A recunoscut-o după părul lung şi drept, de culoarea ierbii aurii de la picioarele lor. Părea subţire şi micuţă, fiindcă îşi pierduse prezenţa impunătoare.

Persefona a lăsat-o pe Hecate şi s-a apropiat de ea. A păstrat distanţa, făcând un ocol amplu în jurul ei până i-a văzut faţa. Era prima dată când o vedea pe Demetra fără sticlirea aceea critică în ochi, fără asprimea care îi marca trăsăturile, transformându-le într-o mască dispreţuitoare.

Demetra şi-a ridicat ochii spre Persefona. Buzele ei moi s- au arcuit într-un zâmbet blând. Părea un zâmbet cald, dar căldura sa nu-i cuprindea şi ochii – acei ochi ce altădată se schimbau de la căprui la verde şi la auriu pe măsură ce Demetra trecea prin diferite stadii de furie. Acum aveau doar o nuanţă gălbuie, de culoarea grâului, şi nu păreau să o recunoască.

— Bună! a început ea încetişor,

Persefona a încercat să scape de nodul din gât înainte să vorbească, dar vocea îi suna tot aspru:

— Bună! i-a răspuns.

— Tu eşti stăpâna acestui ţinut? a întrebat

Demetra.

— Da. De unde ştii?

O cută a apărut între sprâncenele Demetrei.

— Nu ştiu, a răspuns ea şi şi-a întors ochii spre câmpie. Când a vorbit din nou, vocea sa avea o nuanţă de uimire:

— E linişte aici.

Poate, în mod egoist, Persefona ar fi vrut să simtă acelaşi lucru.

Deodată, a părăsit Câmpiile Elizee şi s-a trezit în dormitorul întunecat pe care îl împărţea cu Hades. Nu era foc în şe- mineu care să încălzească aerul sau să alunge întunericul, aşa că s-a prăbuşit plângând la podea, în încăperea rece şi lipsită de viaţă.

CAPITOLUL IV
Hades

HADES S-A TREZIT CU O SENZAŢIE ACUTĂ DE USTURI- me în coaste. A mugit de durere şi, când a deschis ochii, a văzut că Tezeu scotea două degete din rana pe care i-o făcuse cu secera lui Cronos.

— Bun! a rostit Tezeu. Te-ai trezit.

Hades a strâns din dinţi, cu ochii umezi, şi i-a aruncat o privirea furioasă semizeului. Voia să vorbească, să-l blesteme, dar cuvintele i se opreau în gâtul încordat de durere.

— lartă-mă! a adăugat semizeul, uitându-se la cele două degete murdare de sânge. Dar nu te-ai trezit când te-am strigat.

Abia când Tezeu s-a ridicat în picioare a înţeles Hades că acum stătea în altă poziţie decât atunci când adormise. Nu mai atârna de lanţuri, ci era pe jos. Plasa masivă care îl acoperea dispăruse, înlocuită de una care îi venea ca o cămaşă, în ciuda diferenţei, Hades îi simţea încă apăsarea şi felul acela ciudat în care îl seca de putere – de parcă ar fî avut dinţi care i se înfigeau în suflet.

— Vino, Olimpianule! l-a îndemnat Tezeu. Trebuie să-ţi câştigi existenţa.

Hades s-a opus instinctului de-a rămâne pe loc. Nu-i plăcea să primească porunci, mai ales din partea unui semizeu arogant, dar nu putea să

nege că era curios să afle unde se află şi voia să profite de ocazie ca să examineze locul şi să-şi facă un plan de evadare.

S-a ridicat, deşi membrele îi tremurau.

Tezeu nu l-a scos imediat din celulă. În schimb, l-a măsurat de sus până jos cu o privire critică,

— Mă admiri, Tezeu? a şuierat Hades cu răsuflarea tăiată,

— Da, a răspuns el, apoi s-a uitat în ochii lui Hades. Te-ai simţit vreodată atât de slab?

Hades s-a încruntat, iar Tezeu a schiţat un zâmbet vag şi s- a întors să deschidă o uşă aproape invizibilă.

— Până şi tu trebuie să recunoşti că eşti impresionat de tehnologia noastră, a reluat Tezeu, intrând într-un pasaj îngust la fel de întunecat precum celula lui Hades.

Hades a simţit praful din aer şi mirosul de mucegai i-a copleşit simţurile, intrându-i pe gât şi împiedicându-l să răsufle pe sub plasă.

— A voastră? a replicat Hades. Pare să fie opera lui Hefaistos şi miroase ca magia Demetrei.

— Păi, ce este tehnologia dacă nu evoluţia lucrurilor care există deja? a întrebat Tezeu.

— Nu ştiam că eşti şi savant, a bombănit Hades.

Ar fi vorbit mai tare, dar tonul vocii sale era pe potriva durerii din plămâni şi prefera să-şi păstreze energia.

— Nu ştii multe lucruri despre mine, unchiule.

Hades s-a crispat auzind denumirea acelui grad de rudenie, deşi ştia că Tezeu o foloseşte doar ca să râdă de el. Nu simţea nicio legătură cu semizeul, niciun strop de afecţiune, dar a tăcut şi s-a concentrat la ce era în jur.

Mergeau pe un coridor lung, iar Hades vedea doar la câţiva paşi în faţă oriunde s-ar fi uitat. O lumină portocalie şi difuză plutea ca o ceaţă în

aer, creând unghere întunecoase. Podeaua era acoperită de nisip, iar pereţii erau din piatră netedă şi se înălţau spre tavanul întunecat. Insă cel mai mult simţea frigul. Ii era cunoscut felul în care i se agăţa de piele şi-i pătrundea în oase.

Se afla în labirintul unde se luptase cu Minotaurul.

— Dedal era un geniu, nu-i aşa? a comentat Tezeu.

— Era un om care s-a făcut util, a replicat Hades, urmându-l pe Tezeu de la distanţă.

De bună seamă, Dedal fusese considerat pe atunci unul dintre cei mai străluciţi inventatori ai timpului său. Fusese
însărcinat de regele Minos să construiască un labirint drept închisoare pentru Minotaur, o creatură jumătate om şi jumătate taur, născută de Pasiphae, soţia lui Minos. O creatură care exista doar pentru că tot el îi construise vaca de lemn ce o ajutase să se împerecheze cu un taur după care ea tânjea pentru că o blestemase Poseidon.

— A profitat de ocazie, a spus Tezeu. Până şi tu trebuie să respecţi acest lucru.

— Nu sunt nevoit să-l respect, a ripostat Hades.

Dedal era un narcisist şi încercase să-şi omoare propriul nepot când îşi dăduse seama că geniul acesta era o ameninţare pentru el.

Tezeu a chicotit.

— O, Hades, n-aş vrea să aflu ce crezi despre mine!

— Ştii foarte bine ce cred despre tine.

Semizeul nu i-a răspuns, astfel încât Hades putea să se bucure de momentul de linişte. Nu-i plăcea defel să vorbească, dar acum era de-a dreptul istovitor. Mergând în urma lui Tezeu, şi-a încleştat pumnii şi şi-a dat seama că poate să-şi mişte braţele. Plasa care îi apăsa pieptul, spatele

şi burta nu părea să-i îngrădească braţele şi, cu toate că era imposibil să scape de ea fără ajutor, a făcut totuşi o încercare.

Tezeu a chicotit, deşi, când Hades s-a uitat la el, semizeul privea în faţă, înaintând cu lejeritate pe coridoarele labirintului.

— O să rămâi fără vlagă încercând s-o scoţi, i-a zis Tezeu. Mai bine păstrează-ţi puterile! O să ai nevoie de ele.

Hades s-a uitat încruntat la ceafa lui Tezeu, imaginându-şi cum ar fi să i-o sfărâme cu o piatră.

După moartea lui Tyche, Hades mersese la Hefaistos să afle mai multe despre creaţia acestuia, ştiind că plasa era o mare ameninţare pentru zei pentru că putea să-i imobilizeze şi să-i lase fără putere. Hades îl rugase pe Zeul Focului să-i făurească o armă ca să taie plasa, dar nu reuşise să facă rost de ea înainte să fie prins.

Era furios că făcuse o asemenea greşeală. Plecase să o caute pe Persefona fără să mai stea pe gânduri, căutând inelul care era acum la Tezeu. încerca să-l simtă, să sesizeze energiile familiare ale pietrelor pe care le alesese ca să o reprezinte pe ea şi viitorul lor împreună, dar nu simţea decât frigul labirintului, care devenea tot mai bulversant pe măsură ce înaintau, alternând între porţiuni lungi şi drepte şi o serie de cotituri bruşte pe căi mai scurte.

Hades se întreba cum îşi găsea Tezeu drumul prin labirint. Mergea cu paşi hotărâţi, cotind şi întorcându-se pe numeroase coridoare diferite. Poate că memorase drumul – era, cu siguranţă, suficient de psihopat pentru asta.

în cele din urmă, au ajuns într-o zonă părăginită a labirintului, unde pereţii se dărâmaseră de vechi ce erau.

— O parte a labirintului original, l-a informat Tezeu.

Chiar şi în starea aceea proastă, i se ghicea măreţia de altădată.

— Aveam de gând să-l termin înainte să vii, dar acum mi se pare mai potrivit să termini tu închisoarea în care ai fost întemniţat.

Hades s-a uitat la semizeu.

— Şi cum propui să fac treaba asta? l-a întrebat.

— Ţi-am pus la dispoziţie toate uneltele necesare.

Hades s-a uitat lung la el. Ştia că semizeul ignoră cu bună- ştiinţă ce era evident – plasa de pe corp care îl vlăguia.

— Şi de ce vrei s-o fac? Ca să priveşti?

— Ce altceva ai vrea să faci în timp ce aştepţi să fii salvat? l-a ridiculizat Tezeu. Să tânjeşti după soţia ta?

Hades a strâns atât de tare din dinţi, încât a simţit durere în muşchii gâtului. După o secundă, s-a relaxat şi şi-a înclinat capul pe o parte.

— Acordă-ţi mai mult credit, Tezeu! Ai făcut destule ca să deţii un rol important în mintea mea.

— Ce onoare! a exclamat Tezeu şi s-a uitat la materialele împrăştiate la picioarele lui. Poate vrei să te apuci de treabă. Mi s-a spus că durează zile întregi să se usuce cărămizile de lut.

Semizeul a dat să se întoarcă, dar s-a oprit.

— O să scot câte o piatră de pe inelul iubitei tale de fiecare dată când te opreşti, a spus el. Iar când nu mai rămâne nimic, o să le fac bucăţi şi o să ţi le dau să le înghiţi.

Semizeul a plecat, topindu-se în întuneric şi lăsându-l singur pe Hades. Deşi ştia că Hefaistos ar fi putut să facă şi alte inele, ideea că cel aflat în posesia lui Tezeu ar fi fost distrus de mâna lui îi dădea senzaţia că-l las pe semizeu să câştige.

Asta l-a încurajat să înceapă.

S-a uitat la materialele primite – o copaie cu apă, un snop de grâu, o găleată, o cutie de lemn

care să fie cofrajul pentru cărămizi. Nu avea cu ce să taie grâul, ceea ce însemna că nu avea ce să folosească drept armă.

Trebuia să facă totul cu mâinile goale.

Hades a înţeles că e o muncă inutilă. Scopul nu era să termine zidul, ci să-l umilească pe el, deşi Hades nu avea nevoie de acest lucru să se simtă umilit. Vinovăţia îl măcinase din momentul în care Persefona ieşise pe uşă cu Tezeu în Tumul Alexandria.

N-ar fi trebuit să accepte rugămintea semizeului de a-i acorda o favoare, dar asta fusese singura răsplată pe care o ceruse Tezeu după ce-l capturase pe Sisif şi înapoiase relicva furată de muritor. La o adică, nu era o rugăminte nedreaptă, dat fiind că Sisif folosise relicva ca să ucidă muritorii şi, cu toate că Hades se gândise că Tezeu avea să-şi folosească favoarea în scopuri necurate, nu se aşteptase să o folosească pentru a-l despărţi de Persefona.

Şi pentru ce? Nu înţelegea pe deplin ce se întâmplase în lipsa lui, dar ştia că Tezeu reuşise să intre în Lumea de Jos,

că acum era în posesia Coifului întunericului şi că îl eliberase pe Cronos din Tartar. Deşi nu ştia ce înseamnă asta pentru viitorul Noii Grecii, ştia că ar fi putut să înfrunte orice câtă vreme Persefona era bine.

„Sunt bine.”

Vocea ei era atât de clară, încât inima a început să-i bată cu putere şi s-a răsucit, crezând că ea e lângă el, dar nu a găsit decât praful ce plutea prin întunericul difuz.

Era ridicol să se aştepte ca ea să fie acolo şi o prostie să fie dezamăgit că nu e, dar înţelegerea acestui lucru l-a copleşit ca o povară mai apăsătoare decât plasa.

A scrâşnit din dinţi şi un val fierbinte de

frustrare i-a pătruns în oase. Nu s-ar fi mirat să afle că Tezeu crease un fel
de iluzie ca să-i distragă atenţia doar pentru satisfacţia de a- şi duce la îndeplinire ameninţarea.

Cu vorbele ei şoptite în minte, Hades a măturat pietrişul de pe peretele prăbuşit în găleata lăsată de Tezeu ca să-l folosească la amestecul pentru cărămizi.

După ce a terminat, s-a lăsat în genunchi şi şi-a înfipt degetele în pământul nisipos. Acesta îi amintea de solul cenuşiu şi fin din Lumea de Jos şi, în timp ce i se strecura pe sub unghii, şi-a amintit cum îngenunchease Persefona pe bucata de pământ sterp pe care i-o dăruise în grădina lui. Se supărase că o păcălise să accepte o înţelegere cu el, apoi se supărase şi mai tare când descoperise frumuseţea ţinutului său. Chiar dacă nu era reală, iluzia îi amintise de propria ei nepu-tinţă de a simţi şi a-şi invoca magia.

Când Persefona se ridicase în picioare, el o sărutase pentru prima dată. îşi amintea acum cum o simţise aproape, că avea gust de vin şi mirosea ca dulceaţa trandafirilor. Se pierduse în perfecţiunea ei aşa cum se pierdea acum în amintirea ei.

— Ce frumos e să-l vezi pe Zeul Morţilor în genunchi!

Era vocea Persefonei, ceea ce îl aduce la limita răbdării pe Hades. Ştia că e un truc pus la cale de Tezeu ca să-l chinuie. A ignorat cuvintele şi felul în care i se strecurau pe şira spinării, strângându-i pieptul. S-a concentrat şi mai abitir pe ce avea de făcut, luând nisipul cu palmele şi punându-l în gă-leată ca să-l amestece cu apă şi grâu, când a remarcat ceva cu coada ochiului – strălucirea unei rochii albe – şi, când şi- a ridicat privirea, stătea în genunchi la picioarele Persefonei.

S-a uitat la ea cu răsuflarea tăiată. Era mai frumoasă ca niciodată, cu buclele aurii despletite revărsându-i-se pe umeri şi cu pistruii presăraţi pe pielea diafană. Voia să-i sărute pe fiecare în parte.

— Nu eşti aievea, a spus el.

Ea a râs, încruntându-se uşor.

— Ba sunt, l-a contrazis ea şi a făcut un pas mai aproape.

Hades a simţit cum aerul se mişcă odată cu ea,

— Atinge-mă!

El şi-a întors capul şi s-a uitat la ruinele labirintului.

Orice ar fi fost, era mai dureros decât rana pe care o avea în coaste.

— Hades! i-a şoptit din nou Persefona numele şi, când s-a uitat la ea, era tot acolo, deşi părea să se afle pe alt tărâm.

în spatele ei se zărea o lumină care-i învăluia corpul ca într-un nimb, de parcă în urma ei ar fi strălucit soarele.

— Ce cruzime! a comentat el, stând în genunchi şi refuzând să o privească în faţă.

Se uita, în schimb, la rochia ei vaporoasă. Materialul era alb şi subţire, cusut cu fir de aur.

— Nu mă vrei? a şoptit ea.

Hades a închis ochii la durerea din vocea ei. Când i-a deschis din nou, se aştepta să fie singur în labirint, dar ea era tot acolo. A întins mâna şi i-a atins rochia, prinzând materialul între degete. Era moale şi real.

Cum aşa?

Şi-a ridicat ochii din pământ şi s-a uitat la ea, observându- i îngrijorată,

— Persefona! a exclamat, încă neîncrezător.

Dar nu se mai putea abţine. S-a ridicat în picioare şi i-a zdrobit buzele cu ale lui, ţinând-o de ceafa. Aprins-o cu cealaltă mână de spate, cu degetele răsfirate, strângând-o la pieptul său cât

de tare putea.

I-a eliberat gura şi şi-a sprijinit fruntea de a ei.

— Nu ştiu dacă eşti reală.

— Mai contează, dacă suntem împreună?

Vorbea încet, cu o voce care îi pătrundea în piele, făcându- 1 să tremure.

Şi-a lipit palmele de pieptul lui, atingându-i pielea, iar magia a început să-i roadă plasa şi cămaşa. Poate era mai degrabă un vis decât un truc.

— Mai bine! a murmurat Persefona, mângâindu-i pielea.

El a prins-o de încheieturi şi i-a sărutat palmele, iar ea şi-a încovoiat degetele.

— Lasă-mă să te ating! l-a rugat.

Ochii îi străluceau cu o înverşunare care îi sfâşia inima.

Nu era vorba că nu şi-ar fi dorit să-l atingă. Dar se temea că avea să se trezească din nou singur.

Persefona i-a cuprins faţa în palme.

— Trăieşte în momentul prezent cu mine!

Nu-şi dorea nimic altceva. Voia ca ea să-i ocupe fiecare clipă din fiecare zi, să trăiască în fiecare parte a minţii lui şi să nu mai plece de lângă el. Ea era răsăritul lumii sale, căldura pe care o păstra în inimă, lumina care-l făcea să privească spre viitor,

A sărutat-o din nou şi a tras-o spre corpul lui. Ar fi oftat de plăcere cu greutatea ei în braţe, dar şi-a strecurat limba în gura ei şi a scos un geamăt, încordându-se când i-a simţit gustul. Cu braţele ei pe după gât, a prins-o de şolduri şi şi-a împins erecţia în moliciunea dintre coapsele ei.

Futu-i, cât de plăcută şi de reală era!

Ea s-a foit în braţele lui, iar el a lăsat-o să alunece în jos. Acum era complet goală – cu ajutorul magiei, iar între ei doi nu mai rămăsese decât scula lui, plină şi greoaie. L-a atins, pipăind venele prin pulsa sângele, facându-l să simtă

vuietul disperării în urechi.

— Mă laşi să te satisfac? l-a întrebat.

Nu avea nevoie de permisiune, dar lui Hades i-a plăcut felul în care întrebase. Vocea ei era joasă şi aspră şi ochii îi străluceau de dorinţă.

— Dacă vrei, i-a răspuns, folosind acelaşi ton şi stăpânin- du-şi pornirea primară de a-şi înfige degetele în părul ei când s-a aşezat în genunchi în faţa lui.

— Asta vreau, i-a şoptit ea, cu gura aproape de penis.

Muşchii i s-au încleştat şi s-a întărit şi mai tare când l-a lins. Ea şi-a trecut vârful limbii peste fiecare venă şi peste rotunjimea moale a vârfului, tachinându-i capul cu mişcări exagerate. El a inspirat adânc de câteva ori, cuprins de plăcerea care îi străbătea corpul.

Apoi l-a luat în gură, masându-l cu mâna în sus şi-n jos. El a gemut, iar pieptul i s-a contractat atât de tare, încât nu mai putea să respire. Credea că are să ejaculeze, simţind că se apropie de culmile acelea grozave, la limita eliberării.

Şi-a strecurat mâna în părul ei, iar ea şi-a ridicat ochii, lăsându-i scula să iasă, roşie, udă şi pulsând.

— Lasă-mă să ejaculez în tine! i-a cerut el.

Privirea ei s-a întunecat.

— Dacă asta vrei.

— O, asta vreau! a mârâit el şi a ridicat-o în picioare.

A sărutat-o din nou şi şi-a trecut gura peste obrazul ei şi în jos pe gât, zgâriind-o cu dinţii şi oprindu-se să-i sugă pielea. Persefona s-a agăţat de el şi şi-a înfipt degetele în umerii lui. îi plăcea înţepătura unghiilor ei, care făcea totul să pară şi mai real, încă nu era sigur ce se întâmplă, dar nu-i mai păsa.

I-a tras în jos bretelele rochiei, dezgolindu-i sânii, apoi burta şi şoldurile. A sărutat-o de sus în

jos, mângâindu-i totodată pielea. A zăbovit în dreptul coapselor şi şi-a îngropat faţa între picioarele ei, lingând clitorisul umflat până când ea şi-a răsucit degetele în părul lui. El s-a ridicat apoi şi a luat-o din nou în braţe, lipindu-şi erecţia de căldura ei umedă şi zdrobindu-i sânii cu pieptul său.

Se priveau în ochi, învăluiţi în tensiunea aceea.

— Mi-e dor de tine, i-a spus ea.

Şi-a trecut uşor degetele peste buzele lui înainte să-l sărute. Alegând această diversiune în locul durerii din piept, a purtat-o în braţe spre ceea ce i se părea a fi cea mai înaltă parte a zidului din labirint, dar, când a vrut să o sprijine de perete, şi-a dat seama că se prăbuşiseră într-o mare de mătase neagră.

— E un vis, a murmurat el.

— Atunci, e un vis frumos, a şoptit ea.

A sărutat-o şi a coborât încet pe trupul ei, tachinând şi mângâind-o pe îndelete. Ea se zvârcolea, strângându-şi coapsele, iar în cele din urmă, când şi-a lipit gura de căldura ei, Hades şi-a găsit fericirea.

CAPITOLUL V

Persefona

D—A! A GEMUT PERSEFONA CÂND HADES ŞI-A LIPIT gura de pielea ei.

îşi simţea fiecare parte a corpului expusă şi sensibilă, şi fiecare nerv era supus atingerii lui plăcute. Abia îşi mai putea stăpâni nevoia de a-l avea. Se răsucea înăuntrul ei, facându-i muşchii să se contracte de câte ori îşi trecea limba peste clitoris.

A tras adânc aer în piept, cu plăcerea radiindu-i deja în trup, dar el i-a desfăcut carnea moale şi umflată cu degetele. Persefona abia şi-a putut stăpâni uşurarea de a simţi în interior o parte din el.

— Da! a repetat, văzându-l între picioare.

A privit-o şi el, apoi şi-a coborât din nou gura pe clitoris, sugând încet.

— Futu-i!

Persefona şi-a lăsat capul să cadă pe pernă. Cu fiecare mângâiere, i se făcea din ce în ce mai cald, iar plăcerea care- i sfâşia trupul creştea în intensitate.

— Te rog! l-a implorat, deşi nu era absolut sigură ce anume cerea.

Voia să aibă orgasm, să-şi simtă tot corpul încordat de plăcerea eliberării. Era dependentă de asta şi de felul în care Hades o împingea tot mai aproape de limită.

Hades a tras-o uşor de clitoris şi apoi i-a dat drumul.

— Ce-ţi doreşti, draga mea? a întrebat-o cu o şoaptă ameninţătoare.

O facea să se înfioare, deşi pielea i se acoperea de transpiraţie.

Era fierbinte şi umedă,

— Mai mult! i-a răspuns.

Voia ca el să se mişte repede şi încet, să o pătrundă mai adânc şi, când a facut-o, mângâind un loc dinăuntrul ei care- i stârnea o multitudine de senzaţii, a crezut că va muri dintr- o clipă în alta. Asta s-a şi întâmplat. Plăcerea a străbătut-o ca fulgerul, încleştându-i fiecare muşchi. S-a aplecat în faţă, chircindu-se, copleşită de orgasmul ce-i părăsea trupul odată cu geamătul adânc şi gutural.

Aşa s-a trezit, în sunetul propriei eliberări, cu

mâinile între picioare şi nici urmă de Hades.

A învăluit-o un val fierbinte de ruşine, iar căldura care-i trezise corpul la viaţă a dispărut. înfrigurată, şi-a ridicat genunchii la piept.

Pe zei, cât de real păruse! îi simţise greutatea deasupra. îi simţea gustul pe limbă şi o dureau buzele din cauza sărutărilor lui. Acum, că se trezise, durerea aceea plăcută din adâncul trupului s-a transformat în ceva greţos.

I se părea greşit să se excite în absenţa lui, chiar dacă rolul său în visul ei era cel care îi stârnise asemenea sentimente. Dar cea mai rea parte era că se trezise fără el.

Ce coşmar!

S-a ridicat din pat şi şi-a luat halatul, apoi a ieşit pe bal-

con, în întuneric. Afară, Lumea de Jos părea diferită. încă nu descoperise sursa. Oare ce provocase schimbarea? împreunarea lor, absenţa lui Hades sau faptul că Tezeu le încălcase ţinutul? Orice ar fi fost, o exaspera. Simţea că ceva stă să explodeze dintr-o clipă în alta – că magia pe care o invocase să-l prindă pe lapetus s-ar fi putut spulbera, lăsându-l pe Titan să-i sfâşie lumea în bucăţi.

Pentru că asta era tot ce mai avea – asta şi speranţa că avea să-l găsească pe Hades înainte ca Tezeu să-l dea pe mâna lui Cronos.

Şi-a cuprins capul în mâini şi s-a sprijinit de balustrada balconului. O ustura gâtul din pricina lacrimilor, dar refuza să plângă, clipind energic până când a scăpat de ameninţarea lor. Pe urmă, şi-a ridicat capul şi a remarcat o strălucire portocalie în depărtare.

Şi-a îndreptat spatele.

Ce ciudat! şi-a spus şi s-a teleportat dincolo de grădinile palatului, unde a observat un foc aprins

pe Câmpiile Asfode- lului. La început, a cuprins-o panica şi s-a teleportat din nou către valea de jos, dar a remarcat că sufletele stăteau în jurul focului şi-l foloseau pentru lumină. Unele îndoiau şi ciopleau arcuri, altele coseau bucăţi de piele pentru armuri, iar altele ascuţeau cuţite.

Şi-a îndreptat atenţia spre drumul principal care traversa Asfodelul şi a văzut că toate felinarele erau aprinse, dându-i cerului o strălucire portocalie neclară. Cei care nu munceau lângă foc îşi reparau casele după stricăciunile provocate de distrugerea Tartarului.

— Lady Persefona!

S-a întors când şi-a auzit numele strigat.

— Yuri! a exclamat şi s-a apropiat de sufletul tânăr, strân- gându-l în braţe.

Nu o mai văzuse de la atacul himerei şi încă nu apucase să-i mulţumească pentru felul în care îi distrăsese atenţia monstrului.

— Eşti bine? a întrebat-o după ce a făcut un pas înapoi, pri-vind-o cu atenţie şi neştiind cu ce se confruntase în timpul luptei.

Yuri părea derutată de întrebare.

— Da, milady. Dar tu?

Persefona a deschis gura să răspundă, dar încă nu-şi găsea cuvintele să exprime ce simte. în schimb, s-a uitat la flăcările de pe câmpia de dincolo de Asfodel.

— Ce se întâmplă? De ce sunteţi toţi aici?

Sufletele nu prea aveau nevoie de somn, dar aveau tendinţa de a-şi păstra aceeaşi rutină din timpul vieţii.

— Ne pregătim de război, a răspuns Yuri şi, cu toate că vedea acest lucru, Persefona nu prea reuşea să înţeleagă. După ce s-a întâmplat, credem că aşa e cel mai bine.

Vinovăţia i-a strâns pieptul. Nu putea să nu

creadă că decizia lor de-a se pregăti se datora în parte faptului că ea nu
reuşise să-i protejeze.

Dacă ar fi fost Hades aici, lucrurile ar fi stat altfel, chiar dacă ştia că nu e dreaptă cu ea însăşi. Ea, Hecate, Hermes şi Apollo făcuseră tot posibilul să apere Lumea de Jos de ameninţarea dezlănţuită de Tezeu, iar sufletele le veniseră în ajutor. Probabil nu-şi doreau decât să fie pregătite de următorul atac.

— Următorul atac, a spus ea cu voce joasă, uitându-se înspre Tartar,

— Ce s-a întâmplat, Persefona? a întrebat Yuri, dar zeiţa nu era pregătită să-i răspundă, pentru că asta ar fi însemnat să-şi reamintească teroarea căreia îi ţinuse piept în ultimele V *i* de ore.

I-a luat o clipă să se uite în ochii mari ai sufletului. Când a vorbit, vocea i-a sunat plină de jale:

— încă mai încerc să înţeleg şi eu.

Sunetul unui ciocan lovind metalul a răsunat deodată în tot Asfodelul, iar Persefona s-a întors spre fierăria exterioară a lui Ian. îl cunoscuse prima dată când el îi oferise o coroană, un dar din partea sufletelor. Mai târziu, aflase că fusese ucis pentru priceperea lui şi pentru favoarea pe care i-o făcuse Artemis. Orice armă creată de el îi asigura victoria celui care o mânuia.

Multe suflete lucrau alături de el, unele făurind arme, iar altele bătând fierul, pentru a-l transforma în scuturi şi armuri.

Un lucru aparte la cei care trăiau în Asfodel era că priceperea lor era dată de secolul în care trăiseră. Unii lucrau cu lemn şi piele, alţii, cu fier şi oţel, dar, indiferent de expertiza lor, aveau un lucru în comun: abilitatea de-a se pregătit pentru război.

Umanitatea nu era schimbătoare, şi Persefona

nu văzuse niciodată acest lucru mai clar ca acum.

S-a uitat la adunarea de suflete până s-a oprit la o femeie cu o coadă lungă, împletită.

S-a încruntat şi inima a început să-i bată mai tare.

A făcut un pas în faţă.

— Zofie?

Femeia şi-a ridicat ochii şi s-a întors cu faţa către Persefona, care nu-şi putea stăpâni lacrimile. O văzuse pe amazoană murind, înjunghiată în piept. Ţipase atât de tare, încât urletul îi răsuna şi acum în urechi. Totul se întâmplase foarte repede.

— Milady, a spus Zofie cu un zâmbet pe buze.

S-a înclinat atât de tare, încât a fost cât pe ce să atingă pământul.

— Zofie, a repetat Persefona, apoi a traversat distanţa scurtă până la ea şi a îmbrăţişat-o când aceasta s-a ridicat. Zofie, îmi pare foarte rău!

Amazoana a prins-o de umeri şi a făcut un pas în spate.

— Nu-mi cere iertare, regina mea! Mi-ai oferit o moarte onorabilă,

„Onorabilă.”

Era singurul lucru pe care şi-l dorise ca egidă a Persefonei, deşi nu ştia nici acum ce anume o făcuse de ruşine pe amazoană printre oamenii săi. Dar, în fond, nu conta, pentru că Zofie îşi găsise liniştea aşa cum avea nevoie.

Poate că şi Persefona avea să-şi găsească liniştea, deşi nu credea că există ceva care să atenueze groaza de-a o vedea murind, nici măcar când vedea cât de fericită e amazoana după ce murise.

Persefona şi-a ridicat ochii peste umărul lui Zofie către Ian, care stătea în mijlocul sufletelor adunate în jurul său. Ţinea un cuţit în mâini.

— Ian, a spus ea.

— Regina mea, a zis el şi a făcut o plecăciune. Ingăduie- mi să-ţi ofer acest pumnal!

Ea s-a uitat la cuţit, ascuns într-o teacă incrustată cu aceleaşi motive florale care împodobeau şi coroana pe care i-o făcuse – trandafiri şi crini, narcise şi anemone. Urcau fără efort către mânerul în vârful căruia se afla o bucată de obsi- dian negru.

Când l-a luat în mâini, nestematele negre pe care le montase printre flori au sclipit în lumina focului.

— Ian, a repetat ea, de data asta în şoaptă.

— E un simbol al puterii tale, i-a explicat el. Tăişul e ca tine, indestructibil.

I-a întâlnit privirea şi ochii i s-au umplut iarăşi de lacrimi. Nu se simţea indestructibilă, dar însemna mult pentru ea că aşa o considerau oamenii.

A strâns pumnalul la piept,

— Mulţumesc! a spus, incapabilă să mai rostească altceva, şi, când s-a uitat în jur, dincolo de fierar, a observat că în faţa fierăriei se adunaseră şi alte suflete.

— Slavă reginei Persefona!

Nu ştia cine vorbise, dar sufletele au răspuns cu urale şi, când au îngenuncheat, Persefona s-a trezit în mijlocul adoraţiei lor, de-a dreptul copleşită.

A mai rămas câteva ore alături de suflete în timp ce se pregăteau de luptă. Oricât şi-ar fi dorit să nu fie nevoie de pregătiri, simţea că simt necesare după ce se întâmplase cu Te- zeu. Avea la el Coiful întunericului, ceea ce însemna că se putea întoarce oricând în Lumea de Jos fără să-l vadă ni- meni. Oare avea să decidă mai târziu că eliberarea lui Cro- nos în lumea muritorilor nu era de ajuns?

Urma să încerce să elibereze şi alţi Titani sau monştri din adâncurile Tartarului? Era nevoită să spere că magia ei avea să reziste, că Hecate le putea proteja hotarele până la întoarcerea lui Hades.

Durerea i-a sfâşiat pieptul, subită şi ascuţită, transformân- du-se apoi într-o presiune acută şi constantă. Nu-i dăduse pace de când îl lăsase pe Hades în Tumul Alexandria şi se înrăutăţise după acel vis. Era sătulă de acest sentiment.

Privirea i s-a oprit la pumnalul dăruit de Ian, care se afla pe biroul lui Hades. După întoarcerea în castel, venise în biroul lui, care i se părea un refugiu mai mult decât orice altă parte a palatului. Arăta de parcă el ar fi fost încă aici. Şi mirosea ca el. Se putea preface că e doar plecat cu treburi.

Magia lui Hermes s-a simţit în aer şi zeul a apărut lângă uşă. Se schimbase după bătălie şi avea o ţinută mult mai lejeră, cu o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă albă.

— Bună, Sefy! a spus el cu vocea joasă şi uşor melancolică.
— Ai vreo veste? l-a întrebat,
— Nu despre Hades,

Persefonei i s-a strâns inima, deşi se aşteptase la asta,

— Am venit să-ţi aduc o invitaţie din partea Hipolitei, regina amazoanelor. Te roagă să participi la înmormântarea lui Zofie.

„înmormântare.”

Nu era prima dată când participa la o înmormântare după ce îşi întâmpina o prietenă în Lumea de Jos, dar ideea tot îi dădea fiori.

— Când? a întrebat Persefona,
— Va fi înmormântată în seara asta, a răspuns Hermes încet,

Persefona a înghiţit în sec şi s-a uitat spre ferestre.

— Ştiu că sunt Regina Lumii de Jos, dar încă nu sunt o Zeiţă a Morţii, a spus ea. Nu ştiu cum să mă împac cu ideea că am văzut-o pe Zofie murind.
— Nu ai văzut-o murind. Ai văzut când a fost ucisă.

Se întâmplase foarte repede. Zofie îi găsise şi, de îndată ce intrase în cameră, Tezeu îi înfipsese cuţitul în piept, Persefona nu avea să uite niciodată cum ea făcuse ochii arii şi se prăbuşise pe podea. Nu avea să uite cum ea însăşi uriaşe până o duruse gâtul. Nu avea să uite cum o obligase Tezeu să păşească peste cadavrul lui Zofie şi să o lase să moară singură.

Nu conta că amazoana era mulţumită, Persefona purta groaza aceea în suflet şi nu putea să nu se întrebe care dintre prietenii ei urmau să mai devină victimele lui Tezeu.

— Vii cu mine? l-a întrebat ea,
— Desigur! Mergem cu toţii, Sefy.

După plecarea lui, Persefona s-a întors în apartamentul reginei, nerăbdătoare să afle ceva nou despre Harmonia. A găsit-o pe Sibila stând pe pat, lângă zeiţă,

— Cum se mai simte? a întrebat Persefona, apropiindu-se de pat.

— Hecate spune că are febră.

— E ceva normal pentru o zeiţă?

— Nu a spus că ar fî ceva rău, a zis ea şi s-a uitat la Persefona, Poate că trupul o să i se vindece singur.

Persefona s-a uitat la faţa Harmoniei, palidă şi îmbujorată în acelaşi timp. Deşi i-ar fî plăcut să creadă că zeiţa se putea vindeca fără magie, nu-şi făcea speranţe. Depindea cât venin al Hidrei îi pătrunsese în vene.

Şi dacă Harmonia nu era capabilă să reziste?

Persefona şi-a încleştat fălcile şi a alungat ideea.

Nu exista varianta de-a o pierde pe Harmonia,

— Ai vreo veste despre Hades? a întrebat-o Sibila, Persefona şi-a înghiţit nodul gros şi acru din gât.

— Nimic, deocamdată.

— Va fî bine, Persefona, a încurajat-o Sibila cu voce şoptită,

— Ştii asta sau eşti doar optimistă?

— Ştiu ce am văzut înainte. Când eram oracolul lui Apollo.

Când Persefona o întâlnise prima dată pe Sibila, era în ultimul semestru la Universitatea Noua Atenă. Pe atunci, îi captase deja interesul lui Apollo şi urma să înceapă o carieră promiţătoare ca oracolul unui zeu, însă el o concediase pentru că îi refuzase avansurile. Persefona criticase făţiş această manevră, dar publicul se întorsese împotriva ei. în ciuda defectelor lui, Apollo câştigase inima publicului, deşi acum era de la sine înţeles că-i câştigase şi inima Persefonei.

— Şi acum ce vezi? a întrebat ea,
— Nu am acces la canalul divin,
— Asta înseamnă că nu ai viziuni?
— Nu pot să fiu sigură de acurateţea lor fără un canal divin, i-a explicat Sibila,
— Vrei să ai unul?

S-a făcut linişte. Persefona s-a uitat la Sibila, care părea uluită.

— Nu ştiu dacă se vor construi vreodată temple în numele meu sau dacă adoratorii îmi vor căuta înţelepciunea, dar trebuie să mă lupt cu Elena şi Tezeu în presă şi am nevoie de un om de încredere alături de mine.

Persefona încă nu căutase nicio ştire, încă nu văzuse ce spunea lumea despre ea – zeiţa care se prefăcuse a fi muritoare dar ştia că Hermes are dreptate. Tot ce putea să facă era să spună adevărul, iar asta avea să înceapă cu Sibila.

— Persefona, a şoptit Sibila.

Zeiţa nu desluşea sunetul vocii oracolului, nici expresia de pe faţa ei. Oare avea să refuze? Părea că-şi pierduse cu totul interesul după experienţa cu Apollo.

Sibila i-a luat mâinile Persefonei şi le-a strâns în ale sale.

— Ar fi o onoare să fiu oracolul tău.

Persefona a ajuns la porţile Termei cu Hecate în stânga, Hermes în dreapta şi Ilias în spate. Purtau toţi haine albe, culoarea doliului – o strălucire care să conducă sufletele prin întuneric. Cel puţin asta era credinţa celor vii, deşi Zofie nu avea nevoie de ajutor ca să găsească Lumea de Jos. Cu toate astea, Persefona era îngrozită de ceremonia de înmormântare, într-un fel, era de parcă ar fi fost din nou martoră la moartea lui Zofie.

De cum au apărut, cei doi paznici care stăteau

de o parte şi de alta a porţii au îngenuncheat, ducându-şi suliţele la piept. Armura lor de bronz strălucea asemenea flăcărilor din envele mari care-i flancau. Persefona simţea căldura focului, dar s-a înfiorat de parcă nişte degete reci îi atingeau pielea.

I-a atras atenţia o mişcare în dreptul intrării umbrite, iar Hipólita s-a ivit din întuneric. Era îmbrăcată în veşmânt negru şi acoperită de aur – avea o curea în jurul mijlocului, manşete pe încheieturi şi pe braţe, cercei lungi ce se revărsau peste umeri şi o coroană pe frunte. Avea părul prins la spate, deşi cârlionţii ieşeau din legături, încadrându-i faţa aspră, dar frumoasă.

Hecate, Hermes şi Ilias au îngenuncheat şi ei, iar Persefona a rămas în picioare. I se părea ciudat, dar Hecate o sfătuise să facă asta.

— Reginele nu îngenunchează în faţa altor regine, îi spusese ea.

— Şi ce să fac? a întrebat Persefona.

— Ceea ce face şi Hipólita.

Persefona a întâlnit privirea abătută a reginei cu ochi de culoarea prehnitului.

— Persefona, Zeiţa Primăverii, fiica Demetrei, soţia lui Hades, a început Hipólita, iar vocea ei, deşi nu părea aspră, era impunătoare. Bun-venit la Terme!

Apoi şi-a plecat capul, iar Persefona i-a urmat exemplul.

— Suntem recunoscători pentru invitaţie, regină Hipólita, a replicat Persefona,

Regina războinică i-a oferit un zâmbet reţinut, apoi a făcut un pas într-o parte.

— însoţeşte-mă, Regină a Morţilor!

După ce Persefona i s-a alăturat, Hipólita s-a întors, iar porţile s-au deschis cu un scârţâit, dezvăluind oraşul scăldat în lumina arâmie a torţelor ce ardeau în noapte. în ciuda în-

tunericului, spaţiul înverzit al fortăreţei amazoniene se vedea clar. Din loc în loc se zăreau crânguri de copaci înălţându-se între casele acoperite de lujeri înfloriţi şi grădinile pline de flori parfumate.

— Nu mă aşteptam ca regatul tău să semene atât de mult cu casa mea, a zis Persefona.

Şi mirosul amintea de primăvară – dulce, cu o notă de amărăciune.

Hipólita a zâmbit,

— Chiar şi războinicele apreciază lucrurile frumoase, lady Persefona,

Dar tu poţi? ar fi vrut să întrebe. Când preţuieşti atât de mult onoarea?

Dar ar fi fost o insultă, iar ea venise pentru Zofie, care, deşi rănită de propriul popor, credea cu toată fiinţa în nevoia de izbăvire. Persefona nu avea să strice totul cu furia ei. De altfel, exilarea lui Zofie o adusese în calea ei.

O adusese, deopotrivă, şi în braţele morţii.

Persefona nu putea ascunde durerea care i-a cuprins pieptul când şi-a amintit din nou că fusese martoră la uciderea

lui Zofie. întâmplarea dăduse naştere unei întunecimi în sufletul ei, ceva diferit de ceea ce apăruse după moartea Lexei.

Se temea de ce o făcea să simtă şi de modul în care o schimba.

S-a întrebat dacă Hades avea să recunoască partea aceea rănită şi uscată din ea. Dacă avea să-i pară cunoscută, pentru că şi el fusese martor la asemenea grozăvii.

Ideea aceasta i-a stârnit o durere nouă, o suferinţă în adâncul sufletului. Şi-a ţinut respiraţia, sperând să sufoce emoţiile care crescuseră înăuntrul ei, şi şi-a plecat ochii în pământ. Mergeau pe un drum de pământ, străjuit de copaci, iar frunzele i se agăţau de poalele

hainelor, făcând copacii să pară mai înalţi şi mai groşi.

— Chiar eşti Zeiţa Primăverii, a spus Hipolita,

Avea o nuanţă aparte în glas, o notă de uimire.

Fără tragere de inimă, Persefona s-a uitat în ochii ei, sperând că reuşise să-şi stăpânească emoţiile.

— Aveai dubii? a întrebat-o.

— Zeii noi simt o raritate în ziua de azi,

Persefona ar fi trebuit să-şi dea seama că unii erau sceptici în privinţa divinităţii ei. Lumea nu accepta întotdeauna cu bucurie zeii noi, pur-sânge. Aşa se întâmplase cu Dionysos când se născuse. Fusese nevoit să lupte ca să fie primit printre Divini, iar bătăliile fuseseră sângeroase. Dar Persefona nu voia să dovedească de ce e în stare – nici în faţa lumii, nici a Olimpienilor, nici a Hipolitei.

— E curios că moartea şi-a ales viaţa drept mireasă, a continuat Hipolita. E ca şi cum soarele s-ar fi îndrăgostit de lună.

— Unul nu poate exista fără celălalt, a replicat Persefona. Aşa cum onoarea nu poate exista fără ruşine.

Regina a zâmbit fals, iar Persefona a simţit în spate o tensiune care venea de la Hecate, din pricina acelei jigniri,

— Adevărat, regină Persefona! a spus Hipolita, Deşi presupun că nu e vorba de una sau cealaltă, ci de ce se află la mijloc.

Au mers mai departe în tăcere, până când Hermes a scos deodată un ţipăt ascuţit. S-au trezit înconjuraţi de amazoane cu armele scoase. Persefona şi Hipolita s-au întors spre zeu

şi l-au văzut cu mâinile strânse sub bărbie şi un picior ridicat în aer.

Hecate şi Ilias se uitau lung la el.

Hermes a avut nevoie de o secundă să-şi dea seama ce făcuse şi a zâmbit cu sfială.

— Era un gândac, a explicat el. Unul mare.

Câteva amazoane au pufnit în râs.

Hermes s-a încruntat şi s-a uitat la Hecate şi la Ilias.

— Spuneţi-mi că l-aţi văzut şi voi!

Cei doi au clătinat din cap, râzând pe înfundate.

Hipólita şi-a dat ochii peste cap.

— Bărbaţii ăştia! a pufnit ea şi s-a întors cu spatele la Zeul Năzbâtiilor.

Persefona a ridicat din sprânceană la Hermes, care a şoptit că „era imens” şi a dat cu mâna după altă gânganie invizibilă.

Au mers mai departe pe potecă până au văzut centrul oraşului. Când a dat cu ochii de curtea scufundată, Persefona s- a oprit. Acolo îi aştepta un rug de lemn şi la fiecare colţ al patului infernal al lui Zofie se afla o torţă aprinsă, unde flăcările jucau în întunericul liniştit.

Priveliştea a umplut-o de groază pe Persefona. Câţi mai aveau să ardă ca Zofie şi Tyche?

— Asta e natura luptei, lady Persefona, a spus Hipólita.

Era ciudat să o audă pe regina amazoană vorbind atât de impasibil despre moartea uneia dintre supusele ei, chiar dacă fusese exilată. Cu toate astea, ştia că cea mai mare onoare în acest trib era să mori în luptă, pentru o cauză,

— Nu ştiam că cineva a declarat război, a ripostat Persefona,

Privind în urmă, înţelegea că războiul începuse odată cu moartea lui Adonis.

— Asta e vina soţului tău, a zis Hipólita, Iar el luptă încă de la început.

Persefona a privit-o în ochi, încruntată, dar regina nu i-a mai oferit nicio explicaţie.

în schimb, a făcut un pas în faţă,

— Vino!

Persefona a urmat-o pe regină pe drumul şerpuit către o casă îmbrăcată în iederă. Lujeri de brânduşe roz, irişi violeţi şi narcise galbene acopereau peluza, până spre uşa deschisă prin care Persefona a zărit trupul fără viaţă al lui Zofie.

Hipólita a intrat fără să ezite, însă Persefona s-a trezit că nu-i mai dădea inima să înainteze atunci când a ajuns în dreptul pragului acelei case, în care era cald şi mirosea a ceară, cel mai probabil graţie uleiului cu care fusese uns cadavrul lui Zofie.

Amazoana era întinsă pe o masă înaltă, îmbrăcată în alb, cu mâinile împreunate pe burtă şi degetele înfăşurate pe mânerul unei săbii lungi. Avea părul negru împletit într-o coadă şi purta pe cap o cunună de frunze aurii.

Era splendidă, iar membrele îi sclipeau în lumina flăcărilor.

— Eşti foarte îndurerată, lady Persefona, a comentat regina Hipólita, Nu ai primit-o pe Zofie în Lumea de Jos?

— Ba da, a răspuns Persefona cu un zâmbet anemic, amintindu-şi prima dată când îşi văzuse egida. Dar promisiunea de a revedea pe cineva uşurează vreodată durerea?

Regina a tăcut, deşi Persefona nu se aştepta să o înţeleagă, aşa cum nici Hades nu înţelesese frica ei de-a o pierde pe Lexa. Durerea sufletească nu avea legătură doar cu persoana în sine. Ci cu lumea creată în jurul ei şi, când viaţa acelei persoane lua sfârşit, la fel se întâmpla şi cu lumea din jur.

Hecate, Hermes şi Ilias s-au apropiat, luându-şi fiecare rămas-bun în felul său – Hecate, cu o

rugăciune, iar Hermes, cu un sărut pe obrazul lui Zofie. Persefona s-a mirat cel mai tare de Ilias, care s-a apropiat pe îndelete de faţa lui Zofie şi i-a şoptit câteva cuvinte pe care ea nu le-a auzit, sărutând-o în cele din urmă pe buze.

Când s-a îndreptat de spate, bărbatul a întâlnit ochii înroşiţi ai Persefonei şi s-a dat la o parte, facându-i loc.

După ce s-a apropiat, Persefona s-a uitat la faţa liniştită a lui Zofie şi, cu toate că era frumoasă, ea nu o vedea decât aşa cum arătase murind – şocată de durerea provocată de cuţitul lui Tezeu. I-a atins părul şi s-a aplecat deasupra ei.

— M-ai slujit cu onoare, Zofie, a şoptit şi a sărutat-o pe frunte.

Când s-a îndreptat-o, Hipolita stătea în faţa ei, cu o curea lată de piele în mână,

— Lordul Hades a promis să ne-o aducă pe Zofie înapoi după ce ne aducea cinste, a spus Hipolita. în schimb, am acceptat să-i împrumut cureaua mea,

Persefona a ridicat mirată din sprâncene. Hades nu-i spusese niciodată cum o cunoscuse pe Zofie, iar acum se întreba de ce îi ceruse cureaua, deşi nu era ceva neobişnuit pentru el să colecţioneze arme şi relicve.

Regina amazoanelor a întins mâinile, iar cureaua stătea întinsă între palmele ei.

— Acesta este Brâul Hipolitei, un dar din partea tatălui meu, Ares, simbolul rolului meu de regină a amazoanelor. Orice muritor care îl poartă va dobândi o putere nemuritoare.

Persefona s-a uitat la curea, apoi la Hipolita şi a clătinat din cap.

— Nu pot să-l primesc, a spus ea.

Nu înţelegea ce târg făcuse Hades cu regina, dar i se părea incorect să accepte brâul în lipsa

lui.

— Dar trebuie, a insistat Hipolita, Nu este un dar. Este un simbol al promisiunii pe care am facut-o, şi eu nu-mi încalc promisiunile.

Persefona nu putea şi nici nu dorea să o contrazică. A acceptat brâul, surprinsă de cât de uşor şi moale era. De îndată ce a făcut schimbul, Hipolita a continuat:

— E timpul.

Durerea Persefonei a crescut din nou când s-au apropiat şase amazoane. S-a dat la o parte, ieşind din casă după Hipolita împreună cu Hecate, Hermes şi Ilias. Când au ajuns afară, au găsit poteca pe care veniseră flancată de amazoane. Unele ţineau torţe, altele, arme, iar când Zofie a fost scoasă din casă, au început să cânte o melodie plină de jale. Cântecul îi însoţea în timp ce Hipolita conducea alaiul către ciulea unde femeile din Terme cântau, loveau cu săbiile şi suliţele în scuturi, se băteau cu pumnii în piepturi sau îşi sfâşiau hainele de durere.

Nu au încetat nici măcar când Zofie a fost întinsă pe rug şi amazoanele au aruncat torţele la picioarele sale, nici când flăcările s-au înălţat şi i-au cuprins mai întâi rochia, apoi carnea, umplând aerul de un miros metalic care i s-a oprit Persefonei în gât. Ochii i s-au umezit brusc, şi nu ştia dacă lăcrimează de la fum sau de durerea ce-i împovăra membrele.

Atunci, Hecate a luat-o de mână,

— Nu-ţi înfrâna lacrimile, draga mea! a îndemnat-o zeiţa. Lasă-le să dea viaţă!

La început, Persefona nu a înţeles, dar apoi a simţit ceva atingându-i poalele rochiei şi, când s-a uitat în jos, a văzut flori la picioare, cu petale atât de albe, încât străluceau ca pietrele lunii.

în ciuda tristeţii, a zâmbit când stratul de flori a

continuat să se extindă, iar Hipólita l-a observat şi s-a întors spre Persefona.

— Presupun că e adevărat ce spuneai. Moartea dă naştere vieţii.

Apoi a mijit ochii.

— Tu la ce vei da naştere, Persefona?

— La furie, a răspuns ea fără să stea pe gânduri.

CAPITOLUL VI
Tezeu

TENSIUNEA DIN CAMERA DE CONSILIU ERA IMENSA ŞI, cu toate că Tezeu abia reuşea să respire, senzaţia nu era chiar neplăcută. îi plăcea ce înseamnă, anume că Olimpienii se certau între ei.

îi urmărea din umbră, ascuns de magia Coifului întunericului.

— Cum îndrăzniţi să-mi staţi împotrivă? spunea Zeus. Mie, regelui vostru!

Stătea în faţa tronului său, măreţ şi impunător. Aerul din jurul lui părea electrizat, încărcat de ameninţarea magiei. în spatele său pândea vulturul său de aur, cu ochii rotunzi şi vigilenţi, deşi nu remarcase prezenţa lui Tezeu.

Dată fiind natura de obicei placidă a lui Zeus, le era greu să-şi amintească de puterea lui. Zeul Cerului intervenea rareori în chestiuni care nu-l interesau, iar interesele lui se limitau în general la femeile cu care voia să se culce. Din când în când, se răzbuna pe câte unul care se uita prea lung la Hera, dar de cele mai multe ori se mulţumea să vadă cum lumea şi zeii făceau tot ce le trece prin cap, chiar dacă asta însemna să se ajungă la război.

Până când cineva îi ameninţa domnia şi atunci se transforma brusc într-un războinic.

— Cineva umblă liber şi ucide zei, a spus Hermes. Iar tu vrei să ignori acest lucru ca să urmăreşti o zeiţă care nu a făcut nimănui niciun rău.

Zeul Hoţilor stătea în faţa propriului tron, bucuria lui exuberantă fiindu-i sufocată de furie.

— Dacă zeii mor, de vină e doar slăbiciunea lor, a ripostat Zeus. N-am să fiu unul dintre ei, tocmai de asta amanta fratelui meu trebuie eliminată.

— Numele ei este Persefona, a intervenit Apollo, care stătea în picioare, cu braţele încrucişate la piept. Sau te temi să- 1 rosteşti aşa cum te temi şi de puterea ei?

Ochii lui Zeus au scăpărat ca un fulger pe un orizont întunecat,

— Nu mă tem de ea! a şuierat el. Dar n-am să fiu detronat.

— Ea nu te-a detronat! s-a răstit Apollo. A restaurat Teba, iar tu pleci la război împotriva ei.

— Şi când a venit timpul să alegi o tabără, mi te-ai împotrivit. E acelaşi lucru.

S-a lăsat o tăcere plină de furie după vorbele lui Zeus.

— De ce o aperi? a întrebat Artemis.

Zeiţa era una dintre puţinii care stăteau pe tron, cu mâinile aşezate pe braţele scaunului de parcă era pregătită să se ridice oricând şi să atace.

— Ce-a făcut ea pentru tine?

Apollo s-a uitat încruntat la sora lui şi i-a răspuns:

— E prietena mea.

Artemis a pufnit dispreţuitor.

— Tu eşti un zeu. Muritorii ar face orice să fie în prezenţa ta. Vor fi ei prietenii tăi.

— Nu-i acelaşi lucru, a spus el. Dar tu n-ai de unde să ştii fiindcă n-ai prieteni.

Artemis i-a aruncat o căutătură urâtă, apoi s-a

uitat la Zeus.

— Am s-o vânez, tată.

— Ba n-ai să faci aşa ceva!

Era rândul Afroditei să vorbească.

— Şi tu îi iei apărarea, copila mea? a întrebat Zeus.

Spre deosebire de furia pe care le-o arătase lui Hermes şi Apollo, ei i se arăta jignit.

— A încasat o suliţă în locul ei, a zis Poseidon. Sau ai uitat cum a strigat Hefaistos după ea? a chicotit Zeul Mării.

Afrodita s-a uitat urât la unchiul ei, apoi s-a întors spre Zeus.

— Nu Persefona şi Zeus sunt cei periculoşi, tată, a spus ea. Ci dragostea lor. Dacă îi distrugi, te vor distruge şi ei.

Artemis a pufnit şi şi-a dat ochii peste cap,

— Profeţia ne-a arătat clar pericolul dragostei lor, Afrodita, a spus Hera.

Era prima dată când Zeiţa Căsătoriei vorbea,

— Împreună sau despărţiri, ei sunt permanent o ameninţare.

Zeus s-a uitat cu afecţiune la soţia lui, de parcă faptul că-i lua apărarea era o dovadă de iubire, dar Zeus ştia că adevărul era altul – aşa cum ştiau şi ceilalţi din încăpere. Herei îi era frică să-şi piardă poziţia şi titlul, şi, cu toate că era o prostie ca Zeus să ia gestul ei drept mai mult de atât, neputinţa lui de-a o vedea pe Hera aşa cum era în realitate lucra în favoarea lui Tezeu.

La fel şi faptul că acum era atent la Hades şi Persefona,

Dar acesta era pericolul de a desluşi cuvintele unui oracol. Nu puteai ghici cum aveau să se împlinească profeţiile lor. într-adevăr, uniunea dintre Hades şi Persefona produsese un zeu mai puternic decât Zeus.

Dar zeul acela era Tezeu.

— De câte ori trebuie să analizăm o profeţie până ne dăm seama că nu putem scăpa de soartă? a întrebat Atena.

— Cuvintele tale ar trebui să fie înţelepte? a întrebat Hera,

Atena a mijit ochii şi şi-a ridicat mândră bărbia,

— N-ar trebui să ţi se permită să iei cuvântul aici, a spus Ares. Tu şi Hestia ne-aţi abandonat pe câmpul de bătălie. Laşelor!

— Nu te preface că ai luat parte la bătălie din loialitate! i- a întors-o Atena. Tu nu voiai decât să-ţi potoleşti setea de sânge.

Ares s-a ridicat de pe tron şi a pus mâna pe suliţă, dar Afrodita s-a oprit în faţa lui, iar furia care îl copleşise a părut să dispară,

— Se înşală, Ares? l-a întrebat ea.

Ares şi-a încleştat fălcile şi degetele i s-au albit pe mânerul suliţei, dar nu a dat să lovească sau ce avea de gând când

se ridicase împotriva Atenei. În schimb, a făcut un pas înapoi şi s-a aşezat la loc pe tron,

Zeus s-a uitat la Atena, apoi la zeii care îl contestaseră.

— Am scăpat de soartă de nici nu mai pot număra ocaziile, a spus el. Pot să vă asigur că ultimul lucru care mă va îngenunchea va fi o pereche de îndrăgostiţi născuţi sub o stea potrivnică.

— Tu ai prelungit soarta, a ripostat Atena. Există o diferenţă. De ce crezi că te bântuie aceeaşi profeţie?

— M-au bântuit şi lucruri mai urâte, fiica mea, a spus Zeus. Dar în acest moment cel mai tare mă bântuie cuvintele tale. S-a lăsat o tăcere grea când Zeus le-a vorbit zeilor: Cei care au stat împotriva mea pe câmpul de luptă vor suporta consecinţele furiei mele. Apollo, Hermes, Afrodita – din acest

moment, veţi rămâne fără puteri.

— Tată! a exclamat Afrodita, făcând un pas în faţă.

Zeus a ridicat mâna să o amuţească.

Hermes a rămas cu gura căscată, apoi a închis-o la loc, privindu-şi chiorâş tatăl. Doar Apollo părea netul burat, pentru că primise şi altă dată o pedeapsă asemănătoare.

— Timp de un an, veţi afla cât de greu este să fii muritor, a continuat Zeus, de parcă ar fi prevestit viitorul. Celor care au stat alături de mine – îi voi oferi scutul meu celui care mi-o aduce pe Zeiţa Primăverii în lanţuri. Să fie un simbol dăruit celui mai mare vânător dintre noi!

Apollo s-a uitat strâmb la Artemis, care stătea drept pe tron, dornică de această onoare.

Aura lui Hermes ardea de mânie ca un nimb auriu în jurul său.

— Şi Hefaistos va suferi la fel ca ei? a întrebat Afrodita. Nu a făcut decât să mă apere.

Tezeu ştia de ce întreba Zeiţa Iubirii de soţul ei. El era fierarul zeilor, responsabil de făurirea armelor puternice pe care le foloseau – cele de care urmau să aibă mare nevoie în lipsa propriilor puteri.

— Prin fapta lui, a demonstrat cui îi este loial, a răspuns Zeus.

— O, mai lasă-l în pace, frate! a chicotit Poseidon. Ştim cu toţii că Hefaistos are abilităţi limitate de a-şi satisface soţia.

Obrazul Afroditei zvâcnea, dar nu a scos o vorbă, aşteptând ca Zeus să termine ce avea de spus.

— Dacă Hefaistos rămâne nepedepsit, trebuie să primeşti tu şi anul lui.

Afrodita a înghiţit în sec, dar a răspuns fără ezitare:

— Bine!

Hermes s-a strâmbat, clătinând din cap,

— Aşa să fie! a spus Zeus, cu o voce gravă. Vei trăi timp de doi ani ca o muritoare. Sper că o să-ţi placă să-i vezi pe ceilalţi Olimpieni cum îţi vânează prietena dragă când tu n- ai nicio putere să o aperi.

— Dar tu eşti pregătit să înfrunţi furia lui Hades? a întrebat Hermes.

Tezeu a ridicat colţurile gurii, întrebarea lui Hermes semăna cu o tactică de intimidare. Ştia că Hades dispăruse şi că nimeni nu o putea apăra pe Persefona de ceea ce-o aştepta,

— întrebarea pe care ar trebui să o pui, a replicat Zeus, este dacă Hades e pregătit să-mi înfrunte furia.

Tezeu s-a manifestat în faţa livezii Herei, cunoscută drept Gră-dina Hesperidelor. Avea ziduri înalte şi albe, ascunse de copaci înalţi şi ascuţiţi. Dincolo de porţile de fier unde stătea, se vedea un labirint extins de garduri vii joase şi arbuşti printre care se plimbau păuni plini de culori. Livada creştea în mijlocul unor coline. în vârful celei mai înalte, se afla un copac mai magnific decât oricare altul. Trunchiul părea să iasă răsucindu-se direct din pământ, iar crengile

se desfăşurau ca o palmă deschisă spre cer, cu degetele răsfirate. Fiecare creangă era încărcată de frunze verde-închis şi fructe aurii.

Erau fructele pe care le căuta Tezeu. O muşcătură l-ar fi vindecat de singura lui slăbiciune: vulnerabilitatea.

A strâns din dinţi şi un val de furie albă şi fierbinte i-a adus o fierbinţeală în piept, amintindu-şi cum fusese rănit atât de Dionysos, cât şi de Persefona. Fusese înjunghiat în burtă cu tirsul Zeului Vinului şi străpuns în piept de cinci ţepuşe ale Zeiţei Primăverii, Rănile se vindecaseră greu, dar ceea ce îl înfuria cel mai tare era că vulnerabilitatea lui nu mai era un secret.

Hades ştiuse, ceea ce însemna că aflase de la Dionysos şi, înainte să afle toată lumea, Tezeu avea de gând să devină invincibil.

A făcut un pas spre porţile de la grădina Herei, dar zeiţa a apărut acolo şi i-a blocat drumul.

— Ce tupeu ai! a început ea, cu o expresie severă. Să-mi încâlci spaţiul sacru.

— Tupeul provine din sângele meu divin, i-a răspuns Tezeu.

— Şi totuşi, nici soţul meu nu îndrăzneşte să pună piciorul aici.

— Începi să-l priveşti cu mai multă îngăduinţă? a întrebat- o el.

Ea l-a privit încruntată, cu buzele arcuite a dezgust.

— N-ai dreptul la lucrurile mele doar pentru că suntem în aceeaşi tabără.

— Vrei să câştigi sau nu?

— Ce întrebare ridicolă! a răbufnit ea.

— Atunci, lasă-mă să iau ce caut!

— Şi ce anume căutai?

Tezeu a înclinat din cap.

— Un măr de aur din livada ta,

— îţi doreşti să devii invincibil?

El nu i-a răspuns. Rugămintea lui era clară, dar i se părea că, dacă o rostea cu glas tare, îşi recunoştea slăbiciunea.

— Nu e un copac al dorinţelor, a spus Hera. Iţi va cere ceva la schimb.

— Aşa cum fac toate lucrurile divine.

Ştia acest lucru şi se pregătise pentru el. Hera a rămas privindu-1. După câteva clipe, a ridicat mâna şi mărul de aur i-a apărut în palmă,

— Gustă din acest măr, l-a îndemnat ea, şi vei rămâne fără nemurire!

— E un preţ usturător, a comentat Tezeu.

— Un preţ echitabil.

El ştia care calitate era mai valoroasă acum, dat fiind cât de aproape erau de bătălie. Urma să-şi bată mai târziu capul cu zeificarea, după ce se termina războiul şi el stătea pe cel mai înalt tron, în calitate de zeu unic al lumii.

— Ce alegi, Tezeu? l-a întrebat Hera, întinzând mâna spre el.

Tezeu a luat mărul şi, când l-a dus la buze, ea a continuat:

— Ai voie să mănânci din acest pom o singură dată.

Era un avertisment că nu se mai putea întoarce aici ca să facă schimbul din nou.

Tezeu a muşcat din măr.

Era moale, aproape fleşcăit, de parcă dădea să putrezească, iar când l-a înghiţit nu i s-a părut deloc diferit, în afară de limba care i se acoperise cu o pojghiţă ciudată, acră.

S-a uitat la măr, examinând pulpa albă şi zemoasă, apoi a muşcat din nou, uitându-se în ochii Herei.

— Tu eşti pregătită să te sacrifici?

Hera a ridicat mânioasă dintr-o sprânceană,

— Despre ce sacrificiu vorbeşti?

— Cel în care ţi-o tragi cu soţul tău pentru binele suprem. Ochii ei s-au întunecat,

— Nu te preface că sacrificiile noastre simt la fel! a replicat Hera. Al tău te-a salvat numai pe tine.

Tezeu a rânjit.

— Sugerezi cumva că sexul va salva lumea, Hera?

Ea i-a aruncat o privire înciudată şi a vorbit printre dinţii strânşi:

— Joacă-ţi rolul, Tezeu, pentru ca sacrificiul meu să nu fie în van!

Şi-a plecat apoi ochii spre măr.

— Ar fi bine să-l termini, a adăugat zeiţa. Nu vrei să afli ce se întâmplă dacă iroseşti o înghiţitură. Acum, pleacă!

— De îndată, Majestate! a ironizat-o el şi a dispărut.

CAPITOLUL VII
Persefona

PERSEFONA PURTA O ROCHIE ROZ PAL CU FUSTĂ PLISA- tă. Decolteul era pătrat şi modest – „elegant”, i-a spus Sibila în timp ce-i întindea cerceii cu perle care se potriveau cu ţinuta. Leuce s-a arătat de acord.

— Hainele sunt un limbaj în sine, a spus ea. Sunt la fel de importante ca vorbele pe care le rosteşti,

— Şi ce anume transmite ţinuta asta? a întrebat Persefona.

Sibila i-a dat o şuviţă de păr după ureche, unde se potrivea cu linia elegantă a buclelor.

— Transmite căldură, inteligenţă… autenticitate,

a răspuns ea. Pentru ca ei să te creadă când o să le ceri scuze.

— Chiar dacă nu-mi pare rău?

Sibila s-a uitat la Leuce şi a oftat.

— Ştiu că nu pare drept, Persefona, dar articolul Elenei ţi- a pus integritatea la îndoială, iar tu trebuie să rectifici situaţia.

Părea o prostie să-şi facă griji când Harmonia nu se vindeca, iar Hades era încă dispărut, dar nu era vorba doar de reputaţia ei. Ci de a tuturor zeilor.

De când Elena îl întâlnise pe Tezeu, lansase o campanie în presă împotriva Olimpienilor, punându-le stăpânirea la îndoială, şi, cu toate că Persefona nu era de acord cu felul în care o parte din zei îşi îndeplineau rolul, Triada era mult mai problematică. Se grăbeau să ceară dreptate când nici zeii nu se purtau conform propriilor idealuri şi pretindeau că le pot oferi oamenilor ce-şi doresc – bunăstare, sănătate şi nemurire. Erau aceleaşi dorinţe care îi făceau pe muritori să cadă la

învoială cu Hades la Nevemight, gata să-şi sacrifice sufletele în speranţa de-a obţine ceva mai bun.

însă, chiar dacă semizeii din Triadă reuşeau să răspundă la rugăciuni, nu făceau decât să le prelungească soarta inevitabilă.

Persefona aflase acest lucru pe pielea ei şi aşa avea să se întâmple şi cu muritorii care beneficiau de puterea divină a Triadei. întrebarea era câtă influenţă mai puteau avea semizeii până se afla adevărul.

— Poţi s-o faci, Persefona, a spus Leuce. Doar... fii tu însăţi!

Problema era că în realitate se simţea furioasă şi nu-i părea deloc rău.

— Eu şi Leuce o să vedem ce face Harmonia înainte să plecăm, a adăugat Sibila,

— Desigur! a zis Persefona.

După ce a rămas singură, s-a întors cu spatele la oglindă şi s-a dus la bar. Şi-a turnat un pahar de whiskey şi l-a băut, înghiţind anevoie din pricina arsurii de pe gât, apoi şi-a mai turnat unul. Când l-a terminat pe al doilea, lacrimile îi înceţoşau deja privirea.

Le-a lăsat să o copleşească preţ de câteva secunde şi umerii i s-au zguduit înainte de-a se stăpâni. Şi-a şters lacrimile şi a mai turnat un pahar, apoi a respirat adânc şi l-a dus la buze.

— îţi îneci amarul?

Persefona s-a răsucit brusc.

— Afrodita, a şoptit ea.

S-a uitat apoi la Hefaistos, surprinsă să-l vadă acolo.

— Mă bucur că eşti bine!

Ultima dată o văzuse pe câmpul de luptă din faţa Tebei, când Ares aruncase spre ea suliţa de aur, Afrodita păşise în faţa ei. Persefona nu avea să uite niciodată cum i se arcuise spatele într-un

unghi foarte ciudat după ce o străpunsese suliţa sau cum uriaşe Hefaistos de mânie şi de durere.

Zeiţa Iubirii i-a zâmbit şters.

— Da. Sunt bine.

Persefona nu s-a putut abţine. A îmbrăţişat-o pe zeiţă. Afrodita s-a crispat, dar s-a relaxat repede şi a îmbrăţişat-o la rândul ei. După o clipă, Persefona a făcut un pas în spate.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să-mi văd sora,

Persefona a simţit că se face albă la faţă,

— îmi pare rău, Afrodita! a spus ea. Eu...

— Nu te scuza, Persefona! i-a spus Afrodita, Dacă aş fi ştiut...

Vocea i s-a frânt, iar Persefona a înţeles de ce ezita. Nu avea rost să-şi facă mustrări de conştiinţă pentru ce fusese sau ce ar fi trebuit să ştie. Lucrurile se întâmplau pur şi simplu, iar acum trebuiau să suporte consecinţele.

Afrodita a inspirat adânc.

— Eşti frumoasă, i-a spus.

Persefona şi-a trecut mâna peste abdomen şi s-a uitat la rochie.

— Nu mă simt în largul meu.

— Probabil pentru că Hades nu este aici cu tine, a sugerat Afrodita.

Persefona a înghiţit în sec, simţind cum teama îi urcă pe şira spinării. Ce urmau să facă ceilalţi zei când aflau că Hades fusese capturat de Tezeu?

— Cum ai aflat?

— Mi-a spus Hermes, a răspuns Afrodita, şovăind. Zeus a întrunit astăzi Consiliul şi ne-a lăsat fără puteri pentru că te- am ajutat în timpul bătăliei.

— Poftim? a făcut Persefona.

O înfrigurare subită i-a cuprins corpul.

— Am reuşit să-l conving să nu-i ia şi puterile lui Hefaistos, a continuat Afrodita, uitându-se peste umăr la soţul ei, care o fixa cu o expresie intensă,

Persefona nu ştia dacă ceea ce simţea el era recunoştinţă

sau frustrare, dar acum înţelegea de ce venise. Işi folosise magia să o aducă pe Afrodita în Lumea de Jos.

— Măcar vom avea arme pentru războiul care urmează.

Când îl înfruntaseră pe Zeus în faţa Tebei, Persefona nu se gândise prea mult la ce avea să se întâmple după bătălie.

Fusese doar recunoscătoare că avea aliaţi.

Acum nu simţea decât vinovăţie.

— Să nu plângi pentru noi! i-a cerut Afrodita. A fost decizia noastră să luptăm pentru tine.

Persefona a clătinat din cap.

— Dar cum a putut?

— Există câteva situaţii în care Zeus îşi manifestă întreaga putere, a răspuns Afrodita. De exemplu, când îşi simte tronul ameninţat.

— Afrodita! a şoptit Persefona.

Nu ştia ce să mai spună. Ideea că Afrodita, Apollo şi Hermes erau neputincioşi o înfricoşa teribil. Nu mai conta că Hefaistos putea fauri arme puternice ca să se apere. Tezeu şi oamenii lui atacau deja zeii cu puteri depline. Ce avea să se întâmple când descoperea că cei trei erau lipsiţi de puteri?

Dacă Afrodita era îngrijorată, nu a lăsat să se vadă, ci doar a vorbit mai departe:

— Pericolul real este că Zeus a declanşat o competiţie – cel care i te aduce în lanţuri îi va câştiga egida, scutul. Cel
mai probabil, Artemis va muşca momeala. Nu pot să vorbesc în numele lui Poseidon, deşi îmi imaginez că el va lăsa treaba asta în seama lui Tezeu. Pe Ares pot să-1.... conving.

Persefona s-a întrebat ce însemna asta, deşi era clar că între cei doi zei există o legătură. Ares, cunoscut pentru setea de luptă şi de sânge, se trezise din transă doar când o rănise pe Afrodita.

— Apollo nu are nicio influenţă asupra surorii lui? a întrebat Persefona.

— În momentul ăsta, nu par să fie de aceeaşi parte, a răspuns Afrodita. Poate situaţia se va schimba. Până atunci, trebuie să ai grijă.

Persefona ştiuse că lupta împotriva lui Zeus urma să aibă repercusiuni, dar deciziile lui în privinţa ei arătau cât de mult se temea de ea şi de profeţia care îi prevăzuse declinul.

— Dacă mă ţine departe de Hades, am să fiu fără milă.

— Nu te condamn pentru asta. Deşi ar trebui să ştii că Apollo îşi iubeşte sora.

— Atunci, am să-l avertizez din timp, a spus Persefona.

S-a oprit, a înghiţit în sec şi, când s-a uitat din nou la Afrodita, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Trebuie să-l găsesc, Afrodita.

Zeiţa a schiţat un zâmbet şi şi-a lăsat mâna pe umărul Perse fonei.

— Persefona, puţine lucruri supravieţuiesc războiului, a spus ea. Fie ca dragostea voastră să fie printre ele!

Persefona se uita pe ferestrele din Tumul Alexandria, Jos, în stradă, printre mormanele de zăpadă topită, jurnalişti, echipe de televiziune şi muritori stăteau adunaţi sub soarele fierbinte. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta, dată fiind mulţimea care se adunase în faţă la Acropole după ce relaţia ei cu Hades devenise publică, dar acum era ceva diferit, şi nici măcar nu era vorba de numărul de oameni, ci despre energia din aer – un amestec haotic de adoraţie şi dispreţ. Era ameţitor şi crea o senzaţie ciudată de dependenţă, poate chiar uşor tulburătoare, mai ales după vestea primită de la Afrodita.

Chiar şi acum, când scana mulţimile şi cerni, se întreba dacă Artemis urma să atace într-un mod atât de public, deşi nu părea să fie stilul ei. Era Zeiţa Vânătorii şi ar fi preferat să-şi pândească prada,

Persefona s-a înfiorat la acea idee, cuprinsă totodată de furie, iar magia s-a aprins ca o aură înflăcărată în jurul ei. Avea să o lase să ardă cât timp vorbea, o barieră între ea şi masele de oameni.

— Sunt acolo de ore întregi, a spus Ivy.

Persefona s-a uitat la driada care stătea lângă ea şi îşi mesteca agitată buza.

— Au început să se adune înainte de ivirea zorilor,

Persefona nu lua nerăbdarea lor drept o dovadă de susţinere. Majoritatea erau curioşi şi voiau doar să aibă şansa de-a spune că o văzuseră în came şi oase. Mai erau şi Necucemi- cii, care veniseră doar ca să-şi exprime nemulţumirea. Erau uşor de identificat în mulţime, pentru că ţineau pancarte pe care scria libertate şi liber- arbitru şi întoarce-te în olimp.

Cea de-a doua inscripţie era ironică, din moment ce acolo nu locuise niciodată, dar arăta ce părere au necredincioşii despre zei – îi vedeau pe toţi la fel.

Dar nu era vorba de câştigarea Necucemicilor de partea sa, ci despre câştigarea admiraţiei şi adoraţiei celor ce erau deja de partea zeilor,

în clipa asta avea nevoie de acea putere, căci urma să o ajute să-l caute pe Hades.

Persefona s-a întors de la fereastră.

— E timpul? a întrebat, uitându-se la Sibila şi la Leuce.

— Mai ai două minute, i-a răspuns oracolul, cu ochii la ceas.

Persefonei i s-a strâns stomacul şi a inspirat adânc. Trebuie doar să treci de asta, şi-a zis. Şi apoi să ajungi la Hades.

— Mekonnen şi Ezio vor ieşi înaintea ta, a informat-o Sibila.

Persefona le-a zâmbit celor doi căpcăuni care se poziţionaseră în faţa uşilor. De obicei, îşi petreceau serile asigurând paza la Nevemight, dar azi erau bodyguarzi în locul lui Zo- fie.

O durere familiară i-a cuprins pieptul.

— Cred că nu te-am văzut niciodată treaz atât de devreme, Mekonnen, a spus ea.

Căpcăunul a rânjit.

— Doar pentru tine, lady Persefona.

— E timpul, a anunţat Sibila, privind-o în ochi. Eşti pregătită?

Nu era sigură că fusese vreodată pregătită. Nu doar pentru asta, ci şi pentru tot ce-i apăruse în cale până atunci, dar su- pravieţuise.

Avea să supravieţuiască şi acum.

Mekonnen şi Ezio conduceau procesiunea, ocupându-şi locul la marginea treptelor, în faţa uşilor Turnului Alexandria. Persefona i-a urmat, întâmpinată de un val de urale şi remarci sarcastice când s-a apropiat de podium să vorbească. Sunetul i-a pătruns în urechi, un du-te-vino de bucurie şi furie, amestecat cu bâzâitul şi bliţurile rapide ale camerelor.

A aşteptat o secundă să se obişnuiască, să accepte că acum aceasta era realitatea,

— Vă salut! a început ea, vorbind prea aproape de microfon şi amplificând pocnetele şi pârâiturile odată cu propria voce, dar efectul produs a amuţit mulţimea cu un şuierat asurzitor.

A rămas tăcută un moment, modificându-şi poziţia înainte de a continua.

— Probabil că majoritatea aţi văzut deja

articolul despre mine din New Athens News scris de o fostă colegă.

Nu voia să-i pronunţe numele Elenei, chiar dacă ştia că declaraţia ei avea să atragă şi mai mult atenţia asupra fostei sale prietene. Putea doar să spere că ceea ce avea de spus îi punea credibilitatea la îndoială.

— în primul rând, aş vrea să spun că este adevărat că v- am ascuns ceea ce sunt cu adevărat. Vocea îi tremura în timp ce vorbea, aşa că s-a oprit să respire, apoi a continuat cu mai multă încredere şi stăpânire de sine: Eu sunt Zeiţa Primăverii.

S-au auzit urale şi câteva aplauze, dar şi huiduieli şi scandări:

— Escroaco! Mincinoase!

Persefona le-a ignorat şi a vorbit mai departe:

— Sunt sigură că mulţi s-au mirat să afle că Demetra avea o fiică, dar mama nu a vrut să mă împartă cu restul lumii. M-a ţinut încuiată într-o colivie de sticlă şi m-a privat de prieteni şi de adoratori. La ani, am convins-o să mă lase să merg la facultate. Nu ştiu nici acum de ce a fost de acord, probabil o liniştea faptul că nu aveam nicio putere – şi chiar nu aveam. Nu puteam să fac nici măcar o floare să înflorească. Cum puteam fî zeiţă când nu aveam atributele ce ar fi trebuit să mă facă divină? Aşadar, când am intrat pentru prima dată în lumea muritorilor, m-am simţit ca una de-a voastră. Şi mi-a plăcut. Nu voiam să părăsesc lumea asta, dar uneori eşti chemat să-ţi împlineşti menirea, iar eu am simţit acea chemare.

îi luase ceva timp, dar Hades se arătase răbdător, îi trezise magia la viaţă, arătându-i că divinitatea însemna mai mult decât putere – însemna bunătate, compasiune şi luptă pentru oamenii dragi.

Ideea aceasta a facut-o să lăcrimeze.

S-a oprit să-şi dreagă vocea,

— Nu a fost intenţia mea să fac rău nimănui şi îmi pare rău că v-aţi simţit înşelaţi de faptele mele! Ştiu că probabil aveţi impresia că noi, zeii, suntem extrem de diferiţi, dar o bună bucată de timp m-am simţit cu adevărat muritoare. Chiar şi acum, nu cer sacrificii, altare sau temple construite în numele meu. Cer doar o şansă de a fi zeiţa voastră, de a dovedi că vă merit adoraţia. Vă mulţumesc!

Persefona s-a îndepărtat de podium, însă un cor de voci s- a înălţat deodată:

— Persefona, cine e tatăl tău?

— Arată-ne forma ta divină!

— Când ţi-a descoperit Hades divinitatea?

— Lady Persefona nu va răspunde la întrebări, a anunţat Sibila la microfon, iar Mekonnen şi Ezio au ascuns-o vederii în timp ce Leuce păşea alături de ea.

Deşi mulţimea era gălăgioasă şi majoritatea vocilor erau neclare, câteva cuvinte răutăcioase i-au ajuns la ureche – o scandare care i-a îngheţat sângele în vene.

— Moarte tuturor zeilor! Moarte tuturor zeilor! Moarte tuturor zeilor!

CAPITOLUL VIII
Hades

HADES ŞI-A STRÂNS DEGETELE ÎN JURUL ALTEI PIEtre, cu încheieturile înţepenite de noroi şi prea mult efort. îl durea spatele cărând cărămida grea de pe podeaua străveche a zidului înalt al labirintului, unde a aşezat-o pe ultimul şir de trepte pe care îl construise. Spera să-i susţină greutatea destul cât să ajungă la vârful zidului şi să se poată orienta apoi ca să fugă.

Nu era sigur de câtă vreme muncea, dar îl încuraja gustul Persefonei pe limbă. Nu voia să analizeze prea mult cum de apăruse în faţa lui, dar, dacă intenţia lui Tezeu fusese să-l tortureze, apariţia ei avusese efectul opus.

„O să scot câte o piatră de pe inelul iubitei tale de fiecare dată când te opreşti”, îl ameninţase el.

în realitate, Hades nu se oprise nici măcar o dată; nu făcuse decât să lucreze la alt proiect. Ar fi crezut că Tezeu avea să fie mai atent la vorbe. Deşi nu era tocmai un om de cuvânt.

în ciuda acestui lucru, Hades nu-şi facea iluzii. Cunoştea reputaţia labirintului lui Dedal, Până şi celebrul arhitect scăpase la limită din propria creaţie – asta era nebunia oamenilor, creau lucrurile care îi distrugeau până la urmă –, tocmai de aceea Hades nu intrase în labirint.

Era mai bine să vadă cât mai mult din el de sus decât să se rătăcească încercând să-şi croiască

drum printr-o capcană aproape imposibilă.

Bănuia că labirintul lui Tezeu avea să fie şi mai dificil de atât.

Poate că nici măcar nu-i lăsase o cale de scăpare.

Dar Hades trebuia să încerce.

Numai de-ar fi avut puterea întreagă.,,

Dacă ai fi avut toate puterile tale, n-ai fi fost aici! s-a răstit în sinea lui.

Nu avea rost să se gândească ce ar fi putut face cu ajutorul magiei. Cu plasa înfăşurată pe corp, era practic un muritor.

Nu fusese niciodată atât de conştient de durerea fizică, nici de greutatea lucrurilor, în afară de Persefona,

întotdeauna Persefona.

Soţia şi regina lui.

Devenea nerăbdător când se gândea la ea, Tezeu spusese că, ultima dată când o văzuse, se lupta cu Demetra, Ce se întâmplase în confruntarea aceea? Ura faptul că nu ştia, că nu simţea nimic din afara acestei temniţe. Nici măcar nu conta dacă scăpa de plasă. Era un loc făcut din adamant, care îi slăbea magia,

Tezeu se gândise la toate când pregătise capcana asta şi poate asta îl îngrijora pe Hades cel mai mult, pentru că ştia că Persefona urma să vină după el. O ştia şi Tezeu, iar Hades nu avea să şi-o ierte niciodată dacă ajungea şi ea în acest iad.

Ideea i-a sporit hotărârea, îmboldindu-l să urce. Făcuse treptele abrupte, aşa că se clătinau sub tălpile lui. Cu cât urca mai sus, cu atât se agăţa de următoarea piatră de parcă l-ar fi ajutat să nu cadă. Era încă un lucru la care nu se gândise prea mult, dar de care acum îi era frică – frica de-a că-dea, de-a simţi durere.

Şi-a încordat muşchii de parcă se aştepta la un eşec.

Când a ajuns la treapta cea mai înaltă, s-a ridicat pe picioarele tremurânde, palmele i-au alunecat pe piatra aspră şi s-a întins până a ajuns

la vârful zidului. A încercat să se asigure că ţine şi s-a ridicat, forţându-şi braţele. Când a reuşit să-şi ridice trunchiul peste zid, s-a sprijinit pe partea unde era rănit.

— Futu-i! a strigat, chinuit de durerea acută şi usturătoare.

A strâns din dinţi, şi-a tras restul corpului peste zid şi s-a prăbuşit.

A zăcut acolo câteva secunde, respirând anevoie şi asudând, apoi s-a ridicat, şi-a dus la coaste mâna murdară de sânge şi s-a uitat către labirint.

Sperase că de aici avea să-şi facă o idee cum să scape din groapa asta nenorocită, dar se desfăşura în faţa lui ca o reţea vastă de tuneluri întinse pe kilometri întregi, dispărând în întuneric. Era un loc care nu părea să aibă început sau sfârşit.

Cu toate astea, era preferabil să treacă pe deasupra labirintului decât prin el.

Trebuia să aleagă un traseu şi să se roage la Ursitoare.

Pe zei, era al dracului de disperat!

S-a ridicat în picioare, gândindu-se ce era de făcut mai departe. A încercat să ghicească direcţia celulelor după cât de departe mersese împreună cu Tezeu, dar locul avea ceva derutant. Fără a mai pune la socoteală că zidurile erau o lecţie de strategie, variind ca grosime şi distanţă – unele erau înguste, altele, late şi ceva mai îndepărtate.

S-a hotărât să încerce un drum drept – sau pe cât de drept putea să fie.

S-a uitat în jos şi a măsurat distanţa dintre el şi zidul următor.

Prima săritură nu a fost prea dificilă, fiindcă facea paşi mari. Dar a doua părea un hău căscat în faţa lui şi în jos nu era decât beznă.

Se simţise mereu ca acasă în umbră, dar nu şi aici. Acesta nu era întunericul lui. Se născuse dintr-un soi de rău – unul de care nu voia să se lase mistuit şi pe care nu-l voia dezlănţuit în lume.

A sărit şi a aterizat pe marginea zidului. S-a clătinat o secundă, apoi a căzut în genunchi. Impactul a fost puternic, dar de acum începea să se obişnuiască cu durerea. S-a ridicat din nou, ţinându-se de coaste, şi s-a pregătit de săritura următoare.

O parte a sa îşi facea griji că se amăgea singur. Poate tot ce făcuse cocoţându-se pe zidurile astea era să-i distreze pe Tezeu şi oamenii lui, dar, chiar dacă era aşa, măcar încercase să se lupte cu propria soartă.

După un timp, s-a oprit şi s-a uitat în spate, dar drumul rămas în urmă era identic cu cel din faţă.

Locul ăsta îl scotea naibii din minţi.

S-a întors iar şi a sărit, dar piciorul i-a alunecat când a atins zidul. A căzut şi s-a agăţat într-o mână înainte să plonjeze în adâncurile labirintului, gemând când greutatea i-a forţat dureros braţul. A rămas atârnat un moment, înfigându- şi degetele în piatră înainte de a-şi legăna corpul ca să atingă marginea cu cealaltă mână, dar i-au alunecat degetele.

— Futu-i!

însă un mârâit gros şi vibrant i-a acoperit înjurătura. Hades s-a uitat în jos în ochii strălucitori ai unui leu uriaş chiar înainte să sară asupra lui.

— Futu-i! a repetat şi a căzut în labirint.

Când a aterizat, picioarele i s-au înmuiat sub el. Leul a ţâşnit de pe zid şi s-a oprit în spatele lui.

Hades s-a ridicat în picioare şi cei doi au început să-şi dea târcoale.

Animalul şi-a dezgolit colţii albi şi a răgit, împrăştiind o răsuflare ca o briză greţoasă ce semăna cu duhoarea morţii. Lui Hades i s-a întors stomacul pe dos şi s-a întrebat cu ce se hrănea animalul.

Lighioana îi era cunoscută.

Era leul din Nemeea, celebru pentru pielea impenetrabilă şi ghearele de argint, mai ascuţite ca săbiile.

Chiar dacă Hades ar fi avut arme, aici nu i-ar fi fost de niciun folos.

Leul a sărit şi Hades s-a ferit, trăgându-se într-o parte în ultima secundă. A luat-o la fugă, dar a simţit ghearele leului pe spate. A scos un strigăt de durere, apoi s-a poticnit şi a căzut în patru labe.

După o clipă, şi-a dat seama că plasa era pe jos. Leul reuşise s-o taie cu ghearele. Ignorând usturimea de pe spate, a încercat să se ridice, dar nu a apucat, fiindcă leul şi-a înfipt colţii în glezna lui. Durerea l-a străpuns, mistuindu-l ca focul când leul l-a tras din nou în jos.

A reuşit să se rostogolească pe spate, răsucindu-şi dureros piciorul în gura leului şi lovindu-l cu celălalt în faţă de câte

va ori, până când i-a dat drumul din fălcile ca o menghină.

Când s-a eliberat, s-a ridicat în picioare. Leul monstruos stătea în faţa lui. Au început să-şi dea târcoale până când leul l-a atacat din nou. De data asta, a încercat să-l agate cu labele mari şi ghearele lungi de argint. Hades s-a ferit de fiecare lovitură fatală şi, cuprinsă de frustrare, creatura a scos un urlet violent. Mirosul acru al răsuflării sale i-a întors lui Hades stomacul pe dos, dar s-a aruncat asupra leului, ţâşnind prin aer şi aterizând pe spinarea lui.

Leul a urlat din nou şi a luat-o la goană. Hades s-a agăţat de blana lui şi s-a tras în faţă, prinzându-l cu braţul de gât şi strângând atât de tare, încât tremura. Sub el, leul a încetinit, iar gâfâielile lui au început să sune mai degrabă ca nişte şuierături,

în cele din urmă, creatura s-a împleticit şi a căzut.

Hades s-a rostogolit pe spate, cu răsuflarea tăiată şi acoperit de sudoare. O bună bucată de timp, s-a uitat în tavan, ve- rifîcându-şi rănile. Laba piciorului îi zvâcnea şi spatele îl ustura, dar nicio rană nu-l durea mai tare decât cea pe care i-o făcuse Tezeu în coaste. Cea care îi dădea senzaţia de greaţă.

$

Era norocos că încă mai avea putere, deşi forţele nu-i erau depline. Trebuia să accepte orice primea, mai ales când între zidurile acestei închisori nu-şi putea invoca magia,

A zărit o sclipire argintie şi a întors capul, văzând ghearele leului. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a întins peste spaţiul dintre ei, apoi a atins vârful unei gheare. I-a dat sângele la o simplă atingere.

Gheare tăioase ca nişte cuţite.

S-a tras mai aproape şi a început să taie fâşii din cămaşă, apoi le-a înfăşurat de câteva ori în jurul ghearei mai lungi ca să se protejeze. Când s-a convins că poate să-l ţină bine fără să-şi taie mâna, l-a smuls cu toată puterea până s-a desprins de laba monstruoasă. Aducea mai mult cu o seceră, uşor curbată şi mai lată la un capăt.

Acum am o armă.

Şi-a coborât ochii spre cadavrul leului, cu blana lui impenetrabilă.

Şi armură, şi-a zis, strângând degetele în jurul capătului bont al noului său cuţit.

S-a apucat să jupoaie leul, o treabă migăloasă şi sângeroasă, Nu-i facea plăcere şi nici nu credea că monstrul o meritase, dar urma să intre în labirint şi nu ştia nimic despre ce avea de înfruntat. Probabil existau lucruri mai rele decât creatura asta.

Nu avea sare să presare pe piele, aşa că a folosit nisip – deşi acesta nu reuşea să conserve pielea. Spera doar să fie mai puţin,.. udă. Când a terminat, şi-a pus-o ca o pelerină şi, cu gheara în chip de cuţit, a intrat în labirint.

Nu ştia de când mergea, pentru că a pierdut repede noţiunea de timp şi spaţiu. în labirint domnea o linişte cum nu mai întâlnise vreodată. Era ca o prezenţă fizică ce părea solidă ca zidurile din jurul lui.

întunericul era aspru şi-l făcea să umble pe bâjbâite.

Cu cât rătăcea mai mult prin tunelurile sinuoase, cu atât i se părea că şi trupul i se sucea şi răsucea. Starea de spirit i se schimba des. Uneori era furios că se simţea atât de departe de întuneric, că nu era deloc în largul lui. Alteori îl cuprindea o pace stranie şi părea să înainteze prin pasaje cu o detaşare rece.

Recita poezii şi compunea altele noi, încercând

să redea frumuseţea Persefonei, măcar ca să se agaţe de propria sănătate mintală,

— Părul ei de aur cobora peste el ca razele arzătoare ale soarelui, a început el, apoi s-a oprit. Ce porcărie nenorocită! în plus, îl urăsc pe Helios. A încercat din nou: Ea a ieşit din întuneric, cu voce dulce şi părul curgând ca un râu primăvara.

Era şi mai rău.

A trecut la cântat:

— Este cumva,.. „Dafin” de Apollo? l-a auzit pe Hermes întrebând.

Hades s-a uitat chiorâş la zeul care a apărut lângă el ca un copilaş rotofei, cu aripi albe ce fluturau ca aripile păsării colibri.

— Te omor dacă spui cuiva ce-ai auzit aici!

— Eşti foarte agresiv, Tăticule Moarte, a comentat Hermes. Toţi îl ascultă pe Apollo. Nu ai de ce să te ruşinezi. E în trend.

Hades a decis să nu întrebe ce înseamnă trend.

— De ce arăţi aşa? a întrebat el.

— Aşa, cum? s-a uitat Hermes în jos.

— Ca un heruvim, Hermes.

Zeul a ridicat din umeri.

— Poate ar trebui să-ţi pui şi tu aceeaşi întrebare. Tu eşti cel care halucinează,

— Crede-mă că nu l-aş manifesta niciodată pe Hermes în forma sa de copil. E destul de enervant ca adult,

— Ce nepoliticos! a exclamat Hermes şi s-a înălţat până când tălpile i-au ajuns pe pământ.

S-a întors cu faţa spre Hades, mergând cu spatele către coridor.

— Ştii, Hades, tu ai nevoie de...

— Am nevoie să ies din labirintul ăsta nenorocit! i-a retezat-o Hades.

— Voiam să spun de „distracţie”, a completat zeul.

Ajungeau la altă spărtură în zid şi, cum Hermes mergea cu spatele, Hades a crezut că urma să rateze cotitura, dar s-a mirat să vadă cum a luat-o la dreapta şi a continuat pe alt coridor întunecat,

— Ai nevoie de un hobby.

— Am hobbyuri, a răspuns Hades tăios.

— Să bei şi să ţi-o tragi nu se pune.

— Tu vorbeşti! i-a întors-o Hades. Tu nu faci altceva decât să bei şi să ţi-o tragi.

— Dar nu e tot ce fac. Joc bridge o dată pe săptămână la bibliotecă.

— Ce dracu’ e aia bridge? a întrebat Hades.

— Ai un cazinou cu jocuri de noroc şi nu ştii ce-i ăla bridge? Pe zei, chiar eşti bătrân!

— Am hobbyuri, Hermes. Călăresc şi joc cărţi şi visez în mod regulat cum să te torturez.

Zeul a ridicat din sprâncene.

— Visezi la mine?

Hades nu i-a răspuns.

— Şi,.. hmm.,, cum anume mă torturezi? în visele tale.

— Nu într-un mod plăcut.

— Enumeră-le, Hades!

Tonul i se schimbase, devenind ceva mai agresiv, aproape ca şi cum i-ar fi dat o poruncă.

Pentru o secundă, Hades s-a împotrivit, Nu-i plăcea să primească porunci, dar, dacă Hermes voia să afle în ce moduri îi stârnise furia, atunci prea bine.

— M-am gândit la castrare, dar cred că ţi s-ar plăcea prea mult, a zis Hades.

Zeul şi-a ţuguiat buzele şi a ridicat din umeri,

— Corect!

— A trebuit să renunţ şi la tot ce ţine de legare.

— Incorect!

— Aş putea să te trimit în Pădurea Disperării, dar probabil cea mai mare frică a ta este să ai un singur partener sexual.

— O tragedie! a exclamat Hermes.

— Ceea ce înseamnă că aş avea o altă abordare.

— Dar te-ai gândit, nu glumă!

— În primul rând, te-aş blestema să-i pari atrăgător oricărui partener posibil.

Hermes a icnit,

— Pe urmă, m-aş asigura că nu-ţi mai găseşti ritmul niciodată. Asta se aplică şi la dans, şi la sex.

— N-ai face aşa ceva! a exclamat Hermes.

— Imaginea penisului tău le-ar stârni tuturor greaţa,

— Bestie ce eşti!

— Iar astea nici măcar nu sunt variantele mele preferate! a spus Hades rânjind. Preferata mea este ca toate serialele la care începi să te uiţi să nu se termine niciodată.

— Nu! a strigat Hermes. E adevărat ce spune

lumea. Chiar eşti un zeu nemilos.

Hades a ridicat din umeri,

— Tu m-ai întrebat.

— Aşa e. Sper că ţi-am fost de folos.

Hades i-a perceput rânjetul din voce, dar nu a înţeles.

— Ce e? a întrebat, uitându-se către zeu, dar a observat că acesta dispăruse.

Era din nou singur şi, cu toate că detesta senzaţia surdă de dezamăgire din piept, se simţea mult mai prezent ca înainte.

Cu o nouă putere de concentrare, a pornit mai departe prin labirint. Nu avea de unde să ştie încotro se îndreaptă – dacă era mai aproape de centru sau mai departe. Nu ştia nici măcar unde trebuia să ajungă. Ştia doar că mai rău ar fi fost să se oprească.

Ar fi însemnat să abandoneze.

La un moment dat, a cotit şi a văzut în faţă un alt fel de întuneric. S-a oprit la marginea beznei, şovăind. Ştia că nu ajunsese la capătul labirintului. Bănuia că era la mijloc – sau, cel puţin, mai aproape de mijloc.

Cât de vastă era întunecimea? Cât de nesfârşită?

Aproape îşi pierduse minţile înconjurat de ziduri. Ce se întâmpla când nu mai era nimic?

A pus încet un picior în faţa celuilalt şi, pe măsură ce întunericul îl împresura din toate părţile, s-a gândit că asta ar fi întâmpinat în Pădurea Disperării – nimicnicia, vidul.

Singurătatea.

Lumini puternice i-au inundat vederea, alungând atât de brusc întunericul, încât i s-au umezit ochii.

Râsul lui Tezeu răsuna în spaţiul care, din câte vedea Hades, era centrul labirintului şi chiar continua kilometri întregi în toate direcţiile.

— Arăţi ridicol! a comentat semizeul.

Hades a clipit, obişnuindu-se cu lumina, şi l-a

văzut pe Tezeu în faţă. Dintre cei doi, el era cel care nu arăta normal. Era prea curat şi prea îngrijit pentru nebunia din labirint, îmbrăcat într-un costum albastru şi o cămaşă albă impecabilă.

— Presupun că aş fi fost dezamăgit dacă n-ai fi încercat să evadezi.

Hades s-a încruntat şi a strâns şi mai tare gheara în palmă,

Tezeu a observat şi a plescăit din limbă,

— Hera se va supăra să afle că i-ai ucis animalul de companie, a spus el.

Hades tăcea în continuare.

— Ştii, Hades, să vorbesc cu tine e ca şi cum aş vorbi la pereţi.

— Atunci, poate n-ar trebui să mai vorbeşti.

Tezeu a rânjit.

— Dar am atât de multe de spus! a zis el. La fel şi soţia ta, din câte se pare.

Hades a strâns din dinţi. Nu ştia ce vrea să spună Tezeu, dar părea că Persefona făcuse ceva ca să-l enerveze.

— Poate îmi spui cum reuşeşti s-o faci să tacă, a continuat Tezeu. Sau tace pentru că ţi-o ia mereu în gură?

Hades a strâns şi mai tare cuţitul.

— Poate va trebui să încerc aceeaşi strategie, a continuat Tezeu.

Hades l-a atacat. A străbătut în fugă podeaua labirintului, a sărit şi s-a lansat prin aer, fluturând gheara letală cu un urlet.

Tezeu nu s-a clintit în timp ce Hades alerga spre el. Un fior de nelinişte i-a coborât pe şira spinării. Ştia că îi scăpase ceva, şi în clipa aceea l-a lovit – la propriu.

O greutate masivă l-a culcat la pământ. A aterizat greoi, făcând o groapă în pământ. Şi-a dat seama imediat că e prins sub altă plasă. A strâns

degetele pe gheara de leu şi a încercat să taie plasa ca să se elibereze, dar nu-şi putea mişca braţul.

A încercat totuşi să taie firele, acoperit de o sudoare rece în vreme ce Tezeu se apropia.

Semizeul s-a ghemuit în faţa lui, urmărind zbaterile lui Hades înainte de a vorbi:

— Toate astea ar fi de-a dreptul onorabile dacă n-ar fi atât de penibile, a spus el, luând gheara dintre degetele lui Hades.

A studiat-o şi înfipt-o în mâna lui Hades, ţintuind-o la pământ.

Hades nu a putut nici măcar să strige, izbutind doar să scoată un icnet chinuit.

S-a uitat la Tezeu, respirând greoi printre dinţii strânşi, şi a urmărit cum acesta îşi băga mâna în buzunar şi scotea un plic mic, al cărui conţinut i l-a golit în palmă.

— Ţi-ai câştigat dreptul ăsta, a zis Tezeu şi i-a suflat ceva lui Hades în faţă.

Era un fel de pulbere care i-a pătruns în nas, în gură şi în ochi, A început să tuşească şi nu s-a mai putut opri. Ochii îi lăcrimau şi pieptul îl ardea. Avea nevoie de apă – trebuia să respire –, dar deodată a simţit gust de sânge pe limbă.

Vederea i s-a înceţoşat,

O să mor.

CAPITOLUL IX
Persefona

LUMEA DE JOS ERA DIFERITĂ, Aerul mirosea a sulf, iar cerul era plin de cenuşă. Când sufla vântul, Persefona simţea praful pe piele, aspru şi incandescent.

Mai erau şi altele. Sufletele îşi canalizaseră veselia obişnuită către pregătirile de război. Cerber era neliniştit, în formă cu trei capete, şi nu avea chef de joacă. Între timp, munţii sticloşi de obsidian din Tartar o tachinau pe Persefona, o reamintire constantă despre ce se întâmplase în arsenal.

Chiar dacă ştia că e regina acestui tărâm şi acum avea putere asupra sa, nu se îndura să ascundă schimbările şi descompunerea lentă. I se părea ceva potrivit, dat fiind ce se întâmplase – ceea ce încă se întâmpla –, şi ar fi fost o minciună să acopere totul cu lujeri şi flori. Un cadavru era tot un cadavru, chiar şi acoperit de flori colorate.

O parte din ea se întreba dacă Lumea de Jos murea şi, dacă era adevărat, oare însemna că murea şi Hades? A respins repede aceste idei. Momentan nu putea să se gândească la asta. Era ca şi cum ar fi abandonat, şi nu avea să abandoneze niciodată. Urma să lupte pentru Hades până la sfârşitul lumii şi, când nu mai rămânea nimic, nu avea să mai rămână decât furia ei.

— Ai aflat ceva nou? a întrebat Yuri.

Persefona s-a uitat în ochii mari ai sufletului. S-a încruntat, dându-şi seama că era atât de pierdută în propria minte, încât nici nu auzise ce spunea fata.

— Despre Hades, a clarificat Yuri.

Persefona s-a uitat la ceaiul rece.

— Nu, a şoptit.

Hermes şi Apollo îi căutau pe oamenii lui Tezeu. Provocarea era să găsească pe cineva suficient de apropiat de semizeu care să le răspundă la întrebări, deşi descopereau că foarte puţini îi cunoşteau planurile, dacă exista măcar cineva care să ştie.

Hecate îşi urmărea în continuare inelul, sarcină ce deocamdată se dovedea mai dificilă decât se aşteptaseră, pentru că părea să fie asupra lui Tezeu, iar el părea să aibă o rutină mai curând banală pentru un om atât de sinistru.

Cu toate astea, era un avantaj să afle mişcările semizeului. Poate aveau să găsească până la urmă pe cineva care să răspundă la întrebări.

— Sufletelor...

Persefona voia să întrebe dacă sufletelor le era frică, dar era o întrebare ridicolă, Normal că le era frică! Trecuseră doar două zile de când Tezeu eliberase Titanii şi sufletele trebuiseră să lupte cu monştrii care scăpaseră din Tartar. Fuseseră curajoase, dar existaseră şi consecinţe, aşa cum ea ştia că urmau să fie. Unele nu reuşiseră să îndure suferinţa bătăliei, forţându-l pe Thanatos să le ducă în Câmpiile Elizee.

Toate suferiseră. Şi sufereau şi acum.

— Se simt în siguranţă? a preferat să întrebe.

— Atât cât se poate, a răspuns Yuri şi s-a uitat spre uşa deschisă. Se simt mai bine dacă se pregătesc de ce e mai rău.

Străzile erau pline de suflete care făceau reparaţii sau îşi consolidau casele. Ian şi Zofie încă făceau arme, iar ciocanele lor loveau într-un ritm neregulat.

Era aproape ca şi cum nu aveau încredere în magia ei, deşi cum ar fi putut să aibă încredere când nici măcar ea nu avea? Era ceva nou, încă

necunoscut. Funcţiona la limita energiei sale, amintindu-i cum aştepta mereu în umbră magia lui Hades, gata să o protejeze cu orice preţ.

Ochii o usturau de lacrimi şi, după o clipă de tăcere, Yuri a vorbit cu voce şovăitoare:

— Mi-aş dori ca totul să revină la normalitate.

Persefona s-a crispat când i-a auzit cuvintele.

Era un lucru firesc când situaţia era incertă, dar, cu cât simţea mai mult pierderea, cu atât o înfuria mai tare ideea de normalitate.

Normalitatea nu mai exista. Exista doar trecutul, şi era inutil să-şi dorească aşa ceva, chiar dacă se simţea singură, pentru că nimic nu putea reveni la ce fusese înainte – nu după tot ce se întâmplase.

— Nu mai există „normalitate”, Yuri, a spus Persefona. Există doar ceva nou şi diferit şi astea nu sunt mereu lucruri bune.

Sufletul s-a încruntat.

— Persefona, mie…

S-a ridicat în picioare înainte ca Yuri să termine de vorbit, ştiind care urmau să fie următoarele ei cuvinte:

„îmi pare foarte rău!”

Şi nu suporta să le audă. Nici măcar nu putea să explice de ce, fiindcă erau doar nişte vorbe, vorbe goale pe care oamenii le spuneau când nu mai aveau nimic de oferit.

— îţi mulţumesc, Yuri, pentru ceai!

A fugit înainte să o năpădească emoţiile şi s-a teleportat pe Câmpiile Asfodelului. Până să ajungă, plângea deja. S-a uitat către Lumea de Jos, cu braţele încrucişate la piept. Vântul s-a înteţit, fluturându-i părul, iar asfodelul din jur s-a legănat, mângâindu-i rochia.

Se simţea rău şi pierdută şi nu ştia încotro s-o ia, pentru că tot ce era aici îi amintea de Hades, iar după el tânjea cel mai mult.

A închis ochii şi lacrimile reci i-au curs pe obraji.

— Lady Persefona!

A înghiţit în sec şi s-a uitat peste umăr la Thanatos. Nu voia să-şi ascundă suferinţa. El ar fi simţit-o oricum.

— Pot să te ajut?

Ştia ce întreba el, de fapt,

Thanatos avea influenţă asupra emoţiilor, l-ar fi putut uşu-
ra suferinţa. În trecut, îl refuzase. Voise să simtă, pentru că i se părea că o merită, dar acum situaţia era alta.

— Te rog! l-a implorat.

Nu era o rugăminte, ci un strigăt frânt.

Thanatos i-a întins mâna, iar ea a luat-o, caldă şi moale în a sa, şi deodată a cuprins-o o senzaţie de pace. Era ca.,, picnicurile pe pajiştea de sub cerul înstelat al Lumii de Jos, ca fursecurile coapte în bucătăria ei micuţă, cu cea mai bună prietenă alături. Era ca distracţia jocului de piatră-hârtie-foarfecă şi de-a v-aţi ascunselea.

Parcă era.,, prima dată când se uitase la Hades şi îşi recunoscuse propriul suflet.

— La ce te gândeşti?

S-a cutremurat auzindu-i vocea şi pielea i s-a făcut de găină,

A deschis ochii.

— La Hades, a şoptit ea şi i-a atins faţa, pipăind ţepii de pe obrazul lui.

Părea destul de real, deşi se mai lăsase păcălită o dată şi nu credea că mai poate să înfrunte durerea de-a se trezi din nou singură.

Erau întinşi în iarbă, sub un stejar noduros. Cunoştea acest loc. Mai fuseseră aici – se odihniseră şi făcuseră dragoste sub acest copac. Se afla chiar la marginea Câmpiilor Elizee. Dacă se ridica în capul oaselor, vedea valurile cenuşii ale oceanului înălţându-se către orizont.

— Unde eşti? a întrebat.

El a râs, privind-o cu ochii lui negri şi lipindu-se de corpul ei.

— Sunt chiar aici, a răspuns el. Cu tine.

Ea a clătinat din cap şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

Ştia că nu e adevărat.

— Draga mea, a spus el cu voce joasă, împletindu-şi degetele în părul ei.

S-a aplecat în faţă şi a sărutat-o pe frunte. Ea a închis ochii strâns, concentrându-se la senzaţia sărutului său, cald şi ameţitor.

Real.

Când s-a retras, el i-a mângâiat nasul cu al lui.

— A fost doar un vis, a spus el, şi ea a deschis ochii la loc.

— Vorbeşti de parcă ai trăi în mintea mea, a zis ea.

Hades s-a uitat la ea şi s-a încruntat, uitându-se la buzele ei, iar Persefona a perceput deodată foamea acută care-i strângea stomacul.

— Ce vrei să fac? Ca să-ţi dovedesc că e real?

— Nu poţi face nimic să mă convingi, a răspuns ea. Doar dacă-mi spui unde eşti.

El o urmărea tăcut.

Pe urmă, s-a aplecat spre ea, iar aerul dintre ei a devenit mai apăsător decât greutatea de pe corpul ei.

— Pierdut, i-a răspuns şi şi-a coborât gura peste buzele ei.

Sărutul său era ca un însemn cu fierul roşu pe piele. A deschis gura şi limba lui a pătruns înăuntru.

Avea un gust diferit, gura lui nu mai păstra aroma aceea dulce de fum, dar mirosea la fel, un ton aspru de pământ, ca umbrele lungi proiectate de lumina focului. A încercat să nu se gândească la schimbare şi ce însemnătate avea.

El s-a retras din nou, dar ea încă îi simţea buzele peste ale sale în timp ce vorbea. Când el i-a şoptit, ea a rămas cu ochii închişi:

— Trăieşte în momentul acesta împreună cu mine!

împotrivirea ei s-a risipit, înfrântă de aceeaşi rugăminte pe care el o făcuse şi mai înainte. Şi-a unit gura cu a lui, apoi l- a cuprins cu braţele, şi-a apăsat palmele de spatele său şi i-a lipit trupul de al ei.

în timp ce se sărutau, Hades s-a mişcat, iar ea şi-a ridicat şoldurile, vrând să-l simtă acolo unde o durea cel mai rău. Fiecare mişcare excitantă îi stârnea focul pe sub piele şi îi tăia şi mai mult respiraţia. Până să-i elibereze gura, era pregătită pentru el, ştiind exact cât de pustiită se simţea.

— Hades!

I-a şoptit numele pe când el îşi plimba buzele pe

obrazul ei şi în jos pe gât, apoi şi-a îngropat faţa între sânii ei, apu- cându-i în palme. Ea şi-a strecurat degetele în părul lui şi şi le-a încordat când el i-a prins un sfârc cu dinţii, apoi pe celălalt prin materialul rochiei.

în cele din urmă, el şi-a ridicat privirea.

Avea ochii negri, dar la fel de strălucitori ca atunci când avea înfăţişarea lui adevărată. Se vedea în ei un foc propriu, o vioiciune care erupea doar când se uita la ea. I se părea că în măruntaie i se căscase un hău şi că era, cumva, şi mai pustiită ca înainte.

— Da? a întrebat-o el.

— Trage-mi-o ca un zeu!

— Dacă asta vrei.

— Asta vreau.

Privirea lui Hades era neclintită când s-a aplecat şi i-a cuprins sfârcul cu gura, apoi s-a sprijinit pe genunchi. Persefo- nei nu-i plăcea distanţa asta, dar îi făcea plăcere să-l vadă cum se dezbracă. După ce a rămas gol în faţa ei şi a renunţat la farmec, ea s-a ridicat şi şi-a tras rochia peste cap.

Privirea lui pe pielea ei goală îi dădea o senzaţie primară şi posesivă. Stârnea în ea dorinţa de-a domina. S-a aşezat în genunchi, iar Hades a luat-o în braţe, ridicând-o pe coapsele lui până a potrivit-o unde trebuia,

— Renunţă la farmec, i-a cerut el, ca să fac dragoste cu o zeiţă!

Din poziţia aceea, era puţin deasupra lui şi s-a folosit de acest avantaj, tachinându-l în timp ce-şi apăsa gura pe a lui.

— Dacă asta vrei, a şoptit ea,

— Asta vreau, a replicat el pe un ton jos, aproape febril.

A renunţat la magie, iar farmecul s-a împrăştiat ca un fior pe şira spinării.

Hades a strâns-o şi mai tare în braţe, ridicând-o

şi mai sus. Ea ştia ce anume îi cerea tacit şi i-a răspuns, dirijând vârful penisului spre deschizătură. S-a sprijinit cu mâinile pe şoldurile lui şi s-a aşezat peste el, respirând pe măsură ce plăcerea îi străbătea tot corpul, zdruncinându-i minţile.

Şi-a strâns braţele în jurul lui şi, în timp ce se mişcau la unison, nu se putea concentra decât la sentimentele pe care i le trezea el. Era o magie în sine, separată de orice dar divin, şi îi permitea să trăiască momentul acela de extaz pur, departe de durerea şi agonia din viaţa ei.

în afară de faptul că nimic nu era real, iar extazul a fost copleşit brusc de durere.

Persefona şi-a răsucit degetele în părul lui Hades şi i-a tras capul pe spate, lipindu-şi buzele de ale lui, cu lacrimi pe
obraz.

— întinde-te! i-a cerut ea în vreme ce se trăgea înapoi.

Hades a privit-o în ochi, dar s-a supus, întinzându-se pe spate. Ea şi-a schimbat poziţia, lăsându-şi mâinile pe pieptul lui.

— Spune-mi! a zis el, deşi corpul i s-a crispat sub ea când zeiţa a început să se mişte.

— Nu e nimic de spus.

I-a luat mâinile şi i le-a pus peste sâni.

— Tu mereu ai ceva de spus, a insistat el, mângâindu-i pielea.

— Un zeu mi-a spus cândva că vorbele nu înseamnă nimic, a rostit ea cu răsuflarea îngreunată.

— Zeul tău era un prost, a răspuns el şi a prins-o de şolduri, strângând-o şi mai tare şi mişcându-se tot mai repede.

— Oh? a întrebat ea cu un geamăt,

— Unele vorbe n-au niciun sens, a spus el.

Ea nu a mai adăugat nimic, iar el a tăcut,

învăluindu-i corpul în plăcere. Abia când s-a prăbuşit peste Hades a terminat şi el, şoptindu-i cuvintele aproape de tâmplă:

— Te iubesc, Persefona!

— Persefona!

Ea a strâns din ochi, agăţându-se încă puţin de acest vis, deşi simţea deja cum dispare greutatea braţelor lui Hades.

— Persefona!

A deschis ochii şi a văzut-o pe Hecate deasupra sa, I-a luat câteva secunde să se adune şi să-şi dea seama că se află în pat. Probabil Thanatos o adusese acasă de pe Câmpiile Asfo- delului.

— Hecate, a şoptit ea şi s-a ridicat, simţind o durere între sprâncene. E totul în regulă?

— Cred că l-am găsit pe Hades, a anunţat-o Hecate.

Persefona era de atâta vreme disperată să audă cuvintele astea, încât nu-i venea să creadă că e adevărat,

— Unde e? a întrebat, ridicându-se în picioare.

Hecate nu a răspuns imediat, iar speranţa Persefonei s-a transformat în groază.

— Hecate?

— în Knossos, a răspuns ea,

— Knossos? a întrebat Persefona, derutată,

Knossos era un oraş pe insula Creta,

— Dar acolo nu sunt decât ruine.

— Vino! a îmboldit-o Hecate, întinzând mâna.

Persefona se simţea deja învăluită de magia lui Hecate, veche şi electrică. Cu inima la gât, a acceptat mâna zeiţei şi s-au teleportat.

Aproape se aşteptase să apară în faţa ruinelor din Knossos, dar s-a mirat să vadă că ajunseseră în biroul lui Hades de la Nevemight, Hermes era întins pe biroul lui Hades, iar Apollo bea pahare

de vodcă în spatele barului. Un muritor stătea cu mâinile legate la spate. Era un bărbat mai în vârstă, cu nasul ascuţit, ochelari rotunzi cu ramă subţire şi chelie pronunţată.

— Ce se petrece aici? a întrebat Persefona. El cine e?

— Sunt Robert, a răspuns el.

— E Robert, au spus Hermes şi Apollo.

Au vorbit la unison, facând-o pe Persefona să tresară,

— Şi Robert cine e? a întrebat ea cu mai multă răbdare decât simţea.

Hecate tocmai îl găsise pe Hades, iar cei doi... ei bine, nu ştia exact ce făceau ei.

— Sunt arhitect, a precizat Robert,

— E arhitect, au repetat Apollo şi Hermes, care păreau plictisiţi.

Persefona a schimbat o privire cu Hecate, care şi-a dat ochii peste cap, ridicând un val de magie spre ambii zei. Hermes s-a ridicat de pe biroul lui Hades şi a aterizat pe podeaua dură de marmură, iar pe locul unde stătuse până atunci a apărut un spin ascuţit de obsidian. Vodca din paharul lui Apollo s-a transformat în nisip exact când îl turna în gură. L-a scuipat imediat, înecându-se cu nisipul.

— Ce dracu'? au exclamat amândoi.

Hermes s-a ridicat de pe jos, iar Apollo a căutat disperat ceva ud, oprindu-se la o sticlă de vin cu care să facă gargară,

— Soţul meu a dispărut, iar Hecate îmi spune că e în Knossos şi, în loc să mă ducă la el, m-a adus la voi, a răspuns Persefona, cu vocea tremurând de furie. Unul dintre voi să-mi spună imediat ce mama dracului se întâmplă!

Hermes şi Apollo au schimbat o privire.

— Mă tem că de asta mă aflu aici, a zis Robert,

Persefona şi-a întors ochii spre muritor,

— Şi ce legătură ai tu cu soţul meu şi cu Knossos?

— Sunt arhitect.

Persefona nu-şi mai putea stăpâni magia şi nici nu voia s- o facă. Magia s-a trezit la viaţă, apăsătoare şi întunecată, iar din vârful degetelor i-au ţâşnit ţepuşe negre.

Muritorul a făcut ochii mari, părând că se lipeşte şi mai tare de scaun.

Persefona a simţit o mână pe braţ şi s-a întors spre Hecate.

— Ceea ce încearcă să-ţi spună idioţii ăştia este că ruinele din Knossos nu mai sunt doar nişte ruine, a lămurit-o Hecate.

— Tezeu reconstruieşte labirintul, a completat Apollo.

— Aşa că ne-am gândit să găsim constructorul, a adăugat Hermes.

— „Arhitectul”, l-a corectat Robert.

— Dar se dovedeşte că Robert, aici de faţă, a fost doar primul constructor, a continuat Apollo.

— „Arhitect”, a repetat Robert.

— Primul? a întrebat Persefona.

— îi angajează şi-i concediază, a spus Hermes. Cons...

— „Arhitecţii”, au rostit Robert şi Hermes în acelaşi timp,

— De ce? a întrebat Persefona,

— Crede că aşa va spori complexitatea labirintului, a răspuns Apollo.

— Eu i-am spus că nu este cazul, a zis Robert, Avea nevoie doar de un arhitect bun, dar el a vrut să fie imposibil de ieşit de acolo.

Persefona s-a încruntat, uitându-se în ochii muritorului.

— Şi... de ce te afli aici?

— Ne-am gândit să-l torturăm ca să ne spună cum se poate ieşi din labirint, a replicat Hermes. Se pare că e cooperant,

— Cred că eşti nemulţumit dintr-un motiv greşit, Hermes, a sugerat Hecate.

Zeul Năzbâtiilor şi-a încrucişat braţele.

— Spui că Hades e captiv în labirint? a întrebat Persefona,

— Cel mai probabil, a răspuns Robert, Nu ştiu prea multe despre planurile lui Tezeu, în afară de faptul că voia să fie un fel de închisoare. A insistat să-l construiesc din adamant,

— Ei bine, asta e foarte neplăcut, a comentat Hecate. Persefona s-a uitat la zeiţă,

— Ce e adamantul?

— E metalul făurit de Gaia, a răspuns Hecate. înseamnă că intrarea în labirint te transformă în muritor. Dar înseamnă şi că nu te poţi teleporta nici înăuntru, nici afară.

Cu cât afla mai multe, cu atât Persefona îşi făcea tot mai multe griji, dar lucrurile începeau să capete sens. Acum ştia de ce nu simţea deloc magia lui Hades.

— Deci singura cale de-a ajunge la el este să trecem prin labirint, a spus Persefona, mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi.

— Ştii ce parte a labirintului ai construit? a întrebat Apollo. îi putem găsi pe ceilalţi arhitecţi ca să alcătuim o hartă.

Dar Robert a clătinat din cap.

— Ar fi prea greu să spun care parte este a mea, şi cred că la fel ar fi şi pentru ceilalţi.

Persefona s-a uitat cu atenţie la muritor.

— De ce eşti atât de maleabil? a întrebat ea, uşor suspicioasă.

— Tezeu nu ne-a întrebat niciodată ce zei slujim, a răspuns bărbatul. Eu am fost mereu

credincios şi aşa am să fiu mereu.

Sinceritatea lui părea reală,

— Mulţumesc, Robert!

El i-a zâmbit.

— Desigur, milady, a zis el şi a dat din cap, Ăăă... vrea careva să-mi dezlege mâinile? Mi-au cam amorţit,

Persefona s-a uitat la Apollo şi la Hermes.

— Duceţi-l acasă şi unul din voi... să-i ofere o favoare!

Apollo şi Hermes au schimbat o privire, apoi au vorbit la unison:

— Nu putem.

Apoi Persefona şi-a amintit ce aflase de la Afrodita – că Zeus îi lăsase fără puteri,

— Păi, cum l-aţi adus aici?

— în stilul de odinioară, a răspuns Hermes.

— Cred că te referi la stilul muritorilor, a completat Apollo.

— L-am răpit din faţa locului său de muncă, a explicat Hermes. Ne-a ajutat Antoni,

— V-a văzut cineva? a întrebat Persefona,

— Mai contează? a întrebat Hermes.

— Contează, dacă oamenii lui Tezeu stau cu ochii pe noi. Hermes şi-a ţuguiat buzele şi Apollo s-a încruntat,

— Mă îndoiesc că Tezeu şi-ar irosi resursele pe mine, a spus Robert, Eu sunt doar o rotiţă în cadrul mecanismului.

— Iar dacă se rupe una, se prăbuşeşte tot sistemul, a ripostat Persefona, Lui Tezeu nu-i plac lucrurile neterminate. S-a uitat apoi la Hecate şi a adăugat: Ce putem face?

Nu voia ca el să sufere doar pentru că le era loial zeilor.

— Pot să-i fac o vrajă de protecţie, a răspuns Hecate. Deşi nu sunt infailibile.

— Sunt recunoscător pentru orice, a zis Robert, Aş fi vrut doar să vă pot ajuta mai mult,

Persefona a întâlnit privirea muritorului.

— Ne-ai ajutat destul. Mulţumim!

Hecate s-a teleportat cu Robert şi s-a întors în câteva secunde.

— Va fi în siguranţă? a întrebat-o Persefona,

— Nu ştiu dacă mai este cineva în siguranţă, a răspuns Hecate.

Cuvintele ei au facut-o pe Persefona să se încordeze.

— Nu vei putea să-ţi asumi responsabilitatea pentru orice muritor care apare în calea lui Tezeu, a spus Hecate.

— Nu, dar aş prefera să nu-i văd murind pentru că ne ajută,

— El a ales.

Persefona nu putea să o contrazică, dat fiind că existau lucruri şi mai importante în joc.

— Trebuie să mergem la Knossos, a spus ea,

— Stai puţin, Sef! a intervenit Apollo. E clar că e o capcană,

— Sunt conştientă, a spus ea, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Ştiu că eşti dornică să-l aduci pe Hades acasă. Dar trebuie să fim precauţi. Apollo are dreptate. E evident că Tezeu s-a folosit de inelul tău ca să-l atragă în capcană pe Hades şi probabil ştie că-i vom urmări energia. Vrea să ajungi în acel labirint. Se bazează pe asta,

Persefona nu avea nicio îndoială. Tezeu se juca cu ei.

— Cred că ştiu pe cineva care ne poate ajuta, a zis Hermes. Cel puţin ne poate spune cu ce ne confruntăm,

— Cine? a întrebat Persefona,

— Numele ei e Ariadna, a răspuns el. Ariadna

Alexiou.

CAPITOLUL X

Dionysos

Dionysos a intrat în Galeria de Arta Crysos şi şi-a croit drum prin mulţime, mergând direct spre bar. Probabil servitorul îl văzuse, pentru că avea deja un pahar cu vin pregătit. Zeul l-a luat şi a dat din cap, apoi a trecut printre oameni, studiind adunarea.

Căuta cunoscuţi, dar nu pentru că voia să stea de vorbă, întrucât nu era tocmai o mulţime prietenoasă. Voia mai degrabă să-şi analizeze concurenţa pentru licitaţia care urma. Deşi participanţii se dădeau în spectacol în timp ce admirau capodoperele artistice, nu arta era la vânzare în seara aceea – ci băieţii şi fetele tinere.

Dionysos venise s-o caute pe Meduza, gorgona care avea puterea de-a transforma oamenii în stane de piatră. Ultima dată fusese văzută pe malul Mării Egee. Exact cum se temea că avea să se întâmple, Poseidon o găsise şi, după ce-şi făcuse poftele cu ea, pretindea că o lăsase în pace.

„Dacă aş fi ştiut ce valoare are capul ei frumos, i l-aş fi tăiat pe loc”, spusese el, informându-l pe Dionysos că putea transforma oamenii în piatră numai după ce era decapitată. Era o dezvăluire crudă, iar Dionysos nu ştia dacă era bine să o găsească sau nu. Dar, dacă nu el, ar fi găsit-o alţii, care i-ar fi preţuit utilitatea mai mult decât viaţa.

Chiar dacă nu reuşea s-o găsească, putea măcar să salveze câteva victimele ale traficului de persoane şi să ia aminte la restul.

în cele din urmă, menadele aveau să-i salveze pe toţi – cel puţin acesta era scopul. Ezita să-l numească plan, pentru că

făcuse acest lucru de atâtea ori, încât ştia că planuri întâmpină mereu obstacole. Uneori ajungeau prea târziu.

Simţea o strânsoare în piept,

într-o zi, spera să pună capăt acestui cerc vicios ; abuzurilor.

S-a îndreptat spre camera alăturată, care, deşi era mai sp; ţioasă, era mult mai aglomerată, probabil pentru că acol erau expuse mai mult opere de artă erotice. Dionysos a se: nat încăperea, oprindu-se la portretele cu Afrodita în mâini amanţilor muritori şi cu poieni pline de nimfe goale, până zărit pe cineva cunoscut, chiar dacă era ultima persoană ţ care se aşteptase să o găsească aici, tocmai pentru că nu aii trebuia să fie.

Detectiva Ariadna Alexiou stătea în faţa lui, astfel înc nu şi-a putut stăpâni valul de căldură care i-a cuprins vintn le. Inima a început să-i bată mai tare, sângele, să-i curgă c repeziciune în fiecare membru şi, dintr-odată, a devenit foa te, foarte conştient de apăsarea dintre picioare.

Fir-ar să fie! şi-a zis.

Trebuia să fie la clubul lui, Bakkheia, să instruiască meni dele, dar iat-o aici, îmbrăcată cu o rochie de un albasti electric care atrăgea şi mai mult atenţia asupra frumuseţ sale. Nu putea să nu se gândească la felul în care îşi înfaşi rase picioarele lungi în jurul mijlocului său atunci când i- trăsese lipită de peretele din peştera de pe insula Thrinac sau cum îşi strecurase degetele în părul ei des şi negru ca s ajungă mai uşor la gura ei. Avusese un gust nespus de duh şi îi plăcuse să o simtă în jurul lui.

Futu-i, cât tânjea după ea!

Femeia încă nu-l observase, dar, când a făcut un pas spi ea, un bărbat i-a întins nn pahar de şampanie.

Ce mama dracului?

— Ari! a zis Dionysos după ce s-a apropiat.

Aproape i se tăiase respiraţia, dar ştia că de vină era fiu trarea lui.

Ea tocmai lua o gură din pahar când a scuipat conţinuţi înapoi, cu ochii mari de uimire. Era clar că nici ea nu se a: teptase să-l vadă.

— Dionysos, a spus ea. Bună!

— Ce faci aici? a întrebat-o.

— îl cunoşti pe lordul Dionysos? a întrebat bărbatul de lângă ea.

„A cunoaşte” era puţin spus.

— Da, a răspuns ea. Oarecum,

— Oarecum, a repetat Dionysos. Sigur!

Privirea ei îi ardea pielea. Ştia ce încerca ea să spună fără cuvinte.

„Nu-mi strica ploile!”

El a arătat spre cei doi.

— Şi asta ce e?

Bărbatul, un tânăr cu o claie de păr blond, a ezitat şi a întins mâna.

— Leander Onasis, s-a prezentat el.

Dionysos s-a uitat la mâna lui şi l-a privit în ochi.

— N-am întrebat cine eşti, a zis el.

Muritorul s-a înroşit şi a lăsat braţul în jos. A dat să vorbească, dar Ariadna l-a întrerupt:

— Leander, a zis şi i-a zâmbit jenată. Ne laşi singuri câteva secunde?

El ezita, uitându-se la Dionysos.

— Desigur! Ăăă, ne vedem în cameră?

— Mai devreme de atât, a răspuns ea.

El a zâmbit înainte de-a pleca, iar Dionysos s-a încruntat, incapabil să-şi ascundă gelozia şi furia care-i urcau pe şira spinării.

— Serios? Mai devreme? a întrebat-o.

— Ce dracu’ e în neregulă cu tine? l-a întrebat printre dinţi. Am avut o înţelegere.

— Ai vrut să te întorci la lucru, a spus el.

— Păi sunt la lucru!

— Serios? Pentru că eu ştiu că şeful tău te-a trimis la circulaţie.

— Ce faci, mă urmăreşti?

— N-am încetat niciodată să te urmăresc, a replicat el, deşi nu o urmărea, şi ea ştia asta.

Se învoiseră ca Ariadna să revină la slujba obişnuită ca detectiv pentru Departamentul de Poliţie Elenă, dar trebuia să accepte ca menadele să-i urmărească orice mişcare. Cu toate astea, trebuia să aibă o discuţie cu ea despre treaba asta,

— Ai venit cu el?

Ochii ei scăpărau, arzându-i fiecare centimetru de piele.

— E vorba de slujba mea sau despre bărbaţii cu care mi-o trag?

— Parcă erai la lucru, i-a întors-o el.

— Ce nemernic eşti!

S-a întors cu spatele şi a plecat. El s-a luat după ea, prin- zând-o din urmă.

— Ari...

Ea a luat colţul şi s-a întors brusc spre el.

— Nu-mi spune aşa!

— Cum să nu-ţi spun? Pe nume?

— E un alint. Denotă familiaritate, un privilegiu pe care nu ţi l-am acordat.

— Ţi-am tras-o. Aş zice că suntem destul de familiari unul cu altul.

— Ţi-am permis accesul la corpul meu. Asta nu înseamnă că suntem apropiaţi.

Cuvintele ei l-au durut şi Dionysos şi-a încleştat fălcile ca să nu lase să-i scape toate lucrurile urâte pe care voia să le spună. Nu era sigur la ce se aşteptase, dar sperase, după întoarcerea de pe insulă, ca ea încă să-l dorească.

Dar se întâmplase exact opusul.

— Regreţi? a întrebat după o clipă, neputând să-şi ascundă durerea din glas.

— Nu vorbim aici despre asta, a răspuns ea şi şi-a plecat ochii sticloşi de furie.

— Mi se pare un moment la fel de potrivit ca oricare altul, a spus el, ştiind că după acest moment ea urma să-l evite.

Când i-a întâlnit privirea, furia ei l-a lovit în plină forţă.

— De câte ori faci asta, regret şi mai mult.

El a căutat disperat pe faţa ei un semn că îl minţea, dar nu a găsit nimic.

Spunea adevărul.

A făcut un pas în spate, înghiţind în sec.

— Ai grijă! a avertizat-o. Aici nu eşti printre prieteni.

— Mulţumesc pentru sfat! a spus ea şi s-a întors spre Leander, care a întâmpinat-o cu un zâmbet şi o băutură nouă.

După câteva secunde, a părut că se relaxează în preajma lui, facându-l pe Dionysos să urască ideea că nu se relaxa şi alături de el.

A avut nevoie de toată energia rămasă ca să-şi ia ochii de la ea, dar în cele din urmă a lăsat-o şi s-a întors la parter. S-a dus la bar şi a cerut încă un pahar de vin când un bărbat cu faţa învineţită i-a tăiat calea.

Se numea Michail Calimeris şi era proprietarul Casei Fecioarelor, un bordel din cartierul plăcerilor,

— Măi să fie, e chiar lordul Dionysos! a spus el.

Dionysos se dusese la acest muritor când începuse să o caute pe Meduza, dar situaţia escaladase repede după ce Michail îşi dăduse seama că Ariadna e poliţistă. Sfârşise prin a- i ucide doi dintre oameni.

Era doar un alt motiv pentru care nu trebuia să se afle aici.

— Michail, a răspuns Dionysos. Pari.,, recuperat.

Era o minciună, dar şi cel mai frumos lucru pe care i-l putea spune unui bărbat pe care îl ura.

— Încep să-mi revin, a răspuns Michail de parcă vorbea cu un prieten vechi.

— Scuză-mă, te rog! a zis Dionysos, încercând

să-l ocolească, dar muritorul a întins mâna şi l-a oprit,

— lartă-mă! a zis Michail. Dar nu cred că pot.

Dionysos a făcut un pas înapoi şi s-a uitat în stânga şi-n dreapta. Cât stătuse de vorbă cu Ariadna, restul celor din galerie plecaseră şi singurii râmaşi erau oamenii lui Michail, care îl înconjuraseră din toate părţile.

Dionysos s-a uitat la Michail.

— Cărui fapt îi datorez această onoare? a întrebat el încordat.

Michail i-a zâmbit cu răutate.

— Voiam doar să avem o discuţie prietenească.

— Nu pari prea prietenos.

— O fi având legătură cu operaţia la nas pe care mi-ai facut-o când m-ai izbit cu faţa de podea,

Dionysos a ridicat din umeri.

— O îmbunătăţire, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te-am întrebat nimic.

A urmat o secundă de tăcere, iar Leander a apărut împreună cu Ariadna. Cu o mână o ţinea de gură, iar cu cealaltă îi ţinea un pistol la cap. Dionysos şi-a strâns pumnii, încercând să găsească o modalitate de-a se salva amândoi din situaţia asta,

Futu-i!

S-a uitat din nou de la ea la Michail,

— Ar fi trebuit să-mi dai detectiva, a zis el.

— Nu-i a mea ca să ţi-o dau.

— Eu am văzut altceva,

Dionysos bănuia că nu e adevărat, fiindcă Michail intrase în timp ce Ariadna se freca de scula lui, dar intimitatea nu însemna posesiune.

— Aşa că ai hotărât să o iei?

— Am hotărât s-o omor în faţa ta, a răspuns el.

— Crezi c-am să te las?

Michail a chicotit.

— Oi fi tu zeu, Dionysos, dar ce putere ai în afară de-a umple paharele cu vin şi conul ăla ascuţit de brad?

Dionysos era obişnuit cu oamenii care-i puneau divinitatea la îndoială. Doar era Zeul Vinului şi al Desfătării. Influenţa lui asupra lumii era minimală prin comparaţie cu Olim- pienii, dar aceşti muritori nici nu existau pe vremea nebuniei lui. Nu ştiau de ce e capabil sub presiune.

Iar povestea asta îi punea răbdarea la încercare. Marginile câmpului său vizual începeau să se înroşească.

— Ai uitat ceva, a zis Dionysos. Mă pricep de minune să sparg faţa cuiva,

— Dar nu îndeajuns încât să te prinzi când eşti prins într-o capcană,

Dionysos trebuia să admită că era o înţepătură dureroasă. Adevărul era că venise aici în seara asta fără să stea pe gânduri. Mai fusese la licitaţii de acest fel de multe ori; pe asta,

o luase ca atare. Totuşi, nu era niciodată o idee bună să prinzi un zeu în capcană.

Cu atât mai rău când zeul păcălit era Dionysos.

— Sunt impresionat, a spus el.

în glasul lui se simţea un tremur pe care alţii l-ar fi confundat cu emoţiile, dar în realitate era vorba de furie.

Ochii lui Michail străluceau de mândrie.

— Mulţumesc!

— Nu de tine, a continuat Dionysos. Sunt impresionat că tu îţi imaginezi că m-ai prins în capcană când de fapt lucrurile stau exact invers.

Dionysos şi-a invocat tirsul. Bărbaţii din cameră au izbucnit în râs văzând ceea ce ei numeau toiagul cu un con de brad în vârf, dar conul era simbolul puterii sale asupra naturii, asupra hedonismului şi plăcerii.

Era şi o armă, iar acum vedea roşu în faţa ochilor.

Şi-a aruncat toiagul spre Michail ca pe o suliţă, iar arma i- a străpuns pieptul şi l-a făcut să se lovească de peretele din spatele lui cu o bufnitură puternică.

A urmat un moment de linişte şi uluire.

Michail era încă în picioare, însă în piept avea o gaură. S- a clătinat şi sângele i-a ţâşnit din gură, stropind podeaua.

Pe urmă, s-a prăbuşit mort.

Dionysos şi-a întors privirea spre Ariadna şi spre bărbaţii din jurul lui.

Toţi arătau îngroziţi.

— Am uitat să menţionez, a zis el. Conul meu de brad e destul de ascuţit.

Leander a tras piedica armei, iar ceilalţi au început să se apropie de Dionysos, dar au încremenit când un gâlgâit ciudat le-a ieşit din gâturi.

Au apucat să schimbe o privire nedumerită şi înfricoşată înainte ca un lichid negru să ţâşnească din fiecare orificiu al corpului lor cu un jet atât de puternic, încât s-au trezit propulsaţi în pereţi. Când s-a terminat, au căzut pe jos ca nişte peşti morţi într-o baltă de vin roşu.

Le transformase sângele în vin şi-i umpluse până la refuz.

în tot acest timp, Dionysos a rămas pe loc şi vederea a început să i se limpezească, dar ştia că nebunia nu se terminase – era doar începutul. Era pe punctul de a-şi pierde controlul.

Trebuia s-o scoată pe Ariadna de aici.

A traversat camera şi a smuls tirsul din perete. Când s-a întors cu faţa spre ea, a remarcat mirat că ea nu fugise. Erau murdari de vin şi de sânge, iar mirosul umplea aerul dintre ei.

A fugit la ea şi i-a mângâiat obrazul cu degetul.

— Ţi-e frică? a întrebat-o.

— Da, a răspuns ea, însă nu l-a respins.

Dionysos şi-a ţinut respiraţia şi i-a dus mâna pe ceafa. S-a apropiat şi mai mult, până când a fost nevoit să-i dea capul pe spate ca să-l privească în ochi, fiindcă nu mai exista spaţiu între ei.

— Acum vei afla cine sunt cu adevărat, a spus el şi au dispărut amândoi, lăsând dezastrul în urmă.

Dionysos spera ca, atunci când ajungeau la el acasă, Ariadna să pună o oarecare distanţă între ei, dar femeia nu a facut-o, iar el se simţea incapabil să o respingă.

— Ari! a şoptit.

Şi-a încâlcit mâna în părul ei, strânsă în jurul cefei.

— Trebuie să pleci.

Rostise aceste cuvinte, dar a strâns-o mai tare în timp ce trupul îi vibra de o dorinţă greu de

imaginat. Era ciclul nebuniei prin care era blestemat să treacă şi, când îl prindea în menghină, o singură cale de scăpare mai exista.

îi era ruşine că vărsarea de sânge stârnea dorinţa frenetică de sex şi nu voia ca Ariadna să fie victima poftei sale nestăpânite, chiar dacă ea credea că-i poate face faţă,

— Dionysos!

I-a şoptit numele, iar el a închis ochii şi s-a înfiorat. Gura îi zăbovea peste a ei, iar scula îi pulsa în dreptul abdomenului ei. Era neîndoielnic ce-şi dorea, numai că probabil Ariadna nu simţea violenţa care îl cutremura.

Dacă făceau sex în seara asta, nu avea să fie ceva delicat şi niciunul din ei nu avea să mai fie la fel.

— Nu vrei să vezi versiunea asta a mea, a spus el.

Zeul s-a încruntat şi muşchii i s-au contractat ca o coardă de arc întinsă. Dacă ea spunea ce trebuie sau dacă era ce nu trebuie, el se putea lăsa în voia nebuniei acestei dorinţe.

Ariadna i-a dat câteva codiţe din păr peste umăr şi, când şi-a trecut degetele peste fruntea lui, Dionysos a deschis ochii şi s-a uitat la ea.

— Nu-mi spune tu ce vreau! a ripostat ea.

— Să ţi-o trag! a zis el şi a sărutat-o.

I-a dat capul pe spate şi şi-a strecurat adânc limba în gura ei. Ea nu l-a sărutat, dar Dionysos încă nu avea nevoie de asta. Nu era un schimb egal. Era vorba de posesie.

Ariadna nu s-a împotrivit, ci l-a luat cu braţele pe după gât şi s-a ţinut de el până când asaltul său asupra gurii ei s-a mai domolit şi a lăsat-o să-l sărute la rândul ei, împletindu-şi limba cu a lui într-un dans disperat. Pe urmă, i-a eliberat gura, sărutându-i obrazul şi gâtul, trecându-şi mâinile pe sânii şi spatele ei şi lipind-o de propria erecţie.

— Am nevoie de asta chiar acum, a spus el.

S-a retras doar cât să-i vadă ochii, deşi avea vederea înceţoşată.

— Da, a şoptit ea cu răsuflarea tăiată, facându-l să scoată un geamăt.

— N-am să fiu blând, a avertizat-o.

— E-n regulă, a răspuns ea, şi de data asta l-a sărutat.

El i-a pus mâinile pe fund şi a ridicat-o pe corpul lui până când cineva şi-a dres glasul. Au încremenit şi, când Dionysos şi-a întors capul, şi-a dat seama că nu sunt singuri – nici pe departe. Livingul era plin de oameni.

— Bravo, Hecate! a exclamat Hermes. Tocmai ajungeau la cea mai bună parte.

— Ce mama dracului? a mârâit Dionysos.

Dorinţa i s-a transformat pe loc în furie, concentrată doar asupra lui Hermes.

— Uşurel, Dionysos! a zis acesta. N-am avut de ales.

— N-aţi avut de ales? a întrebat Dionysos, dându-i drumul Ariadnei şi întorcându-se cu faţa spre ei şi cu pumnii strânşi. Am să vă fac bucăţi.

Hecate a păşit în faţa lui, blocându-i accesul spre Hermes. Ochii ei erau învăluiţi în întuneric. Energia îi semăna cu o umbră şi pătrundea până în sufletul lui. Dionysos i-a auzit vocea în minte.

— Fii cuminte, fiu al lui Zeus! a spus ea, Hera nu are nicio putere aici.

Dionysos a scos un urlet când a scăpat din ghearele nebuniei induse de Hera. Durerea l-a făcut să-şi arcuiască spatele. Parcă i se despica pieptul în două şi, când s-a terminat, s-a cutremurat, eliberându-se. S-a uitat încruntat la Hecate, răsu- flând cu dificultate.

— Dacă îţi imaginezi că asta mă face mai puţin violent, te înşeli, i-a spus el printre dinţi.

încă voia să-l facă praf pe Hermes. Nu ar fi fost prima dată când se punea în calea plăcerii lui.

Era la fel de rău ca oile acelea nenorocite de pe insulă,

— Poate că nu, a replicat ea. Dar acum nu mai poţi da vina pe Hera pentru propriile fapte.

El s-a uitat strâmb la ea şi Zeiţa Vrăjitoriei s-a dat la o parte, iar Dionysos i-a văzut pe Hermes, Apollo şi o zeiţă pe care nu o întâlnise niciodată. Bănuia că e Persefona, Arăta ca primăvara, cu părul de culoarea mierii şi ochii luminoşi, dar avea şi ceva întunecat în înfăţişare. Se zărea la marginea aurei sale, ca nişte nori de furtună pe cerul senin.

Dionysos s-a uitat la ea.

— Ce doreşti? a întrebat-o.

Ea nu părea tulburată şi nici nu a ezitat,

— Hades a fost prins de Tezeu, a răspuns ea şi s-a uitat la Ariadna, Am aflat că s-ar putea să ai informaţii despre labirint,

Ariadna s-a crispat,

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

— E adevărat sau nu? a întrebat Persefona, frustrată,

Dionysos a făcut un pas în faţă. Era un instinct ciudat, o dorinţă de-a o proteja pe Ariadna cumva, chiar dacă o făcea doar prin intermediul cuvintelor,

— Dacă ai venit sperând să te ajute, ai ghinion, a ripostat Dionysos, simţind căldura privirii Ariadnei.

— Nu îl va înfrunta pe Tezeu. Nu când el o are pe sora ei, Fedra,

Asta le spusese şi ea când îi ceruseră informaţii despre operaţiunile semizeului şi, cu toate că era frustrant, Dionysos ştia că nu poate să înţeleagă nici pe departe cât de tare se temea pentru sora ei. Ariadna fusese cu Tezeu înainte ca el să treacă la Fedra şi îi cunoştea cruzimea mai bine decât majoritatea oamenilor.

Era o tortură să vezi un om atât de puternic supunându-se unui abuzator, Tezeu îi influenţa orice decizie, fie că ea înţelegea sau nu asta,

— Sora ta e la el? a întrebat Persefona,

— E însurat cu ea, a răspuns Ariadna, Va presupune că orice informaţie despre el vine din partea mea, iar ea va avea de suferit.

Dionysos se aştepta ca Persefona să se înfurie, să o provoace pe Ariadna cumva, poate chiar să se ofere să o salveze pe Fedra, aşa cum făcuseră el şi Hades, dar n-a făcut-o.

— Nu mai contează, a zis ea şi s-a uitat la Hecate, apoi la Hermes şi Apollo. Capcană sau nu, tot trebuie să mă duc.

— Nu, Persefona! a exclamat Hecate.

— Sefy, trebuie să existe o metodă mai potrivită, a spus Hermes. Doar că încă nu cunoaştem toate opţiunile pe care le avem.

— Nu avem timp de opţiuni! a răbufnit ea, iar

ochii i s-au umezit.

Era ca şi cum o vedea într-o lumină nouă. Era distrusă pe sub frumuseţea aceea.

— Tezeu are Coiful întunericului. L-a eliberat pe Cronos din Tartar. Pe voi v-a lăsat fără puteri şi a pus o recompensă pe capul meu. Nu avem timp. Am rămas fără timp din momentul în care mi-a luat inelul.

— Tezeu l-a eliberat pe Cronos? a întrebat Dionysos, căci asta era o noutate.

— Credem că Tezeu îl va sacrifica pe Hades ca să obţină favoarea Titanului pentru războiul ce urmează, a răspuns Hecate. Asta dacă nu-l găsim la timp.

Au amuţit cu toţii. Dionysos voia să se uite la Ariadna pentru că voia să-i vadă reacţia faţă de aceste revelaţii, dar şi pentru că nu voia să creadă că o considera vinovată dacă nu divulga informaţii despre Tezeu.

în schimb, s-a uitat la Persefona. Era pe punctul de a-i sugera să cheme menadele, care ar fi putut să le ofere şi alte opţiuni, alte căi de a intra în labirint, când Ariadna a vorbit:

— Pot să te ajut să străbaţi labirintul.

Dionysos şi-a întors capul în direcţia ei şi şi-a dat seama, după scânteia pe care aceasta o avea în ochi, că-şi forma o idee.

O idee care deja îi displăcea.

— Nu, a spus Dionysos, iar Ariadna s-a încruntat la el. I- ai face jocul!

încă nu aflase de ce, dar Tezeu era obsedat de Ariadna, atât de rău, încât până şi Poseidon ştia de existenţa ei şi ameninţase cu un război pentru ea,

— Toţi îi facem jocul! s-a răstit ea.

El a mijit ochii.

— Când Hades ţi-a cerut ajutorul, ai refuzat. De

ce te-ai răzgândit acum?

— Hades voia informaţii fără să aibă un plan să o salveze pe sora mea. Tezeu vrea să ne vadă înaintând prin labirint. Cât el e ocupat cu asta, tu poţi să o salvezi pe sora mea.

— Ari...

— E singura şansă pe care o am s-o aduc înapoi! i-a tăiat ea vorba, cu vocea plină de venin.

Şi-au aruncat o privire chiorâşă. Atunci a vorbit Hecate:

— Spui că o vei conduce pe Persefona prin labirint. Ce anume ştii despre el?

— Ştiu că cea mai periculoasă parte nu este să te rătăceşti, a răspuns Ariadna. Ci că e posibil să alegi să rămâi,

— De ce ar alege cineva să rămână? a întrebat Apollo.

— Pentru că, a explicat Ariadna, îţi oferă ceea ce-ţi doreşti cel mai mult.

Dionysos nu ştia exact ce înseamnă asta, dar deodată a simţit că-l cuprinde groaza.

Dacă Ariadna intra în labirint, avea să înfrunte aceleaşi obstacole, şi amândoi ştiau ce i-ar fi oferit labirintul. Putea să-şi lase sora în urmă?

Acum el ştia că nu are de ales, că trebuia să o salveze pe Fedra, Ariadna trebuia să intre în labirint crezând în el, convinsă că, până se întorcea, Fedra avea să fie în siguranţă.

— Am s-o eliberez pe sora ta, a zis Dionysos, iar Ariadna s-a uitat la el. Dacă îmi promiţi că nu rămâi în acel labirint,

Ariadna şovăia. El nu ştia dacă o făcea fiindcă se mira de rugămintea lui sau dacă o frustra insinuarea din vorbele lui. în cele din urmă, a răspuns:

— Promit!

Vorbise prea încet, preå şovăitor. Ii lăsa

impresia că nu are încredere în ea însăşi să pătrundă în labirint, dar bănuia că până la urmă aveau să afle cu toţii.

CAPITOLUL XI
Tezeu

TEZEU A IEŞIT DIN LIFT LA ETAJUL AL ŞAISPREZECE-lea din Acropole. Femeia de la recepţie s-a ridicat şi l-a întâmpinat cu un zâmbet.

— Bună dimineaţa! i-a spus veselă. Cu ce vă pot ajuta?

Tezeu s-a uitat lung la ea şi a remarcat cum i-a pierit zâmbetul când a trecut pe lângă biroul ei şi s-a îndreptat către biroul New Athens News să o caute pe Elena.

Femeia l-a strigat din spate:

— Domnule!

însă el a ignorat-o.

îşi pierduse răbdarea şi era deja iritat. îl călca pe nervi şi femeia asta n-ar fi vrut să vadă ce se întâmplă dacă îl stârnea mai tare, mai ales acum, după ce mâncase mărul şi îşi asigurase invincibilitatea. Deşi, în funcţie de ce avea Elena de spus despre planurile ei pentru contracararea declaraţiei făcute de Persefona, până la urmă era posibil să afle cum arată adevărata lui putere.

A aruncat o privire spre labirintul de birouri de o parte şi de alta a culoarului până a dat cu ochii de ea. Stătea cu spa-

tele la el, dar i-a recunoscut părul. Ii plăcea să-şi îngroape nasul în şuviţele lungi când i-o trăgea pe la spate.

Doar aşa se putea uita la ea, doar aşa o dorea – pe ea sau orice altă femeie, de altfel. Nu-i plăcea să stea faţă în faţă nici cu soţia lui, în ochii căreia îi era greu să privească. Deseori, prefera să-şi îngroape capul în scobitura gâtului ei umed, jucând cartea pasiunii, ca s-o evite.

Sexul era un teatru istovitor, o corvoadă care nu-i facea plăcere, dar care era necesară. Ce bine că Fedra trecuse în sfârşit în etapa aceea a sarcinii în care nu mai voia să facă sex seară de seară. Acum se mulţumea cu câteva vorbe dulci şi un sărut, lucruri pe care Tezeu le putea simula mai uşor decât afecţiunea.

Elena nu l-a văzut când s-a apropiat de ea. Stătea cu braţele încrucişate pe piept, cu şoldul într-o parte şi capul ridicat spre televizorul unde se difuza conferinţa de presă a Persefonei.

A tresărit când a prins-o de cot şi şi-a întors spre el ochii albaştri vicleni.

— Ce cauţi aici? a şuierat printre dinţi.

— Mişcă-te! a spus el şi a împins-o către sălile de conferinţă.

— Dă-mi drumul! i-a cerut Elena, dar el a ignorat-o, alegând cea mai apropiată încăpere, în care se aflau patru persoane – doi bărbaţi şi două femei.

— Afară! s-a răstit Tezeu.

Toţi se uitau la ei muţi de uimire, până când unul dintre bărbaţi a vorbit:

— Chemaţi paza!

Celălalt s-a întins spre telefonul din mijlocul mesei, însă aparatul a explodat şi fragmentele de plastic au zburat prin cameră.

— Plecaţi! a repetat Tezeu. Altfel, vă scot eu afară.

Au ieşit toţi în grabă, iar Tezeu a trântit uşa după ei exact când Elena l-a atacat şi l-a împins cu putere.

— Ticălos nenorocit! a exclamat ea,

Tezeu a prins-o de încheieturile mâinilor,

— împotriveşte-te, Elena! Doar ştii cât de mult îmi place.

Ea s-a smuls din mâinile lui.

— Cum îndrăzneşti să mă faci de râs?

El a mijit ochii, privind-o ameninţător,

— Să te fac de râs?

Ar fi putut găsi moduri mai potrivite să o facă de râs, iar ea părea să înţeleagă la ce se gândea el.

A strâns din buze.

— Nu, a zis ea.

— Nu? a repetat semizeul, uşor surprins de refuzul ei, deşi, sincer să fie, îl şi excita.

Era deja în erecţie, dar acum scula începea să-i pulseze.

Prefera să i-o tragă Elenei decât celorlalte femei pe care le vizita prin rotaţie. Nu era sentimentală şi nu se ataşa uşor. Ştia ce-şi doreşte – o tranzacţie care să-i satisfacă pe amândoi –, dar dacă se împotrivea? O, dacă se împotrivea, era vehiculul perfect – futaiul perfect.

S-a apropiat până ce s-a lipit de ea. Elena şi-a lăsat capul pe spate ca să-l privească fără frică, iar Tezeu s-a întrebat când avea să se stingă lumina aceea.

— E locul meu de muncă, i-a zis ea printre dinţi.

El nu ştia dacă să râdă de comentariul ei sau să se enerveze. Oare chiar credea că buna-cuviinţă l-ar fi împiedicat să o posede? Avea noroc că alesese o cameră. Ar fi putut să i-o tragă pe podeaua de la New Athens News. Şi încă mai era în stare s-o facă,

— Aşa o fi, a zis el şi a ridicat mâna.

A coborât cu degetul pe faţa şi pe maxilarul ei, apoi i-a strecurat mâna în păr. Elena s-a încordat când a prins-o de ceafa. El s-a aplecat şi i-a şoptit, atingându-i buzele:

— Dar tu lucrezi pentru mine.

Ea nu a reacţionat la atingerea buzelor lui, nu a încercat să-l sărute şi nici nu a cedat dorinţei lui alimentate de ură. Sigur, asta prefera el. Aşa îşi dădea seama că ea nu cădea pradă unei închipuiri, cum făcuseră atâtea altele.

Tezeu s-a retras uşor şi a privit-o în ochi.

— E cazul să-ţi reamintesc? a întrebat-o.

— Ştiu foarte bine, a răspuns Elena, scoţând cuvintele printre dinţii strânşi,

în secunda de tăcere care a urmat schimbului lor de replici, tensiunea a început să crească. Nu era neapărat de natură sexuală, ci mai degrabă avea o notă de nerăbdare şi fiecare se pregătea pentru reacţia celuilalt.

El a rânjit,

— Totuşi, o să-ţi reamintesc, i-a spus şi a strâns-o şi mai tare.

A răsucit-o cu spatele şi a împins-o spre masă. Elena a încercat să nu se mişte din loc şi l-a zgâriat pe braţ, dar nu era destul de puternică să i se opună. El a aplecat-o peste masă, cu faţa la televizorul unde se transmiteau aceleaşi imagini de la conferinţa de presă a Persefonei pe care le urmăreau toţi de la acel etaj.

Aprins-o de păr şi i-a tras capul pe spate, ca s-o forţeze să privească ecranul.

— Ştiai că o să facă o declaraţie?

îi vorbea la ureche, lipindu-se de ea şi apăsându-şi scula de fundul ei.

— De unde era să ştiu? s-a răstit ea. E obişnuită să dezvăluie adevărurile altora, nu pe ale sale.

El s-a îndreptat, dar a rămas cu mâna pe spatele ei.

— Ar fi trebuit să ştii, a zis el, ridicându-i fusta peste fundul rotund, perfect. Ar fî trebuit să ai contraatacul pregătit. Aşa merg lucrurile.

— Aşa că mă pedepseşti că nu sunt un nenorocit de oracol?

I-a desfăcut picioarele.

— Te pedepsesc pentru că pot, a zis el, desfăcându-şi cureaua şi descheindu-şi pantalonii. Pentru că vreau. Pentru că faci să-mi fie foarte uşor.

Ea şi-a înfipt tocul în piciorul lui şi s-a ridicat de pe masă. L-a izbit în nas şi în gură cu ceafa, iar Tezeu a simţit pe loc gustul de sânge. Şi-a dus degetele la buza

umflată – i-o spărsese. Şi-a trecut limba peste ea, iar pielea tumefiată s-a vindecat instantaneu.

Mărul îşi făcuse efectul.

A privit-o în ochi, surprinzând-o instantaneu. Scânteia de teamă din ochii ei. Elena a fugit spre uşă, iar el s-a năpustit după ea şi a prins-o de mijloc. Ea s-a răsucit în mâinile lui şi l-a lovit în faţă, dar Tezeu aproape că nu a simţit lovitura. Era prea copleşit de sângele care-i năvălise în sculă şi de vuietul din urechi.

A tras-o din nou spre el, i-a prins mâinile pe lângă corp şi a împins-o spre masă. Elena s-a zbătut, dar el era mai puternic decât ea.

O lăsase să avanseze atât de mult doar pentru că-i plăcea fiorul încăierării. însă acum nu voia decât să i-o tragă.

A împins-o şi a aplecat-o peste masă, trăgându-i mâinile la spate.

— Omoară-mă şi gata, nemernic nenorocit! a mârâit ea.

El a pufnit în râs.

— N-am să te omor când vrei tu. Ar fi un dar, iar eu nu sunt generos din fire.

Tezeu i-a desfăcut picioarele. Şi-a lins degetele şi a atins-o între coapse, ţinând-o de păr. Ea nu s-a opus când a tras-o de cap şi a forţat-o să-şi arcuiască spatele.

— Uită-te la ea! i-a poruncit, cerându-i să se uite din nou la televizor.

îi plăcea să ştie că e responsabil de expresia chinuită a Persefonei.

— Mai ţii minte când mi-ai promis să scrii pentru mine?

— N-am încetat s-o fac, a răspuns Elena printre dinţi şi a scos un sunet gutural când el şi-a băgat un deget înăuntru.

Era udă şi pregătită – ceea ce era suficient. S-a desprins de ea şi şi-a scos scula, oprindu-se cu vârful în

dreptul intrării.
— Cu cât rămâne necontestată mai mult timp, cu atât va câştiga mai multă compasiune şi mai mulţi adoratori.
— Nimic din ce aş scrie nu va schimba asta.
— Ideea, Elena, a zis el, strângând-o de coapse, este să adâncim prăpastia. Ai uitat care este rolul presei?

Ea l-a privit încruntată peste umăr, iar el i-a zâmbit cu răutate.
— Acum, fii fată cuminte şi primeşte-mă înăuntru! a zis el, înfigându-se în ea până la testicule.

Elena a icnit şi şi-a dat capul pe spate. El a profitat de unghiul acela şi a strâns-o şi mai tare de păr în timp ce se împingea înăuntrul ei. Mişcările lui făceau masa să scârţâie şi s-a uitat la mâinile pe care zgârieturile ei le acoperise de sânge.

Imaginea i-a stârnit un val de plăcere până la cap.

Futu-i!

Elena răsufla cu disperare şi striga în gura mare. Se împingea în el, lăsând spaţiu între ea şi masă ca să se poată atinge.
Nu-şi făcea iluzii – acum nu era vorba de plăcerea ei. Dacă asta voia, trebuia să se descurce singură. Din punctul ăsta de vedere, lui Tezeu îi amintea de Ariadna, care lăsa dorinţa să o străbată şi o exprima în orice mod simţea nevoia s-o facă. Uneori era delicată, alteori, aspră.

Tocmai asta îi creştea pofta.

Elena s-a încordat sub ea şi Tezeu a strâns-o şi mai tare, înfigându-şi degetele în pielea ei. O secundă, şi-a imaginat că era pielea arămie a Ariadnei şi şi-a întins mâna pe spatele ei, prinzând-o prins-o cu degetele de gât şi strângând-o până a ajuns în pragul extazului.

I-a dat drumul brusc şi a ejaculat pe fundul ei.

Elena s-a prăbuşit peste masă, ducându-şi mâna la gât şi icnind după aer.

Tezeu şi-a tras fermoarul şi şi-a netezit sacoul. Apoi a

ocolit-o până a ajuns în faţa ei.

— Mingea e la tine, a spus el, aranjându-şi bufonii de la manşete.

Când i-a întâlnit privirea, a remarcat că se uita urât la el, cu ură în ochii umezi. Poate o traumatizase puţin, I-a zâmbit cu răceală.

— Să nu mă dezamăgeşti!

Tezeu a plecat spre casă de la Acropole şi s-a teleportat în biroul lui. Venise aici tot mai puţin în ultimele săptămâni, chiar dacă se apropia data la care Fedra trebuia să nască, însă nu era vina lui că planurile îndelung aşteptate se desfăşurau în acelaşi timp cu naşterea fiului său. Adevărul era că unele oportunităţi puteau fi ratate, iar Fedra nu pleca nicăieri.

Nu se gândise prea mult la faptul că urma să devină tată, pentru că fusese necesar să o lase însărcinată pe Fedra – la fel de necesar precum căsătoria cu ea.

Pentru că trebuia să fie unul de-ai lor – un bărbat simplu, cu o soţie inimoasă şi un copil pe drum.

S-a gândit câteva clipe la tot ce ar fi fost capabil să facă dacă nu era nevoit să joace acest joc, dar avea să afle destul de curând.

Totul făcea parte din plan.

Ochii i-au căzut pe biroul ordonat şi pe teancul de hârtii perfect aranjat – în afară de hârtia de deasupra, care se miş- case foarte puţin. El nu o lăsase aşa.

— Unde ai fost?

Tezeu şi-a ridicat ochii şi s-a uitat la Fedra, care stătea în prag, ţinându-şi mâna pe burta umflată.

Nu era sigur ce anume îl irita – faptul că cineva fusese în biroul lui sau că ea apăruse atât de repede, de parcă l-ar fi aşteptat, de parcă l-ar fi urmărit.

Poate era tonul ei, care îi trăda propria nemulţumire.

Oricum ar fi fost, furia l-a străpuns ca un cuţit fierbinte.

— Astea simt urme de sânge? a întrebat ea şi a făcut

un pas în faţă,

— Mi-ai cotrobăit prin lucruri? a întrebat-o.

Ea a făcut ochii mari şi s-a oprit. Acum îşi ţinea ambele mâini peste burtă.

— Poftim?

El a ocolit biroul.

— Mi-ai căutat prin lucruri? a repetat el, apropiindu-se de ea.

Ea a dat înapoi către hol.

— Tezeu..., l-a rugat şi a tresărit când s-a lovit cu spatele de perete.

Aprins-o de păr, făcând-o să ţipe.

— Răspunde-mi!

— Te rog, Tezeu! l-a implorat Fedra, scoţând un suspin gutural. Niciodată n-aş.,,

Cineva l-a tras de braţ – o fată tânără, una dintre slujnice. Tezeu a ridicat mâna la ea,

— Las-o în pace! a strigat Fedra când slujnica a zburat prin aer şi s-a izbit de peretele opus.

Fedra a căzut în genunchi şi s-a întins spre fata care zăcea în faţa lor. Era nemişcată şi gâtul îi era sucit într-un unghi nefiresc.

Suspinele îi zguduiau trupul în vreme ce repeta cu voce joasă:

— Tezeu! Te rog, te rog, te rog!

El a întins mâna spre soţia lui şi a ridicat-o în picioare.

— Răspunde naibii la întrebare, Fedra! a mârâit la ea.

Pe obrajii ei se rostogoleau lacrimi şi din nas îi curgeau muci. Era dezgustătoare, şi nu o dispreţuise niciodată atât de mult ca acum.

— N-aş face asta niciodată, a zis ea. Niciodată!

El i-a dat drumul şi a împins-o, facând-o să tresară,

A început să se plimbe prin cameră, îi venea să urle.

— Dacă tu n-ai face-o „niciodată”, atunci cine?

Ea l-a privit şocată, cu ochii plini de groază. Se vedea

şi o urmă de durere, de parcă nu-i venea să creadă că se uită în ochii bărbatului iubit.

— A fost o slujnică nouă, a şoptit ea.

— O slujnică nouă? s-a oprit el şi a venit spre ea. Ce slujnică nouă?

Ea a făcut un pas înapoi şi s-a lipit cu spatele de perete.

— Ce. Slujnică. Nouă?

— A sosit azi-dimineaţă, i-a explicat Fedra. Am presupus că ştii. Tu te ocupi de toţi cei care lucrează pe domeniu.

Lui Tezeu nu i-a scăpat înţepătura subtilă.

— Futu-i! a urlat el, iar cuvântul l-a zgâriat pe gât.

Şi-a îndreptat privirea spre soţia lui, aţintind-o cu degetul.

— Niciodată să nu laşi pe cineva în casa asta dacă nu-ţi spun eu clar! Ai înţeles?

Ea a încuviinţat, iar el a auzit un picurat uşor de recunoscut. S-a uitat înjur şi a văzut că Fedra stătea într-o baltă,

I-a zâmbit dispreţuitor.

— Du-te şi spală-te! i-a zis scârbit, dar când a dat să se întoarcă ea a vorbit cu o voce mai veninoasă ca niciodată:

— Nu e mină, i-a explicat. Se naşte copilul.

CAPITOLUL XII

Persefona

PERSEFONA A INTRAT ÎN GRĂDINĂ ŞI A MERS PE ALEEA şerpuită de piatră până a ajuns la grădinuţa ei – cea pe care i-o oferise Hades când o provocase să creeze i Lumea de Jos. Nu mai era pustie, ci plină de mlădiţe verzi, cu frunze adevărate şi lucioase.

Şi-a amintit ce-i spusese Hades când ea îi văzuse prima oară tărâmul: „Dacă vrei să sădeşti o grădină, va fi singura formă de viaţă de aici.”

Nu-şi imaginase niciodată că vorbele lor urmau să se împlinească în acest fel chiar sub ochii ei, dar magia lui Hades se estompa în jurul ei.

Pieptul o durea tot mai tare. I se părea greşit să se afle aici, să aştepte ziua de mâine când ştiau unde era ţinut Hades, dar avuseseră nevoie de puţin timp, mai ales ca să o salveze pe Fedra, ceea ce complicase şi mai mult lucrurile.

Persefona nu ştia ce să creadă despre Dionysos şi Ariadna. Nu se aşteptase să ajungă şi să-i surprindă într-o îmbrăţişare pasională şi plini de sânge.

în ceea ce-l privea pe Dionysos, nu ştia decât despre colecţia lui de vinuri şi despre clubul său, care era renumit pentru orgiile nebuneşti, droguri şi alcool, bineînţeles. Auzise zvonuri despre călătoriile lui pline de patimă prin lume şi despre oroarea cumplită a acestor preumblări, şi simţea că întrezărise o mică parte când sosiseră neanunţaţi la el acasă, deşi nu prea putea să-l condamne. Hermes nu-şi alegea mereu cel mai bun moment, dar timpul nu era un lux pe care să şi-l permită momentan.

Chiar şi acum, se întreba dacă nu cumva era prea târziu să aştepte până a doua zi,

— Ar trebui să te odihneşti, a spus Hecate. Vei avea nevoie de putere în labirint.

Persefona s-a întors şi a văzut-o pe zeiţă apropiindu-se cu o pisică neagră şi pufoasă în braţe. Ochii pisicii sticleau cu un verde-aprins în lumina lunii,

— E cumva un om, Hecate? a întrebat-o, suspicioasă, ştiind că zeiţa tindea să transforme muritorii care o supărau în orice poftea.

— E o pisică, a răspuns Hecate şi s-a uitat în jos la animal. Se numeşte Galanthis. Vreau să o iei cu tine în labirint.

— De ce?

— în caz că sunt şoareci acolo.

Persefona a ridicat dintr-o sprânceană, dar nu a cerut lămuriri, ştiind că era singura explicaţie pe care avea s-o primească. Şi-a întors din nou ochii spre grădină.

— M-am tot gândit la ce-mi doresc cel mai mult, a reluat.

Credea că, dacă putea să anticipeze ce urma să-i ofere labirintul, i-ar fi fost mai uşor să refuze. Adevărul era că nu se gândise la altceva decât la ce-şi dorea în prezent şi anume să-l salveze pe Hades, dar presimţea că labirintul avea să-i ceară mai mult de atât,

— Şi te-ai hotărât? a întrebat-o Hecate.

— Dacă nu am ce hotărâre să iau? a întrebat Persefona, uitându-se la zeiţă.

— Lămureşte-mă!

— Dacă mă confrunt cu ceva ce nu ştiam că-mi doresc?

Cea mai mare dorinţă a cuiva părea să fie ceva total diferit, nu neapărat o alegere, ci mai degrabă ceva format în jurul unui lucru care-i lipsise toată viaţa.

Simţea ochii lui Hecate asupra ei.

— Ce ţi-e teamă că o să-ţi arate? a întrebat Zeiţa Vrăjitoriei.

Persefona a rămas tăcută o clipă înainte de-a vorbi, o teamă şoptită, eliberată în mijlocul nopţii:

— Tot ce mi-a spus Hades că nu-mi poate oferi.

Tăcerea se prelungea sub apăsarea vinovăţiei.

— Ţi-e teamă că, dacă afli, o să-l iubeşti mai puţin? a întrebat Hecate.

— Nu, sigur că nu, a răspuns Persefona, privind-o pe Hecate. Dar mă tem că o să-l rănesc.

Era o idee insuportabilă. Şi-a ferit repede privirea,

— N-ar fi trebuit să spun nimic. Nici măcar nu ştiu ce o să văd.

— Eu cred că ştii exact ce-o să vezi.

Zeiţa s-a oprit şi i-a zâmbit reţinut.

— Dorinţele se schimbă, Persefona, în seara asta, s-ar putea să vrei ceva ce n-ai să mai vrei mâine.

Persefona s-a încruntat. Nu voia să dea glas temerilor, dar trebuia s-o spună – să pronunţe cuvintele pentru ca îndoielile ei să rămână undeva în afara trupului.

— Şi dacă nu pot s-o fac, Hecate?

— O, draga mea! a zis cealaltă zeiţă, apropiindu-se de ea, I-a mângâiat obrazul, iar Persefona a închis ochii,

— Poţi. Şi o vei face. Nu ai de ales.

Persefona nu a dormit deloc. S-a ridicat din pat dis-de-dimi- neaţă, înainte ca cerul să se însenineze de la soarele estompat al lui Hades, şi s-a îndreptat spre Câmpiile Elizee, sperând ca pacea de pe Insula celor Binecuvântaţi să-i pătrundă în oase şi să-i domolească neliniştea. Cu toate astea, stând pe dealul înverzit, cu ochii la peisajul liniştit, a cuprins-o groaza.

Nu mai exista niciun loc din Lumea de Jos neatins de atacul lui Tezeu, iar Persefona ştia că în curând la fel avea să fie peste tot în lume.

Nu ştia de cât timp stătea acolo, reluând în minte tot ce se întâmplase în ultimele zile – nu doar din cauza lui Tezeu, ci şi a Elenei.

Spera că declaraţia ei despre articolul scris de Elena să mai fi redus din neîncrederea pe care o inspirase. Părea ceva neînsemnat să-şi bată capul cu opinia publică atunci când lumea i se destrăma, dar cert era că furtuna Demetrei provocase multă nelinişte şi furie. Muritorii căutau un pretext ca să-şi schimbe obiectul veneraţiei, iar semizeii – care se prezentau drept susţinători onorabili ai celor asupriţi – păreau din ce în ce mai interesanţi pe măsură ce greşelile zeilor erau tot mai vizibile.

în acest moment, era frica ei cea mai mare, şi asta avea să- i facă şi mai puternici, sporindu-le autoritatea.

Dat fiind că reuşiseră deja să rănească şi să ucidă zei, erau o adevărată ameninţare pentru domnia Olimpienilor.

„Sistemul s-a prăbuşit”, spusese Tyche. „Trebuie înlocuit cu ceva nou.”

Dar nu aveau nevoie doar de ceva nou. Aveau nevoie de ceva bun. Altfel nu făceau decât să schimbe un rău cu altul.

Persefona ştia că Zeus nu avea să cedeze fără luptă. întrebarea era: avea să se uite în direcţia potrivită când se lansa

atacul? Â În momentul de faţă, părea că o consideră pe ea o ameninţare mai mare decât pe Tezeu.

Oricum ar fi luat-o, un lucru era cert – zeii aveau să plece la război, să înfrunte o nouă Titanomahie şi, indiferent de rezultat, lumea avea să sufere.

A inspirat adânc şi a expirat încet, dar tensiunea din piept nu slăbea deloc. Venise aici să scape de spaimă, dar nu reuşise decât să-şi sporească propria teamă.

Când cerul s-a mai luminat, Persefona a zărit o mişcare în depărtare. Era Lexa.

S-a îndreptat de spate văzând că sufletul se apropia. De câte ori venise pe Câmpiile Elizee, ea o căutase pe Lexa. Niciodată nu se întâmplase invers. Inima îi bătea mai tare cu cât se apropia prietena ei şi Persefona s-a întrebat dacă se întâmplase ceva sau era doar un semn al îmbunătăţirii stării ei.

Lexa s-a aşezat lângă Persefona, care s-a întors şi a văzut- o cum îşi strânge genunchii la piept, imitându-i poziţia.

— E totul în regulă? a întrebat Persefona după ce au rămas tăcute câteva clipe.

Lexa şi-a unit sprâncenele negre şi şi-a sprijinit capul pe genunchi, cu faţa întoarsă spre Persefona.

Dar tot nu se uita în ochii ei.

— Cred că l-am supărat pe Thanatos, a început ea.

Persefona şi-a dat brusc capul pe spate, surprinsă.

Probabil reacţionase exagerat, dar era ultimul lucru pe care se aşteptase să-l audă,

— De ce să se supere?

Persefona îl văzuse supărat pe Thanatos doar de câteva ori. Nici măcar nu ştia dacă îi poate spune supărare, ci mai degrabă frustrare, dar de fiecare dată fusese vorba de Lexa,

— Pentru că l-am sărutat.

— L-ai sărutat pe Thanatos?

Persefona nu-şi putea ascunde bucuria. O cuprinsese, caldă şi sigură, o diversiune binevenită după ideile sumbre de mai devreme.

în ciuda entuziasmului Persefonei, Lexa era abătută, în mod clar, ceea ce se întâmplase după aceea îi dădea o senzaţie de nesiguranţă.

— Mă îndoiesc că asta l-a supărat, a rostit Persefona cu blândeţe.

— Mi-a zis că n-ar fi trebuit să se întâmple, a explicat Lexa. Nu ţi se pare că e supărat?

Persefona a ezitat o secundă, luată prin surprindere de ultima frază, care aducea mai degrabă cu ceea ce ar fi spus Lexa de altădată, dar şi frustrată pentru că Thanatos era unul dintre idioţii ăia.

Toată lumea importantă ştia că el ţinea la Lexa altfel decât la celelalte suflete. Din ziua în care sosise în Lumea de Jos, o protejase atât de mult, încât încercase chiar să o ţină departe de Persefona.

— Stai puţin, a zis ea şi s-a răsucit pe iarbă ca să stea cu faţa la Lexa, Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat!

— Nu... nu ştiu de unde să încep, a zis Lexa, roşie în obraji.

Era ciudat să o vadă pe Lexa roşind, pentru că Lexa de altădată n-ar fi făcut asta niciodată. Exact când Persefona credea că o recunoaşte pe vechea ei prietenă, i se dovedea contrariul.

— Ia-o de la început!

— Nu... nu ştiu cum a început.
— Unde vă aflaţi când v-aţi sărutat? a întrebat Persefona.
— Stăteam întinşi sub un copac, a răspuns Lexa.
Ei bine, părea ceva intim,
— Uneori stăm împreună noaptea şi Thanatos îmi povesteşte ce a făcut peste zi. De obicei, discuţia curge uşor, dar aseară nu a fost aşa. Nici măcar nu ştiu de ce. Nu s-a întâmplat nimic. Pur şi simplu, eram frustrată,
— Aşa că l-ai sărutat?
— Da, a confirmat Lexa,
Persefona a încercat să nu zâmbească pentru că Lexa lua totul în serios. Voia să-i spună că probabil ea şi Thanatos erau frustraţi sexual şi apropierea dintre ei nu făcea decât să exacerbeze situaţia.
— Şi el ce-a făcut?
— M-a sărutat la rândul lui.
Persefona s-a oprit şi s-a aplecat puţin în faţă,
— Cum?
— Cum?
— Cum te-a sărutat? Şi-a folosit limba?
— Persefona!
— E o întrebare pertinentă!
Nu s-a mai putut abţine; a rânjit, înainte să moară, Lexa i- ar fi cerut Persefonei aceleaşi detalii, Lexa de atunci nu mai exista. Iar cea nouă nu cunoştea aceste sentimente.
— Poţi să-mi spui.
— Şi-a folosit-o, a răspuns Lexa într-un târziu, apoi şi-a lăsat capul în jos şi părul i-a acoperit faţa,
— Ţi-a plăcut?
— Da, normal! a spus ea, îndreptându-şi picioarele şi întinzându-se pe iarbă. Dar probabil că lui nu i-a plăcut,
Persefona s-a întors ca s-o privească în ochi.
— Mă îndoiesc foarte mult. îi este doar teamă.

— Ce ridicol! De ce s-ar teme?

— Nu ştiu. La cum îl cunosc pe Thanatos, probabil a inventat o regulă că nu se poate îndrăgosti de un suflet.

Ideea în sine a făcut-o pe Persefona să-şi dea ochii peste cap.

— Dacă asta crede, atunci nu se va îndrăgosti de mine, a spus Lexa.

— Nu-i adevărat. Ştiu că ţine la tine.

Probabil era deja îndrăgostit.

Lexa s-a încruntat şi s-a uitat la cer.

— Ce să fac?

— îţi place de el?

— Da. Foarte mult,

— Atunci, spune-i! a încurajat-o Persefona. Şi probabil o să-ţi spună că nu puteţi fi împreună. Dacă face asta, întreabă-l de ce!

— Şi ce fac după ce-mi spune?

— Cred că ai două opţiuni, în funcţie de ce-ţi răspunde. Poţi să-l săruţi sau să-l părăseşti.

— Să-l părăsesc?

— Da, părăseşte-1! Mai ales dacă-ţi spune că nu puteţi fi împreună,

Lexa s-a încruntat.

— Şi pe urmă ce fac?

— Trăieşti, Trăieşti de parcă ar fi spus da.

înainte să lase în urmă Câmpiile Elizee, Persefona a aruncat o privire către peisaj, în căutarea mamei sale. După moartea Lexei, venise în vizită aproape în fiecare zi, chiar şi atunci când nu avea voie să se apropie de ea. Cu Demetra, nu simţea aceeaşi nevoie. Nici măcar nu era sigură de ce o căuta acum, decât dacă poate era doar curioasă.

A zărit-o în depărtare, după ce i-a recunoscut nuanţa aurie a părului şi silueta înaltă şi graţioasă în timp ce privea spre orizont.

Era singură, ceva obişnuit pentru sufletele care

locuiau pe Insula celor Binecuvântaţi. Veneau aici fără amintiri din vieţile anterioare pe care să şi le vindece. în cele din urmă, majoritatea ajungeau în Asfodel. Altele se reîncarnau.

Persefona nu ştia ce avea să se întâmple cu mama ei. Poate nu avea să părăsească niciodată acest loc.

O parte a ei se simţea tristă că aşa îşi ducea Demetra existenţa în Lumea de Jos – era la fel de singură aici cum fusese şi în Lumea de Sus. Persefona nu se gândise niciodată la asta, dar acum o vedea limpede.

„Pleacă acum cu mine şi o să dăm uitării tot ce s-a întâmplat!” o implorase Demetra când se înfruntaseră în arsenal, dar nu avea cum să uite pentru că, la urma urmei, o rănise pe Persefona de prea multe ori, şi asta nu se putea uita, nu se putea preface că nu se întâmplase aşa.

Deodată, a simţit o presiune în piept şi o durere în inimă. Nu avea timp să se gândească la tot ce se sfârşise şi nici nu- şi permitea s-o facă tocmai acum.

Trebuia să se concentreze asupra lui Hades.

Senzaţia din pieptul ei prindea puteri.

Hades.

A încercat să-şi imagineze cum ar fi să-l vadă din nou, după ororile prin care îl făcuse Tezeu să treacă, orori pe care putea doar să şi le închipuie după maniera în care Necucernicii şi Triada îi trataseră pe Adonis, Harmonia şi Tyche. Ideea în sine îi făcea greaţă.

Era imposibil ca el să revină aşa cum fusese înainte, dar avea să-l ajute cu iubirea ei, indiferent câte bucăţi din el trebuia să ţină la un loc.

Persefona s-a oprit în camerele ei ca să vadă ce face Harmonia. Afrodita era tot acolo şi dormea ghemuită pe pat, lângă ea. Sibila stătea aproape de şemineu şi lucra. S-a uitat la Persefona peste computer când zeiţa s-a apropiat.

— Nicio schimbare?

— Nicio schimbare, a răspuns Sibila.

Persefona s-a încruntat şi a studiat câteva secunde oracolul. Avea ochii întunecaţi, aproape vineţi.

— Ai dormit? a întrebat-o.

Sibila a clătinat din cap.

— Am lucrat la un articol pentru The Advocate despre viaţa ta, bazat pe ce mi-ai povestit. Ştiu că nu e cea mai de seamă prioritate a ta, dar, cât timp tu încerci să-l salvezi pe Hades, eu pot lucra la cum te percepe publicul.

Persefona s-a aşezat pe scaunul din faţa ei, copleşită deodată de tot ce se întâmplase în ultimele zile şi ce îi aştepta de acum înainte.

— Pare ridicol, nu-i aşa? Să-mi pese ce cred ei... dar îmi pasă.

— îţi pasă pentru că ştii adevărul, a replicat Sibila,

— Adevărul meu nu este adevărul celorlalţi.

Existau muritori şi nemuritori deopotrivă care văzuseră o latură diferită a Demetrei – una care le făcea favoruri, le oferea prosperitate şi abundenţă în orice formă şi-ar fi dorit,

— Asta nu invalidează propria ta experienţă, a spus Sibila,

Persefona nu i-a răspuns. Deşi cuvintele oracolului îi mai domoleau neliniştea, discuţia lor deschisese altă rană dureroasă, Meritase şi ea aceeaşi bunătate pe care Demetra le-o arătase altora. Nimeni nu-i arătase bunătatea asta ca Hades şi ţinutul lui. Străinii se purtaseră cu ea mai frumos decât o făcuse mama ei, femeia care pretindea că o doreşte cu disperare.

Acum i se părea de neînţeles în timp ce se uita la patul unde dormeau Harmonia şi Afrodita.

— Ce spune Hecate despre rana ei? a întrebat apoi.

Sibila se uita în aceeaşi direcţie.

— Că s-ar putea să fie nevoie de Lâna de Aur.

Persefona nu mai auzise de Lâna de Aur de când învăţase în facultate despre lason şi Argonauţi. lason, regele de drept din lolcos, fusese trimis de către

unchiul său, Pelias, să recupereze lâna, o sarcină aparent imposibilă. Iason reuşise să o ia şi să-şi revendice tronul, iar lâna ajunsese să reprezinte regalitatea, însă adevărata sa putere era că avea proprietăţi vindecătoare.

— Eziţi? a întrebat Persefona,

Sibila şovăia,

— Nu folosirea lânii mă îngrijorează, ci obţinerea ei, a răspuns ea şi s-a oprit o secundă, Hecate spune că lâna atârnă într-un copac păzit de un dragon, în crângul sacru al lui Ares.

— Ares. Dar ar trebui să ne fie uşor, Afrodita,..

Sibila a clătinat din cap,

— Zeus le-a interzis tuturor să-i ajute pe cei care l-au trădat,

Persefona se întreba cum ar fi aflat Zeus. Oare decretul lui era legat prin magie?

— Trebuie să găsim altă cale, a spus Sibila,

Poate va şti Hades o modalitate. Persefona a formulat în gând cuvintele, dar nu le-a rostit cu glas tare. Nu ştia sigur de ce, dar o parte din ea se temea să spere, pentru că ştia în ce s-ar fi transformat dacă Hades era luat de lângă ea. Ar fi fost ca şi când ar fi dezlănţuit din nou nenorocirile din cutia Pandorei asupra lumii, numai că ea ar fi fost vinovată de tot acel haos.

Nu după mult timp, a venit timpul să plece. Persefona şi Hecate s-au întâlnit în foaierul palatului. Zeiţa i-a întins-o pe Galanthis, pisica neagră pe care o rugase s-o ia în labirint.

— Nu-ţi face griji pentru ea, O să aibă grijă şi de ea însăşi, şi de tine, a zis Hecate.

Pe urmă, i-a cuprins faţa în mâini. Mâinile îi erau reci, facând-o să se înfioare la atingerea ei.

— Mulţi ne-am bazat pe magie prea mult timp ca să mai încercăm acum să ne rezolvăm problemele fără ea, dar tu -

tu ai fost nevoită să-ţi trăieşti aproape toată viaţa ca o muritoare. Nu există altcineva mai potrivit pentru labirint decât tine.

Persefona a tras adânc aer în piept, încercând să-şi controleze anxietatea care-i clocotea în piept. Nu a reuşit, dar cuvintele zeiţei au alinat-o.

— Mulţumesc, Hecate! a spus încet.

Zeiţa Vrăjitoriei a zâmbit şi şi-a lăsat mâinile în jos. Ar fi arătat ca o mamă mândră dacă nu s-ar fi văzut teama din ochii ei.

— Poţi s-o faci, Persefona,

Persefona n-a mai spus nimic, doar a strâns pisica şi

mai tare în braţe, apoi şi-a invocat magia şi a părăsit Lumea de Jos.

CAPITOLUL XIII
Dionysos

-UM ADICĂ E ÎN SPITAL? A ÎNTREBAT DIONYSOS.
C

Naia şi Lilaia, două dintre menade, tocmai veniseră să-i dea vestea, care nu era tocmai cea pe o aşteptase Dionysos. Fédra fusese internată la care munitar Asclepius. Ştia ce soţ nenorocit are, aşa că-i era teamă că Tezeu e responsabil.

E în travaliu, a explicat Naia.

„Travaliu”, a repetat Dionysos.

Va avea un copil, a completat Lilaia. în caz că nu ştii ce înseamnă.

— Ştiu ce înseamnă! s-a oţărât Dionysos. Dar cum s-a întâmplat?

— I-o tragi atât de des din priviri Ariadnei, încât mă mir că nu ştii cum se fac copiii, Dionysos.

— N-am idee de ce-mi mai bat capul cu voi, a zis el.

Lilaia a zâmbit.

— Ariadna nu mi-a spus că sora ei e însărcinată, a continuat Dionysos.

Naia a ridicat din umeri.

— Nu a mai văzut-o pe Fedra de luni bune. E posibil să nu ştie.

— Şi eu ce-ar trebui să fac cu un afurisit de copil?

— Cum adică ce-ar trebui să faci cu un afurisit de copil? l-a întrebat Lilaia, îl iei cu tine.

Asta e răpire.

Nu e răpire dacă ţi se dă consimţământul.

Copilul nu poate să consimtă!

S-a făcut linişte o secundă, apoi Naia a spus:

— Chiar nu înţeleg cum de-ai trăit până acum,

— Eu nici atât! s-a răstit Dionysos.

— Nici eu, a adăugat Lilaia,

Dionysos le-a privit încruntat.

Nu era vina lui. Nu prea avusese parte de un părinte în viaţa lui. Zeus era complet absent. Iar Silenus îl învăţase să bea şi-l încurajase să şi-o tragă. Asta era tot ce putea spune despre copilăria lui.

— Unde merge Fedra, merge şi copilul, a spus Naia.

Pe toţi dracii! Avea să fie un coşmar.

Ştia că urmau să existe represalii dacă reuşeau s-o salveze pe Fedra – dar şi un copil? Avea noroc dacă scăpa cu viaţa lui şi a celor la care ţinea, adică menadele.

— De ce dracu’ am fost de acord cu treaba asta? a bombănit Dionysos.

— Pentru că, a răspuns Lilaia, femeia asta e abuzată, şi ştii că situaţia nu o să se schimbe după ce se naşte copilul.

— E o viaţă care ameninţă alte sute de vieţi, a comentat Dionysos.

— Două vieţi, l-a corectat Naia. Şi merită efortul, dacă aşa spunem noi.

Dionysos nu avea cum să o contrazică.

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— O să te metamorfozezi în bărbatul ăsta, a zis Naia şi întors tableta spre el.

I-a arătat o fotografie cu un muritor palid şi cărunt.

— Se numeşte dr. Phanes. E singurul care are voie să intre în salonul Fedrei împreună cu două asistente. Lilaia o să se deghizeze în asistentă. Cealaltă o să fie angajata spitalului, a continuat Naia şi s-a uitat în ochii lui. Ne-am gândit să fie măcar o persoană care ştie ce face.

— Numele tău nu apare în planul ăsta, a spus Dionysos.

— O să mă asigur că dr. Phanes şi asistenta nu ajung la serviciu, i-a zis ea. Şi, după ce termin, mă ocup de idiotul ăsta incompetent,

Naia i-a arătat altă fotografie, cu un bărbat solid, cu ochii mici şi o căutătură încruntată.

— Se numeşte Tannis, Tezeu l-a postat la uşa salonului în care stă Fedra.

Dionysos a clătinat din cap. Ce ticălos nenorocit! O trata pe Fedra ca pe o prizonieră,

— O să mă asigur că dispare până sunteţi gata să plecaţi, a zis Naia, Ne punem în mişcare de îndată ce Ariadna şi Persefona pleacă spre Knossos.

Dionysos s-a crispat şi a simţit deodată că nu reuşeşte să respire suficient de bine. Ştia ce urmează, dar nu însemna şi că-i place. Ariadna era practic momeala care să-l atragă pe Tezeu, şi el avea să muşte, pentru că o dorea.

Iar asta îi întorcea stomacul pe dos.

îl mirase schimbarea ei de atitudine. înainte, refuzase să-l ajute pe Hades, iar acum profita de ocazie să o conducă pe Persefona prin labirint, însă Dionysos înţelegea motivul. Dacă Ariadna participa, Tezeu urma să fie neatent destul cât să o poată scoate pe Fedra de acolo în siguranţă.

Nu-i plăcea treaba asta, dar avea s-o facă de dragul ei.

Nu se temea decât de ce era capabil să facă dacă ea nu mai ieşea din labirint.

Dionysos s-a uitat la Naia şi Lilaia,

— Mai bine să nu-i spunem Ariadnei. Nu are nevoie de lucruri care să-i distragă atenţia în labirint.

— Ce să nu-mi spuneţi?

Dionysos s-a întors exact când Ariadna intra în cameră. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, îşi adunase părul la spate şi ţinea pe umăr un sac de voiaj, Persefona venea în urma ei, cu o pisică în braţe.

— Nimic, a zis Dionysos repede, apoi ochii i-au căzut pe felina pufoasă. De ce ai o pisică?

— Hecate a zis s-o iau cu mine în labirint, a explicat Persefona, apoi a schimbat o privire cu Ariadna. Iar

când Hecate îţi spune să faci ceva, nu stai la discuţii.

Aşa era. Hecate era Zeiţa Vrăjitoriei. Orice ar fi pus-o pe Persefona să ia în labirint avea scopul de-a o ajuta, ceea ce însemna un ajutor şi pentru Ariadna. Totuşi... de ce o pisică?

Dionysos s-a uitat din nou la Ariadna, care a lăsat sacul greu jos. S-a aplecat apoi să-i tragă fermoarul şi a scos nişte haine pe care i le-a întins Persefonei.

— Schimbă-te! i-a cerut şi a luat pisica în braţe. în stânga, pe hol.

Persefona s-a supus fără ezitare, cu o expresie hotărâtă pe faţa palidă,

— Ce-i în sacul ăla? a întrebat Dionysos. În afară de haine.

Nu-i păsa cine ştie ce, dar spera să nu-l bată la cap cu ceea ce nu voia să-i împărtăşească. Era destul de rău că intra în labirint cu gândul la Fedra şi probabil îşi făcea griji dacă era capabil să o salveze. Nu trebuia să-şi mai bată capul şi cu un copil.

— Provizii, a răspuns ea, scărpinând pisica după ureche.

Nu-i plăcea că era atât de aspră cu el, deşi nu era ceva neobişnuit. Părea că se întâmplă de câte ori erau cât pe ce să şi-o tragă din nou. Era ca şi cum ea conştientiza după aceea că făcuse o greşeală.

Şi-a înăbuşit frustrarea care îl copleşea, privind-o în ochi înainte de a-şi pleca privirea spre corpul ei.

— Eşti înarmată? a întrebat-o.

— Tu ce crezi?

— Nu-mi dau seama unde ai pus arma.

Ultima dată când se certase cu ea pe tema asta, îi arătase fundul într-un lift, lăsându-l aproape amuţit. Avea senzaţia că se pregăteşte să facă acelaşi lucru.

Ariadna a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu?

Pe urmă şi-a desfăcut jacheta şi i-a arătat un toc pentru pistol.

La naiba, nu era la fel de palpitant!

Au rămas tăcuţi câteva clipe. Dionysos nu-şi putea lua ochii de la ea,

— Eşti pregătită pentru asta? a întrebat-o.

— Pe cât de pregătită se poate. Dar tu?

Nu, ar fi vrut să-i spună. Dacă nu te mai întorci?

Dar ştia că la altceva se referă ea.

— Partea noastră e uşoară, a zis el.

Ariadna nu părea chiar atât de sigură, şi Dionysos s-a întrebat dacă avea îndoieli pentru că nu avea încredere în el.

Deşi nu deţinea cel mai bun istoric în privinţa ei. Ii promisese să o ajute pe sora ei înainte dacă ea îl ajuta să o găsească pe Meduza, Crezuse că urma să aibă nevoie de gorgonă ca să lupte cu Tezeu.

Persefona s-a întors îmbrăcată la fel ca Ariadna, în negru din cap până-n picioare, cu tot cu geaca de piele.

— Geaca e necesară? a întrebat Persefona, îmbujorată.

— Dacă labirintul e aşa cum mi-l amintesc, atunci da, a răspuns Ariadna, dându-i înapoi pisica şi întinzând mâna după sacul pe care şi l-a săltat pe umăr. Eşti gata?

— Asta-i tot? a întrebat Dionysos. Ce plan aveţi?

— Planul este să ieşim din labirint împreună cu Hades, a răspuns Ariadna.

— Ăsta e scopul, nu planul, Ari.

Ea i-a aruncat o căutătură piezişă,

— Ştiu ce este un plan, Dionysos. Am situaţia sub control. S-a uitat apoi la Naia şi Lilaia.

— De îndată ce ajungem, Tezeu o să afle. Şi o să vină imediat la Knossos. Pe urmă, puteţi trece la acţiune.

Femeile au dat din cap.

Lui Dionysos nu-i plăcea deloc că vorbea cu ele, nu cu el – de parcă el n-ar fi făcut parte din plan.

— Să mergem! a zis Ariadna. Cu cât ajungem mai devreme acolo, cu atât se termină totul mai repede.

Dionysos şi-a strâns pumnii, luptându-se cu dorinţa de-a o atinge, de-a vorbi măcar, dar bătălia era deja pierdută.

— Ari! a strigat el când ea s-a întors spre Persefona.

Ea s-a oprit şi s-a uitat în ochii lui.

— Fă cumva să ieşi de acolo, ca să o vezi din nou pe sora ta!

Ca să te văd şi eu din nou, a adăugat în sinea lui.

Ea a dat din cap, iar mirosul dulce al magiei Persefonei a umplut aerul. El nu şi-a luat ochii de la Ariadna, privind în continuare locul unde se aflase înainte să dispară.

— E timpul, a spus Lilaia, cu degetul pe casca în care asculta noutăţile transmise de Naia.

Aşteptau în umbra parcării alăturate, departe de ochi iscoditori şi de camere.

— E în salonul VYV,

S-a uitat în ochii lui Dionysos, care a dat din cap şi s-a preschimbat imediat în imaginea identică a doctorului arătat de Naia. Abilitatea lui de a-şi schimba înfăţişarea era mai mult decât farmec, care dădea doar aparenţa de transformare. El se schimba la nivel fizic, şi mereu i se părea ceva greşit, de parcă ar fi purtat altă piele peste propria piele.

— E foarte tulburător! a spus Naia, înfiorându-se.

— Eşti gata? a întrebat-o Dionysos.

Lilaia şi-a pus masca chirurgicală pe faţă,

— Hai să o ducem pe mămică într-un loc sigur!

El a încuviinţat din cap şi au ieşit din ascunzătoarea din parcare, apoi au traversat pasajul acoperit şi au intrat în spital de parcă ar fi pătruns dincolo de un perete solid de sunet. Era zgomot peste tot, năvălind din toate direcţiile.

Totul era prea gălăgios. Dionysos avea impresia că simte fiecare strat de sunet – de la ţiuitul ascuţit al telefonului la foşnetul hârtiilor. I se freca de piele, iritându-l tot mai rău cu fiecare pas făcut pe holul steril, urmat de Lilaia,

A pornit interfonul şi o voce de femeie l-a asurzit pe Dionysos:

— Dr, Phanes la salonul VXY. Dr. Phanes la salonul VW.

— E salonul Fedrei, a zis Lilaia.

— Ştiu, a spus Dionysos încordat.

Aproape ajunseseră la lifturi când cineva l-a prins de

umăr.

— Dr. Phanes!

Dionysos s-a întors şi a dat cu ochii de o asistentă.

Fusese atât de preocupat de ce avea de făcut, încât mai că uitase că se dă drept altcineva.

— D-da? a întrebat el.

— Pacientei noastre de la tocmai i-a căzut dopul gelatinos. Ritmul cardiac al bebeluşului este stabil la şi are contracţii neregulate, a zis asistenta. Să creştem nivelul de Pitocin?

Ce dracu' era un dop gelatinos şi de ce îi venea să vomite?

Dionysos ezita.

— Ăăă,...

Lilaia i-a tras un picior din spate şi, când s-a uitat la ea, a văzut-o dând din cap.

— Da, a răspuns Dionysos şi s-a întors spre asistentă. Da, creşteţi...

Uitase ce spunea asistenta. Pi-tro-cit?

— Pitocinul? a completat asistenta,

— Da, da. Pitocinul.

— Am înţeles.

Asistenta a plecat grăbită pe hol, iar Dionysos s-a întors spre lifturi în timp ce Lilaia apăsa butonul de sus.

— Eşti sigur că poţi să faci chestia asta? l-a întrebat ea,

— Normal că pot! a răspuns Dionysos când s-au deschis uşile liftului. Cât de greu poate să fie?

— Bun! a replicat ea pe o voce melodioasă, care l-a convins că nu-l credea deloc.

S-a uitat chiorâş la spinarea ei după ce au urcat în lift. Ceilalţi care au urcat după ei i-au înghesuit într-un colţ.

— Crezi că nu sunt în stare, a zis Dionysos.

— N-am spus...

— A spus-o faţa ta.

Lilaia a oftat şi şi-a ridicat ochii spre el.

— Nu cred că eşti pregătit. Există o diferenţă.

— Cred că sunt capabil să răpesc cineva! s-a răstit el. Doar am mai facut-o de un milion de ori.

în momentul acela, câteva capete s-au întors spre el şi Lilaia a râs stânjenită, împingându-l aparent în joacă, dar de fapt înghiontindu-l puternic în coaste cu cotul ei ascuţit,

— Ştiu că eşti capabil să moşeşti pe cineva, a zis ea cu glas tare, apoi a vorbit încet, printre dinţi: Pe mine mă îngrijorează ce se întâmplă înainte.

El a dat să răspundă, dar liftul s-a oprit la etajul al treilea

şi s-a golit. A pornit după Ălilaia. În stânga lor, era o zonă de aşteptare, iar în dreapta, o uşă încuiată ce ducea în sala de naşteri,

Lilaia a folosit legitimaţia ca să intre. Nu au fost nevoiţi să caute numărul salonului ca să-şi dea seama care era camera Fedrei. Era singurul salon cu paznic la uşă.

S-a întors spre ei când s-au apropiat, cu braţele groase încrucişate la piept.

— Ai întârziat, a zis el. Lordul Tezeu o să fie nemulţumit,

— Lordul Tezeu poate s-o sugă, a ripostat Dionysos. Soţia lui nu e singura pacientă pe care o am în spital,

Dionysos era mândru de răspunsul lui.

Bărbatul – Tannis, şi-a amintit Dionysos – l-a lovit cu palma în piept, oprindu-1. Zeul s-a uitat în ochii lui răutăcioşi.

— Ai grijă ce vorbeşti, domnule doctor!

Dionysos i-a dat mâna la o parte.

— Ce părere o să aibă şeful tău când află că m-ai făcut să întârzii şi mai mult?

Tannis s-a uitat încruntat la el, dar a făcut un pas înapoi.

Dionysos i-a aruncat o privire aspră şi a intrat în salon, numai că, după ce a intrat, a descoperit că şi-ar

fi dorit tare mult să rămână afară.

Fedra era întinsă pe un pat în mijlocul încăperii. O asistentă stătea între picioarele ei şi i le împingea înapoi, ridicându- i genunchii până aproape de urechi. Lilaia a trecut pe lângă el şi fugit la Fedra, ajutând-o pe cealaltă asistentă să o ţină de picior de parcă făcuse treaba asta de un milion de ori până acum.

Ce dracu’ se întâmplă?

S-a uitat la Lilaia cu ochi mari. La asta se referea cu „ce se întâmplă înainte”? O naştere adevărată?

— Dr. Phanes, a spus asistenta – cea care ar fi trebuit să ştie ce face. Iese capul copilului.

— C-capul? a repetat Dionysos.

— Halatul şi mănuşile sunt pe masă.

Dionysos a ezitat, iar Fedra a gemut, cu capul pe spate şi faţa lucind de transpiraţie. Semăna mult cu Ariadna, iar asemănarea îl tulbura din mai multe motive, dar mai ales pentru că Lilaia şi asistenta asta îl rugau să moşească un copil.

De ce i se părea că-i încalcă intimitatea?

— Domnule doctor! Nu avem timp!

Tonul aspru al asistentei l-a adus înapoi la realitate.

— Pune-ţi mănuşile! s-a răstit Lilaia,

El s-a uitat urât la menadă. Nu avea să le ierte niciodată pe ea şi pe Naia după ce se termina povestea asta. De ce nu putea fi el asistenta? Putea şi el să ţină de-un picior.

Pe toţii dracii!

S-a dus la masă şi şi-a pus mănuşile. Erau lungi, de un albastru-închis. Pe urmă, s-a întors cu faţa spre Fedra şi.,, o, fir-ar al naibii!

Deodată, a înţeles ce însemna că iese capul copilului.

Arăta ca o tortură. Trebuia să fie ceva imaginat de Hades în mintea lui bolnavă, pentru că era imposibil ca un cap să iasă din chestia aia,

Fedra a scos un suspin, iar Dionysos s-a uitat în ochii ei negri, atât de asemănători cu ai Ariadnei.

— Nu pot s-o fac, a zis ea, încercând să respire. Nu

pot!

Tremura din tot corpul.

— Ba poţi, a spus Lilaia, strângând-o de mână,

— Nu pot! a spus Fedra.

— Te descurci de minune, a zis asistenta. Mai e foarte puţin.

— Spune-i că o să fie bine, domnule doctor! a cerut Lilaia pe un ton ameninţător.

— Ba nu, a spus Fedra. Nu înţelegeţi. Soţul meu...

Deodată, a început să plângă şi mai tare şi să respire mai neregulat, în timp ce pieptul îi urca şi-i cobora cu repeziciune.

Dionysos s-a panicat o clipă, dar şi-a amintit ceva ce învăţase despre femeile în travaliu – şi cum trebuiau să respire.

— Hi-hi-huu! a început el. Hi-hi-huu!

A continuat până a văzut-o pe Lilaia privindu-l chiorâş şi pe cealaltă asistentă urmărindu-l îngrozită, dar Fedra s-a luat după el şi l-a imitat.

Nu după mult timp, respirau toţi la unison şi, când Fedra s-a mai liniştit, Dionysos s-a uitat între picioarele ei şi respiraţia i s-a transformat într-un urlet de groază.

— O, pe zei! a ţipat el.

— Ce e? Ce e? a strigat şi Fedra,

— Nimic, a zis Lilaia. Aproape a ieşit copilul. împinge!

Fedra s-a încordat, capul a ieşit deodată şi Dionysos şi-a ridicat mâinile în aer,

— Ghidează-i capul! a strigat asistenta,

— Cum dracu' îi ghidez capul? a întrebat el.

Copilul era cu faţa în jos. Dacă îi făcea rău când îl apuca?

— Eşti nebun? s-a răstit asistenta. Ghidează-i capul să iasă!

— Dacă mai spui o dată „ghidează-i capul"..., a şuierat Dionysos.

— Ţine-l de cap! a ţipat ea.

Dionysos a luat capul în mâini.

— Aspiraţie, domnule doctor! Aspiraţie!

— Ce aspiraţie? a întrebat el pe acelaşi ton disperat ca al ei.

Asistenta a împins spre el un obiect albastru bulbos.

— întoarce-i capul! s-a răstit ea. Cu grijă!

Dionysos a făcut întocmai, iar asistenta a aspirat nasul şi gura copilului.

— împinge! a cerut asistenta.

Fedra a strigat şi copilului i-au apărut deodată umerii, iar Dionysos ţinea în scurt timp un bebeluş întreg, la naiba – un băiat –, în braţe!

L-a ţinut câteva secunde, apoi Lilaia l-a luat şi l-a aşezat pe pieptul Fedrei.

Dionysos stătea acolo, şocat şi uimit de tot ce se întâmplase, dar a revenit brusc la realitate când a observat sângele şi lichidul care picura pe podea la picioarele lui.

A făcut un pas înapoi, ameţit.

— Domnule doctor, avem nevoie de un Apgar, a spus asistenta în timp ce Lilaia ştergea copilul, frecându-l pe spate şi pe picioare.

— Nu plânge! a zis Fedra.

Avea o umbră de panică în voce.

— De ce nu plânge?

— E în regulă, a spus asistenta. Uneori copiii au nevoie de puţin timp. Sunt în şoc.

Ca la un semn, un urlet a umplut camera.

— A început, a zis Lilaia.

Fedra zâmbea.

— Apgar, domnule doctor, a repetat asistenta, vizibil iritată.

Ce dracu’ e un Apgar? S-a uitat la Lilaia, care a dat din cap spre copil şi a şoptit ceva.

— Ce? a şoptit şi el.

Ea s-a aplecat şi a spus printre dinţi:

— Foloseşte-ţi stetoscopul!

— Şi unde să-l pun? a murmurat el.

— Pe inimă şi pe plămâni,

îşi dădea seama din tonul ei că se săturase de el, dar nu era vina lui. Nu era doctor, iar Naia nu-i spusese că avea să moşească un copil afurisit – dacă aşa voiai să numeşti chestia aia din braţele Fedrei, pentru că momentan nici nu semăna cu o fiinţă omenească. Era foarte vânăt şi acoperit de ceva... greţos. Doar aşa îl putea descrie.

Şi-a pus stetoscopul, ezitant, şi l-a lipit de copil în timp ce asistenta se apropia cu un cărucior pe care se afla un fel de cântar.

— Care este scorul Apgar? a întrebat din nou, aspirând copilul încă o dată,

Dionysos a schimbat o privire cu Lilaia, care a şoptit un număr,

— Ăăă,..

Futu-i, nu reuşea să-i citească pe buze!

— Nouăzeci?

Lilaia s-a încruntat şi a pufnit în râs.

— Vrei să spui nouă. Sigur că vrei să spui nouă.

— Da, nouă, a zis el şi a imitat râsul ei stânjenit. Mă asiguram că eşti atentă.

Dionysos a făcut un pas în spate, iar Lilaia a continuat să cureţe copilul în timp ce asistenta îi asculta inima şi plămânii, aruncând întruna priviri înciudate spre Dionysos. Nu putea s-o condamne. Era convinsă că nu se comporta deloc ca adevăratul doctor Phanes.

Zeul şi-a întors ochii spre faţa Fedrei. Părea foarte fericită, chiar euforică, de parcă toate greutăţile şi suferinţa de până atunci nu mai contau. Se întreba dacă îi păsa măcar că soţul ei nu se află aici, acum, că se terminase totul.

în fine, doar credea că se terminase totul.

Până când ceva îngrozitor a alunecat dintre picioarele Fedrei.

— Ce dracu’ e asta? a întrebat Dionysos.

— O placentă, domnule doctor, a răspuns asistenta pe un ton tăios.

— O placentă. Desigur! a zis el.

S-a oprit să respire. A început să-şi şteargă fruntea, dar şi- a dat seama că avea încă mănuşi şi era murdar de sânge.

— Nu-i puneţi clemă? a întrebat asistenta.

— Nu, pune-i tu clemă! a zis Dionysos şi s-a uitat la Lila- ia. Eşti aproape gata?

— Trebuie să cântărim copilul, Di... domnule doctor, a răspuns ea. Şi are nevoie de încă un scor Apgar. Pe urmă suntem gata.

El n-a mai spus nimic până au terminat şi mintea i-a zburat iar la Ariadna.

Pe zei, spera că e în siguranţă!

Odată Fedra şi copilul curaţi, îmbrăcaţi şi la căldurică, Dionysos s-a uitat în ochii ei.

Ea i-a zâmbit, aproape visătoare.

— Vă mulţumesc, domnule doctor!

— Nu merit mulţumirile tale, a spus el, iar Fedra s-a schimbat la faţă şi buimăceala a luat locul fericirii când el a întrebat-o: Eşti pregătită s-o vezi pe sora ta?

c

i,
a
11

CAPITOLUL XIV
Persefona

Când Persefona şi Ariadna au ajuns la palatu din Knossos, lumina strălucea la orizont, aruncân umbre peste ruinele împrăştiate ale fortăreţei mag nifice de altădată. Părea să se întindă pe kilometri întregi î toate direcţiile şi doar câteva ziduri mai erau în picioare. C [L–] toate astea, erau încă acoperite de fresce colorate şi pictui murale frumoase, în culori care străluceau pe fundalul pit [a] trei înălbite.

â Era o atmosferă ciudată de pace care Persefonei i se păre tulburătoare când ştia că undeva sub toate acele pietre se afl [l–] un labirint în care Hades era prizonier.

S-a uitat la Ariadna, care scotocea în sacul pe care îl adu se se.

— Unde sunt toţi? a întrebat.

Se aşteptase la ceva asemănător cu o fortăreaţă păziţi însă nu vedea decât ruine, copaci şi dealuri sterpe.

Ariadna s-a ridicat în picioare şi a săltat sacul pe umăr, [a] — Nu e nimeni în afară de cei care au intrat în labirint. Ia [a] ei nu mai ies niciodată,

Galanthis a mieunat cu putere.

Ariadna a zâmbit şters.

— Nu-ţi face griji, a spus ea, scărpinând pisica dup urechi. Dacă va exista vreo excepţie, presupun că tu o să f aceea.

Persefona s-a încruntat,

— Atât de puţină încredere ai?

— Nu e vorba de încredere, a zis Ariadna şi s-a uitat în ochii ei. Dar îl cunosc pe Tezeu.

Persefona a simţit un nod subit în stomac.

Ariadna s-a întors şi a început să meargă printre pietrele răsfirate. Părea că ştie exact încotro s-o ia, iar Persefona a urmat-o de la distanţă, cu Galanthis în braţe. Nu putea să nu fie uşor suspicioasă în privinţa detectivei, o femeie pe care nu o cunoştea mai deloc – o femeie care probabil ar fi făcut orice să-şi protejeze sora, aşa cum şi Persefona ar fi făcut pentru Hades.

— De cât timp îl cunoşti pe Tezeu? a întrebat-o.

Nu-şi mai amintea când auzise prima dată de fiul lui Po- seidon, dar îşi amintea când îl cunoscuse. Nu-i plăcuse felul în care se uitase la ea şi refuzase să dea mâna cu el, ceea ce nu făcuse decât să-l amuze. în ciuda primei impresii, nu-l percepuse ca pe ameninţarea care devenise mai târziu, când stătea în biroul ei cu degetul Sibilei în mână,

— De ceva timp, a răspuns Ariadna.

I-a alunecat piciorul şi s-a împiedicat, dar şi-a recăpătat echilibrul înainte să cadă,

— De ce face chestia asta? a întrebat Persefona, urmând-o pe Ariadna pe un şir de trepte ce ducea către o curte mare, pătrată, care cândva fusese fundaţia unui palat mult mai mare. Ce urmăreşte?

— Vrea să fie important. Vrea ca nimeni să nu mai caute în altă parte ceea ce-şi doreşte, în afară de el. Asta voia şi de la mine, dar când nu a reuşit să mă convingă a ales-o pe sora mea. La fel se poartă cu toată lumea, numai că de obicei îi execută pe cei care nu-i ascultă ordinele.

Ariadna a cotit brusc când a trecut printr-o crăpătură îngustă într-un zid dărăpănat şi a luat-o pe altă serie de trepte către un pasaj întunecos de piatră, flancat de două coloane sparte. Aerul care venea din interior era rece şi stătut. Persefona îl

simţea, chiar şi din capul scărilor, în vreme ce se uita cum Ariadna pune sacul jos.

— Dar tu ai supravieţuit, a zis Persefona.

Nu era sigură dacă punea o întrebare sau era o simplă afirmaţie, dar pentru Ariadna nu părea să aibă importanţă. Şi-a în ridicat ochii şi s-a uitat la Persefona, învăluită în întunerici ameninţător al labirintului.

— Pentru că sunt încă utilă pentru el, a zis Ariadna şi bu; le i s-a arcuit în timp ce vorbea, trădându-i dezgustul.

a S-a întors la sacul ei şi a scos ceva ce semăna cu un gliei tu de aţă, dar nu asta o intriga pe Persefona – ci valul de mag

ne familiară care a împresurat-o. Inima i s-a strâns şi a simţit c

ut nod în stomac.

ut — Ce-i asta? a întrebat, coborând treptele.

— Aţă, a răspuns Ariadna şi a legat capătul de o coloar spartă.

3- — De unde o ai? a întrebat Persefona, lăsând-o jos f

ui Galanthis.

:e Pisica a mieunat şi s-a frecat de picioarele ei.

-1 — Eu am depănat-o, a răspuns Ariadna şi i-a dat ghemi

id Persefonei.

— Tu ai depănat-o? a repetat Persefona, cu ochii la fir argintiu, ezitând să pună mâna pe el.

at Ştiuse că magia Demetrei avea să se agaţe de lucrurile di Lumea de Sus chiar şi după moartea ei, dar nu se aşteptai ■o să o simtă atât de curând. Nu prea se putea obişnui c

e, senzaţia pe care i-o transmitea, chiar dacă ştia că nu are tiu

ai să proceseze toate acele sentimente.

în cele din urmă, a luat ghemul şi a inspirat adân te înfiorându-se când a simţit lumina caldă a

soarelui în palme le — E magia mamei mele, a comentat Persefona cu vot :a joasă,
îi Păstra chiar şi mirosul ei – ca grâul auriu care se cocea i căldura verii. S-a uitat în ochii Ariadnei şi a observat < i- aceasta pălise.
te — Dar cum?
ie Ariadna ezita.
e- — Am presupus că Tezeu s-a târguit pentru asta ca să ir ta blesteme.
— Adică nu ştiai că ai această abilitate?
— Într-o zi, Tezeu m-a încuiat într-o cameră şi mi-a cer r- să torc lână, a zis ea. Au trecut câteva zile până ai
-a încercat – zile în care n-am avut apă sau mâncare –, şi as
numai când n-am mai putut să îndur, A fost ceva.,, intuitiv. De parcă aş fi făcut-o dintotdeauna.

Galanthis torcea zgomotos, frecându-se de picioarele Persefonei.

— De asta o ţine prizonieră pe sora mea, a continuat Ariadna, Speră că o să mă întorc. Fără mine, nu are cum să facă plasele pe care le-a folosit să prindă zeii.

Hades bănuia că Harmonia şi Tyche fuseseră subjugate de o plasă ca aceea pe care o făcuse Hefaistos în antichitate.Era subţire şi uşoară, aproape imperceptibilă, şi semăna cu firul pe care Ariadna îl făcuse ghem, dar până acum nu reuşiseră să confirme.

— De ce tu şi nu Fedra? a întrebat Persefona.

— Probabil Tezeu ar fi preferat-o pe Fedra, dar cred că pe atunci avea impresia că mă poate înfrânge. De asta mă bucur că am fost eu. Eu am plecat când am văzut ce făcea.,, dar de atunci nu mi-am mai văzut sora.

— îmi pare rău!

— Şi mie, a zis Ariadna şi şi-a întors privirea, ca şi

cum nu putea să suporte compasiunea ei.

Persefona o înţelegea.

Ariadna a legat firul de la alt ghem în jurul coloanei.

— Ţine-1!

Persefona a luat celălalt chem, iar Ariadna a scos nişte mănuşi de piele din sac. Când a terminat, a luat ghemul şi s- a uitat la Persefona.

— Nu-i da drumul, oricât de tare te rătăceşti! E singura noastră scăpare din labirint.

Persefona a încuviinţat. Nu avea de ce să întrebe dacă firul era rezistent – îi doborâse pe zei. Era indestructibil.

Galanthis a luat-o înainte şi a dispărut în întuneric, urmată de Persefona şi Ariadna, care mergeau alături, desfăcând firul cu fiecare pas. Un licăr de lumină i-a atras atenţia Persefonei şi s-a uitat la Ariadna, care ţinea în mână o piatră luminiscentă, I-a întins şi ei una,

— Va ţine mai mult decât o lanternă sau o torţă, i-a explicat femeia.

Piatra arăta aproape ca un opal, împrăştia o lumină difuză şi nici măcar nu ajungea la pământ, dar nu mai erau în întu-

neric beznă. În mod surprinzător, Persefona s-a mai liniştit.

De obicei, nu o deranja întunericul. Ajunsese să se simtă ca acasă în mijlocul său, dar acum era ceva diferit. Nu era întunericul lui Hades, ci al altei entităţi, şi o împresura din toate părţile, ţinut la distanţă doar de lumina plăpândă şi eterică din mâna ei.

Cu cât mergeau mai departe, cu atât simţea că o apasă mai tare. Era o greutate tangibilă, şi a încercat să-şi invoce puterile, dar a observat că nu poate. Adamantul îi anula deja abilităţile.

Galanthis a mieunat, iar Persefona a făcut un pas,

dar nu avea pe ce să calce. A scos un strigăt, dar apoi a pus piciorul pe o treaptă,

— Futu-i! a şoptit şi inima i-a luat-o la goană,

A întins piatra în faţă şi a găsit un şir de trepte de piatră care coborau într-un întuneric deplin. Ochiul lui Galanthis a sticlit când s-a uitat la ele. Parcă le-ar fi spus: „Eu v-am avertizat.”

Persefona s-a uitat la Ariadna, a cărei faţă era parţial luminată de piatră.

— Cât mai avem de coborât până la labirint? a întrebat Persefona,

— Câteva scări,

Persefona presupunea că fusese o prostie să creadă că, odată ce treceau pragul, aveau să ajungă în labirint. Şi-a înghiţit teama de a coborî şi mai adânc sub pământ. E drumul spre Hades, şi-a reamintit, dorindu-şi cu disperare să-i simtă prezenţa în bezna asta înfiorătoare. însă aici nu era decât un frig cumplit ce pătrundea pe sub straturile de haine pe care i le oferise Ariadna,

A încercat să-l ignore, să se concentreze la orice altceva – la treptele înguste prin semiîntuneric, la senzaţia firului în palmă, aproape prea subţire, ca un fir din părul ei –, dar nu se mai putea opri din tremurat. Era ceva la adâncimea asta sub pământ care părea să impună tăcere. Nici ea, nici Ariadna nu vorbeau. Singurul sunet era cel al respiraţiei lor şi foş

netul paşilor pe pământul aspru, şi ambele păreau prea zgomotoase.

în cele din urmă, au luat colţul şi Persefona a văzut drept în faţă o lumină ciudată, portocalie. Era la fel de slabă ca pietrele din mâna lor, dar părea să lumineze o potecă şi a înţeles că ajunseseră la începutul labirintului.

Persefona a băgat piatra în buzunar şi a făcut un pas în fată,

— Stai! a strigat Ariadna, dar a fost prea târziu.

Lujerii au ieşit din pământ, iar crengile au trosnit şi au gemut, împletindu-se la un loc şi acoperind pasajul cu un desiş de spini.

Când s-a terminat, s-a făcut din nou linişte, iar Persefona a oftat.

— De parcă nu era de ajuns, a spus ea.

— Pentru el nu e distractiv dacă nu există şi provocări, a explicat Ariadna.

A scrutat întunericul, de parcă ştia că Tezeu o urmăreşte.

— Poate să ne audă? a întrebat Persefona.

— Sunt sigură. Vrea să ne audă urlând.

Ura s-a răsucit în stomacul Persefonei şi s-a trezit gândin- du-se la cum avea să arate răzbunarea ei după ce îl elibera pe Hades. Voia ca Tezeu să-şi vadă imperiul destrămat şi avea să se asigure că ea trăgea prima de fir,

— Ai grijă la spini! a avertizat-o Ariadna. Geaca ar trebui să te ajute, dar spinii sunt otrăvitori.

— Ce fel de otravă e?

— Nu ştiu. Ştiu doar că înţeapă şi tăieturile se vindecă greu.

Persefona bănuia că e imposibil să scape nevătămate din încrengătura aceea – în afară de Galanthis, care s-a strecurat pe sub crengi de parcă nici n-ar fi fost. Totuşi, exista o singură cale până la Hades, şi anume drept înainte.

Persefona a ales un loc prin care să intre şi a

desfăcut puţin firul, apoi s-a ghemuit şi s-a strecurat printre două vrejuri zimţate. După ce intrat în prima scobitură, a reuşit să stea dreaptă, dar, când a trecut la următoarea, a fost nevoită să se aplece, conştientă de ameninţarea spinilor care îi ridicau părul pe braţe şi pe ceafa,

A auzit un icnet brusc şi s-a întors prea repede, ratând la

milimetru un spin în dreptul feţei. În lumina difuză, a văzut- o pe Ariadna punându-i mâna pe braţ.

— Eşti bine? a şoptit Persefona,

— Da. Pe zei, ce tare înţeapă!

Persefona s-a uitat încruntată în faţă, încercând să-şi dea seama cât mai aveau de mers, dar nu a reuşit. Vrejurile erau groase şi lumina, prea slabă,

— Ce urmează? a întrebat.

Nu începuse să se mişte din nou. Nu avea încredere că poate să se strecoare printre spini şi să vorbească în acelaşi timp.

— Depinde cum ieşim dintre spinii ăştia, a răspuns Ariadna,

Persefona nu a spus nimic o clipă, păşind cu grijă peste o creangă şi ferindu-se de alta pe măsură ce depăna firul.

— Cum te-ai familiarizat cu labirintul? a întrebat când a reuşit să respire din nou, odihnindu-se într-o firidă fără spini.

— Prima dată când mi l-a arătat Tezeu a fost pentru că trimisese înăuntru un bărbat pe care voiam să-l arestez de multă vreme. Probabil credea că o să-i fiu recunoscătoare pentru că făcuse dreptatea pe care o căutam, dar în realitate eram îngrozită.

Au rămas tăcute, concentrate să avanseze pe poteca de mărăcini. Era o oarecare uşurare că oasele Persefonei nu mai tremurau de frig. Acum asuda şi o durea spatele. Obosise să se aplece, să se

mişte în ritmul acela, care îi făcea muşchii să ia foc.

Probabil cel mai rău lucru era că poteca părea fără sfârşit,

Galanthis a mieunat şi, când a ridicat ochii, Persefona a văzut ochii pisicii sticlind. L-a luat drept un semn că se apropiau de capăt.

A încercat să nu se grăbească. Ajunsese până aici fără nicio zgârietură şi nu voia s-o dea în bară tocmai acum. Şi-a întors capul cu grijă spre Ariadna, care încetinise pasul considerabil.

Persefonei i s-a strâns inima,

— Eşti bine?

— Da, a răspuns Ariadna, deşi Persefona îşi dădea seama că ceva nu e în regulă.

Părea slăbită şi respira anevoie.

— Încă puţin, Ari! a îndemnat-o, încercând să o încurajeze, dar în pasajul îngust s-a auzit un sunet ciudat, care a făcut aerul să vibreze.

Persefonei i-a îngheţat sângele în vene.

— Ce-a fost asta? a şoptit, privind prin întuneric.

Galanthis a şuierat.

Mârâitul s-a auzit din nou, mai gros şi mai apropiat. I-a urmat o serie de schelălăituri şi sunet de copite, apoi zgomotul specific al lemnului spart.

Persefona nu a văzut decât o străfulgerare albă în depărtare – oare erau dinţi?

— O, futu-i! a zis Ariadna. E un mistreţ. Fugi!

Dar le era imposibil să fugă printre crengi. Persefona nu putea decât să meargă mai repede şi să ţină firul.

La început, a încercat să continue cu grijă, dar, cu cât se apropia mistreţul, cu atât îi păsa mai puţin de spinii otrăvitori, Prefera să se zgârie decât să o omoare mistreţul, dar când spinii i-au sfâşiat braţele şi i s-au înfipt în spate şi-a dat seama că nu e deloc pregătită pentru durere. O durere ascuţită şi usturătoare. Gura i s-a umplut de salivă şi s-a simţit

cuprinsă de greaţă.

îi venea să vomite, dar şi-a stăpânit greaţa şi a mers mai departe. Mâinile îi tremurau în timp ce desfăcea firul, iar inima îi bătea nebuneşte pe măsură ce grohăiturile mistreţului se auzeau tot mai tare, făcând un zgomot aproape insuportabil când creatura a străpuns fără efort desişul pe care ea şi Ariadna îl străbăteau de atâta vreme.

A scos un strigăt când a alunecat sub o creangă şi s-a tăiat la spate într-un spin, dar nu i-a păsat pentru că, în cădere, s-a eliberat – înconjurată doar de aerul rece şi de întuneric.

— Am ieşit, Ari! a strigat. Am ieşit.,,

S-a întors şi a văzut că Ariadna încă se mai zbătea, iar mistreţul era aproape. Persefona o vedea mai bine acum – o creatură imensă, cu părul lăţos şi colţii imenşi pe care îi folosea să rupă spinii.

— Pleacă! a ţipat Ariadna.

Dar Persefona nu putea să o lase. S-a uitat în jos la Galan- this, care mieuna, şi a depus ghemul de aţă la picioarele ei.

— Ai grijă de el! a spus ea şi a scos cuţitul pe care i-l făcuse Ian ca să intre din nou în desiş.

— Ce faci? a întrebat-o Ariadna. Ţi-am zis să pleci!

— Mergi mai departe! i-a strigat Persefona, apoi s-a aplecat şi s-a cocoţat pe crengile pline de ghimpi cât a putut

de iute. În tot acest timp, Ariadna mergea mai departe spre libertate.

Când Persefona s-a apropiat de mistreţ, răsuflarea lui fierbinte a copleşit-o ca un furnal, mirosind a putreziciune şi întorcându-i stomacul pe dos. Colţii lui mari sfâşiau zidul de spini cu o forţă care-i făcea să pară de sticlă.

Persefona s-a pregătit când colţul s-a oprit la câţiva centimetri de ea şi s-a aruncat în faţă cu toată

puterea, înfîgând cuţitul în carnea moale a nasului fiarei. Mistreţul a mugit şi şi-a ferit capul, ridicând-o pe Persefona în colţi şi aruncând- o prin aer.

Ea a urlat şi a simţit cum se rup crengile pe spatele ei când a zburat prin aer şi a aterizat pe pământ, ţinând în mână cuţitul mânjit de sânge. Durerea a copleşit-o şi i-a tăiat răsuflarea, dar ştia că nu are timp de stat. S-a ridicat, simţind că i se învârte capul.

— Persefona! a strigat Ariadna şi a alergat spre ea.

în spatele ei, mistreţul mugea, eliberându-se de ultimul strat de spini,

Persefona s-a ridicat, clătinându-se, deşi corpul încă o durea după căzătură.

— Fugi! a urlat Ariadna.

Au alergat pe coridorul întunecos, cu mistreţul pe urme. Ariadna a tras-o de braţ şi a condus-o spre o spărtură din zidul de piatră, Persefona spera ca mişcarea bruscă să pună ceva distanţă între ele şi mistreţ, dar a urmat o explozie îngrozitoare şi s-au trezit acoperite de o ploaie de pietre când fiara s-a prăbuşit prin zidul labirintului.

Şi-au acoperit capul şi au alergat mai departe, deşi acum drumul era plin de moloz. Persefona s-a împiedicat de o piatră.

— Persefona! a strigat-o Ariadna când s-a prăbuşit la pământ.

Impactul a fost puternic, iar durerea, aproape insuportabilă. Oricât ar fi vrut să se ridice în picioare, nu credea că avea să poată,

A strâns cuţitul în mână şi s-a rostogolit pe spate exact când ceva mare şi negru a sărit peste ea şi s-a izbit de mistreţ.

S-a stârnit un amestec de mârâituri groase şi mugete ce-i făcea urechile să ţiuie. Pentru o secundă, nu şi-a putut lua ochii de la creatura aceea mare care se lupta cu mistreţul.

— Persefona, să mergem! a zis Ariadna şi a ridicat-o în picioare.

Dar, când au dat să se îndepărteze, mârâitul grav al mistreţului s-a transformat în ceva care semăna cu un guiţat ascuţit, apoi s-a stins brusc.

Persefona a încetinit pasul, la fel ca Ariadna, şi s-au uitat în urmă, unde Galanthis stătea în faţa trupului nemişcat al mistreţului şi îşi lingea laba. După o clipă, şi-a ridicat ochii, acei ochi verzi ca nişte luminiţe palide în depărtare.

— Miau! a făcut pisica, de parcă le-ar fi salutat.

Pe urmă, s-a ridicat şi a dispărut în întuneric.

Persefona a făcut un pas, strigând după pisică... sau creatură... ce-o fi fost,

— Galanthis!

Dar în curând s-a întors cu ghemul Persefonei în dinţi, desfăşurând firul pe măsură ce mergea,

— în caz că sunt şoareci, nu? a întrebat Ariadna.

Persefona a schimbat o privire cu muritoarea şi a ridicat din umeri. Pe urmă, ochii i-au căzut pe braţele ei, pline de zgârieturi sângerânde. Avea pete negre şi pe cămaşă,

— Eşti bine? a întrebat Persefona încruntată.

Ariadna a dat din cap, dar avea o privire distantă şi atunci şi-a dat şi ochii peste cap. S-a legănat uşor, iar Persefona s-a repezit s-o prindă, A reuşit să o lase jos înainte să se simtă şi ea ciudat.

Futu-i!

— Ari? a strigat-o Persefona, deşi îşi simţea limba umflată în gură.

Parcă ceva îi secase toată apa din corp,

— Nu o lăsa să te oprească! a zis Ariadna cu o voce ce părea să se audă de departe.

— Ce vrei să spui? a întrebat Persefona, nedumerită, dar nu a mai primit niciun răspuns.

I se învârtea capul şi în scurt timp s-a trezit întinsă pe jos, printre pietrele sparte şi pământul nisipos.

Ceva moale i-a atins piciorul, urmat de un mieunat vag.

Persefona a deschis ochii înceţoşaţi şi a văzut o strălucire verde.

— Galanthis, a zis ea cu un bălmăjit gros înainte să se întunece totul.

CAPITOLUL XV
Persefona

L -ADY PERSEFONA:

S-a trezit când şi-a auzit numele, dar era ca un ecou îndepărtat, şi nu voia să deschidă ochii,

— Lady Persefona? s-a auzit vocea din nou, mai aproape, dar tot înăbuşită.

S-a încruntat, unindu-şi sprâncenele.

Pleacă odată! şi-a zis.

Voia să zăbovească în umbre cât mai mult posibil, întrucât acolo era în siguranţă.

— Lady Persefona!

Deodată, s-a simţit ca şi cum ar fi scos-o cineva din Râul Styx şi ar fi ieşit întuneric. A tras adânc aer în piept şi a deschis ochii, văzând că stătea pe scaun în biroul ei din Tumul

Alexandria. Îşi ţinea mâinile pe tastatură şi capul întors spre uşă, uitându-se la un bărbat cu trăsături delicate şi o chică de bucle castanii. Acesta avea o înfăţişare tinerească şi ochi visători, iar Persefona habar n-avea cine e.

— Ai sărbătorit până târziu în noapte? a întrebat-o el, ridicând dintr-o sprânceană,

„Sărbătorit”?

Persefona a ezitat, pe urmă s-a încruntat.

— Pot.,, să te ajut cu ceva?

— Mă asiguram doar că te pregăteşti pentru

întâlnirea de mâine, a răspuns el, intrând cu totul în birou.

Era îmbrăcat într-o cămaşă încheiată până sus şi pantaloni strâmţi, cu tot cu papion, Persefona s-a întrebat ce părere ar fi avut Hermes de ţinuta lui.

— întâlnire? a întrebat nedumerită.

Nu ştia nimic despre nicio întâlnire.

Bărbatul şi-a lăsat bărbia în jos şi s-a uitat lung la ea.

— Ai o întâlnire cu News. Probabil fac un editorial întreg despre tine şi felul în care ai achiziţionat Epik Communications.

— Pardon?

Erau lucruri familiare – News era unul dintre cele mai mari canale naţionale de ştiri, iar Epik Communications era un conglomerat media deţinut de Kal Stavros, un bărbat disperat să se impună în lumea Divinilor, Numai că avusese o abordare greşită, iar Hades îl pedepsise aspru. Insă asta nu schimbase controlul lui Kal asupra presei.

Bărbatul a oftat,

— Să nu-mi spui c-ai uitat!

— Nu mi-a zis nimeni! s-a apărat Persefona.

Acum încerca să-şi amintească ultimele zile, dar nimic.

— Auzi la ea! Ţi-am trimis întrebările acum trei săptămâni!

El a ocolit biroul şi a pus mâna pe mouse, dând clickuri până a deschis un e-mail care includea un document în care apărea structura interviului şi lista cu întrebări. Era semnat cu numele Amphion, Dedesubt era scrisă funcţia: asistentul lui lady Persefona, director executiv al Key Media Company.

Key Media Company? a şoptit Persefona.

— Vezi? a zis el cu îngâmfare.

Persefona s-a uitat un moment la e-mail, apoi la bărbatul care bănuia că e Amphion.

— Poţi să... mă laşi un minut? l-a rugat, incapabilă deodată să se concentreze.

Nu-şi amintea absolut nimic înainte de a se trezi

în biroul ei, dar se părea că se întâmplaseră o mulţime de lucruri şi niciunul nu părea în regulă,

Amphion s-a încruntat.

— Eşti sigură că eşti bine?

— Da. Am doar nevoie de câteva momente.

— Bine! a zis el, deşi nu părea convins. Anunţă-mă dacă pot să te ajut cu ceva!

El a traversat camera spre uşă.

— Amphion, a adăugat Persefona,

Bărbatul s-a oprit şi s-a uitat la ea,

— Unde-i Ivy?

— Pe bune? a întrebat el.

— Amphion! a exclamat frustrată,

— E la Halcyon, E la Halcyon de când ai angajat-o ca manager general,

— Exact! a exclamat ea, ducându-şi degetele la tâmplă. Mersi!

După ce a rămas singură, s-a întors la computer şi şi-a căutat propriul nume pe internet. Unul dintre primele titluri anunţa:

Directoarea executivă a Key Media Company sărbătoreşte inaugurarea încununată de succes. Urma primul rând:

Persefona Roşi, proprietara celei mai mari companii de media din Noua Grecie, a sărbătorit inaugurarea centrului Halcyon, Centrul de reabilitare le va oferi muritorilor o gamă variată de îngrijiri gratuite.

Articolul avea multe detalii care o şocau. În primul rând, nu pomenea nimic despre relaţia ei cu Hades. în schimb, se concentra pe cariera şi realizările ei. Când ea şi Hades îşi făcuseră publică relaţia, rămăsese consternată de felul în care o numea

presa, de obicei „amanta lui Hades”, deşi avea un nume şi o întreagă identitate.

Numai că se mira, în parte, tocmai de titlul ei. Cum ajunsese de la The Advocate, un mic blog online, la asta? Dar a înţeles după ce a căutat răspunsurile pe intemet – ea cumpărase Epik Communications. Printre articolele despre fuziune existau şi câteva despre căderea în dizgraţie a lui Kal, inclu

siv despre fraudele şi delictele lui de natură sexuală. Era inclusă şi fotografia unui bărbat, cu o expresie mânioasă pe faţa plină de cicatrici – cicatrici lăsate de Hades.

Concentrată la cercetările ei, abia dacă a auzit ciocănitul în uşă.

— Intră! a răspuns distratată.

Când s-a deschis uşa, s-a uitat repede în stânga, apoi din nou la computer.

— Pot să,..? a dat să spună, dar şi-a ridicat ochii din nou, întâlnind doi ochi albaştri strălucitori şi familiari,

— Eşti gata să mergem la prânz? a întrebat Lexa.

Persefona putea să descrie ceea ce simţea doar ca pe un şoc. I-a cuprins tot corpul, de parcă îi luaseră foc toate terminaţiile nervoase.

A rămas cu gura căscată.

— Lexa, a şoptit ea, apoi s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat, după care a îmbrăţişat-o.

Părea solidă şi reală, dar, când s-a dat înapoi, Lexa arăta nedumerită,

— E totul în regulă?

Persefona s-a încruntat, în sinea ei, crezuse că nu avea să o mai revadă niciodată. Acum, nu-şi mai amintea de ce.

— Da, a zis Persefona. Credeam doar că ai plecat,

— M-ai văzut azi-dimineaţă, a zis Lexa.

— Serios? a întrebat Persefona, îmi pare rău, Lex! Nu ştiu ce-i cu mine.

Lexa a pufnit în râs.

— E-n ordine! Ai avut multe pe cap şi mă îndoiesc că ai dormit prea mult.

A ridicat din sprânceană cu subînţeles şi, cu toate că înţelegea insinuarea ei, Persefona ştia şi că i se ascundea sensul unei glume.

Nu-şi amintea noaptea trecută, nici ultimele zile, dar nu-i păsa, pentru că Lexa era aici.

— Aşadar, prânzul? a repetat Lexa după o pauză stânjenită.

— Corect! Da, a răspuns Persefona şi s-a întors spre birou.

Voia să-şi ia poşeta când a simţit magia familiară a lui Hermes.

— Să mâncăm! a exclamat el imediat ce şi-a făcut apariţia, blocând uşa. Sunt lihnit!

— Ce ai pe tine? a întrebat Lexa.

Hermes s-a uitat în jos.

— E piele holografică,

— Ce tare sună! a zis Persefona,

Hermes a rânjit,

— Mulţumesc!

Zeiţa i-a aruncat o privire plictisită.

— Nu asta voiam să spun.

Lexa a clătinat din cap.

— De ce?

— Cum adică, de ce? De ce nu? a întrebat el, apoi a mijit ochii. Eu sunt la modă, Lexa!

Persefona s-a uitat la Lexa şi şi-au dat amândouă ochii peste cap, pufnind în râs.

Hermes le privea încruntat, deloc amuzat. Cămaşa i-a scârţâit când şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Parcă ai fi o răţuşcă de cauciuc, a zis Lexa râzând.

Hermes s-a încruntat.

— Ce-i aia o răţuşcă de cauciuc?

S-a oprit o clipă, apoi s-a luminat la faţă,

— E ceva pervers?

— Da, a răspuns Lexa.

Persefona a ridicat dintr-o sprânceană şi Lexa s-a întors s- o privească,

— Ce e? a întrebat ea inocent,

— Nimic, a replicat Persefona, aplecându-se să-şi ia poşeta.

— Ar fi bine să nu mă minţi, a zis Hermes

suspicios.

— N-aş face asta niciodată! a spus Lexa,

— Mergem la prânz? a întrebat Amphion, iţindu-şi capul în birou.

Hermes s-a uitat la el şi s-a sprijinit cu mâna de tocul uşii, în dreptul capului său.

— Am eu ceva ce-ai putea mânca la prânz.

Lexa s-a prefăcut că se îneacă. Persefona a scos un geamăt,

— Hermes, nu poţi să le spui angajaţilor aşa ceva!

— Dar îi place! s-a apărat Hermes şi s-a uitat la el. Nu-i aşa?

Amphion era roşu ca racul.

— Nu-i nevoie să răspunzi, Amphion, a zis Persefona,

— Ba da, este, a contrazis-o Hermes.

— Hermes! s-a răstit Persefona,

— în regulă, fie! a bombănit el.

Persefona s-a strecurat între zeu şi Amphion şi a ieşit din birou. Pe urmă, l-a auzit pe Amphion vorbind:

— Am rezolvat cu prânzul, dar sunt liber dacă ne oferi cina.

— O, pe toţi zeii! a scâncit Lexa în timp ce intrau în lift.

— Eşti doar geloasă că Thanatos nu ţi-o trage, a ripostat Hermes.

— Taci! a şuierat Lexa şi i-a tras un ghiont lui Hermes.

— Au!

Persefona a râs, uitându-se la ei din colţul în care stătea.

Aşa ar fi trebuit să fie lucrurile, şi-a zis încruntată. Cuvintele sunau ciudat, şi nu înţelegea de ce îi veniseră în minte în momentul acela, când totul părea real şi firesc.

Şi aşa sunt lucrurile în realitate, a şoptit când uşile s-au deschis la primul etaj.

A ieşit ultima din lift, dar când s-a întors să-i urmeze pe ceilalţi i s-a strâns inima.

— Zofie!

Amazoana stătea aproape de recepţie, îmbrăcată în negru. Coada lungă şi împletită i s-a legănat când şi-a întors întâi capul spre Persefona, apoi tot corpul.

— Lady Persefona, a rostit ea, înclinând din cap.

Eşti gata de masă?

Persefona a inspirat cu greu când şi-a amintit – Zofie întinsă pe un rug, cu pielea albă ca marmura, moartă.

— Eşti... vie, a zis ea.

— Sef! a exclamat Lexa, cu răsuflarea aproape tăiată. De ce spui aşa ceva?

Persefona a deschis gura şi s-a încruntat, după care a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Eu...

— Poate ai avut un coşmar, a sugerat Zofie şi i-a zâmbit atât de dulce, încât Persefona s-a văzut nevoită să încuviinţeze.

— Da, a zis ea. Poate asta a fost.

Au ieşit din Tumul Alexandria şi au ales un restaurant la câteva străzi distanţă, numit House of Greek, Persefona a observat că prietenii ei au înconjurat-o când au intrat – Her- mes era în faţă, Lexa şi Amphion, de o parte şi de alta, iar Zofie a rămas în spate.

Au păstrat formaţia şi după ce au ajuns şi au pornit spre masă, deşi asta nu o ferea de privirile curioase nici măcar după ce s-au aşezat.

Lexa s-a răsucit pe scaun.

— Hei! Nu v-a zis nimeni că e nepoliticos să căşti gura?

— Lex! a şoptit Persefona,

— Păi,.., a zis Lexa, întorcându-se spre ea. Oamenii sunt...

— Nepoliticoşi? a sugerat Zofie.

— Da! a întărit tânăra, ridicând furculiţa şi strângând-o în pumn.

— Uşurel! a zis Hermes. Nu-i chiar atât de grav.

Lexa l-a privit înciudată.

— Sunt doar curioşi, a zis Persefona şi a adăugat, uşor sarcastic: Toţi vor s-o vadă pe soţia lui Hades.

— O, nu de Hades îi interesează pe ei! a spus

Amphion. Ci de tine.

— Mă rog! a zis Persefona, râzând cu indiferenţă.

întotdeauna erau interesaţi de Hades, pentru că voiau ce avea el de oferit,

— Aşa este, a spus Amphion, Ce ai făcut tu, cum l-ai demascat pe Kal Stavros... a fost mare lucru.

Persefona nu ştia ce să spună, dar cuvintele lui Amphion îi stârniseră o durere în piept. Nu ştia de ce era atât de greu de imaginat, dar i se părea că lumea nu aprecia femeile care le ţineau piept bărbaţilor.

— Ce planuri de weekend aveţi? a întrebat ea, sperând să schimbe subiectul.

— Sper că ne vom îmbăta criţă la petrecerea surpriză de ziua lui Hades, a răspuns Hermes, iar Persefona şi-a amintit deodată.

Dorise să facă ceva să-l sărbătorească pe Hades, dată fiind grozăvenia în care se născuse. Cum nu exista un sistem care să ţină socoteala zilelor când se născuse, se hotărâse să aleagă ea o zi pentru el, 1 noiembrie.

— Nu crezi că şi-a dat seama, nu-i aşa? a întrebat Lexa.

— Dacă da, nu mi-ar spune niciodată, a zis Persefona.

Ar lăsa-o să se distreze, chiar dacă îi era groază de ce urma.

Persefona s-a întrebat cum urma să reacţioneze când intra la Nevemight şi îşi găsea prietenii adunaţi să-l sărbătorească sau ce avea să facă mai târziu, după ce coborau în Lumea de Jos, unde sufletele îl aşteptau pentru acelaşi lucru.

Nu credea că avea să pară surprins, dar ştia că urma să fie recunoscător, chiar dacă îl deranja să fie în centrul atenţiei.

— Hades ar trebui să provoace pe cineva la duel, a propus Zofie. Noi aşa sărbătorim zilele de naştere în Terme.

Lexa s-a uitat la Persefona, apoi la Zofie.

— Nu cred...

— A fost o glumă. Te-ai prins? a întrebat Zofie şi a zâmbit cu optimism.

— Ooo! au exclamat toţi şi au schimbat o privire, apoi au izbucnit într-un hohot de râs care în scurt timp s-a transformat într-o veselie autentică.

Până a venit timpul să plece, Persefona nu-şi simţise niciodată inima atât de plină ca acum.

La sfârşitul zilei, s-a întors în Lumea de Jos. Simţea un val de bucurie vibrându-i pe sub piele. Se bucura să fie acasă şi abia aştepta să-l vadă pe Hades, deşi el trebuia să se întoarcă mai târziu, aşa că s-a schimbat şi s-a dus în Asfodel să ia cina cu sufletele. Când a apărut în mijlocul satului, s-a întors cu faţa spre Tartar.

Era prima dată când o cuprindea spaima în ziua aceea, o spaimă atât de acută, încât s-a oprit în loc. Cu faţa spre orizontul îndepărtat, a observat că părea,.. strâmb. Era singurul mod în care îl putea descrie – culoarea cerului şi munţii păreau sucite şi diforme, ca marginile unui vis.

— Persefona!

S-a întors şi a văzut-o pe Yuri, care îi facea cu mâna, I-a zâmbit sufletului, dar s-a uitat din nou spre orizont, numai că de data asta munţii îşi recăpătaseră forma neregulată, iar orizontul era drept ca o bucată de oţel ascuţit.

Ciudat! şi-a zis.

— La ce te uiţi? a întrebat Yuri, oprindu-se lângă ea,

— Mi s-a părut... că am văzut ceva, dar cred că m-am înşelat, a răspuns ea, deşi simţea un fior de nelinişte.

— Te aşteaptă sufletele, a zis Yuri şi a luat-o de mână, trăgând-o spre câmpul dincolo de sat, unde pe

pajişte erau întinse pături, plus câteva mese dintr-un capăt în celălalt, încărcate cu mâncare şi băuturi din alte epoci şi culturi.

Au mâncat de parcă sărbătoreau, ceea ce era stilul obişnuit al sufletelor din Asfodel. Persefona a stat cu ele, au vorbit şi au râs şi, după ce au scos instrumentele şi au început să cânte, s-au pus pe dansat.

S-a oprit doar când s-a învârtit şi a dat nas în nas cu Hades – în fine, cu pieptul lui. Şi-a dat capul pe spate ca să-l privească în ochi,

— Bună! a şoptit cu răsuflarea tăiată, copleşită de senzaţia de alinare care o cuprinsese.

— Bună! i-a zis şi el zâmbind, apoi i-a atins bărbia cu vârfiil degetului şi a sărutat-o.

— Ai avut o zi reuşită?

— Da, a răspuns ea când el s-a dat înapoi. Dar tu?

Hades a oftat, scoţând un sunet pe care Persefona l-a simţit vibrând în pieptul lui înainte să răspundă,

— Acum e mai reuşită.

Un răspuns tipic pentru Hades, ceea ce însemna că nu e un răspuns, de fapt. Cu toate astea, i-a zâmbit.

— Ţi-am întrerupt dansul, a adăugat el.

— E-n regulă! Câtă vreme dansezi cu mine.

El a strâns-o în braţe, iar ea şi-a sprijinit capul de pieptul lui. Au rămas aşa până când i s-a făcut somn în braţele lui.

— Eşti gata de culcare? a întrebat-o el.

Vocea lui era caldă, dar i-a trimis fiori pe şira spinării, aşa că s-a dat înapoi.

— Cred că mintea mi-e prea agitată ca să dorm,

— Chiar? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

S-a aplecat uşor, iar Persefona a icnit dintr-odată când i-a simţit buzele pe ureche.

— Aş putea să-ţi distrag atenţia.

Ea şi-a întors capul şi buzele li s-au atins.

— Ce îndrăzneţ eşti, Zeu al Morţilor, să presupui că vreau să-mi distragi atenţia.

El şi-a arcuit buzele.

— lartă-mă, Doamna Sorţii mele! a zis el şi şi-a strecurat degetele în părul ei. Te rog, spune-mi cum pot să te slujesc!

Ea a zâmbit şi a dat să se aplece spre el când a zărit o mişcare cu coada ochiului. Şi-a întors capul şi a văzut o pisică la câţiva metri distanţă. Era pufoasă şi neagră şi avea ochii verzi şi strălucitori, cu o lumină aproape nefirească.

— Nu, a zis ea, cuprinsă de o înfrigurare subită şi co-ple- şitoare.

— Ce e? a întrebat Hades.

S-a întors spre el şi i-a întâlnit privirea întunecată. Chipul lui frumos era cuprins de grijă. O durea inima când se uita la el.

Nu mă părăsi! voia să-l implore.

— Sărută-mă! i-a cerut în schimb.

El s-a încruntat, dar ea s-a întins şi şi-a lipit buzele de ale lui, cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Simţea nevoia ca el s-o ancoreze ca să nu se mai rătăcească, dar, cu toate că o săruta, părea să simtă că ceva nu e în regulă, I-a pus mâinile pe umeri şi s-a dat înapoi.

— Persefona, a spus, dar ea nu se uita la el, ci la pisica aceea ce stătea tăcută pe iarbă şi se zgâia la ea.

S-a întors cu toată faţa spre pisică, furioasă,

— Nu! a zis Persefona, cu ochii plini de lacrimi.

Pisica o privea în continuare.

— Nu plec, a spus apoi şi s-a uitat în jos. Aşa ar fi trebuit să fie, de fapt!

— Persefona, a repetat Hades.

A întins mâna spre ea, dar i-a scăpat printre degete. Şocul absenţei lui i-a sfâşiat pieptul, dar nu putea să-l lase să o atingă din nou, fiindcă ar fi

convins-o să rămână.

O urmărea cu ochii căscaţi, şi ea şi-a spus că în momentul acela ar fi preferat să moară decât să vadă cum i se frânge inima cu fiecare pas care o îndepărta de el.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! o implora.

Ea a clătinat din cap, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Nu pot, i-a răspuns cu vocea frântă. Doar... trebuie să plec.

S-a uitat în ochii lui încă o secundă, în ochii aceia adânci şi străvechi. Erau ochii lui Hades, de bună seamă, dar nu ai celui pe care îl iubea şi îl cunoştea în adâncul sufletului.

S-a întors spre pisică.

Galanthis, şi-a zis, amintindu-şi numele şi făcând hotărâtă câţiva paşi spre ea. Felina s-a ridicat în picioare şi s-a întors s-o conducă, iar întunericul rece a coborât în jurul Persefonei până când n-a mai simţit ochii arzători ai lui Hades în spate.

Spera că nu făcuse o greşeală.

CAPITOLUL XVI
Persefona

PERSEFONA A DESCHIS OCHII ŞI A GĂSIT-O PE GALAN- this pe pieptul ei, privind-o de sus.

Când pisica a văzut că se trezise, a sărit jos. A rămas întinsă câteva secunde, simţind că abia se trezise dintr-un soi de coşmar, numai că încă îşi amintea fiecare de taliu. Era o agonie să se trezească blocată în labirint, departe de Hades şi de viaţa pe care i-o arătase.

Faţa îi era udă de lacrimi şi simţea un gust amar pe gât. Când s-a ridicat, i s-a învârtit capul şi a închis ochii să alun ge senzaţia de greaţă din stomac, rămăşiţele otrăvii de pe spini.

După ce i-a trecut, s-a ridicat în picioare şi a înhăţat cuţi tul pe care l-a găsit alături, pe jos. S-a uitat înjur şi a văzut-o pe Ariadna întinsă pe o parte. Era trează, iar Galanthis stătea în apropiere. Felina – sau ce o fi fost – reuşise cumva să le smulgă din capcana labirintului.

Persefona s-a apropiat de Ariadna.

Trebuie să mergem, i-a zis şi a luat-o de mâini ca s-o

ridice.

Ariadna nu s-a împotrivit şi, în lumina difuză pe care o aveau la dispoziţie, Persefona a observat că şi ea plânsese. Faţa îi lucea, udă de lacrimi. Deşi se întreba ce văzuse Ariadna, nu a întrebat. Era destul de greu să treacă prin labirint şi fără să se gândească la ce se întâmplase cât leşinaseră – cu atât mai greu să nu se întoarcă şi să găsească din nou acel loc.

Dacă exista ceva care să le doboare pe coridoarele astea întunecate, asta avea să fie – ghearele unei lumi ideale care le ademenea acasă.

Persefona s-a uitat către un pasaj întunecat, apoi către altul, neştiind din ce direcţie veniseră sau în ce direcţie să meargă.

S-a uitat la Galanthis, care îşi lingea laba. Parcă şi-ar fi amintit deodată că e pisică şi nu vreo altă creatură care putea să doboare un mistreţ şi să le aducă înapoi din alte realităţi,

Persefona a pus mâna pe ghemul de aţă,

— încotro s-o iau ca să ajung la soţul meu? a întrebat,

Galanthis a terminat de lins laba şi s-a uitat la Persefona. Fără un sunet, s-a ridicat şi a pornit pe coridor. Persefona s-a uitat la Ariadna şi au urmat-o tăcute. Deşi nu putea citi gândurile nimănui, avea senzaţia că amândouă se luptau cu acelaşi lucru – cu cele mai profunde dorinţe.

S-a întrebat dacă ar putea să-şi refacă paşii şi să se întoarcă în lumea aceea.

Deodată, a simţit o durere ascuţită în braţ. A şuierat printre dinţi şi s-a uitat în dreapta. O ciupise Ariadna,

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus ea. Dar nu te poţi întoarce.

Persefona a strâns din dinţi, O frustra atât faptul că Ariadna ştiuse exact ce dorea, cât şi propria slăbiciune.

— Pericolul nu era visul, a zis Ariadna, Ci urmările lui.

Persefona ştia ce vrea să spună. Era vorba de dor. Le-ar fi făcut pe amândouă să rătăcească prin labirint la nesfârşit, în căutarea celei mai mari dorinţe pe care nu aveau s-o mai găsească niciodată.

Au mers mai departe, urmând-o pe Galanthis pe culoarele întunecate, iar Persefona se simţea

ameţită şi dezorientată la fiecare cotitură,

— Spune-mi ceva adevărat, a cerut Ariadna, iar vocea ei a străpuns întunericul ca un bici.

— Ce vrei să ştii? a întrebat Persefona,

Nu prea reuşea să gândească, căci mintea îi era plină de amintirile acelei lumi perfecte.

— Orice. Care e prima ta amintire?

întrebarea a luat-o prin surprindere şi s-a gândit o clipă înainte să răspundă:

— Prima mea amintire e că plângeam. întinsesem mâna după un trandafir pentru că mi se părea frumos, neştiind că avea tulpina plină de spini.

Nu uitase niciodată cum îi înţepase pielea şi usturimea pe care o simţise în tot corpul.

— Mama şi-a făcut mai multe griji pentru trandafir şi m-a lăsat să plâng în timp ce ea punea la loc petalele pe care le scuturasem.

Când spusese că o doare, Demetra nu o alinase deloc.

„Să-ţi aducă aminte ce consecinţe sunt când pui mâna pe florile mele”, îi spusese.

Persefona nu se mai gândise la asta până acum, dar poate că experienţa aceea era motivul pentru care mai târziu ajunsese să usuce florile cu atingerea ei.

Ariadna s-a uitat în ochii ei cu o umbră de regret pentru că întrebase, dar Persefona a înţeles care fusese scopul. Să-i distragă atenţia de la amintirile false ale visului şi întinderea nesfârşită a labirintului.

— Care e amintirea ta preferată? a întrebat Persefona,

Ariadna a aşteptat o secundă înainte să răspundă, iar Persefona s-a întrebat din câte amintiri avea de ales. I se părea ciudat să facă comparaţii, dar Persefona nu avea decât câteva amintiri preferate şi majoritatea erau cu Lexa sau Hades.

— Probabil momentele petrecute cu sora mea, a

răspuns Ariadna,

— Toate? a întrebat Persefona când a văzut că nu-i oferise şi alte detalii,

— Da, a replicat Ariadna şi s-a oprit o secundă. Am fost multă vreme singure în copilărie şi eram responsabilă pentru ea. Aveam grijă să se îmbrace şi să fie gata de şcoală. îi pregăteam prânzul şi cina. Aveam grijă să se distreze ca să nu înţeleagă ceea ce înţelegeam eu, şi anume că părinţii noştri erau prea ocupaţi pentru noi.

Deodată, disperarea Ariadnei de a-şi salva sora începea să capete sens.

— Nu poţi să-ţi asumi responsabilitatea pentru ea la nesfârşit, Ariadna, Trebuie să hotărască şi singură.

Ariadna a strâns din buze. Persefona bănuia că nu e prima dată când auzea asta.

— Aş fi avut grijă de ea pentru totdeauna, a zis Ariadna. Nu avea de ce să-l aleagă pe el.

— Poate tocmai de aceea, a insistat Persefona, Pentru că voia ca tu să fii liberă,

Ariadna a pălit. Cuvintele ei păreau s-o atingă altfel decât cuvintele altora. După aceea, au rămas tăcute până când Persefona s-a oprit din mers.

— Simţi mirosul ăsta? a întrebat-o.

Ariadna s-a oprit şi a inspirat adânc.

— Pe zei! a şoptit ea şi a schimbat o privire cu Persefona, confirmându-i bănuielile – undeva în apropiere exista ceva mort şi în stare de descompunere.

O teamă cumplită i-a cuprins inima, şi o clipă s-a întrebat dacă nu cumva e Hades.

Nu poate fi el, şi-a spus, chiar dacă ştia că e posibil, dat fiind că era domeniul lui Tezeu şi el putea să ucidă zeii.

Au mers mai departe şi mirosul s-a intensificat. Era greţos de dulce şi pătrunzător, îi lăcrimau

ochii şi o ustura nasul. A fost cât pe ce să se înece când saliva i-a inundat gâtul. Nu era sigură că avea să reuşească să nu vomite.

Pe urmă, Ariadna a început să icnească, iar Persefona nu s-a mai putut abţine.

S-a aplecat şi a vomitat.

— E al dracului de oribil! a exclamat, ducându-şi mâna la gură.

Acum simţea că-i arde gâtul, iar din nas îi curgea acelaşi lichid ca din gură. Intr-un fel, nu o deranja, pentru că mai estompa duhoarea de putreziciune.

Când Ariadna a terminat de vomitat, şi-a ridicat tricoul la nas şi Persefona a făcut la fel. Nu le-a ajutat prea mult, dar oricum nu aveau de ales. Galanthis încă le mai conducea în faţă, tot mai departe în labirint şi tot mai aproape de moarte.

în cele din urmă, au luat colţul şi Persefona a văzut, cu ochii înceţoşaţi, sursa mirosului. La câţiva metri în faţă se
afla un morman imens de came.

— Ce dracu’-i asta? a întrebat Ariadna,

Galanthis nu părea la fel de îngrijorată, doar păşea mai departe fără nicio grijă.

Au urmat-o cu grijă şi s-au apropiat de leş.

— Ce-i asta? a întrebat din nou Ariadna.

Orice ar fi fost, era masiv şi jupuit de piele.

— Nu ştiu, a răspuns Persefona, dar când s-a apropiat de cap i s-a părut că ghiceşte. Cred că... a fost un leu.

— Pe zei! a exclamat Ariadna şi a vomitat din nou.

Persefona a aşteptat până a terminat de vorbit.

— Ce crezi că a păţit?

— Aici a fost mâna cuiva, a spus Ariadna.

— Hades?

— Posibil.

Speranţa i-a înflorit în piept. Poate nu mai aveau mult până să-l găsească.

— Se pare că...

Vocea Ariadnei s-a frânt, iar Persefona s-a apropiat şi a văzut că se uita la labele leului. Uneia dintre ele îi lipsea gheara din mijloc.

Persefona s-a uitat la Ariadna.

— Crezi că... ar trebui să facem şi noi acelaşi lucru?

Nu a apucat să răspundă, că Galanthis a mieunat.

— Doar nu vorbeşti serios!

Persefona a îngenuncheat şi s-a uitat la gheare.

Arătau mai degrabă ca nişte bucăţi de oţel decât de os. A întins mâna şi a atins vârful unei gheare, mirată că se tăiase atât de uşor.

— Au! a şuierat şi şi-a tras iute degetul înapoi. Sunt ascuţite... ca... nişte cuţite.

Da, ar fi zis că ghearele sunt chiar mai ascuţite de-atât.

Persefona le-a luat şi şi-a pus mănuşile pe o singură mână, sperând că avea să fie de ajuns ca să nu se taie în palmă. A ales gheara de jos şi, când a strâns degetele pe tăişul ei, s-a întrebat de ce făcuse Hades acelaşi lucru, deşi ştia că n-ar fi facut-o fără un motiv întemeiat.

Cu toate astea, ceva i se părea atât de greşit, încât i s-a întors stomacul pe dos. A strâns tare din dinţi, pipăind capătul ghearei acolo unde se îmbina cu osul, apoi a folosit cuţitul ca să taie între cele două. După ce a desprins gheara, şi-a scos mănuşile şi a pus-o într-un deget de-al lor, apoi le-a ascuns în buzunarul hainei.

— Ei bine, a fost oribil, a zis ea şi s-a ridicat, luând ghemul de aţă. Hai să plecăm de aici!

Au lăsat leul în spate şi au pornit prin întunericul nesfârşit,

— Cât de departe suntem de centru? a întrebat Persefona.

— Nu... nu ştiu. Am pierdut şirul... de tot.

La fel păţise şi Persefona.

— Ce ne facem dacă nu-i aici? a întrebat ea, deşi nu-i plăcea nici măcar să ia ideea în calcul.

— Nu gândi aşa! E acolo, măcar pentru că lui Tezeu i-ar plăcea să vă reuniţi doar ca să vă despartă din nou.

Deşi îi era greu să audă, Persefona îi aprecia sinceritatea.

— Ce crezi că ne aşteaptă când ajungem acolo?

— N-am idee, a răspuns Ariadna. Dar va fi cumplit.

Persefona a tras aer în piept, dar avea să înfrunte orice le aştepta câtă vreme Hades era acolo. Avea să lupte pentru el. Să-l regăsească şi să plece acasă în seara asta... sau mâine... sau oricând reuşeau naibii să plece de-aici.

Galanthis a mieunat, iar Persefona a văzut că pisica se topea în întuneric.

întunericul din jurul lor avea ceva diferit, fiind mai profund şi mai rece, iar în aer se simţea ceva în neregulă, ceva ce nu putea descrie.

— Ariadna, a şoptit Persefona. Crezi că...

— Am ajuns.

Persefona s-a înfiorat fără să vrea, dar au rămas la margi-

nea întunericului. În mintea ei, îşi imaginase că totul avea să se desfăşoare cu totul altfel.

Mai ales, se aşteptase să fie lumină.

Dar, dacă erau în centrul labirintului, însemna că Hades se afla aproape.

Persefona a făcut un pas în faţă şi încă unul, dar întunericul persista. Cum putea să-l găsească aici?

— Persefona! a şoptit Ariadna încet exact când Galanthis a scos un mieunat gros şi a şuierat.

Persefona a încremenit, observând doi ochi roşii în întuneric.

— Ari! a zis Persefona, Ce-i asta?

Luminile s-au aprins exact când a vorbit. Strălucirea neaş- tep-tată a facut-o să tresară şi a scăpat ghemul din mână. Când i s-au obişnuit ochii, un mârâit ciudat i-a atras atenţia. A ridicat privirea şi a descoperit ai cui erau ochii roşii – ai unui taur alb, neobişnuit de masiv, cu coame imense. Părea acoperit de o armură de bronz şi începuse deja să pufăie şi să dea cu copita în pământ. Din nări îi ieşea un fum negru şi dens, de parcă ar fi înghiţit foc.

Persefona văzuse ceva asemănător la himera cu care se luptase în Lumea de Jos. A simţit un fior de groază în stomac.

Era sigură că animalul e capabil să scuipe foc.

Taurul se uita la Galanthis, care stătea în faţa lui, cu blana zbârlită pe spate.

— Orice ai face, nu te întoarce cu spatele la el! a sfatuit-o Ariadna,

— Şi cum ar trebui să fugim?

— Nu ştiu! s-a răstit Ariadna. Pisica ta nu-i un monstru nenorocit?

— Nu e pisica mea!

S-a uitat în spate, întrebându-se dacă se puteau întoarce în labirint, numai că Hades era în faţă, nu în spate.

Taurul a smucit din cap şi l-a lăsat în jos, fixându-le cu ochii roşii şi strălucitori. Apoi a atacat, iar Persefona a văzut transformarea lui Galanthis. S-a făcut mai mare, i-au ieşit coame şi aripi negre şi s-a lansat către taur,

Persefona şi Ariadna n-au stat pe gânduri. Au luat-o la fugă, deşi Persefona tresărea, auzind mugetul

ciudat al taurului şi urletul sfâşietor al lui Galanthis.

A făcut greşeala să se uite peste umăr şi a văzut-o pe Galanthis aruncată prin aer. Când a aterizat, s-a înfipt în coarnele ascuţite ale taurului.

— Nu! a strigat Persefona şi s-a oprit brusc.

— Hai, Persefona!

Ariadna a prins-o de braţ şi a tras-o după ea.

I-au dat lacrimile şi simţea cum furia o arde pe dinăuntru. Era o furie familiară, care de obicei îi invoca puterea, dar în închisoarea asta de adamant nu avea niciun alt scop decât să o ajute să se retragă.

Când pământul de sub picioarele ei a început să tremure,a înţeles că taurul îşi îndreptase atenţia spre ele. Persefona a scos cuţitul.

Ariadna s-a întors cu faţa spre taurul care se năpustea spre ele.

— Ce faci? a întrebat Persefona,

— Fugi! a poruncit Ariadna şi a scos arma, aţintind taurul cu ea.

— Ce dracu’? Ai avut pistolul de la început?

— Gloanţele n-ar fi avut efect pe un mistreţ, a zis ea şi a tras de câteva ori în faţa taurului, dar gloanţele au ricoşat, neputând să-i străpungă pielea, Futu-i!

Era ceva obişnuit la creaturile divine – aproape întotdeauna aveau o slăbiciune, dar în rest erau invincibile.

— Să mergem! s-a răstit Persefona, trăgând-o pe Ariadna de braţ.

S-au întors şi au luat-o din nou la fugă, dar creatura a mugit şi o pală puternică şi fierbinte de vânt le-a izbit în spate, facând-o pe Persefona să se împiedice. Vântul era atât de încins, încât i-a tăiat răsuflarea, şi a început să icnească.

S-a uitat din fugă la Ariadna.

— Trebuie să ne despărţim! a strigat ea ca să acopere mugetul taurului.

Taurul era unul, ele erau două. Nu putea să le atace pe amândouă în acelaşi timp.

Ariadna nu părea mulţumită de planul ei, dar nici măcar ea nu putea să o contrazică. Au dat din cap şi au schimbat traseul, alergând în direcţii diferite.

Taurul nu a ezitat.

S-a luat după Persefona.

Futu-i!

A dat din mâini şi din picioare mai tare, deşi o dureau de efort. S-a gândit la ce-i spusese Hecate despre labirint, că ea era cea mai pregătită pentru a-l înfrunta fiindcă nu depindea de magie. însă acum se simţea complet neputincioasă în faţa creaturii, cu sau fără magie.

Ştia că tainul se apropie, pentru că îi simţea răsuflarea fierbinte de jur împrejur, iar mugetul acoperea orice alt sunet. Pe urmă, i-a simţit capul în spate şi deodată s-a trezit zburând prin aer. Nici măcar nu a avut timp să strige, aterizând la câţiva metri distanţă. Nu a apucat să se ridice, că taurul ataca deja din nou.

Persefona s-a ferit şi s-a ridicat greoi în picioare. Taurul a făcut un ocol mare şi s-a întors din nou cu faţa spre ea. De data asta, a observat că armura de bronz de pe trupul animalului nu-i acoperea burta. A întins mâna după cuţitul din tocul de pe coapsă, dar nu l-a găsit. Panicată, a verificat buzunarele şi a găsit doar mănuşile Ariadnei cu gheara ascunsă.

Futu-i! Probabil scăpase cuţitul.

Taurul a dat de câteva ori din cap şi s-a năpustit spre ea. Persefona a încercat să fugă, dar aşteptase prea mult. Creatura îmbrăcată în armură a izbit-o cu forţă, culcând-o la pământ, iar impactul a lăsat-o fără aer. Pe când se chinuia să respire, tainul s-a lansat, cu cele două coame întoarse spre ea. Persefona s-a rostogolit, încercând să scape de atacul brutal – şi deodată a dispărut. Când a ridicat ochii, a văzut că Ariadna reuşise să-l încalece şi se ţinea de coamele

lui.

Creatura se smucea, încercând să scape de greutatea Ariadnei.

Persefona s-a ridicat, ţinându-se cu toată puterea de coaste cât. Fiecare respiraţie era dureroasă.

Se blestema în gând pentm că pierduse cuţitul. Acum singura ei armă era gheara leului. Provocarea era să ajungă la burta tainului fără să fie călcată în copite.

Pe zei, spera să meargă!

Tauml încă mai încerca disperat să o dea pe Ariadna jos din spate, răsucindu-se într-un cerc haotic. Când Ariadna a zburat prin aer, Persefona a mpt-o la fugă, a alunecat pe sub taur şi i-a înfipt gheara în burta expusă, apoi s-a rostogolit într-o parte în timp ce creatura fugea mugind. A apucat să alerge câţiva metri, cu rana sângerând, înainte să se clatine şi să cadă.

Persefona se simţea ameţită şi avea dureri când respira, dar s-a ridicat în picioare.

Ariadna s-a apropiat, ţinându-şi braţul la piept.

— E rupt? a întrebat-o Persefona.

Ea a clătinat din cap,

— Nu cred. Doar mă doare. Tu eşti bine?

— Sunt bine, a răspuns Persefona. Hai să-l găsim pe Hades!

S-a poticnit în faţă şi Ariadna a urmat-o.

Traversarea centrului labirintului era ca traversarea unui ocean vast. Nu puteau să măsoare progresul pentru că nu exista nimic în nicio direcţie în afară de pământul nisipos şi tavanul întunecat. Persefona nu se hotăra ce era mai rău – locul ăsta sau coridoarele întunecate ale labirintului. Dacă ajungeau la celălalt capăt tară să-l vadă pe Hades?

Pe urmă, a zărit ceva – o formă întunecată în depărtare – şi deodată a simţit că inima îi bate în fiecare parte a corpului.

— Hades! a exclamat, cu răsuflarea tăiată.

Fără să-şi dea seama, o luase la fugă. Nimic nu i se păruse vreodată atât de departe pe măsură ce alerga spre el. Cu cât se apropia mai mult, cu atât distingea mai multe detalii. A văzut că e suspendat de tavan de încheieturi şi că stă pe o platformă rotundă, ca un fel de jertfa. Işi ţinea bărbia în piept, iar părul ciufulit îi acoperea faţa.

Fără să stea pe gânduri, s-a cocoţat pe platforma pe care stătea atârnat. L-a cuprins cu braţele şi pacea i-a cuprins corpul când s-a agăţat de el.

— Hades! a şoptit.

S-a dat înapoi şi i-a atins faţa.

El a tresărit şi a deschis ochii – întunecaţi, aproape negri.

— Hades! a repetat.

El s-a încruntat şi şi-a coborât sprâncenele, de parcă îl nedumerea prezenţa ei aici.

— Persefona?

— Eu sunt. Sunt aici.

El a înghiţit în sec, privind-o atent,

— E un vis.

— Nu e un vis, i-a zis ea şi s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute.

Când s-a dat înapoi, el părea ceva mai conştient,

— Persefona, a spus şi şi-a mişcat braţele, de parcă instinctul îi spunea să o îmbrăţişeze.

Lanţurile au zăngănit, amintindu-le că era încă prizonier în labirint.

— Dar cum?

— Am venit să te salvez, a răspuns ea, mângâindu-l pe fată.

De când erau despărţiri, barba i se îndesise. O simţea sâr- moasă în palme, dar nu-i păsa.

Hades a închis ochii şi a răsuflat adânc.

— Am visat la clipa asta, a spus el şi s-a uitat din nou la ea.

Persefona i-a zâmbit şi şi-a coborât ochii spre buzele ei. Deşi ar fî vrut să-l sărute, ştia că trebuie să fugă de-aici. A făcut un pas în spate şi şi-a băgat degetele în plasa din jurul lui. Nu putea să o scoată dacă el avea mâinile legate.

— Trebuie tăiată, a zis el. Până acum, n-am reuşit decât cu o gheară de leu.

— O gheară de leu! a repetat Persefona, căutând-o pe cea folosită ca să omoare taurul.

A scos gheara însângerată din buzunar, iar Hades a scos un râset gâtuit.

— Eşti... perfectă, a zis el când Persefona a tăiat firul impenetrabil depănat de Ariadna,

Probabil tăia mai mult decât era nevoie, dar era nespus de furioasă pe plasa care rănise atâţia oameni, inclusiv pe soţul ei.

Când a terminat, s-a uitat în ochii lui Hades.

— Nu ştiu cum să te ajut să scapi de lanţuri, i-a spus, însă el se ocupa deja de ele.

S-a proptit pe călcâie şi a tras, iar cătuşele i s-au înfipt în încheieturile deja sfâşiate. Hades nu părea să observe, nici

măcar când braţele i-au tremurat şi muşchii i s-au contractat, în cele din urmă, Persefona a auzit un trosnet satisfăcător după ce el şi-a eliberat mâinile şi s-a trezit în braţele lui, fără ca nimic altceva să mai conteze.

O strângea atât de tare, încât o dureau coastele, dar nu-i păsa. S-a agăţat de el, l-a luat în braţe şi şi-a îngropat capul în scobitura gâtului său, suspinând.

— O, draga mea! a zis el cu o voce joasă, răsucindu-şi degetele în părul ei. Cât de mult am sperat să te revăd!

Persefona se uita în ochii lui. Voia să-i spună ceva asemănător, că visase la el, că fiecare zi fără el fusese plină de nefericire, dar cuvintele i-au rămas pe vârful limbii, căci Ariadna s-a urcat lângă ei pe platformă.

— Poate vreţi să vă mişcaţi mai repede! a zis ea gâfâind. Avem musafiri.

Persefona s-a desprins din braţele lui Hades şi s-au întors să vadă cinci minotauri apropiindu-se. Erau masivi şi plini de muşchi umflaţi. Unii erau acoperiţi de blană, alţii aveau pieptul neted. Unii aveau cap de taur, alţii, trăsături mai omeneşti, dar aveau în comun ochii aţintiţi către prada lor,

— Ce dracu’ a făcut Tezeu? a zis Hades.

— I-a înmulţit, a răspuns Ariadna,

S-au uitat amândoi la ea.

înmulţit?

Persefonei i s-a întors stomacul pe dos. Nu avea nevoie de detalii ca să înţeleagă ce însemna asta, dar voia să ştie de unde veniseră femeile şi unde se aflau acum?

Asta dacă mai supravieţuiau după naşterea acestor creaturi.

— Te-am rugat să mă ajuţi, a zis Hades. Şi ai refuzat, chiar dacă ştiai că asta făcea el?

Ariadna l-a privit încruntată, cu o figură aspră.

— Dar acum sunt aici, nu?

— Asta contează doar dacă supravieţuim, a replicat Hades.

— Acum nu e momentul potrivit, a zis Persefona, uitându- se de la unul la altul.

Aveau probleme mai mari – la propriu.

— Câte gloanţe mai ai? a întrebat Persefona,

Ariadna a scos arma şi a verificat,

— Două.

— Poţi să-i nimereşti?

Ariadna părea aproape jignită.

— Da.

— Deci noi trebuie să ne ocupăm de trei, a adăugat Persefona,

Ariadna şi-a luat poziţia de tragere.

— Nu trage până nu spun eu! a intervenit Hades. După ce tragi, se vor înfuria,

— Am înţeles, a încuviinţat ea.

Hades s-a uitat la Persefona.

— Nu au o putere mare, în afară de forţa fizică, a explicat el. Asta îi încetineşte, aşa că mişcă-te repede!

Ea a dat din cap şi au coborât de pe platformă.

Era o experienţă diferită să fie pe pământ cu minotaurii. Acum le vedea mărimea reală, şi i-a simţit cum se apropiau, fiindcă paşii lor făceau pământul să vibreze. Hades şi Persefona au schimbat o privire, una care promitea că urmau să se revadă după ce se termina totul, şi s-au despărţit,

Persefona a rămas cu ochii la minotaurii care se împrăştiau. Doi s-au luat după ea, doi după Hades. Iar ultimul a mers spre Ariadna, Persefona era încurcată de mişcările lor foarte omeneşti – de strălucirea răutăcioasă din ochii lor în timp ce-o urmăreau. Unul a lovit cu arma – un topor cu două tăişuri – în palma uriaşă. Celălalt şi-a dezgolit dinţii într-un rânjet strâmb şi plin de răutate.

Deşi Persefona încerca să menţină distanţa,

creaturile se mişcau repede şi, când s-au apropiat, au ridicat armele să atace.

— Hades! a zis Persefona, cu panică în voce.

— Acum, Ari! a ordonat Hades, şi două împuşcături s-au succedat cu repeziciune.

Sunetul i-a făcut urechile Persefonei să ţiuie şi tot ce a urmat parcă s-a întâmplat cu încetinitorul. Glonţul l-a lovit pe minotaurul zâmbitor în cap. Trupul i s-a zdruncinat nefiresc şi capul i s-a dat pe spate în timp ce stropii de sânge ţâşneau pe jos, iar când celălalt minotaur s-a întors şi l-a văzut pe primul doborât, a urlat atât de furios, încât a zguduit-o până în măduva oaselor. în câteva secunde, creatura a ridicat toporul şi l-a coborât spre Persefona,

Ea s-a ferit de prima lovitură şi lama s-a înfipt atât de adânc, încât pământul s-a crăpat la picioarele ei, dar minotaurul a scos repede toporul şi a încercat să o lovească încă o dată. Persefona a simţit forţa care mâna arma când i-a trecut pe deasupra capului şi a înţeles că nu are nicio şansă împotriva creaturii câtă vreme era înarmată.

Atunci a zărit arma minotaurului mort – o bâtă ghimpată, care pentru un minotaur ar fi fost uşor de mânuit cu o singură mână, dar era prea grea pentru ca Persefona s-o ridice de jos. Totuşi, nu însemna că nu putea fi utilă.

Trebuia doar să ajungă la ea.

Minotaurul a scos încă un strigăt cutremurător, iar Persefona a luat-o la fugă, ţipând când a simţit toporul aterizându- i lângă picior. Inima îi bătea cu putere, dar a continuat să fugă, ferindu-se de atacul monstrului şi străduindu-se să scoată din buzunar gheara tăioasă a leului. Când a ajuns la bâtă, n-a mai avut timp de gândire.

Monstrul a încercat din nou s-o lovească, dar de data asta toporul s-a înfipt în bâta de lemn.

Persefona a sărit, folosind mânerul ca pârghie, şi s-a lansat spre minotaur. Cu gheara în mână, a înfipt-o în gâtul creaturii.

Mâna i s-a umplut instantaneu de sânge. Nu văzuse niciodată asemenea sânge, de culoare roşie spre negru, şi atât de gros. Minotaurul a scos un strigăt gâtuit şi a căzut pe spate. Persefona a căzut şi ea odată cu el şi a aterizat alături, însă creatura a rămas nemişcată.

S-a ridicat în picioare şi a văzut că Hades încă se lupta cu unul dintre cei doi minotauri, pe care îl prinsese de gât şi-l strângea. Creatura, care până atunci îi zgâriase braţul, atârna moale şi în cele din urmă s-a prăbuşit la pământ. Ariadna era ocupată să-i tragă picioare în faţă propriului minotaur, însă avea o tăietură imensă pe piept.

Când a terminat, gâfaia,

Persefona a ridicat dintr-o sprânceană.

— Eşti bine? a întrebat-o.

Femeia a încuviinţat şi şi-a dat părul de pe frunte.

— Sunt bine.

— Te-ai rănit? a întrebat-o Hades.

Persefona a clătinat din cap când el s-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe frunte. A închis ochii, simţindu-l aproape, şi a strâns în pumni rămăşiţele cămăşii lui. A inspirat adânc, inhalându-i mirosul. Păstra mirosul magiei lui, întunecată, periculoasă şi plăcută. Era Hades al ei.

— Pe zei! a exclamat Ariadna,

— Ce e? a întrebat Persefona, şi i-a crescut pulsul când s- a întors să vadă la ce se uita.

Se temea de un alt monstru.

— Galanthis, a făcut Hades cu mirare în glas.

— O ştii pe Galanthis? a întrebat Persefona.

— Da, a răspuns el şi s-a încruntat, mergând spre ea, E rănită.

Creatura lui Hecate şchiopăta şi păta pământul pe unde călca, Nu-şi revenise la forma de pisică şi încă

mai avea coame şi aripi mari.

— A rănit-o tainul, a zis Persefona, luându-se după el.

— Dar.,, ce este? a întrebat Ariadna,

— E un eudaimon, a zis Hades. Un spirit călăuzitor, înainte, erau doar eroi zeificaţi, dar Hecate s-a gândit că animalele de companie ar fi nişte paznici mai buni. A avut dreptate, fireşte.

— O, Galanthis! a exclamat Persefona când au ajuns la ea şi şi-a strecurat degetele în blana ei moale.

Creatura torcea, deşi era evident că suferă.

— N-am avut niciodată un apărător atât de bun.

Hades a ridicat din sprânceană, facând-o să-şi dea ochii peste cap.

— Trebuie să mergem, a zis Ariadna.

Galanthis a scos un amestec de mieunat şi mârâit, apoi s-a lăsat în genunchi,

— Galanthis? a întrebat Persefona,

— Se oferă să ne ducă în spate, a zis Hades.

— Dar... e rănită! s-a opus Persefona şi s-a uitat la Galanthis. Eşti rănită!

Galanthis a mieunat, iar Hades şi-a lăsat mâna pe spatele Persefonei.

— Vino! a îndemnat-o, îndrumând-o spre eudaimon,

Ariadna se urca deja când un urlet înfiorător a umplut aerul.

Persefona s-a întors şi a văzut un stol de păsări de metal imense ce zburau spre ei.

— O, futu-i! a exclamat Hades. Nu din nou.

— Cum adică, „nu din nou”? a întrebat Persefona,

— Sus! a poruncit Hades.

— încerc! s-a răstit el, agăţându-se de blana lui Galanthis, dar ea era deja în mişcare şi i-a zdruncinat când a sărit peste centrul labirintului

către gura de ieşire cu o viteză de care Persefona nu o crezuse capabilă,

— la-mă de mână! a strigat Ariadna,

Persefona s-a cocoţat şi mai sus şi a ajuns la detectivă, dai degetele i-au alunecat şi a căzut, A început să ţipe, dar Hades, care nu era departe în spate, a prins-o.

— Te ţin eu, a zis el şi vocea i-a răsunat adânc în pieptul Persefonei, deşi inima îi bătea nebuneşte.

O serie de ţipete stridente au facut-o să îngheţe. Păsările se apropiau, iar zgomotul de metal al aripilor lor era tot mai asurzitor. O făcea pe Persefona să scrâşnească din dinţi şi era la fel de înfricoşător ca faptul că erau urmăriţi,

— Ce sunt? a strigat ea peste zgomotul aripilor,

— Păsările stimfaliene, a răspuns Hades. Ai grijă!

Brusc, a împins-o spre corpul lui Galanthis când o suliţă ciudată, ca o pană, a trecut pe lângă ei, urmată de încă una. Galanthis se ferea, dar fiecare mişcare o zdruncina pe Persefona, împiedicând-o să se ţină bine de blană,

în cele din urmă, a reuşit să se suie din nou şi, când s-a uitat în sus, a văzut-o pe Ariadna cu faţa în direcţia opusă, cu arma în mână, dar o ţinea invers – pe urmă a aruncat-o, ţintind pasărea cea mai apropiată. Când a nimerit-o, pasărea a părut uluită şi a căzut, stârnind un nor de praf.

Când a ajuns aproape, Ariadna i-a întins mâna şi de data asta Persefona nu a mai alunecat, cocoţându-se în sfârşit pe spatele lui Galanthis. A urmat-o şi Hades şi, după ce s-an aşezat călare, au fost înghiţiri de întunericul labirintului.

Firul Ariadnei sclipea ca un râuleţ subţire după care se ghida Galanthis în timp ce păsările stimfaliene ţipau deasupra lor, acoperindu-i cu o

ploaie de metal. Galanthis facea tot posibilul să se ferească, deşi uneori săgeţile treceau atât de aproape, încât abia reuşea să reacţioneze şi se lovea de pereţii labirintului, care se spărgeau la impact,

— Culcat! a strigat Hades şi s-a lăsat peste Persefona, aco-perindu-şi capul.

O ploaie de pietre a căzut peste ei. A urmat şuieratul altoi săgeţi şi clămpănitul ciocurilor de bronz când păsările s-au apropiat de ei.

Galanthis acoperise o distanţă mult mai mare decât ar fi reuşit Ariadna şi Persefona singure. în curând, au trecut de cadavrul leului şi al mistreţului pe care îl omorâseră, iar Persefona a simţit cum îi urcă inima în gât.

Mai era doar desişul de spini şi scăpau. Dar Galanthis a ţipat şi s-a poticnit, aruncându-i din spate.

Persefona a căzut şi s-a rostogolit pe jos. Când s-a oprit, s- a uitat în spate şi a văzut-o pe Galanthis încercând să se ridice, dar creatura s-a prăbuşit. S-au privit în ochi, apoi Galanthis şi-a arcuit capul pe spate într-un unghi nefiresc, străpunsă de o nouă săgeată ca o suliţă.

— Galanthis! a urlat Persefona,

S-a ridicat în picioare şi a alergat spre ea, dar un cioc de bronz s-a închis în jurul eudaimonului.

— Nu!

Hades s-a întors la timp ca să vadă expresia îngrozită a Ariadnei.

— Trebuie să plecăm, a zis el, împingând-o în faţă.

Persefona a scos un suspin. Ştia că el are dreptate, dar nu se putea gândi decât că fuseseră foarte aproape.

Au pătruns împreună în desişul de spini rupţi, iar ploaia de suliţe a căzut peste ei, fiecare provocând o explozie de pământ şi pietre. Cei trei

au fugit mai departe, chiar şi când
au ajuns la adăpostul scărilor. Persefona suia două trepte odată, deşi simţea o durere în piept. în tot acest timp, căuta disperată să-şi invoce magia. A înţeles că ieşeau din închisoarea de adamant când a simţit puterea la marginea conştiinţei.

— Du-ne acasă! a strigat.

Vocea îi suna aspru în gât, dar, în loc să se teleporteze, pământul a început să se cutremure violent, umplând coridorul cu un huruit care s-a transformat într-un vuiet asurzitor. Perse fonei îi ţiuiau urechile şi s-a clătinat, fiindcă nu se putea ţine dreaptă când pământul se zdruncina sub ei. Hades a prins-o de mijloc şi a strâns-o la piept.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat.

— Tezeu, a răspuns Hades când s-a auzit o pocnitură asurzitoare şi treptele s-au crăpat.

Deasupra capului, bucăţi de piatră au început să se desprindă. Acoperişul era gata să se prăbuşească.

— Futu-i! Fugi!

Hades a împins-o pe Persefona, care a înaintat împleticin- du-se pe măsură ce tavanul ceda. S-a răsucit exact când pietrele au început să cadă şi a văzut că între ea şi Hades şi Ariadna se căscase o prăpastie.

— Hades! a ţipat când el a prins o piatră mare din cădere şi a aruncat-o într-o parte.

în ciuda eforturilor lui, Persefona ştia că în curând avea să fie îngropat de moloz.

Ochii lui au privit-o prin întunericul aproape deplin, ca nişte tăciuni aprinşi.

— Fugi! i-a poruncit el.

L-a privit încruntată, îngrozită şi furioasă, dar ştia că măcar unul dintre ei trebuia să iasă afară. Măcar unul avea nevoie de magie ca să-l salveze pe celălalt.

— Rezistă,.. pentru mine! l-a rugat.

Hades i-a zâmbit vag, apoi s-a întors şi a fugit pe treptele rămase întregi, care se zguduiau sub tălpile ei în timp ce tavanul se prăbuşea în jur. S-a împiedicat şi a căzut, lovindu- se cu fluierul piciorului de piatră. Durerea era oribilă, dar a continuat să înainteze, zdrelindu-şi degetele şi rupându-şi unghiile. A urcat tot mai sus, ştiind că nu avea de ales, până când, în cele din urmă, când şi-a invocat magia, a simţit-o acolo.

îi venea să plângă.

S-a teleportat şi a aterizat în patru labe în capul treptelor spre labirint, de unde ea şi Ariadna începuseră să coboare, apoi intrarea s-a prăbuşit.

S-a ridicat pe picioarele tremurânde. Ştia că sângerează din pricina căzăturii, dar a ignorat durerea şi a invocat magia, cu intenţia de a ridica pietrele, când o apăsare subită a plutit prin aer. Era electrică şi i-a zbârlit părul pe braţe.

S-a întors şi a văzut un semizeu cu ochii strălucitori. Un fulger alb-albăstrui a ţâşnit spre ea, iar fierbinţeala lui i-a ars pielea când s-a teleportat şi a apărut în spatele agresorului. Dar el i-o luase deja înainte şi se întorsese spre ea, aruncând încă un fulger. A nimerit-o în piept şi a propulsat-o în spate, facându-i sângele să clocotească.

Persefona s-a prăbuşit printre ruinele din Knossos şi abia a apucat să simtă durerea înainte ca semizeul să apară pe cer deasupra ei şi să o lovească din nou, de data asta cu o serie neîntreruptă de fulgere. Corpul i-a intrat în convulsii, copleşit de căldura care i-a invadat simţurile cu miros de came arsă şi sfârâit de electricitate.

Sub asaltul magiei lui, nu se mai gândea decât la tot ce A trăise până acum. Insă nu doar ea. Ci şi prietenii ei. Cei pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Sibila şi Harmonia fuseseră torturate, iar pe Zofie o omorâseră. Prizonierii din Lumea de Jos îi

distruseseră ţinutul şi traumatizaseră sufletele. Zeus îi lăsase pe Hermes, Apollo şi Afrodita fără puteri şi pusese o recompensă pe capul ei.

Pe deasupra, se mai făcea vinovată şi de uciderea propriei mame.

în tot acest timp, tânjise după un singur lucru, iar acela era Hades.

El era lumina din fereastra ei – strălucirea îndepărtată a speranţei, în ciuda întunericului profund din jurul său – şi, exact când simţise căldura lui familiară şi siguranţa îmbrăţişării sale, îi fusese încă o dată răpit.

Furia a răbufnit din ea. O simţea în piept, un întuneric ce lua forma spinilor, A ţipat când i-au ţâşnit din corp, ieşind la suprafaţă cu o lumină alb-albăstruie. Fulgerul s-a oprit, fiindcă semizeul încerca să fugă, dar spinii Persefonei s-au împletit în jurul şi prin corpul lui. Sângele a început să curgă, iar ea l-a înhăţat din cer şi l-a trântit la pământ, unde s-a prăbuşit într-o explozie de pământ şi pietre.

Persefona a rămas o secundă întinsă, aşteptându-se să simtă durerea ce urma inevitabil după magia ei explozivă, dar nu simţea nimic în afară de pământul de sub ea. Atunci şi-a dat seama că spinii dispăruseră şi că se vindecase.

S-a ridicat în capul oaselor, apoi în picioare, şi s-a apropiat de craterul pe fundul căruia zăcea semizeul. Sub privirea ei, el a deschis ochii în care nu se mai vedea lumina albă. Persefona a întins mâna şi vrejurile au crescut în jurul lui. El a început să se zbată pe măsură ce se strângeau în jurul lui şi, când a încercat să strige, o creangă i-a acoperit gura,

Persefona s-a întors către intrarea prăbuşită în labirint şi a strigat către pietre. Erau uşor de găsit pentru că erau din adamant, dar greu de mutat fiindcă energia lor era apăsătoare. Tremura din interior spre afară, însă a reuşit să le mute deasupra

gropii, uitându-se în ochii semizeului înainte de a le arunca pe toate deodată peste el.

A zărit o mişcare cu coada ochiului şi a izbucnit în lacrimi când l-a văzut pe Hades ieşind dintre ruinele scărilor, cu Ariadna pe urme.

— Hades!

A rupt-o la fugă şi s-a aruncat în braţele lui, înconjurată din nou de căldura şi mirosul său, apoi şi-a îngropat faţa în curbura gâtului său.

— Să mergem! a zis ea, iar magia lui Hades a erupt.

Erau liberi, în sfârşit, iar Hades se întorsese acasă.

PARTEA AII-A

„Doar e ştiut, de ursită nu poate să scape niciunul,ie voinic
ori mişel, odată ce-n lume se naşte.”
HOMER, ODISEEA[3]

CAPITOLUL XVII

Hades

HADES NU PUTEA SĂ DESCRIE SENZAŢIA PE CARE O avea acum, că scăpase din închisoarea labirintului.

Putea s-o compare doar cu momentul când tatăl lui îl scuipase afară şi-l eliberase din temniţa întunecată a pântecelui său.

Dar nici asta nu era o comparaţie bună, pentru că atunci renăscuse în luptă, iar acum se reunise cu regina lui. Şi asta era tot ce-şi dorea.

3 Homer, Iliada, traducere de George Mumu, studiu introductiv şi note de D.M. Pippidi, Editura Univers, Bucureşti, 1967, p. 277 (Cartea VI, 488-489) (n. tr.).

Când s-au teleportat, el a vindecat ce se putea vindeca, ştiind prea bine că rana din coaste era imună la magia lui. îşi imagina deja ce avea să spună Hecate — sau cum avea să reacţioneze Persefona.

După ce au ajuns în Lumea de Jos, el a continuat să o ţină pe zeiţă aproape, privind-o în ochi în timp ce-i dădea o şuviţă de păr după ureche înainte să-i încline capul pe spate pentru a-i privi mai bine faţa – şi a-i ajunge mai uşor la gură.

— Eşti bine? a întrebat-o.

— Da, i-a răspuns ea, şoptind într-un fel menit doar pentru lumina difuză a dormitorului lor.

Hades a strâns-o uşor de ceafa şi dorinţa i s-a aprins în măruntaie.

— Doar la tine am visat în întunericul din labirint, a spus el, sprijinindu-şi fruntea de a ei.

Ar fi vrut să nu existe nimic între ei în afară de tensiunea asta plăcută, dar Ariadna şi-a dres glasul, iar Persefona a reacţionat, punând capăt puterii sale de-a o hipnotiza.

Un fior de frustrare i-a străbătut şira spinării. Nu ajuta deloc faptul că nu era deosebit de încântat de defectiva muritoare şi de refuzul ei anterior de a-l ajuta, mai ales având în vedere groaza din labirint. Totuşi, trebuia să admită că ar fi fost curios să afle ce anume o convinsese în cele din urmă,

— Unde-i Dionysos?

— Unde l-ai lăsat, i-a răspuns Hades.

— Hades! l-a mustrat Persefona.

S-a dat înapoi, enervându-l cu distanţa dintre ei.

— Am răspuns la întrebare cum am ştiut mai bine, a zis el.

Nu ştia unde e Zeul Vinului şi, sincer să fie, nici nu-i păsa. Voia să ştie doar cât timp mai trebuia să treacă până să rămână singur cu Persefona.

— Dacă asta reprezintă ce ştii tu mai bine, te compătimesc, Persefona, a zis Ariadna cu o voce

încărcată de sarcasm.

— îţi răspund cu aceeaşi energie pe care mi-o oferi tu, a replicat Hades.

— Ce-i cu voi? a întrebat Persefona, uitându-se de la el la defectivă.

— E nervos pentru că am refuzat să-i dai informaţii despre Tezeu, a explicat Ariadna, apoi s-a uitat la el cu ochii mijiţi. Am riscat cândva siguranţa Fedrei ca să-ţi spun ce planuri avea Tezeu, iar tu n-ai făcut nimic s-o protejezi. De ce crezi că aş face-o din nou?

Persefona a ridicat privirea spre Hades. Nu-i plăcea cum se uita la el, de parcă era pe cale să fie dezamăgită.

— E adevărat?

Hades şi-a încrucişat braţele la piept. Nu aşa îşi închipuise că avea să decurgă regăsirea lor,

— I-am zis c-am s-o ajut, a răspuns el. Dar n-am specificat şi când.

Exista un loc şi un timp pentru toate, iar salvarea Fedrei căzuse, din nefericire, pe ultimele locuri pe lista cu treburi din ce în ce mai urgente de rezolvat – cum ar fi uciderea lui Adonis, atacurile asupra Harmoniei şi a lui Tyche, apoi găsirea şi uciderea Ofiotaurului.

Fără a mai pune la socoteală că, din câte ştia Hades, sora Ariadnei nici nu voia să fie salvată,

— Poate nu ţi-ai dat seama, pentru că Fedra e centrul lumii tale, dar au murit oameni din cauza lui Tezeu, în timp ce ea stă bine-mersi lângă el, aşa că să mă ierţi dacă nu e tocmai prioritatea mea.

Lui Hades nu i-a plăcut liniştea care s-a aşternut sau cum îl privea Persefona. Părea uluită de asprimea lui, dar nu şi-a regretat vorbele nici măcar când ochii Ariadnei s-au înroşit,

Futu-i!

Poate că totuşi regreta puţin.

— E-n regulă! a zis Ariadna. Dionysos a făcut ce

n-ai putut să faci tu.

Şi avea să plătească şi preţul pentru asta.

El şi-a înghiţit replica, deşi nu era foarte surprins. Zeul Vinului era îndrăgostit de detectivă şi ar fi făcut orice pentru ea, indiferent de consecinţe. Deşi Hades îl înţelegea, nu credea că Ariadna simţea acelaşi lucru pentru el.

Hades s-a întors cu spatele la ele. Dacă mai zăbovea, avea să spună şi alte lucruri pe care mai târziu să le regrete. S-a dus la bar şi şi-a turnat un pahar, surprins de mirosul puternic al lichidului arămiu. Era cald şi dulce, iar nasul îl ustura din cauza lui. A dus paharul în dreptul buzelor uscate şi a început să saliveze la ideea că ia o gură, dar a auzit vocea Persefonei:

— O să-l rog pe Hermes...

Apoi s-a oprit.

— Las-o baltă! Te duc eu la Dionysos.

— Nu! s-a împotrivit Hades, lăsând paharul jos şi întorcându-se cu faţa spre ele. Hermes e pe deplin capabil s- o ducă acasă.

Privirea Persefonei era împietrită.

— Zeus l-a lăsat fără puteri – pe el, Apollo şi Afrodita – pentru că a luptat alături de noi, a zis ea. Aşa că nu, nu e capabil.

Hades şi-a încleştat fălcile. Bănuise că Zeus avea să se răzbune pentru ce se întâmplase la Teba. Domnia lui fusese contestată, iar restul zeilor o văzuseră pe Persefona întorcân- du-şi magia împotriva lui, doborându-l de pe locul său din cer.

Acum, Zeus trebuia să le reamintească de puterea şi forţa lui, dar nu putea să-şi lase decât copiii fără puteri, nu şi pe Hades sau Persefona,

S-a întrebat ce planuri avea Regele Văzduhurilor pentru ei.

Futu-i!

S-a uitat la Ariadna, care era plină de sânge. Avea zgârieturi pe toate părţile expuse ale corpului şi o

tăietură mare pe piept.

— O duc eu, a zis el. Dar mai întâi trebuie să se vindece. Nu vreau ca Dionysos să îşi facă griji,

— Adică aşa cum îţi faci tu pentru mine? a întrebat Persefona, arcuind o sprânceană,

El îi simţea nemulţumirea. În mod clar avea să-l bată la cap după ce se întorcea. Numai că nu-l interesa prea mult, câtă vreme erau singuri,

Persefona s-a întors cu spatele la el şi şi-a pus mâinile pe umerii Ariadnei. Era încă novice în arta vindecării, iar el nu ştia să fi vindecat vreodată pe altcineva în afară de ea însăşi, aşa că a urmărit-o curios.

Când magia ei a prins viaţă, a fost ca razele calde ale soa-

relui de primăvară. În bătaia lor, el a uitat de furia şi tensiunea care-i încordaseră muşchii şi-i sporiseră frustrarea. Şi Ariadna părea că se relaxează când puterea Persefonei şi-a făcut efectul şi i-a vindecat rana din piept, zgârieturile de pe braţe şi toate rănile nevăzute pe care le suferise în labirint.

După ce a terminat, Persefona şi-a lăsat mâinile în jos şi s- a uitat în ochii detectivei.

— Mulţumesc că m-ai condus prin labirint! i-a spus. N-aş fi reuşit de una singură.

Ariadna i-a zâmbit reţinut,

— Ba da, ai fi reuşit, a contrazis-o ea, uitându-se urât la Hades înainte de-a continua: Uneori dragostea ne forţează să facem lucruri extraordinare.

Era prima dată când Hades era de acord cu ceea ce spunea muritoarea.

S-a apropiat de Persefona, bucurându-se să vadă că se întorcea spre el. I-a cuprins faţa cu mâinile şi şi-a trecut degetele prin părul ei.

— Nu stau mult, a zis el şi a sărutat-o adânc şi ferm.

Inima îi bătea cu putere, iar ea a reacţionat lângă el, înfi- gându-şi degetele în pielea lui. Părea o exagerare, dar nu voia să-i dea drumul nici măcar pentru câteva minute.

Când a eliberat-o, era înfierbântat şi excitat.

S-a gândit s-o teleporteze pe Ariadna fără s-o mai înso-

ţească, dar ştia că Persefona n-ar fi fost de acord. În plus, cel mai probabil nu era un lucru sigur, mai ales după evadarea lor din labirint.

Sau, din câte se părea, după salvarea Fedrei.

— Aşteaptă-mă aici! i-a cerut el.

Nu voia s-o caute la întoarcere. S-a îndepărtat de ea, privind-o în ochi când s-a întors spre Ariadna şi a prins-o în mrejele magiei sale. în acelaşi timp, l-a căutat pe Dionysos şi l-a găsit în apartamentul din Bakkheia.

Hades nu ştia la ce să se aştepte când au ajuns, dar în mod sigur nu la Dionysos leşinat într-un fotoliu, purtând pielea unui alb bătrân îmbrăcat în doctor – numai că exact asta au găsit.

Ariadna s-a încruntat,

— Eşti sigur că ne-ai adus unde trebuie? l-a întrebat ea.

A aruncat o privire în jur, dar în mod sigur erau în locul potrivit, cu zeul potrivit.

Hades i-a tras una lui Dionysos în picior, iar zeul s-a trezit brusc.

— Ce e?

Dionysos s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat chiorâş la Hades, dar furia i s-a topit imediat într-un amestec ciudat de anticipare şi teamă. S-a prins de

braţele fotoliului şi s-a ridicat în picioare, trăgând de plasa care-i acoperea părul. Nu părea să-şi dea seama că nu arăta ca de obicei.

— Unde-i Ariadna?

— E aici, a răspuns Hades, dându-se la o parte pentru ca Zeul Vinului să-şi vadă iubirea muritoare.

— Ari! a exclamat Dionysos şi a făcut un pas spre ea, dar Ariadna a căscat ochii la el şi a făcut un pas în spate.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat ea, uitându-se pe rând la cei doi zei.

Pentru o secundă, Dionysos a părut încurcat, pe urmă s-a uitat în jos la el însuşi.

— O, futu-i! a zis el şi şi-a recăpătat înfăţişarea obişnuită,

Ariadna a rămas cu gura căscată,

— Nu ştiai? a întrebat Hades. Iubitul tău e metamorf.

— Scuze! a făcut Dionysos, frecându-şi ceafa şi părând stânjenit, A fost o zi lungă,

— Unde-i sora mea? a întrebat Ariadna.

Dionysos a strâns din buze. Hades bănuia că zeul sperase ca regăsirea lor să se desfăşoare altfel.

— Am dus-o la mine acasă, i-a răspuns el. M-am gândit că aşa e cel mai bine pentru ea şi pentru copil.

— „Copil”? a întrebat Ariadna.

— „Copil”? a spus şi Hades.

— Ce copil? a insistat ea,

— Sora ta e gravidă, a spus Dionysos. Era gravidă, A născut azi,

Ariadna îl privea cu gura căscată.

Probabil că pe Dionysos îl stingherea tăcerea, pentru că a continuat:

— Felicitări! Azi ai devenit mătuşă.

— Ai răpit soţia şi copilul lui Tezeu? a întrebat Hades.

Futu-i, nu era deloc bine!

— Am aflat că există un copil abia când era prea târziu, s- a justificat Dionysos.

— Şi a născut la tine acasă? a întrebat Hades.

— Nu...

— înseamnă că nu era prea târziu! a răcnit Hades.

— Nu ţipa la el! a intervenit Ariadna, păşind între el şi Dionysos. A făcut-o pentru mine!

Hades şi-a coborât ochii spre ea şi ce a văzut acolo l-a făcut să dea înapoi.

— Crezi că nu ştiu treaba asta? a răspuns el înciudat. Crezi că nu ştiu că tot ce-ai făcut vreodată a fost doar pentru
interesele tale egoiste?

— Hades, ai grijă! l-a avertizat Dionysos.

— Tezeu o să vină după soţia lui, după copil şi după tine. Chiar dacă o să ai de suferit, nici n-o să se compare cu cei care te-au adăpostit.

Hades a simţit apropierea întunericului în cameră cât a vorbit, dar nu şi-a luat ochii de la faţa speriată a Ariadnei.

— Credeai că ştii ce înseamnă durerea? Ce înseamnă vinovăţia? Eşti pe cale să descoperi agonia de-a trăi cu sângele nevinovaţilor pe mâini.

Hades s-a îndreptat de spate şi s-a uitat la Dionysos, căruia i se întunecase privirea de mânie.

— Ar fi bine să speri că mă înşel! a zis el şi a dispărut.

CAPITOLUL XVIII
Tezeu

Tezeu i-a strâns părul Elenei în mâini în timp ce aceasta a îngenuncheat pe covorul moale al camerei de hotel. Chiar şi cu priveliştea asta, abia dacă simţea atingerea buzelor ei, preocupat cum era de furia stârnită de ce se întâmplase în labirint.

Le urmărise pe Ariadna şi pe Zeiţa Primăverii din momentul în care ajunseseră pe insula Knossos şi coborâseră în închisoarea lui întunecată. Auzise fiecare discuţie, fiecare ţipăt şi fiecare strigăt disperat. Le văzuse cele mai ascunse dorinţe prinzând viaţă când magia labirintului le pătrundea în minte, deşi niciuna dintre ele nu-l observase.

Persefona tânjea după identitate.

Ariadna îşi dorea o familie.

Iar Tezeu îşi dorea să le smulgă amândurora aceste aspiraţii – şi avea s-o facă. Era doar o chestiune de timp. Ceea ce niciuna dintre ele nu înţelegea era că el nu putea fi învins, împlinise profeţia Ofiotaurului. Era destinat să răstoarne zeii, iar când urma să reuşească, aveau să plătească pentru obrăznicia lor, dar niciunul mai mult decât Ariadna.

Ea îl trădase, iar pentru asta avea să sufere.

S-a încordat şi mai tare gândindu-se la ce avea să-i facă, cum avea s-o tortureze, iar primul pas urma să

fie pedepsirea gurii ei păcătoase.

Presiunea din jurul sculei lui s-a schimbat şi a crescut în intensitate. Când s-a uitat în jos, a văzut-o pe Ariadna în genunchi în faţa lui. Un val fierbinte de dorinţă l-a străbătut şi a prins-o şi mai strâns de părul des. Ea s-a oprit, ridicându-şi

spre el ochii negri. Şi-a îndreptat spatele şi şi-a pus mâinile pe coapsele lui, ştiind ce urma.

El s-a împins în gura ei şi a ţinut-o aşa, înfigându-se mai adânc. I-a simţit fundul gâtului cu vârful penisului când s-a înecat, apăsându-şi unghiile în pielea lui. Durerea l-a întărâtat şi mai tare, iar presiunea a crescut până când a explodat înăuntrul ei.

Nu ştia dacă îl împinsese sau se smulsese din mâna lui, dar, când s-a uitat din nou la femeia de la picioarele lui, nu mai era Ariadna, ci Elena, Tuşea şi trăgea aer disperată, iar sperma îi curgea din gură pe podea. Se uita la el cu ochii înlăcrimaţi, încărcări de ură.

Deja se obişnuia cu expresia asta. Era aceeaşi ca atunci când i-o trăsese în sala de şedinţe de la New Athens News, şi totuşi venise când o chemase la Diadema şi îngenunchease la porunca lui.

Ea nu a scos o vorbă, doar s-a ridicat şi a dispărut la baie. După câteva secunde, Tezeu a auzit sunetul duşului. S-a gândit că-l pornise ca să n-o audă plângând, dar şi-a dat seama după zgomote că vomita.

A strâns din dinţi, dezgustat, şi a ieşit din cameră spre apartamentul alăturat.

Plecase din Knossos la puţin timp după Hades, Persefona şi Ariadna, fără să-şi mai bată capul să-l dezgroape pe San- dros. Probabil era încă prins sub dărâmături, dat fiind că era vorba de adamant. I-ar fi fost imposibil să se mişte singur, dar deocamdată avea să fie o pedeapsă foarte potrivită pentru că nu reuşise s-o învingă pe Zeiţa Primăverii.

L-a cuprins un nou val de furie când a intrat la duş, deşi ştia că sentimentul e inutil. Nu conta că cei trei scăpaseră, pentru că destinul lui era să câştige. Sperase să-l convingă pe Cronos să-i devină partener, oferindu-l pe Hades drept jertfa, dar putea proceda la fel şi cu Zeus.

Avea încă un avantaj,

Lasă-i să se bucure de victoria asta! şi-a zis. Cu cât urcă mai sus, cu atât o să cadă mai rău.

Tezeu a terminat duşul şi, când s-a întors în cameră, a gă- sit-o pe Elena aşteptându-1. Era întruchiparea perfecţiunii.

Oricine ar fî privit-o acum n-ar fi ghicit că în urmă cu doar câteva minute stătuse în genunchi în faţa lui, cu scula sa în fundul gâtului.

El a început să se îmbrace, spunându-i:

— Am pregătit o declaraţie prin care anunţ că s-a născut fiul tău. După cum ai specificat, am menţionat că ai fost prezent la naştere.

Colţurile gurii lui s-au ridicat când i-a auzit tonul dispreţuitor.

— Aud cumva sfidare în vocea ta, Elena?

Tăcerea ei era grăitoare, dar pe urmă l-a întrebat:

— Ştii măcar cum îl cheamă?

El s-a întors cu faţa spre ea şi şi-a făcut nodul la cravată.

— Ţi-ai descoperit brusc conştiinţa morală?

— Am avut dintotdeauna anumite valori! s-a răstit ea.

— O? Şi care sunt valorile astea? Minciuna? Trădarea? Disperarea?

Ea s-a încruntat la el.

— N-ai niciun motiv să mă acuzi de asemenea lucruri.

— Ba sigur că am! Ai dat dovadă de toate când ţi-ai abandonat prietenii pentru mine.

— N-am abandonat pe nimeni pentru tine. Am ales Triada.

— Eu sunt Triada!

Ea îl privea furioasă, iar mânia îi făcea pieptul să urce şi să coboare.

El s-a încruntat.

— Ajută-mă cu cravata asta nenorocită!

Femeia şi-a ridicat bărbia şi, pentru o secundă,

Tezeu a crezut că urma să-l refuze, dar s-a apropiat de el.

— La cine te gândeai când mi-o trăgeai aşa? l-a întrebat.

Lui Tezeu nu-i plăcea întrebarea ei. I se părea prea familiară, ca o iubită care cere răspunsuri.

— Eşti geloasă, Elena?

— Ţi-a intrat pe sub piele, a comentat ea.

Muşchii lui s-au încordat. îi sugera că are o slăbiciune.

— Din câte ştii tu, ar fi putut fi soţia mea, i-a răspuns el.

— Soţia care te-a lăsat singur când l-a născut pe fiul tău? Nu prea cred.

El şi-a pus mâinile pe şoldurile ei, înfîgându-şi degetele în pielea sa.

— Nu-ţi uita lungul nasului, Elena! a avertizat-o.

— Dacă-mi mai faci vreodată aşa ceva, te muşc de sculă! i-a promis ea. Nu-mi pasă de consecinţe. Ne-am înţeles?

Colţurile gurii lui s-au ridicat. N-a spus nimic, iar ea a continuat de parcă n-ar fî deviat de la subiect:

— Reporterii aşteaptă în faţa spitalului. Când ieşi prin faţă, te opreşti pe prima treaptă cu Fedra, îţi prezinţi fiul, zâmbeşti şi faci cu mâna, pe urmă o conduci la SUV,

I-a ridicat nodul de la cravată, potrivindu-i-l sub gât şi facându-l să tuşească, Tezeu i-a dat peste mâini şi s-a întors spre oglindă. Şi-a aranjat cravata în aşa fel încât să nu moară asfixiat înainte de-a ajunge în salonul Fedrei.

— Ştiu cum să cuceresc presa, a zis el.

însă Fedra era un motiv de îngrijorare. Avea să fie prima lor apariţie împreună după incidentul din hol, deşi bănuia că ea ar fi fost în stare de orice ca să-i facă pe plac. Se agăţa de speranţa că, dacă îl mulţumea, avea s-o iubească în continuare.

Nu-l interesa ce era nevoită să-şi spună ca să se convingă, câtă vreme îşi juca rolul. Mai important era că Ariadna alesese să fie în tabăra lui Hades şi a Persefonei.

A văzut-o pe Elena apropiindu-se de noptieră ca să-şi ia tableta şi poşeta,

— Pleci atât de repede? a întrebat-o.

— Trebuie să muncesc, a replicat ea, întâlnindu-i privirea în oglindă.

Tezeu s-a întors cu faţa spre ea.

— Dar lucrezi pentru mine.

Ea a strâns din dinţi cu o scânteie furioasă în ochi.

El a chicotit. Ea n-a apreciat gestul, ceea ce lui i-a sporit şi mai mult satisfacţia.

— Tu mi-ai zis să pregătesc un contraatac la declaraţia Persefonei, a zis ea. Şi am o pistă.

— Ai vrea să-mi spui despre ce e vorba?

— Prefer să fie o surpriză.

El şi-a înclinat capul, privind-o cu atenţie. Se aştepta să-şi lase ochii în pământ sau să-şi facă de lucru cu poşeta – să dea vreun semn de disconfort dar ea rămânea nemişcată sub privirea lui.

Tezeu s-a apropiat şi i-a mângâiat obrazul. Ea s-a crispat când mâna lui i s-a oprit pe gât,

— Nu m-ai minţi, nu-i aşa, Elena?

— Nu.

— Nu? a întrebat el, strângând-o şi mai tare de gât,

A simţit cum înghite în sec sub palma lui.

— Sau nu m-ai minţi niciodată?

Ea n-a răspuns şi, o clipă mai târziu, când i-a dat drumul, Tezeu s-a bucurat să o vadă cum se pleoştеşte. Părea că-i place mai mult frica decât supunerea ei.

— Dacă ai fi zis niciodată, nu te-aş fi crezut, a zis el. Şi te-aş fi omorât.

Ea n-a clipit, iar el nu se putea decide dacă era curajoasă sau nesăbuită.

Jucase jocul ăsta ani la rând şi ştia ce fel de om e ea – o oportunistă, dornică să le facă altora pe plac doar ca să ajungă în vârf. Era dispus s-o tolereze până când nu-i mai era de folos, deşi nu se îndoia că Elena se pregătea deja să-l înjunghie pe la spate.

Ce bine că era invincibil!

Elena s-a întors, şi el a privit-o cum se îndepărtează. A vorbit abia când ea a ajuns în dreptul uşii:

— Numele lui e Acamas, a zis el şi, când Elena a întors capul, a avertizat-o. Ştiu că loialitatea ta merge mână în mână cu ambiţia, Elena, Nu uita

însă că tu nu poţi învia din morţi!

Tezeu s-a teleportat la Spitalul Comunitar Asclepius.

Când a ajuns, s-a aşteptat să-l vadă pe Tannis în hol, în faţa uşii Fedrei, dar locul era pustiu. De fapt, era linişte în toată aripa. Reacţia lui imediată a fost să nu exagereze – poate că Tannis alungase oamenii din aripă şi intrase în salon ca s-o ajute pe Fedra cu pregătirile de plecare.

Când a intrat, l-a găsit pe Tannis, dar nu era cu Fedra. Ci stătea în genunchi. Perseu era în spate, cu pistolul îndreptat spre ceafa lui.

Tezeu a închis uşa.

— Spune-i lordului Tezeu unde e soţia lui, Tannis! a zis Perseu.

A urmat o pauză scurtă, iar Tannis a răspuns pe un ton calm:

— Nu ştiu.

— Nu ştii, a repetat Tezeu.

S-a uitat la Perseu, apoi în jur, dar lucrurile ei nu se vedeau nicăieri.

— Şi fiul meu?

— Nu... ştiu... milord, a răspuns Tannis.

— Dar s-a născut?

Vocea lui Tezeu tremura,

— L-am auzit plângând.

Tezeu a strâns din dinţi. Fiecare cuvânt îl enerva şi mai tare. Nu reuşea să descrie sentimentul ăsta, furia asta. Nu se gândea decât că avea un fiu şi fiul său dispăruse. Era singurul său gând, iar asta,.. îl surprindea.

— Când ţi-ai dat seama că lipseşte?

— Când doctorul nu a ieşit din salon, a răspuns Tannis.

Nu a ieşit.

„Nu a ieşit.”

A rămas gândindu-se la vorbele lui.

Nu a ieşit.

Cineva sigur ieşise de acolo şi-i luase soţia şi copilul.

Proprietatea şi moştenirea lui. Tezeu s-a uitat o clipă la bodyguard, apoi la Perseu. Semizeul a apăsat pe trăgaci şi l- a executat pe Tannis cu un glonţ în ceafa. Tezeu nu mai avea nevoie de cel care nu reuşise să-i protejeze soţia şi copilul şi nici de ce să-i pună alte întrebări. Ştia cine e responsabil pentru toate.

Ariadna,

— L-ai găsit pe doctorul Phanes? a întrebat Tezeu, uitân- du-se cum sângele lui Tannis băltea pe podea.

— E condus încoace împreună cu asistenta, a răspuns Per- seu. I-am găsit în parcare, dezorientaţi,

„Ţi-a intrat pe sub piele.”

Era adevărat, Ariadna chiar îi intrase pe sub piele, şi o ura din cauza asta,

O ura pentru că ea ştia adevărul şi profitase de asta ca să preia controlul acestui moment. Trebuia să admită că era surprins de îndrăzneala ei, ştiind că el urma să se răzbune... şi că şi Fedra urma să aibă de suferit.

Uşa s-a deschis, iar Tezeu l-a văzut pe Damian, unul dintre fiii lui Zeus, intrând împreună cu doctorul şi o femeie de vârstă mijlocie. La început, expresiile lor păreau distante, un simptom al constrângerii, dar pe urmă au dat cu ochii de trupul neînsufleţit al lui Tannis.

Asistenta a ţipat, iar Damian i-a acoperit gura ca să înăbuşe zgomotul.

— Te rog, milord! a implorat doctorul Phanes, cu ochii înlăcrimaţi deja.

Fruntea lui mare şi transpirată lucea sub luminile neoane- lor.

— Eu... eu nu ştiu ce s-a întâmplat,

— Şşt! a făcut Tezeu, apropiindu-se şi ducându-şi

degetul la buzele doctorului.

A aşteptat până s-a asigurat că rămâne tăcut, apoi şi-a tras mâna.

— Ştiu că nu e vina ta. Unele lucruri nu le poţi controla, cum ar fi durata vieţii.

Tezeu a făcut un pas înapoi, iar Perseu şi-a ridicat arma,

— Te rog! a şoptit doctorul, dar rugămintea lui a fost estompată de sunetul împuşcăturii.

Asistenta a ţipat, dar Damian a amuţit-o imediat, apăsân- du-i mâna peste gură şi strângându-şi braţul în jurul gâtului până când ea a alunecat pe podea,

în liniştea care a urmat, cel care a vorbit a fost Perseu:

— Am s-o găsesc, milord, şi pe ea, şi pe fiul tău.

Dar Tezeu nu avea nevoie să-i găsească. Ştia exact unde sunt.

— Nu, a zis el. Adu-mi-l pe Dionysos!

CAPITOLUL XIX
Hades

HADES NU SE AŞTEPTASE SĂ PLECE DE LA BAKKHEIA într-o dispoziţie atât de proastă. Dacă Persefona ai fi auzit cum îi vorbise Ariadnei, probabil n-ar fi vorbit toată seara cu el. însă decizia lui Dionysos de a-i răpi pe Fedra şi fiul ei urma să aibă consecinţe oribile. Spera doar să-l oprească pe Tezeu înainte ca semizeul să-şi ducă planul la bun sfârşit, dar astea erau griji pentru ziua de mâine.

în seara asta, singura lui preocupare era Persefona,

Numai că, la întoarcerea în Lumea de Jos, n-a găsit-o singură. Hecate venise în biroul lui.

— Când am zis să mă aştepţi, voiam să fii singură, a mormăit el, deşi în realitate nu-i displăcea s-o vadă pe Zeiţa Vrăjitoriei.

— Taci din gură! s-a răstit Hecate şi l-a îmbrăţişat.

Deşi gestul ei l-a surprins, a îmbrăţişat-o şi el la rândul lui. — Eşti un prost! a zis ea şi şi-a îngropat faţa la pieptul lui. El a zâmbit cu blândeţe.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Hecate.

Ea s-a retras şi i-a atins faţa. El nu mai văzuse expresia asta în ochii ei. Era aproape ca şi cum nu-i venea să creadă – de parcă nu fusese

convinsă că avea să se întoarcă.

Ideea îi întorcea stomacul pe dos.

— Trebuie să te bărbiereşti, i-a zis ea,

— S-a notat.

— Vă las singuri, a adăugat ea şi a făcut un pas înapoi. Dar trebuia să vă văd – pe amândoi.

Hecate s-a întors spre Persefona şi a strâns-o în braţe; pe urmă, zeiţa a plecat şi i-a lăsat singuri.

Era momentul pe care-l aşteptase, însă el nu se lipea de ea. Nu făcea decât să se uite la soţia lui, la zeiţa şi regina lui. Era atât de inimoasă, încât îl durea inima când o privea, îşi petrecuse aproape tot timpul în labirint gândindu-se la ea, invocându-i chipul din memorie, şi tot nu reuşise să creeze o imagine care să-i facă cinste. N-ar fi putut niciodată să surprindă realitatea – frumuseţea insuportabilă a sufletului ei, cel care îl atrăgea cel mai mult, care-i spunea că sunt facuţi unul pentru altul.

Ochii ei nu se fereau de ai lui, dar păreau să strălucească şi mai tare, alimentaţi de căldura care creştea între ei.

— Ar trebui să facem baie, a zis ea.

Vocea ei joasă i s-a ridicat pe spate ca mătasea.

Nu voia s-o contrazică. Erau plini de noroi şi de sânge. în plus, voia s-o vadă cum se dezbracă.

— Cum doreşti, draga mea, a zis el.

S-a gândit o secundă să o ducă în braţe prin castel către băi, ca să le anunţe tuturor întoarcerea lui şi să transmită că nu vor să fie deranjaţi. S-a hotărât însă că ar fi durat prea mult şi a preferat să se teleporteze.

Când au ajuns, l-a copleşit imediat mirosul de eucalipt şi lavandă. Căldura umedă i s-a lipit de piele şi i-a încălzit muşchii îndureraţi. Nu fusese atent la starea în care se afla, luând aminte doar la durerea dintre coapse.

Erau încă despărţiţi de aceeaşi distanţă, dar părea mai tangibilă decât înainte, apăsătoare şi încărcată de dorinţă.

Cu ochii la el, Persefona şi-a scos maioul şi pantalonii. S- a îndreptat şi a rămas goală în faţa lui. O văzuse aşa de multe ori, dar tot nu avea să se sature vreodată,

— Ce mai aştepţi? l-a întrebat ea, apoi s-a întors şi

a intrat în bazin.

El a privit-o cum s-a scufundat în apă, şi-a scos apoi ce-i mai rămăsese din haine şi a înaintat prin apă exact când ea a ieşit la suprafaţă, cu părul lipit de cap.

S-a scufundat şi el şi a înotat spre ea. Când s-a ridicat la suprafaţă, era la câţiva centimetri de ea.

Totuşi, n-a luat-o în braţe, nu s-a apropiat deloc de ea. Doar scula, plină şi grea, îi apăsa abdomenul.

— Toţi ţi-au simţit lipsa, a zis Persefona.

Nu se aştepta să-l lovească un val atât de puternic de emoţii la auzul cuvintelor ei, dar credea că poate are legătură cu felul în care-l privea. Ca şi cum ceva din interiorul ei se rupsese în timpul în care fusese plecat, iar ea încerca acum să-i ascundă acest lucru. Apoi a văzut-o. Buzele îi tremurau, ochii i s-au umplut de lacrimi şi a clătinat din cap de parcă încerca să le alunge, dârele veneau oricum,

— A fost îngrozitor tară tine, a adăugat Persefona.

El a prins-o în braţe şi a strâns-o cu putere, sperând că la un moment dat avea să se oprească din tremurat.

— îmi pare rău! a zis el.

— Mie ar trebui să-mi pară rău, l-a contrazis ea, ştergându-şi lacrimile. N-ar fi trebuit să plec...

El a întins mâna spre ea şi a prins-o de încheieturi.

— Nu, Persefona, i-a spus, clătinând din cap. Ştiai exact ce-o să fac. Nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci cu Tezeu, n-aş fi respectat niciodată înţelegerea aia nenorocită. De la bun început n-ar fi trebuit să fac târgul ăla,

Persefona i-a cuprins faţa în mâini şi şi-a trecut degetele prin barba lui udă, chicotind o clipă mai târziu.

Lui Hades îi plăcea sunetul. Şi ar fi vrut să-l mai audă,

— Hecate are dreptate. Trebuie să te bărbiereşti.

— Nu-ţi place? a întrebat-o. Mă gândeam s-o

păstrez.

— Hades!

Nu părea amuzată.

— Crezi că mă face să par mai în vârstă?

Ea i-a strâns obrajii în palme şi a vorbit aproape de faţa lui:

— Cred că mă gâdilă.

— Serios? a întrebat-o, lipindu-se de gâtul ei. Asta te gâdilă?

Ea s-a înfiorat,

— Hades!

De data asta i-a şoptit numele, fără însă ca el să ştie dacă era un avertisment sau o invitaţie disperată, dar nu l-a res

pins. Şi-a înfipt degetele în părul lui în vreme ce el o săruta pe gât şi pe obraz.

— Dar asta? a întrebat-o, trecându-şi dinţii peste lobul urechii.

Ea a zvâcnit spre el şi i-a zdrobit gura cu a ei.

în sfârşit, futu-i! şi-a zis el şi mintea i s-a golit complet. A strâns-o la pieptul lui şi i-a devorat gura, copleşit de senzaţia trupului ei şi de sângele care-i curgea febril prin vene. Inima îi bătea cu putere şi scula îi pulsa.

Ea a deschis gura şi limbile li s-au ciocnit. Gustul ei şi modul în care îi ceda controlul l-a făcut să geamă. Se simţea uriaş când s-a aplecat deasupra ei şi şi-a trecut mâna prin părul său ca s-o prindă de ceafa. Ea s-a agăţat de el, mişcân- du-se în acelaşi ritm şi sărutându-l cu o pasiune egală cu a lui.

Mâinile lui i-au alunecat pe fund şi a ridicat-o din apă, forţând-o să-şi încolăcească picioarele în jurul lui. Se simţea ameţit, dorinţa îi vâjâia în urechi şi căldura ei se lipea de erecţia dureroasă. Cu sărutări pe obrazul şi pe gât, a dus-o spre marginea bazinului, unde a aşezat-o în timp ce-i cuprindea sânii cu mâinile şi gura, lingând şi sugându-i pielea moale şi mătăsoasă.

— Da! a şuierat ea, desfacându-şi picioarele şi ademe-nin- du-1.

Futu-i, cât îi plăcea chestia asta!

— Acum nu te mai gâdilă? a întrebat-o, sugându-i un sfârc întărit.

Ea a tras aer adânc printre dinţi.

— Eşti imposibil.

El a zâmbit, apropiindu-şi gura de a ei.

— Dar mă iubeşti, i-a replicat şi şi-a frecat nasul de al ei, cu buzele deasupra buzelor ei.

— Sper că asta n-a fost o întrebare, a zis ea.

— Poţi totuşi să răspunzi.

Ea l-a cuprins cu braţele pe după gât şi l-a tras mai aproape.

— Da, i-a spus. Da, te iubesc!

De data asta, i-a revendicat gura şi şi-a trecut degetele prin părul lui. Rana l-a săgetat când l-a strâns în braţe şi şi-a înfipt călcâiele în spatele lui, dar şi-a înăbuşit durerea.

Nimic nu avea să-i strice momentul – nici Tezeu, nici afurisitul de cuţit al tatălui său.

îl revolta ideea că se gândea la ei, mai ales când scula i se cuibărise plăcut între coapsele Persefonei. La asta trebuia să se concentreze, la cât de bine avea să se simtă după ce o pătrundea.

A sărutat-o şi mai apăsat pe gură şi şi-a croit drum între coapsele ei.

— Hades, dar... sângerezi!

Vocea Persefonei părea alarmată şi ea a reacţionat imediat, strângându-şi picioarele şi sărind în piscină lângă el. Acum remarca şi el că apa era roşiatică.

Futu-i!

Tocmai asta sperase să evite.

Ea l-a luat de mâna pe care el încercase s-o aşeze strategic pe rana din coaste. Persefona a făcut ochii mari când a văzut-o şi s-a schimbat la faţă, căpătând o expresie îngrijorată,

— Nu te vindeci, a zis ea şi s-a dat înapoi, cu mâna la gură de parcă ar fi vrut să-şi stăpânească emoţiile.

— Sunt bine, Persefona.

Ochii ei scăpărau de furie în timp ce-şi lăsa mâna în jos.

— Minţi!

$

— Nu vreau să mă ocup acum de asta, a spus el şi s-a îndreptat cât era de înalt. Am petrecut nespus de mult timp departe de tine. Vreau să fac dragoste cu tine şi să dorm,

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus! a zis ea şi s-a oprit, clătinând din cap. Deşi n-ar trebui să mă mir, după tot ce-am aflat cât ai fost în labirint.

Hades s-a încruntat şi, cu toate că voia să ştie la ce

anume se referă, subiectul ăsta n-ar fi făcut decât să-l îndepărteze de scopul lui.

— Mâine, Persefona, a rostit printre dinţi,

— Nu, nu mâine. Futu-i!

A mers prin apă până la trepte şi a ieşit din bazin.

Hades s-a întors după ea. Era dispus s-o implore. Nu s-ar fi dat înapoi de la asta,

— Persefona.,,

Ea s-a oprit în capul scărilor, cu corpul lucindu-i în lumina difuză din baie.

— Nici Harmonia nu se vindecă, i-a explicat ea cu o voce tremurătoare. Şi nu se trezeşte, Hades!

El a înţeles instantaneu. Persefona credea că aceeaşi soartă îl aşteaptă şi pe el.

A ieşit din bazin.

— Cum adică, Harmonia nu se trezeşte?

Persefona s-a întins după prosop şi şi l-a înfăşurat pe corp înainte să se întoarcă spre el.

— Tezeu a înjunghiat-o şi rana nu se vindecă. Are febră de zile întregi.

Vestea l-a făcut să se încrunte. Se părea că şi Harmonia era victima secerii lui Cronos.

Persefona a trecut pe lângă el, iar Hades a urmat-o pe hol către dormitor,

— Nu ţi-am ascuns chestia asta, i-a spus. Doar am uitat.

Ea s-a oprit şi s-a întors, privindu-l furioasă.

Ca un prost ce eşti, a auzit vocea lui Hecate în minte.

— Vorbeşti serios?

— Aveam altele pe cap, Persefona, Iar asta tinde să amorţească durerea.

— Deci ai dureri?

El a oftat de frustrare.

— Da, fir-ar să fie! Am fost înjunghiat.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai ascuns adevărul doar ca să faci sex!

El nu vedea care e problema. Doar nu se rănise la

sculă,

— Noi, a zis el. Ca noi să facem sex. Nu o transforma în ceva unilateral. Erai la fel de dornică până să afli că am fost înjunghiat.

— Dar eşti rănit! i-a strigat ea,

— Mă simt...

Ea s-a apropiat brusc de el. îi simţea furia ca pe o palmă peste faţă.

— Dacă mai zici o dată că te simţi bine..., l-a ameninţat printre dinţii strânşi.

Nu era nevoie să-şi termine fraza. I se părea că-şi vede viaţa trecând prin faţa ochilor, pentru că se vedea în ochii ei tot ce voia să-i facă şi, în mod surprinzător, nimic nu era de natură sexuală.

Când au ajuns în cameră, ea a dat uşa de perete şi a stri- gat-o pe Hecate.

Hades şi-a dat ochii peste cap.

Minunat! Acum urmau să-i ţină amândouă lecţii de morală.

A invocat un prosop, fiindcă nu voia ca Hecate să-i vadă erecţia furioasă şi nici amuzamentul din priviri când afla de ce se certau.

— Ce e, draga mea? a întrebat Hecate exact când Hades îşi înfăşură prosopul.

Era îmbrăcată în haine închise la culoare. Hades bănuia că, dacă nu era deja în Lumea de Sus, provocându-le suferinţe oamenilor, era pe punctul de-a pleca,

Persefona s-a întors spre el.

— Spune-i! i-a poruncit.

Nu-i plăcea să primească porunci, dar şi mai puţin îi plăcea că o supărase.

— Tezeu m-a înjunghiat cu secera lui Cronos. Rana nu e letală. Urma să vin la tine mâine, a răspuns el apăsat. Dar Persefona a insistat,

Hecate şi-a scos gluga de pe cap, cu o expresie mai îngrijorată decât se aşteptase Hades. A traversat încăperea şi s-a aplecat să examineze rana, pe urmă s-a îndreptat şi l-a privit în ochi. Părea la fel de supărată pe el ca Persefona,

— întinde-te! i-a cerut.

Era o nouă poruncă ce îl făcea să se zbârlească, dar n-a protestat.

Era foarte conştient că Hecate şi Persefona îl urmăreau şi a strâns din dinţi, simţind împunsătura dureroasă într-o parte când s-a aşezat. S-a întins pe

spate ţinându-şi respiraţia, iar durerea s-a transformat într-un zvâcnet surd.

Nu se gândise prea mult la cât de bine avea să se simtă relaxat pe saltea, dar, după ce atârnase de tavan zile în şir, era ca şi cum s-ar fi întins pe un nor.

— Persefona, a zis Hecate. Fii drăguţă şi adu-mi prosoape! Multe prosoape.

— Sigur, a răspuns Persefona şi a dispărut în baia alăturată.

Hecate s-a uitat la Hades.

— N-ar trebui s-o sperii aşa, l-a certat ea,

— N-am avut intenţia s-o „sperii”. Urma să mă ocup.

— Mâine, a zis Hecate aproape batjocoritor. Când ar fi putut fi prea târziu.

Frustrat, Hades şi-a ferit privirea.

Persefona s-a întors cu un teanc de prosoape.

— Magia ta nu ajunge deloc la rană, a zis Hecate. În afară de-a încerca să împiedic infecţia, n-o să pot face prea multe.

Persefona avea o expresie împietrită în ochii umezi.

Hades era frustrat că aşa se întorsese la ea – mult mai distrus ca înainte.

Hecate a pus prosoapele în jurul rănii lui Hades, creând o barieră, şi a invocat o carafă de sticlă.

— Umple asta cu apă caldă, draga mea! a rugat-o pe Persefona.

— Ştii că poţi să-ţi foloseşti magia, a zis Hades când Persefona a intrat din nou în baie. De ce o tot trimiţi de aici?

— Dacă mi-aş folosi magia acum, te-aş opări cu apa! s-a răstit Hecate. în plus, preferi să te cert de faţă cu soţia ta?

— Aş prefera să nu mă certi deloc?

— Atunci, nu...

— Nu fi prost! a vorbit peste ea. Ştiu. Mă crezi sau nu, încerc să nu fiu prost.

— Demetra e moartă, Hades.

El a rămas cu buzele întredeschise, dar n-a reuşit să scoată o vorbă.

De obicei, era conştient de orice suflet intra pe tărâmul lui, în afară de timpul petrecut în labirint. Iar de când revenise fusese prea distras pentru un inventar,

— Cum?

— Persefona, i-a răspuns ea. Are nevoie de tine întreg şi sănătos – ca să-i alini durerea, dar şi sentimentul de vinovăţie.

Hades a înghiţit în sec şi şi-a strâns degetele pe lângă corp.

Nu-şi dădea seama ce ura mai mult la faptul că fusese prizonierul lui Tezeu. Că fusese despărţit de Persefona sau că fiecare separat trecuse prin situaţii inimaginabile şi niciunul nu putuse să fie alături de celălalt?

Când Persefona s-a întors cu carafa de apă, n-a mai putut să se uite la ea cu aceiaşi ochi, Ideea îi provoca greaţă, facându-l să se simtă copleşit de o vinovăţie mai puternică decât tot ce mai simţise vreodată. Totuşi, acum, că ştia prin ce trecuse ea, simţea că vede povara de pe umerii ei, asprindu-i trăsăturile.

într-un fel, o recunoştea într-un mod mai profund.

Hecate a trecut la treabă, curăţând rana. Nu era neapărat dureros, dar cu siguranţă neplăcut.

— Sibila zicea că i-ai povestit c-ar avea nevoie de Lâna de Aur ca s-o vindece pe Harmonia, a spus Persefona.

— Cel mai probabil acum e singurul mod în care o să vă vindecaţi, a răspuns Hecate.

Minunat, la dracu'! şi-a spus Hades, numai că Hecate şi Persefona se uitau la el. Probabil vorbise cu glas tare.

— Lâna e pe teritoriul lui Ares şi, în caz c-aţi uitat, ne aflăm în tabere diferite. El n-o să renunţe la lână fără luptă.

— Atunci, o să ne luptăm, a zis Persefona. O să fie cu atât mai dornic cu cât îşi închipuie că poate să mă prindă. Zeus a oferit scutul lui drept răsplată celui care mă duce în lanţuri în faţa sa.

Furia a erupt din interiorul lui.

— Ce?

— Poate ar fi trebuit să păstrezi informaţia asta pentru mai târziu, a zis Hecate, întinzând peste rană un strat de unsoare transparentă şi lipicioasă.

— Nu te preface surprins! a zis Persefona de parcă n-ar fi interesat-o. Doar ştiai că o să se răzbune.

Asta nu mai conta şi, în plus, chiar dacă se aşteptase la răzbunarea lui Zeus, nu se aşteptase şi la o competiţie între zei.

— O să-l omor! a zis el.

— După ce te vindeci, a replicat Persefona.

El s-a încruntat. Nu era sigur că poate să-i promită aşa ceva.

Hecate a terminat de bandajat rana. Acum îi zvâcnea şi mai tare ca înainte.

— Să sperăm că până mâine reuşeşti să scapi de infecţie.

A dat să plece, dar s-a oprit cu o expresie aspră pe faţă.

— Odihneşte-te! l-a sfătuit. în caz că ai nevoie de instrucţiuni clare, asta înseamnă că probabil deocamdată ar trebui să te abţii de la sex.

— Aş fi putut să trăiesc tot restul vieţii fără să te aud pronunţând cuvintele astea, a zis Hades.

După ce Hecate a dispărut, o tensiune ciudată a umplut încăperea, dar nu avea nimic de-a face cu dorinţa. Era o ciocnire între furie şi teamă, amplificată de ambele părţi. Persefona stătea în picioare la capătul patului. Hades nu era sigur la ce

se uita sau dacă vedea ceva în faţa ochilor.

— Persefona! a strigat-o, iar asta a părut s-o trezească din visare. Vino, întinde-te lângă mine!

Dacă nu se putea bucura de senzaţia de-a fi înăuntrul ei, se mulţumea doar s-o simtă aproape.

Ea nu s-a mişcat, iar el a simţit un fior de groază în piept. O dăduse deja în barră?

— Persefona, te rog!

în cele din urmă, ea s-a mişcat şi patul s-a lăsat sub greutatea ei. A văzut-o cum se trage aproape de el pe patul mare şi, când s-a sprijinit de el şi şi-a pus capul pe pieptul lui, neliniştea i-a dispărut.

— îmi pare rău! a spus el, sărutându-i părul.

Ea n-a răspuns, iar el i-a simţit lacrimile pe piele. S-a gândit s-o roage să se uite la el, ca să-i şteargă lacrimile, dar dacă făcea asta trebuia să lupte şi cu emoţia care-l gâtuia şi nu se simţea capabil să ducă şi lupta asta.

Aşa că n-a mai zis nimic.

Hades a trezit-o pe Persefona cu un sărut.

A gemut şi şi-a apăsat o mână pe spatele ei. Cu cealaltă, i- a căutat sânul, mai întâi peste halat, apoi alunecând pe dedesubt. I-a răsucit sfârcul între degete, bucurându-se s-o audă gemând.

I-a dat drumul o clipă şi i-a desfăcut cordonul halatului. S- a rostogolit peste ea şi şi-a îngropat faţa între sâni, sărutând- o şi tachinându-i apoi sfârcurile cu limba, lingând şi sugând în timp ce ea se zvârcolea sub el şi îşi întindea piciorul peste penisul umflat.

— Futu-i! a gemut el şi şi-a lipit gura de-a ei.

Persefona l-a tras spre ea, iar Hades a profitat de ocazie să-şi proptească picioarele în saltea şi să se frece de ea, piele pe piele. Abia mai putea gândi, atât de bine se simţea.

S-a mutat într-o parte şi şi-a coborât mâna peste abdomenul ei, la îmbinarea coapselor, unde i-a încercuit clitorisul şi şi-a lăsat degetele să alunece peste intrarea umedă,

— Al dracului de udă! a murmurat pe pielea ei, sărutând-o pe gât.

Şi-a retras degetele, acoperindu-i clitorisul cu lichidul cald până s-a întărit sub atingerea lui, apoi s-a urcat din nou peste ea. Avea de gând să o sărute pe tot corpul şi să i-o tragă cu limba, dar ea şi-a înfipt degetele în pielea lui şi l-a oprit.

— Hades! a exclamat.

Ştia din tonul vocii ei că se trezise din ceaţa dorinţei care o cuprinsese.

Nu-mi cere să mă opresc! s-a rugat el, dar i se părea greşit s-o spună cu glas tare.

— Lasă-mă doar să te gust! a gemut el.

Ea s-a ridicat, ceea ce l-a forţat să se sprijine pe genunchi.

— Sângerezi, a spus Persefona.

El s-a uitat la rana bandajată înroşită,

— Probabil sângeram dinainte, a zis el, deşi asta

nu-l ajuta să-şi susţină cauza.

Persefona a strâns din buze şi şi-a închis halatul.

— îmi pare rău, Hades! N-ar trebui... N-am vrut să,..

— Niciodată să nu-mi ceri scuze pentru asta!

S-au uitat unul la altul şi a înţeles că ea se simţea îngrozi tor. Persefona s-a tras la marginea patului.

El a oftat de frustrare şi s-a lăsat să cadă pe spate.

Penisul râdea de el, ridicându-se în aer, A rămas întins § tăcut câteva momente, apoi şi-a înfăşurat degetele în juru erecţiei. Nu-i venea să creadă că urmează să se masturbez cu soţia alături, udă ca naiba,

— Care parte din „fără sex” eşti atât de greu de cap ca s-< înţelegi?

— Scula mea afurisită, Persefona! s-a răstit el. Aia e gre de cap.

S-a lăsat tăcerea după răbufnirea lui. A dat drumul penisu

lui şi şi-a vârât mâinile sub cap. În liniştea aia, i se păre ridicol să se simtă atât de frustrat.

— îmi pare rău! a zis apoi. Doar că... mi-am imaginat c totul altfel asta.

După câteva secunde, Persefona a şoptit:

— Şi eu.

A simţit mişcarea ei şi a văzut-o lângă el, scoţându-şi ha latul.

— Ce pot să fac? l-a întrebat.

— Orice, a răspuns el.

Nerăbdarea i-a trimis un fior până în vârful sculei.

Ea l-a privit cu viclenie.

— Doar să nu-ţi facă rău.

El s-a prefăcut că ia în considerare întrebarea ei, însă ave deja o listă de răspunsuri.

— Urcă-te pe faţa mea, a sugerat el.

Privirea ei a alunecat spre penis şi înapoi la el.

— Nu cred că asta o să-ţi aline… suferinţa,

— Ba din contră. A văzut că ea are dubii, aşa că a explica mai departe: îmi face plăcere să te satisfac. Dacă îţi faci grij că o să mă răneşti, e cea mai bună opţiune. Tu deţii contro Iul. Tu eşti cea care se mişcă. Eu doar o să te ţin.

Şi o să ţi-o trag cu gura, a adăugat în gând.

Şi-a dat seama că ea stă pe gânduri. Pe urmă, s-a ridicat î genunchi şi a întins piciorul peste el, încălecându-l cu căldu

ra ei umedă. El i-a pus mâinile pe coapse, simţindu-se pentru prima dată triumfător.

— Eşti sigur că e-n regulă? l-a întrebat,

îşi lipise palmele de pieptul lui, cu sânii umflaţi între braţe.

— Ce te îngrijorează? a zis el, privind-o în ochi prin lumina slabă din încăpere.

— Că o să-ţi fac rău, a răspuns ea şi a adăugat în grabă: Că o să te sufoc.

— Dacă e să mă sufoc aşa, m-aş îneca bucuros în căldura ta, a răspuns el.

— Hades!

— Sprijină-ţi greutatea în genunchi, draga mea! De restul mă ocup eu. Haide!

Ea s-a supus şi s-a urcat peste corpul lui. El s-a încordat de nerăbdare când ea s-a oprit cu genunchii de o parte şi de alta a feţei lui. îl privea de sus, uitându-se în ochii lui când el i-a aşezat mâinile pe picioare şi a ghidat-o uşor în jos, trecându-şi limba de-a lungul cărnii ei alunecoase. S-a simţit brusc mistuit, copleşit de mirosul ei plăcut şi de cum putea s-o privească dintre picioarele ei. Persefona a scos un icnet zgomotos şi s-a proptit în mâini pe tăblia patului. El şi-a îngropat limba în căldura ei, încântat s-o vadă

mişcându-şi şoldurilor.

— Călăreşte-mă, draga mea! a îndemnat-o. De parcă ai fi pe scula mea.

Abia aştepta să-i arate cât de bine urma să fie pentru ea.

Ea a şovăit la început, dar şi-a găsit repede ritmul şi a început să se mişte. El a prins-o de fund şi a desfacut-o mai mult, cuprinzând-o mai adânc. Când ea a obosit şi s-a oprit, el a schimbat abordarea. A sărutat, a lins şi a supt, masându-i clitorisul până când a început să tremure. Când a simţit că se apropie orgasmul, a accelerat şi el. Muşchii i s-au contractat şi şi-a ridicat şoldurile de pe pat, înfigându-şi călcâiele în saltea şi apăsând-o pe Persefona pe gura sa.

Ea şi-a dat drumul cu un strigăt ascuţit, strângându-i capul între coapse. Doar de atât a avut nevoie Hades ca să elibereze presiunea ce creştea înăuntrul său. Orgasmul l-a spintecat, răsucindu-i fiecare parte a corpului.

Futu-i, a doua zi avea să-l doară, dar nu-i păsa pentru că mintea i se liniştise, în sfârşit, când şi-a revenit din euforie.

CAPITOLUL XX
Dionysos

CUVINTELE LUI HADES STÂRNISERĂ ÎN DIONYSOS nevoia primară de-a o proteja pe Ariadna.

Din nefericire, nevoia asta primară era strâns legata ue nebunia lui, şi a avut nevoie de toată puterea să-şi înfrâneze fiorii care-i zguduiau spatele, să-şi înăbuşe furia şi să rămână nemişcat în loc să plece după Zeul Morţilor şi să-l sfâşie în bucăţi.

N-ai câştiga niciodată, şi-a spus. Chiar şi cu forţa dată de frenezie, tot nu se putea măsura cu unul dintre cei mai puternici trei Olimpieni.

— Pe zei, e absolut oribil! a spus Ariadna.

A mai inspirat de câteva ori ca să-şi domolească bătăile inimii, apoi s-a uitat la ea,

— Nu e cel mai oribil, dacă-ţi vine să crezi, a zis Dionysos. Dar Tezeu este, cu siguranţă.

— Ce vrei să spui?

— Spun că nu se înşală în privinţa lui Tezeu, a explicat Dionysos. Dacă Fedra nu se întoarce la el, o să vină după ea. Şi după tine.

— Dar am ştiut asta de la bun început. Vrei să spui că regreţi?

— O să regret doar dacă păţeşte cineva ceva,

A observat că ei nu îi plăcuse răspunsul după felul în care a strâns din buze.

— Du-mă la ea! a zis ea şi s-a oprit. Te rog!

El şi-a coborât ochii asupra hainelor ei însângerate.
— Poate vrei să faci un duş mai înainte.

Ea s-a privit de parcă uitase că abia ieşise din labirint.

— Dar n-am haine.

— îţi găsesc eu ceva.

S-a gândit să coboare la parter, dar ea şovăia.

— Copilul, a spus ea. E sănătos?

— Da.

— Şi... cu cine seamănă?

— Adică, cu altcineva în afară de un extraterestru?

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să ştiu că e mai bine să nu întreb.

S-a întors şi a luat-o spre uşă.

— Cred că are nasul tău! a strigat Dionysos din urma ei. Ariadna s-a oprit şi, când s-a întors să-l privească, el a adăugat: Şi ochii tăi.

— N-ai de unde să ştii, a spus ea. E doar un copil.

— Aş recunoaşte ochii ăia oriunde.

Ea a strâns din buze, de parcă încerca să nu zâmbească, şi a ieşit din camera lui.

Când a rămas singur, a scos un oftat de frustrare.

Pe zei!

Ce dracu’ era în capul lui?

N-ar fi trebuit să apuce pe drumul ăsta cu ea. Nu ştia cum ajunsese atât de departe sau cum se implicase în lupta asta dintre Olimpieni şi semizei, dar iată, moşea copii şi răpea soţiile altora. Ar fi putut la fel de bine să-şi deseneze o ţintă pe spate, pentru că tocmai invitase un sociopat pe teritoriul său.

Şi totul din cauza Ariadnei.

Ale dracului sentimente! şi-a zis şi a ieşit din cameră către subsol.

Când a coborât din lift, a găsit menadele împrăştiate în tot livingul. Unele croşetau, altele curăţau arme şi altele citeau. Câteva erau adunate în faţa mai multor ecrane şi urmăreau ultimul episod din Titans After Dark,.. sau cum se chema.

Când a traversat camera, l-a zărit pe Okeanos pe

ecran. Avea o expresie îngrozită şi se uita la Gaia, care se văicărea lângă el. Se uitau cum ardea lumea, aprinsă de fulgerul lui Zeus după moartea lui Typhon, care, în episodul anterior, asediase Muntele Olimp,

Nu că pe Dionysos l-ar fi interesat prea mult. Pur şi simplu îl tulbura. Simţea că urmează să vadă aceeaşi scenă în jurul lui în lumea muritorilor,

Dionysos a străbătut unul dintre holurile întunecoase ce se răsfirau dinspre sala principală ca s-o găsească pe Naia. Cel mai probabil, ea avea haine potrivite pentru Ariadna.

Uşa camerei sale era întredeschisă, dar el tot a bătut, fiindcă nu voia să deranjeze. Ea a răspuns repede, cu o carte în mână.

— Eşti bine? l-a întrebat, cu o privire amuzată.

Era clar că Lilaia îi povestise întâmplarea din sala de naşteri, El a mijit ochii.

— Cât ai aflat? a întrebat-o.

— O, totul! a răspuns ea.

— Şi câte menade ştiu?

— O, toate!

Dionysos a oftat, masându-şi ceafa.

— Grozav!

— Dacă te ajută, mă aşteptam să leşini,

— Nu m-ajută, a comentat el sec.

Ea a pufnit pe nas.

— Am venit să văd dacă ai nişte haine pe care aş putea să le împrumut.

— Nu purtâm aceeaşi mărime, Dionysos.

— Pentru Ariadna. A ieşit din labirint.

Amuzamentul Naiei s-a estompat.

— E bine?

— Aşa cred. Ţipă la mine de parcă ar fi bine.

Naia s-a încruntat.

— Dar ai întrebat-o dacă e bine?

— Nu, a recunoscut el. Nu prea am avut când.

A hotărât să nu-i spună că şi Hades ţipase la ei.

Naia a strâns din buze, dar n-a spus nimic. A dispărut în camera ei şi s-a întors cu un morman de haine.

— Nu e în regulă, Dionysos.

— Atunci, cred c-o să-i spună surorii ei.

Naia i-a aruncat o privire dură.

— Ţii la ea?

— Mai e nevoie să întrebi?

— Atunci, asigură-te că e bine! l-a sfătuit ea şi i-a împins hainele în piept,

— Bine, o să întreb. Dar ştii ce-o să spună? Du-mă la sora mea!

— Ideea, Dionysos, este că ţi-a păsat destul cât să întrebi.

încă se mai gândea la cuvintele Naiei în timp ce mergea pe holul către camera Ariadnei. A ciocănit la uşă, dar nu i-a răspuns nimeni. A apăsat pe clanţă şi uşa s-a deschis, dar a ezitat să intre. Era o încălcare a intimităţii? Trebuia să ştie că vine doar să-i aducă hainele, nu?

Neliniştea pe care i-o stârnea în suflet era de-a dreptul absurdă, şi totuşi nu voia să-i mai ofere un motiv să se supere pe el.

A întredeschis uşa.

— Ari! a strigat prin încăpere.

Nici de data asta nu i-a răspuns nimeni, şi asta însemna, probabil, că era încă la duş, aşa că putea să intre.

S-a strecurat înăuntru.

Camera era sărăcăcioasă, doar cu un pat mic şi un birou. Nu încercase să-şi facă aici un cămin, deşi nici nu se mira prea tare. Ea nu venise aici de bunăvoie şi îşi petrecuse primele zile încercând să evadeze. Acum rămânea doar pentru că era în pericol – pentru că o dorea Tezeu, deşi nu părea atât de speriată pe cât ar fi trebuit să fie. Era dispusă să-şi rişte viaţa pentru alţii, chiar dacă ei nu voiau să fie salvaţi.

Sora ei era cel mai elocvent exemplu. Nu ştia dacă urma să-i spună vreodată adevărul despre salvarea Fedrei, şi anume că implorase să rămână.

„O să fie mai rău pentru toată lumea dacă plec”, spusese ea atunci.

„O să te protejăm”, zisese Dionysos, dar ştia ce o convinsese să plece cu ei: promisiunea că o va revedea pe Ariadna.

Era o dovadă a iubirii pe care şi-o purtau una alteia, însă Dionysos ştia că teama Fedrei faţă de Tezeu era mai putemi- că. Avea să se întoarcă la soţul ei. Singura întrebare era ce distrugeri urma să provoace Tezeu înainte ca ea să plece.

Şi oare întoarcerea ei ar opri haosul pe care îl dezlănţuise?

S-a apropiat de patul Ariadnei cu gândul de a-i lăsa hainele acolo, însă a observat o fotografie prinsă de perete. Era boţită şi pătată, însă zâmbetele luminoase ale tinerelor Ariadna şi Fedra nu se estompaseră. Asta l-a făcut să se întrebe cum ajunseseră în acest punct, dar bănuia că poate să ghicească adevărul. Era vorba de un prădător numit Tezeu.

Şi-a coborât ochii spre pat şi a lăsat hainele jos, când a observat ceva ce ieşea pe sub el. S-a aplecat şi a ridicat un jurnal cu coperte de piele.

— Ce faci?

Dionysos s-a întors şi a văzut-o pe Ariadna în pragul uşii de la baie. Stătea înfăşurată într-un prosop alb, cu părul brunet lipit de cap. Ştia că-l întrebase ceva, dar nu mai reuşea să gândească, văzând cum i se prelingea apa pe corp. Asta l-a dus cu gândul mai departe, la faptul că era goală pe sub prosop şi cum o simţise lângă el şi în jurul lui în peştera aia.

Futu-i! Se excitase şi ea nici măcar nu era goală.

Ochii Ariadnei au căzut pe jurnalul din mâna lui. La început, a părut îngrozită, pe urmă s-a enervat.

Spune ceva, idiotule! şi-a zis el, însă nu-şi putea dezlipi limba de cerul gurii.

Ea a venit la el şi i-a smuls jurnalul, scăpând totodată şi prosopul.

Deodată, a rămas goală, iar Dionysos a rămas la fel de mut, A reuşit în schimb să-i ia prosopul, însă Ariadna s-a mişcat în acelaşi timp. S-au lovit cap în cap şi, cu toate că Dionysos abia a simţit ceva, impactul a doborât-o pe Ariadna la podea. Nu-l ajuta nici că aterizase în cea mai erotică poziţie din lume – pe spate, cu picioarele desfăcute.

Să-mi trag una! şi-a spus.

Ea s-a sprijinit în coate şi s-a frecat la cap,

— Pe zei, te urăsc! a scâncit.

Cuvintele ei l-au zdruncinat, facându-l să-şi dea seama că încă ţinea prosopul în mână.

I l-a întins şi i-a oferit mâna, ajutând-o să se ridice. I-a întins şi jurnalul pe care-l scăpase. Ea l-a luat şi l-a strâns la piept împreună cu prosopul.

— Nu l-am citit, a zis el repede. L-am văzut pe jos şi l-am ridicat.

Deşi acum trebuia să admită că era curios să afle ce e înăuntru.

— Eu... ăăă..., a adăugat, înghiţind în sec. Ţi-am adus nişte haine. De la Naia.

Pe zei, ce jenant era!

— Mulţumesc! a spus ea.

Acum se uitau lung unul la altul. El a ridicat mâna, invo- cându-şi magia ca să-i vindece roşeaţa ce-i înflorea pe frunte. Ochii ei s-au închis uşor la atingerea sa şi degetele lui au zăbovit, trecându-i peste pomete şi în jos pe colţul gurii.

Ar fi vrut s-o sărute acolo, dar şi-a lăsat mâna în jos.

Ea a deschis ochii.

— Eşti bine? a întrebat-o.

Spera ca ea să înţeleagă că nu întreba doar de lovitura de la cap.

— O să fiu. După ce o văd pe sora mea.

Era răspunsul la care se aşteptase, dar o înţelegea.

— Te las să te îmbraci, a adăugat zeul.

După ce a ieşit din cameră, şi-a trecut mâinile peste codiţe şi şi le-a adunat pe ceafa.

— Eşti un idiot nenorocit! a bombănit în barbă, apoi s-a plimbat prin faţa uşii până când Ariadna a ieşit după câteva minute. Eşti gata? a întrebat-o.

Cunoştea răspunsul, dar tot simţea că trebuie să întrebe înainte să se teleporteze.

Ea a dat din cap şi a inspirat adânc. Părea emoţionată, şi el se întreba de ce. Din câte îşi dădea seama, ea şi Fedra aveau o relaţie frumoasă, deşi era posibil ca Tezeu să fi otrăvit legătura dintre ele.

— Sunt gata, i-a răspuns.

I-a oferit mâna. Nu era nevoie s-o atingă ca să se teleporteze, dar s-a gândit că ar fi alinat-o. Ea n-a ezitat şi, cu degetele lui înfăşurate peste ale ei, au dispărut, facându-şi apoi apariţia în livingul din casa lui.

Când au ajuns, ea i-a dat drumul imediat la mână,

— Unde e?

— în camera ta, a răspuns el şi apoi s-a corectat: Mă rog, nu tocmai camera ta. Camera de oaspeţi.

Nu-i văzuse niciodată ochii atât de luminoşi, nici pe ea atât de emoţionată, iar asta îl întrista. Era prima dată când îşi dădea seama cât o afecta tot ce se întâmplase.

Ea a pornit spre uşă, dar s-a oprit.

— Mulţumesc, Dionysos! Nici nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine.

El spera să însemne lumea întreagă, pentru că exact ăsta urma să fie preţul.

N-a mai aşteptat reacţia lui. S-a întors şi a alergat spre uşă, apoi a bătut încet.

A urmat o pauză, iar uşa s-a deschis, la început doar puţin, pe urmă mai larg, şi Fedra a apărut, palidă ca o stafie, învăluită în lumina aurie din cameră.

— Ariadna! a şoptit.

Ariadna a dat din cap, cu buzele tremurând, dar Fedra a fost cea care a izbucnit prima în plâns, cuprinzând-o cu braţele pe după gât şi suspinând.

Dionysos le-a lăsat singure. I se părea inoportun să mai rămână.

A luat-o pe hol spre camera lui şi a făcut un duş. După ce a terminat, s-a urcat în pat. O vreme, a rămas întins pe spate şi s-a uitat în tavan. Avea mintea plină de cuvinte şi emoţii. Nici măcar nu putea începe să proceseze tot ce se petrecuse în ultimele 24 de ore. Spera doar ca, atunci când venea Tezeu, să fie destul de puternic să-şi

protejeze oamenii.

Era târziu când Dionysos s-a trezit şi a văzut-o pe Ariadna în cameră. Nu-şi amintea să fi aţipit şi nu era sigur de când dormea. S-a proptit în cot.

— Ari? a întrebat, simţindu-se ameţit şi uşor dezorientat.

Vorbea şi căsca în acelaşi timp.

— E totul în regulă?

— Da, a şoptit ea. N-am vrut să te trezesc.

O fi fost el pe jumătate adormit, dar tot i se părea ciudat.

— Şi ce anume aveai de gând să faci?

Se uita la el din capătul opus al patului, care s-a lăsat apoi sub greutatea ei. Dionysos o privea înmărmurit cum se ţâra spre el.

Deodată, s-a trezit de-a binelea.

— Ari, a zis el.

— Dionysos, a răspuns ea, şoptind îmbietor.

— Ce faci? a întrebat-o când ea l-a întins pe spate cu mâna pe piept,

— Ce ţi se pare că fac? a ripostat ea, urcându-se peste scula lui pe jumătate erectă.

Probabil e un nenorocit de vis, s-a gândit el.

Şi-a coborât mâinile pe coapsele ei.

— Cred că ar trebui să-mi explici, a spus el. În detaliu.

Ochii ei sclipeau în întuneric şi îşi rotea şoldurile lent peste el, de parcă ar fi testat senzaţia.

El a oftat zgomotos.

— Voiam să-ţi mulţumesc din nou, a spus ea. Pentru că mi-ai salvat sora.

El a ridicat din sprâncene.

— Făcând sex cu mine? a întrebat-o.

— Spui cumva că nu vrei? a zis ea, lăsându-şi mâinile pe pieptul lui şi frecându-se şi mai tare de el.

Futu-i, îi îngreuna enorm situaţia! Nu că n-ar fi

dorit-o. Dar nu-şi dorea şi sentimentele care ar fi venit inevitabil odată cu actul în sine.

Şi-a apăsat degetele pe coapsele ei.

— Spun că nu vreau să mi-o tragi doar pentru că te simţi obligată,

— Dar nu mă simt obligată.

Apoi s-a aplecat şi l-a sărutat pe piept.

— Ari!

Dar, când şi-a auzit numele, ea şi-a trecut limba peste sfârcul lui, apoi l-a cuprins cu dinţii, iar el a hotărât că nu-i pasă de ce venise în patul lui, câtă vreme era acolo şi-l atingea.

Ea l-a sărutat în jos pe abdomen, trăgând păturile la o parte până când gura i s-a oprit deasupra sculei.

Se întâmplă cu adevărat, şi-a zis el şi s-a uitat în ochii ei.

— Nu trebuie s-o faci, i-a zis, deşi spera că exact asta urma să facă.

Ea n-a mai spus nimic, doar l-a luat în mână şi l-a lins de la bază până la vârf. Dionysos credea c-avea să moară, dar nu putea, pentru că nu voia să rateze chestia asta, chiar nu voia.

Se şi bucura că ea nu putea să-i audă gândurile, pentru că ar fî fost stânjenitor.

— Da, Ari, futu-i! a şuierat când gura ei caldă şi udă s-a închis în jurul penisului, iar limba a început să i se învârtă în cercuri ameţitoare.

A întins mâna spre părul ei şi l-a dat la o parte ca s-o vadă mai bine, să vadă cum îşi urca şi cobora capul şi cum îl mângâia cu gura. Când i-a dat drumul, s-a auzit un pocnet zgomotos şi un geamăt delicios.

Pe urmă, s-a uitat în ochii lui şi a zâmbit, lingând picătura de lichid care se adunase în vârf. El nu ştia ce-l excita mai tare, senzaţia gurii ei sau faptul că se distra făcând asta.

— Mă tachinezi, la naiba! a zis el, trăgând aer printre dinţi când ea şi-a trecut limba peste venele

pulsând de pe sculă până spre testicule, acoperindu-le cu limba.

Când a început să se mişte înapoi spre sculă, el s-a ridicat, iar ea l-a urmat. Gurile li s-au ciocnit şi Dionysos a prins-o de fund, trăgând-o spre el până când s-a sprijinit în genunchi de o parte şi de alta a lui, prinzându-i scula între coapse. Mâinile lui i-au alunecat pe sub tricou, mângâindu-i marginile sânilor. îi strângea şi-i tachina. în tot acest timp, ea se mişca deasupra lui.

Simţea că se înfierbântase atât de tare, încât era gata să explodeze.

S-au desprins unul de altul destul cât Ariadna să-şi scoată tricoul peste cap, iar Dionysos şi-a îngropat faţa între sânii ei

şi i-a cuprins pe rând cu gura, gustându-i pielea dulce. Ii plăcea cum se arcuia spre el şi cum îl trăgea de păr.

— Te vreau înăuntrul meu, i-a spus ea, sărutându-1.

El nu i-a răspuns, pentru că nu era în stare. Mintea i se golise şi se încărcase doar cu senzaţii şi dorinţe.

Iar el voia să fie înăuntrul ei.

Ea s-a îndepărtat, scoţându-şi pantalonii şi ridicându-se apoi ca să se aşeze călare. El a tras-o mai aproape şi şi-a trecut vârful sculei prin căldura ei umedă, înfigându-se mai adânc când a găsit locul potrivit. Apoi Ariadna s-a lăsat în jos şi şi-a încolăcit picioarele în jurul lui. Erau perfect alini- aţi, inclusiv la nivelul ochilor. Era ceva intim, dar într-un mod diferit, nu doar senzaţia de-a fi înăuntrul ei.

— Eşti al dracului de inimoasă!

Un zâmbet discret i-a arcuit buzele şi s-a aplecat în faţă, mişcându-şi buzele peste ale lui şi tachinându-1:

— Şi când te gândeşti că nu mă voiai!

— întotdeauna te vreau. Chiar şi când tu nu mă vrei.

Apoi a sărutat-o apăsat, iar Ariadna s-a lipit de el, strân- gându-l şi mai tare. Era atât de adânc în ea, încât testiculele i se lipiseră de fundul ei şi i-a simţit clitorisul frecându-se de părul de pe partea inferioară a abdomenului.

îl folosea pentru propria ei plăcere, iar el era tot mai excitat în interiorul ei. Latura primară din el nu se putea abţine să nu se mişte, dornică să se înfigă în ea,

în cele din urmă, s-a întins pe spate, apoi a tras-o după el şi s-a rostogolit. Nu credea c-ar fi putut fi mai frumoasă de atât, dar se uita la el cu ochii întredeschişi şi părul i se revăr-

sase în jurul capului. Işi atingea şi-şi strângea sânii plini şi umflaţi în timp ce el se împingea în ea,

Dionysos a simţit că ia foc când a văzut cum se zvârcoleşte sub el şi a înţeles că e aproape când ea şi-a strecurat mâna între ei şi şi-a masat clitorisul. în scurt timp, şi-a înfipt călcâiele în saltea şi şi-a săltat şoldurile, iar el a simţit că tot corpul i se încordase în jurul lui.

Atunci a început să pompeze mai repede, mişcându-se înăuntrul ei, iar ea l-a strâns cu putere. Orgasmul l-a lovit în plin, cutremurându-l atât de violent, încât i-au amorţit mâinile şi picioarele.

Ameţit, s-a lăsat uşor peste ea şi, cu toate că abia mai reuşea să respire, a sărutat-o adânc.

De data asta nu era ca ultima dată, când nu ştia cum să se poarte cu ea după sex. Pe atunci, crezuse că ea n-ar mai dori nimic de la el după ce terminaseră, dar acum n-a mai stat pe gânduri, A făcut ce a simţit să facă şi s-a bucurat când l-a sărutat şi ea,

— Eşti bine? a întrebat-o.

— Da, a şoptit ea. Mulţumesc!

El s-a încruntat. Nu ştia pentru ce-i mulţumea, dar dacă era vorba de sex ar fi preferat să n-o facă. S-a întors pe spate şi s-a ridicat,

— Dacă vrei să te speli, poţi să foloseşti baia mea.

— Mulţumesc! a repetat ea.

Cuvântul ăsta îl făcea să scrâşnească din dinţi. Nu era sigur de ce-l enerva atât de tare, dar de fiecare când i-l spunea i se părea că sunt doi străini.

Ea s-a ridicat din pat şi a intrat în baie. Lumina l-a orbit o secundă înainte ca ea să închidă uşa. Cât s-a spălat ea, el i-a adunat hainele, bănuind că avea să dorească să se îmbrace şi să plece repede. Când s-a întors însă, Ariadna s-a oprit la marginea patului.

— Pot să rămân? Doar.,, puţin,

întrebarea ei i-a stârnit fiori, deşi i se părea ciudat să fie atât de îndrăzneaţă în timpul sexului şi atât de timidă după.

— Desigur!

A tras păturile peste ea, iar Ariadna s-a apropiat de el. A lipit-o de el, cu un braţ sub capul ei şi cu celălalt în jurul taliei. Trupurile lor calde se împleteau unul cu altul. Era o tortură pentru scula lui, care se întărise deja lângă fundul ei, dar a refuzat să cedeze dorinţei până nu era pregătită.

Au rămas tăcuţi şi în scurt timp, ochii lui Dionysos au început să se închidă, dar trebuia s-o întrebe ceva înainte să adoarmă,

— L-ai văzut pe Tezeu? În labirint?

Ei i-a luat o clipă să răspundă, dar, când a facut-o, el şi-a dat seama că vorbea printre lacrimi,

— Nu, nu l-am văzut, a zis ea. Doar ororile de care e capabil.

CAPITOLUL XXI
Hades

HADES ERA PREOCUPAT ACUM DE MOLICIUNEA PATUlui de sub el, de mângâierea răcoroasă a cearşafurilor pe pielea lui şi de căldura emanată de Persefona la pieptul său.

îi număra respiraţiile şi oftaturile, precum şi fiecare miş

care.

Labirintul fusese prima dată după multe vreme când îi lipsise orice lux, şi se întreba dacă faptul că fusese prizonier în adâncurile sale întunecare nu era cumva modul Ursitoarelor de a-i spune că devenise prea îndrăzneţ – că merita să se teamă de sfârşitul binecuvântărilor lui.

Numai că nu încetase niciodată să se teamă pentru Persefona.

Chiar şi acum, când stăteau în camera tăcută, învăluiţi în pace şi solitudine, ştia că dincolo de ziduri clocotea furtuna. O simţea pe sub piele. Sufletele ale căror fire îi pângăreau trupul erau nelinişti te.

Era o prevestire îngrozitoare, dar ştia de unde vine – din magia unui zeu bătrân şi furios.

Tatăl său, Cronos.

Din momentul în care Tezeu îl anunţase că Zeul Timpului fusese eliberat din Tartar, pe Hades îl cuprinsese o senzaţie inimaginabilă de groază, iar acum, că era acasă, senzaţia se amplificase.

Ştia că tatăl lui vine după el. La fel cum venea şi după Zeus şi Poseidon.

Dar, mai înainte, avea să se ducă la mama lor.

Hades s-a ridicat din pat şi s-a îmbrăcat. Cu o ultimă privire spre Persefona adormită, şi-a invocat magia şi a dispărut.

S-a manifestat la Capătul Lumii. Era un templu circular, în aer liber, din coloane de marmură albă. Era atât de înalt, încât ajungea până la norii care se învolburau ca nişte valuri albastre şi argintii în noapte. De aici puteai să vezi Divinii, pe Atlas căznindu-se sub povara Pământului ori pe Nyx aruncându-şi vălul peste lume, împletit cu îmbrăţişarea întunecată a lui Erebus.

Era templul direcţiei divine, unde Rhea stătea şi privea departe, către răsărit.

Din locul unde stătea Hades, ea părea o umbră, iar conturul trupului ei era luminat de stele. Dar, când i s-au obişnuit ochii, a văzut că poartă veşminte în culoarea apusului, cu nuanţe portocalii şi roşiatice. Părul lung şi negru îi cădea în cascadă pe spate ca franjurile nopţii. Coroana îi sclipea pe cap precum soarele la răsărit. De o parte şi de alta se odihneau cei doi lei credincioşi.

Ar fi fost o scenă sfâşietoare dacă leii n-ar fî fost morţi şi un râu de sânge nu s-ar fî scurs dinspre ei şi Rhea până la picioarele lui, pe podeaua de mozaic.

Ajunsese prea târziu.

Când s-a apropiat, i-a auzit respiraţiile întretăiate. Inima îi bătea în tandem cu a ei şi se rupea câte puţin la fiecare pas. A ocolit-o şi a văzut suliţa mare care-i străpungea pieptul. Ea şi-a întors capul şi s-a uitat la el, iar Hades a recunoscut umbra din ochii ei.

Era moartea,

— Ai venit să mă iei, fiule?

— Se pare că trebuie, a răspuns el.

Hades a îngenuncheat lângă mama sa,

— Când a venit?

Nu voia să pronunţe numele lui Cronos de teamă ca tatăl lui să nu-l audă.

— Nu ştiu, a răspuns ea. Timpul trece altfel când el e aproape.

Şi-a întors apoi capul şi s-a uitat către răsărit,

— Am ştiut când a pătruns din nou în lume, a şoptit ea. Am simţit-o în adâncul inimii.

— De ce nu te-ai ascuns?

Ea a zâmbit uşor. Zâmbea la fel ca el.

— Poate că.,, asta merit, a răspuns ea,

— Pentru ce?

— Pentru că nu te-am protejat. Pentru că am salvat singurul copil care urma să devină doar un rege nemilos şi rău.

El voia să spună ceva, să-i aline vinovăţia, dar trebuia să admită că şi el se întrebase deseori de ce alesese să-l salveze pe Zeus când ar fi putut să-l păcălească pe Cronos de la bun început.

— Am venit să privesc zorile, a continuat ea. Crezi că Eos îşi va deschide porţile de aur pentru mine?

— Dacă nu le deschide, o să le dobor eu pentru tine, a spus el, urmărindu-i privirea spre porţile în spatele cărora era captiv soarele dimineţii, ale cărui raze sângerii se întindeau dincolo de înălţimea lor, scurgându-se în noapte. Ţi-e teamă? a întrebat Hades pe măsură ce lumina devenea tot mai aurie cu fiecare clipă,

— Da, a răspuns ea, iar el a luat-o de mână, O să-mi amintesc de tine?

— Cu timpul.

Ea şi-a întors privirea pământeană spre el.

— Juri?

— Jur!

Ea a scos un sunet slab, ca un oftat satisfăcut, iar lumina aurie i-a încălzit faţa, în aceeaşi clipă, Eos a deschis porţile mari şi a apărut în veşmintele de culoarea şofranului, încununată de razele orbitoare ale răsăritului.

în lumina strălucitoare, Hades a ţinut mâna mamei

lui până când a simţit-o rece.

Mai târziu, după ce o adusese pe Rhea în Lumea de Jos, Hades stătea în balconul din faţa palatului, ignorând durerea care-l înţepa în coaste. Radia ca un val de căldură în tot abdomenul. Ştia că nu e un semn bun şi că în curând trebuie să-i spună lui Hecate, dar deocamdată se uita la ţinutul său cum se lumina sub soarele difuz.

în mod normal, s-ar fi uitat cum se trezea lumea lui, dar se părea că nu dormise deloc – nici sufletele care lucrau oţelul în Asfodel, nici Cerber, care patrula la hotarele Lumii de Jos.

Ştia că sunt neliniştite, pentru că se temeau.

Tezeu adusese bătălia asupra lor într-o viaţă în care n-ar fi trebuit să cunoască decât pacea. Hades era furios că oamenii lui suferiseră şi se simţea vinovat că nu fusese aici ca să împiedice haosul dezlănţuit de Tezeu.

Nimic din toate asta nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost aici, şi-a spus cu amărăciune, dar cuvintele i se păreau nepotrivite. Mai ales pentru că minimalizau prin ce trecuse Persefona ca să protejeze ţinutul. Ultimul lucru pe care şi-l dorea pentru Persefona era să creadă că ea nu făcuse suficient – că nu fusese suficient.

— Ce faci aici?

Hades s-a crispat, îndreptându-şi spatele când a auzit vocea Persefonei. S-a întors şi a văzut-o stând în pragul uşilor de la balcon. Era frumoasă şi încă ameţită de somn, luminată de strălucirea dimineţii din Lumea de Jos şi purtând doar halatul negru de mătase.

Se simţea ca un prost că nu se întorsese lângă ea.

— Doar... observam, a răspuns el.

Ea a pălit şi şi-a întors privirea de la el către orizontul întunecat, unde munţii Tartar sclipeau ca sticla neagră.

— Acela e lapetus, a spus ea, deşi el ştia deja.

A inspirat adânc şi s-a cutremurat violent, ceea ce l-a făcut pe Hades să se simtă împovărat de furie şi vinovăţie. îşi dorea să fi fost acolo ca s-o protejeze de oroarea asta.

Ea a păşit peste prag şi s-a oprit lângă el, cu ochii la muntele acela monstruos.

— Am încercat să-l opresc doar cu magia mea, dar nu a fost îndeajuns de puternică precum a ta.

— Persefona, nu există nicio diferenţă între magia mea şi a ta.

De cum a pronunţat cuvintele, şi-a dat seama cât de frustrat părea. Nu intenţionase s-o mustre. Trebuia să fie copleşitor, când abia se obişnuise cu propria putere şi avea deodată acces la puterea lui, dar una nu era mai presus de cealaltă.

A încercat din nou, cu mai multă blândeţe:

— Unele lucruri merg, altele nu. E foarte simplu.

Ea s-a uitat la el şi din nou către Tartar, bătând nelinişţită cu degetele în balustrada de piatră.

— M-am gândit că poate îl poţi schimba.,, aşa cum a fost înainte, a spus ea, de parcă ar fi sugerat o nouă anexă la castel sau un răzor nou în grădină.

— De ce să-l schimb? a întrebat-o.

Ideea asta nu-i trecuse vreodată prin cap,

— Din cauza a ceea ce reprezintă, a explicat ea.

El s-a încruntat, lăsându-şi sprâncenele în jos.

— Şi ce crezi că reprezintă?

— Teroarea, a răspuns ea.

— Asta pentru că şi-a fost teamă că n-o să-l poţi opri?

Ea şi-a încleştat maxilarul, dar n-a răspuns.

El s-a mişcat în spatele ei, strângând din dinţi din cauza durerii care-i cobora pe picior şi prinzând-o între braţele lui şi balustradă. Părea crispată, şi el a încercat, deşi în zadar, s- o facă să se relaxeze.

— Tu n-ai văzut cum se uită sufletele la munţi, a

zis ea, strângându-şi pumnii sub mâinile lui. De parcă n-ai încredere c-o să reziste.

— Nu e ceva neobişnuit să te temi că ceva o să se întâmple din nou, Persefona, Nu de magia ta se îndoiesc ele.

A simţit-o cum se cutremură când a tras aer în piept.

— înseamnă că munţii o să reziste?

— Da, a şoptit el, atingându-i urechea cu buzele. Dar, dacă e prea mult pentru tine, o să-i schimb.

Ea a rămas tăcută şi, o clipă mai târziu, s-a întors în braţele lui, lăsându-şi capul pe spate ca să-l privească. Ochii lui au coborât la gura ei. Era nespus de frumoasă şi de abătută, şi tot ce voia era s-o liniştească. S-a aplecat în faţă şi şi-a plimbat buzele peste ale ei. Cu toate că sărutul era delicat, se strângeau tot mai tare în braţe.

— îmi pare rău! a spus el când s-a dat înapoi, mângâindu- i obrazul cu degetul mare. N-am vrut să te trezeşti singură.

Ea îl privea, căutând ceva în expresia lui, iar el şi-a făcut dintr-odată griji, crezând că nu găsea ceea ce caută.

— Ştiu că ai părăsit Lumea de Jos, i-a spus ea. Unde ai fost?

El a încercat să nu pară surprins, deşi putea spune cu certitudine că nu se aşteptase să-l întrebe sau să ştie că plecase. Cu toate că probabil ştia, nu părea supărată, doar curioasă şi preocupată.

El şi-a lăsat ochii în jos şi i-a luat mâinile, cu care se agăţase de hainele lui.

— Am fost să-mi iau adio de la mama.

Persefona s-a încruntat,

— Cum adică, adio?

îşi dădea seama din felul în care întrebase că ştia ce voise să spună, aşa că nu i-a răspuns.

— O, Hades! a zis ea şi i-a cuprins faţa în palme,

apoi l-a luat cu braţele pe după gât şi l-a tras spre corpul său. îmi pare foarte rău! a şoptit lipită de gâtul lui.

El a prins-o în braţe şi a înghiţit în sec, încercând să scape de nodul din gât şi luptând cu valurile de emoţie care îi invadau pieptul. Ironia că jelea după mama sa nu-i scăpase din
vedere. Intr-adevăr, era un fel de dreptate divină, dat fiind că se purtase cu atâtea răceală cu Persefona după moartea Le- xei.

„Nu văd de ce contează moartea ei”, îi spusese. „Tu vii în Lumea de Jos în fiecare zi. Ai fi văzut-o din nou pe Lexa!”

„Pentru că nu e la fel!” spusese ea, şi pe atunci nu o înţelesese, însă acum înţelegea.

Nu conta că poate s-o vadă aici – în altă viaţă. Era simplu fapt că murise acolo. Că fusese singură când Cronos venise după ea, Că-i omorâse leii nepreţuiţi înainte de a-i înfige suliţa în piept. Că ea nu-şi dorise decât să mai vadă soarele răsărind pentru ultima oară. Că nu avea să uite niciodată cum se uitase la chipul ei când coborâse vălul morţii şi văzuse o singură lacrimă pe obrazul ei.

Nu era acelaşi lucru, pentru că nimic nu avea să-l împiedice să-şi amintească tot ce se întâmplase înainte de existenţa ei pe tărâmul său.

— A ucis-o, a adăugat Hades.

Persefona s-a dat îndărăt.

— Cine?

— Cronos, a răspuns el şi şi-a întors capul, uitându-se către Tartar.

Persefona se temuse că munţii ei nu aveau să-l oprească pe lapetus, dar uitase că munţii lui nu-l opriseră pe tatăl lui.

— Cred că eu urmez.

— Nu spune asta! a zis ea.

Nu voia s-o sperie. Dar ăsta era adevărul.

— Cum îl oprim? l-a întrebat apoi.

— Nu ştiu.

Se tot gândise la asta de când Tezeu îl stârnise în labirint cu vestea eliberării tatălui său. Reuşiseră mai înainte pentru că Olimpienii se uniseră împotriva Titanilor şi pentru că Zeus avea fulgerul, Poseidon – tridentul şi Hades – Coiful întunericului.

Acum, Olimpienii erau dezbinaţi. Unii nici măcar n-aveau magie, iar Coiful întunericului era la Tezeu.

Oricum, Cronos nu s-ar mai fi lăsat păcălit de tacticile lor. Trebuiau să se gândească la ceva diferit, şi încă repede, dar ştia şi că nu putea să-l înfrunte pe tatăl său cu rana asta. Dacă era să fie sincer, îl durea mai rău decât în ziua precedentă şi ştia că urmează să ajungă în punctul în care n-o mai putea ignora. Ii afecta capacitatea de-a face planuri.

Persefona s-a răsucit pe călcâie.

— Persefona? a strigat-o.

Dar ea nu s-a oprit.

— Persefona, unde te duci? a întrebat el, prinzând-o din urmă pe hol.

Dar ea a mers mai departe cu paşi iuţi.

— Să mă pregătesc.

— Pentru ce?

— Dacă vrem să-l învingem pe Cronos, avem nevoie de Lâna de Aur.

— Şi ai un plan ca s-o luăm? a întrebat-o, deşi era de acord cu ea.

Trebuia să fie în formă maximă dacă îşi înfrunta tatăl în luptă.

— Ţi-am spus deja ce plan am.

El s-a oprit o clipă în capul scărilor, iar ea coborât mai departe, de parcă plutea.

Mi-ai spus deja?

I-a luat o secundă să-şi amintească discuţia de ieri. Pe zei, ura cât de mult îl afecta rana asta! A închis ochii un moment, apoi şi-a amintit – Zeus oferise scutul său în schimbul ei.

S-a teleportat la baza scărilor exact când a ajuns şi ea.

— Dă-te din calea mea, Hades! a spus ea şi a încercat să-l ocolească, dar el a prins-o de mijloc. N-avem timp de asta!

— Nu te oferi la schimb pentru Lâna de Aur! s-a răstit Hades.

— N-am de gând să mă ofer la schimb, a replicat ea, pri- vindu-l încruntată. O să mă târguiesc.

— Nu cu viaţa ta, la naiba!

Deodată, un trosnet puternic i-a întrerupt. Când s-a uitat peste umăr, Hades l-a văzut pe Hermes în mijlocul holului, cu un castron mare de popcom în braţe. Purta doar o pereche de boxeri mici şi înfloraţi şi un halat roz şi transparent, tivit cu pene.

— Ăla e... halatul meu? a întrebat Persefona.

Hermes băga mâna în castron când s-a uitat la ţinuta lui.

— O, da! a răspuns el. L-am împrumutat. Sper că nu te superi.

— Când? a întrebat ea cu o voce autoritară.

— Când am ajuns aici.

— Şi când ai ajuns aici, Hermes? a întrebat Hades pe un ton plin de nerăbdare.

Hermes şi-a înclinat capul, frecându-şi bărbia şi căzând pe gânduri – sau prefacându-se că se gândeşte.

— Ştii, nu-mi amintesc prea bine. De când mi-am pierdut puterile, totul e foarte... vag.

S-a oprit şi s-a luminat la faţă.

— Ca halatul ăsta.

A ridicat o mânecă mărginită de pene.

— Ai dormit aici? l-a întrebat Hades.

— Sigur că da, a răspuns Hermes şi s-a scărpinat la spate, întinzându-se zgomotos cu o mână prin aer şi una pe castronul cu popcom. Dă-mi voie să spun că e cazul să speli cearşafurile din dormitoarele de oaspeţi şi să investeşti în Wi Fi. Nici măcar n-am putut să urmăresc ultimul episod din Titans After Dark.

— Nu mă interesează să-ţi fac şederea mai confortabilă.

Hermes a rămas cu gura căscat şi a pufnit pe nas.

— Dar sunt un oaspete.

— Nu există oaspeţi în Lumea de Jos, Hermes. Doar musafiri nepoftiţi.

Hades a încercat să se întoarcă la Persefona, dar Hermes a continuat.

— Eşti de-a dreptul nepoliticos, a ripostat el. Ştii cât de greu mi-a fost să ajung aici? A trebuit să cobor un munte, şi urăsc să merg pe jos. Eram epuizat şi, când am ajuns în sfârşit în palatul tău urât şi am găsit o cameră, nu voiam decât să dorm, numai că n-am putut, fiindcă de cum m-am întins pe patul tău prăfuit, v-am auzit pe voi.

Hermes şi-a întors faţa spre tavan, şi-a arcuit spatele, şi-a ridicat braţele şi a gemut zgomotos. Câteva fărâme de popcom i-au zburat din castron.

— „Aşa! Călăreşte-mă de parcă ai fi pe scula

mea, iubito!”

Hades a ridicat dintr-o sprânceană văzând manifestarea exagerată a zeului, deşi presupunea că tocmai aflase când anume sosise.

Hermes s-a îndreptat şi şi-a băgat iar nişte popcom în gură.

— Şi n-am putut să dorm pentru că mă întrebam întruna – ce călăreşte, dacă nu scula lui?

— Faţa mea, Hermes, a răspuns Hades. Era călare pe faţa mea.

— O, pe zei! a şoptit Persefona,

Hermes şi-a lăsat umerii în jos, dezamăgit.

— Păi, nu e foarte creativ.

Poate că nu, dar era prima dată când fusese cu Persefona după multe vreme şi fusese al dracului de bine, chiar dacă rana din coasta lui Hades continuase să sângereze.

— V-aş sugera..., a început Hermes.

— Nu! au strigat Hades şi Persefona la unison.

— Nici măcar nu ştiţi ce voiam să spun!

— Asta e şi ideea, Hermes, a replicat Hades.

— Nici nu ştiu de ce suntem prieteni, a pufnit Hermes.

Uneori nici Hades nu ştia sigur.

Persefona a profitat de ocazie ca să treacă pe lângă el pe ultima treaptă.

— Persefona...

A întins mâna spre ea, dar s-a întors cu faţa la el şi ochii luminoşi şi hotărâţi.

— Mă duc chiar azi pe insula lui Ares, l-a informat Persefona. Trebuie să luăm lâna. Harmonia e tot mai rău... şi tu la fel.

S-a uitat sugestiv la corpul lui.

Hades s-a crispat, surprins să vadă că ştia. însă reacţia lui i-a confirmat bănuielile şi, în ciuda frustrării ei, a văzut şi cât suferea.

Futu-i! Nu voia s-o îngrijoreze, dar îi ascunsese

deja prea multe.

A dat să vorbească, dar l-a întrerupt Hermes:

— Păcat că nu poţi să-l prinzi din nou pe Ares în borcanul ăla de bronz! A dispărut un an întreg, întemniţat de giganţi, şi a scăpat doar pentru că l-am salvat eu.

S-a oprit să-şi scobească popcomul dintre dinţi.

— îmi e dator şi acum.

Hades şi Persefona s-au uitat lung la el.

— Ce? a întrebat el.

— Ares îţi e dator cu o favoare? a întrebat Persefona.

— Da, adică, din timpuri străvechi, a răspuns Kermes, fără să-şi dea seama la ce se gândeau Hades şi Persefona,

— Hermes, a zis ea, făcând un pas în faţă. Vrea să-ţi foloseşti favoarea cu Ares ca să iei Lâna de Aur.

— Ce? a făcut el. Nu.

— Hermes, te rog! l-a implorat Persefona. O să-ţi ofer eu o favoare la schimb. O să,..

— Nu e vorba despre favoare. Ci despre Ares. Insula lui e o capcană uriaşă! S-a oprit şi a chicotit: Mereu mi-am dorit să spun asta.[3]

— Mă bucur că mai ai simţul umorului când Harmonía trage să moară, a comentat Hades, abia înfrânându-şi furia,

— Ideea, Hades, este că eu sunt acum un biet muritor şi, pentru că e favoarea mea, eu trebuie să mă duc. Dacă mor?

— O să te protejez eu, a zis Hades.

Hermes şi-a deschis uşor buzele.

— Am aşteptat toată viaţa să aud cuvintele astea, a spus el înfiorându-se.

— Şi poţi să porţi Brâul Hipolitei, a completat Persefona.

Hades s-a uitat la ea, mirat că-l are. Ea a observat privirea lui.

— Hipólita mi l-a dat la înmormântarea lui Zofie, a explicat ea. A spus ceva despre o înţelegere între voi doi.

El a auzit tonul ei acuzator şi că era vizibil nemulţumită de felul în care aflase acea informaţie. Nu se aşteptase niciodată ca ea să afle despre brâu... sau Tezeu, de altfel, dar a înţeles brusc că poate o protejase prea mult,

Persefona s-a întors spre Hermes.

— Măcar o să ai puterea unui nemuritor.

— Ce dracu’ e un brâu şi de ce sună urât? a

întrebat Hermes.

— Gândeşte-te la el ca la un corset, a zis Persefona.

— Hmm! a făcut zeul. Sunt curios. Dă-l încoace!

— Nu înainte să plecăm, a încheiat zeiţa. Apoi s-a întors şi a plecat pe hol spre dormitorul lor, strigând peste umăr: Să fii gata într-o oră!

— Îmi place regina Sefy, a zis Hermes. E ca... vechea Sefy, dar mai furioasă.

Chiar era furioasă – după ce-i văzuse suferind pe toţi cei pe care-i iubea. Lui Hades îi părea rău, pe de o parte, că fusese martoră la toate astea, dar ştiau amândoi că furia ei îi alimenta puterea.

Şi tot furia ei avea să-i salveze.

Mestecatul lui Hermes i-a atras din nou atenţia şi s-a uitat la Zeul Năzbâtiilor.

— Popcom? a întrebat acesta.

Hades a băgat mâna în castron şi a luat câteva boabe. S-a uitat la Hermes când le-a băgat în gură. Popcomul avea gust de unt şi i se topea pe limbă.

— Hmm, nu e rău! a zis el şi s-a lins pe degete.

Hermes părea uşor ameţit. A înghiţit în sec şi a replicat:

— Acum eşti pur şi simplu răutăcios.

Hades a chicotit şi a plecat pe hol.

— O oră, Hermes!

' Joc de cuvinte intraductibil. în eng., în orig., booby trap, care poate fi tradus atât prin „capcană explozivă”, cât şi prin „capcană cu sâni” (ad litteram) (n. red.).

CAPITOLUL XXII
Persefona

PERSEFONA ÎŞI ÎNCHEIA NASTURII LA BLUGI CÂND HA- des a intrat în cameră, încerca din răsputeri să treacă peste senzaţia de frustrare, ştiind că în urmă cu doar câteva ore el o adusese pe mama lui în Lumea de Jos, dar îi era greu, pentru că dacă ar fi avut de ales n-ar fi mărturisit că rana se agravase. După ce trecuseră prin atâtea, încă îi mai ascundea adevărul.

— Eşti supărată, a comentat Hades.

Nu ştia de ce, dar asta a enervat-o şi mai tare. A strâns din dinţi, refuzând să se uite la el.

— Persefona, a spus el şi a întins mâna după tricoul pe care ea îl aruncase pe pat.

— Nu vreau să vorbim despre asta, a zis ea, trăgându-şi maioul peste cap.

— Nu ţi-am spus cum mă simţeam pentru că nu voiam să- ţi faci griji.

Ea a încremenit şi s-a uitat la el, lăsându-şi furia să crească. Doar îl avertizase.

— Nu voiai să-mi fac griji? Te-ai gândit că grijile mele apar şi dispar la porunca ta?

El rămânea nemişcat şi lipsit de orice, dar Persefona şi-a dat seama că el tocmai pricepuse ce stupid suna,

— Niciodată nu-mi spui adevărul, a zis ea.

Expresia lui s-a întunecat. Furia sa a lovit-o, ceva

rapid şi violent.

— Nu te-am minţit, a spus el.

— Nu-i nevoie să minţi ca să nu spui adevărul, a ripostat ea, clătinând din cap,

îi era aproape imposibil să explice cum se simţise, dar trebuia totuşi s-o spună.

— Mi-am dat seama când am aflat despre favoarea lui Tezeu, a continuat zeiţa, remarcând că trupul lui Hades de-

venise rigid. În momentul acela, mi s-a părut şocant, dar nimic nu se compară cu ce-a urmat, aşa că n-am stat să mă gândesc mult la asta, Dar pe urmă a fost Zofie şi brâul. Zo- fie, egida mea, Zofie era însoţitoarea mea, şi, deşi habar n-aveam cum ajunsese să fie în grija ta, mi-am zis totuşi să-i respect intimitatea. Pe urmă te-am văzut certându-te cu Ariadna, ceea ce m-a făcut să înţeleg că erai angrenat în lupta asta cu Tezeu de mai mult timp decât ştiam eu. Iar acum te prefaci că nu ai dureri de la o rană care s-a infectat peste noapte. Dacă ţi-ai fi făcut griji pentru sentimentele mele, mi- ai fi spus. Totul. Pentru că asta... să aflu aşa, mă doare mai tare rău m-ar fi durut toate celelalte.

După ce a spus ce-a avut de spus, s-a simţit mai puţin împovărată, Nu-şi dăduse seama cât îi apăsaseră inima până acum, crescând pe măsură ce ea încerca să supravieţuiască. Trebuia să fie egala lui, regina lui, dar el o cocoloşea. Şi nu părea să înţeleagă că alegerile lui o făceau vulnerabilă.

Hades părea... abătut.

Tăcerea dintre ei era asurzitoare, aproape insuportabilă. Simţea că între ei se căscase o prăpastie, una plină de secrete care păreau mai degrabă minciuni, iar Hades trebuia s-o traverseze, altfel ei nu aveau să supravieţuiască.

— Rana mă doare al dracului de tare, a zis el într-un târziu. Şi nu m-am uitat la ea pentru că nu vreau să ştiu adevărul.

Persefona îl privea cu atenţie.

— Nu ştiu de ce nu ţi-am spus toate astea. Poate credeam că nimic din toate astea n-o să-ţi afecteze viaţa, că puteam opri totul înainte să devină viaţa „noastră”. Pe urmă, n-ar mai fi fost nevoie să cunoşti oroarea care se apropia,

Persefona a făcut un pas spre el.

Hecate s-a apropiat,

— E adevărat că Ares e nemilos, dar e şi laş. Dacă îl răneşti, o să fugă,

— Credeam că e Zeul Curajului, a spus Persefona.

Hecate a zâmbit.

— Aşa e, dar e şi zeul opusului său.

Persefona a ieşit din cameră. După ce s-a oprit pe hol, a simţit că poate să respire din nou. Aerul era rece şi revigo- rant, dar tot nu reuşea să-i alunge tulburarea.

Starea Harmoniei se înrăutăţise rapid.

Acum se temea că la fel avea să se întâmple şi cu Hades.

A mers mai departe pe hol şi l-a găsit pe soţul ei aşteptând în foaier. Cu toate că se aşteptase să-l vadă, s-a mirat de ţinuta lui. Purta o pereche de pantaloni negri practici şi o bluză neagră care atrăgea atenţia asupra pieptului şi umerilor. Părul îi era umed şi adunat într-un coc pe ceafa. Părea ridicol să spună aşa ceva, dar versiunea asta a lui Hades era incredibil de atrăgătoare.

Se aşteptase să apară îmbrăcat în costum, oricât de nepractic ar fi fost,

— Ce e? a întrebat Hades, brusc îngrijorat,

— Ce? a făcut ea, trezită din propriile gânduri.

— Te holbezi, E din cauza bluzei? a întrebat el, trăgând de material. Hermes a zis că ar fi potrivită.

— Nu e vorba de bluză, Hades, a spus Persefona râzând.

— Crede că eşti sexy, tâmpitule! a zis Hermes în

timp ce se apropia. Pentru cineva care şi-o trage atât de des, eşti al dracului de ignorant.

El purta pantaloni scurţi de biciclist şi un tricou verde-a- prins. Brâul Hipolitei îi era prins în jurul mijlocului.

— Pe zei, arăţi ca un far nenorocit! a comentat Hades. Ares o să te vadă venind de pe mal.

Hermes şi-a încrucişat braţele la piept,

— Nu mi-am dat seama că organizăm un atac prin învăluire.

— De ce ai borsetă? a întrebat Persefona, observând gentuţa care-i atârna la centură,

— E pentru gustările mele, a răspuns el.

— Când te-am ales, am ales totul, Hades – oamenii tăi, ţinutul şi duşmanii tăi. Nu mă sperie decât ideea de-a nu te avea alături.

Hades i-a cuprins faţa în mâini şi s-a apropiat de ea.

— Dar sunt alături de tine, a zis el. Şi n-o să mai plec niciodată.

— E o promisiune? a şoptit ea.

Ştia că nu poate fi, nu cu adevărat, dar voia totuşi să i-o spună.

— E un jurământ, a răspuns el, lipindu-şi buzele de ale ei.

înainte să plece pe insula lui Ares, Persefona a vizitat-o pe Harmonia, De cum a intrat în cameră, a observat că ceva nu e în regulă. Aerul era înăbuşitor, încărcat de boală, şi şi-a amintit imediat când o vizita pe Lexa la spital.

îi amintea de moarte.

Cu gâtul încleştat de groază, a văzut-o pe Harmonia şi a încremenit.

Zeiţa era palidă, cu buzele lipsite de culoare şi acoperită de un strat subţire de sudoare.

Sibila stătea întinsă lângă ea, Affodita era în cealaltă parte, iar Opal scâncea la picioarele ei. Amândouă plângeau.

Hecate se ţinea aproape, cu o expresie îndurerată.

— Nu! a şoptit Persefona,

— încă nu s-a dus, a spus Hecate. Dar nu mai durează mult. Am făcut tot ce-am putut.

— O să aducem lâna la timp, a spus Persefona,

Promit! ar fi vrut să spună, dar nimic n-o putea convinge să rostească vorbele cu voce tare.

Affodita s-a întors cu faţa la ea, ştergându-şi lacrimile de pe faţa umflată,

— Ai grijă, Persefona! i-a spus. Ares e un zeu

nemilos.

Avertismentul ei i-a spulberat orice speranţă de a-l convinge pe Ares cu suferinţa Afroditei.

— Credeam că e prietenul tău, a spus ea.

Affodita s-a uitat la Harmonia şi a răspuns în şoaptă:

— Poate nu mai este.

S-au uitat amândoi lung la el.

— Judecaţi-mă cât vreţi, dar, când o să vi se facă foame, nu împart nimic cu voi.

— Sper că n-o să stăm acolo atât de mult încât să ni se facă foame, a spus Persefona,

— Cum e posibil aşa ceva? Mie mi-e foame mereu.

Hades a oftat, de parcă se enervase deja,

— Când ajungem pe insulă, vom lua toate măsurile de precauţie. Fără ucideri şi fără teleportări! Nu vreau să-l înfu- riem pe Ares mai mult decât o vom face prin simpla prezenţă pe teritoriul lui.

— Ar risca pedeapsa divină refuzând să îndeplinească o favoare? a întrebat Persefona,

— Mai degrabă mă tem că o să te vadă ca pe un premiu. Aş prefera o abordare primitoare. Poate o să procedeze şi el la fel.

— Da, sigur! a zis Hermes. Ares habar n-are ce înseamnă ospitalitatea.

— Hai să terminăm odată! a spus Hades.

Persefona a simţit magia lui Hades ridicându-se şi învălu- ind-o, familiară şi întunecată, o energie electrică ce o alina, în ciuda groazei care a cuprins-o când au dispărut,

— Asta e? a întrebat Hades.

Stăteau în apa oceanului până la glezne şi se uitau la insula lui Ares, care era mai mică decât se aşteptase Persefona, îi amintea de un deal care se înălţase din ocean. Malul presărat cu pietre şi scoici ducea către un desiş de copaci. Dincolo de el,

pământul ridicat, unde ea nu vedea decât solul pestriţ.

— Dacă se foloseşte de locul ăsta ca să încerce să impresioneze oamenii, nu-i de mirare că e singur, pentru că de- za-mă-gi-aaauuu!

Hermes a zvâcnit lângă ea, ducându-şi mâna la umăr.

— Ce dracu’? a exclamat el şi şi-a scos din braţ ceva care semăna cu o săgeată.

O dâră perfectă de sânge îi curgea pe pielea aurie.

— E o pană? a întrebat Persefona.

Hermes s-a strâmbat dezgustat. S-a uitat la Persefona şi a tresărit din nou când altă săgeată cu aspect de pană l-a lovit în celălalt umăr,

— Serios? a întrebat Hermes.

— Futu-i! a exclama şi Hades. Nu din nou!

La început, Persefona s-a mirat, însă a observat o mişcare printre copaci, unde o pasăre ţâşnea din coroanele înfrunzite. S-a mişcat repede, plutind ca o suliţă lansată de un zeu. I-a urmat a doua pasăre, apoi încă una, şi deodată au fost sute. Odată cu ele a venit o ploaie de săgeţi subţiri în formă de pană,

— Hades, vrei să-ţi retragi regula că n-avem voie să omorâm nimic? a întrebat Hermes.

— Fugiţi! a zis Hades, luând-o de mână pe Persefona,

Au luat-o la fugă pe mal către un grup de stânci mari. Hades încerca s-o protejeze de asaltul armelor ascuţite ca nişte ace, dar erau prea multe, Persefona strângea din dinţi de câte ori o nimerea câte una şi scotea săgeţile uşoare din braţe şi picioare în timp ce alerga. Au scăpat doar după ce au reuşit să se ascundă după stânci, pe lângă care păsările au trecut ca un val alb şi ameţitor.

Hades a lipit-o de el, ţinându-i protector mâinile deasupra capului. Timp de câteva secunde, ea n-a auzit decât strigătele violente ale păsărilor şi fâlfâitul aripilor.

Apoi totul a amuţit – în afară de inima ei, care dădea să-i iasă din piept, A remarcat că inima lui Hades era deloc surprinzător de calmă.

— Eşti rănită? a întrebat-o când Persefona s-a dezlipit de el fără tragere de inimă.

— Nu, i-a răspuns, scoţând cu o strâmbătură din umăr o pană care-i scăpase. Mersi!

— Ai spus cumva „nu din nou”? a întrebat Hermes. De câte ori ai fost fugărit de păsări asasine?

— De trei ori, a răspuns Hades. Dacă o numărăm şi pe asta. Deşi astea simt relativ inofensive prin comparaţie.

— Inofensive? Inofensive? a făcut Hermes, înroşindu-se la faţă. Hades, uită-te şi tu la curu’ meu! Asta ţi se pare inofensiv?

S-a întors să-şi arate spatele, acoperit de săgeţi cu pene. Arăta ca un păun sau mai degrabă ca un porc spinos. Persefona nu se putea hotărî, dar abia se stăpânea să nu râdă, A strâns din buze şi, când n-a reuşit, şi-a acoperit gura ca să nu se mai vadă.

Hades nici măcar n-a încercat, A început să râdă, cu un sunet gros care-i făcea stomacul Persefonei să tresalte, fiindcă înţelegea cât de mult îi simţise lipsa.

— Râzi cât vrei, a zis Hermes. Dar o să mă vindeci.

Persefona a avut nevoie de un moment să-şi revină şi, cu toate că-i părea rău pentru Hermes, nu putea să nege că era plăcut să râdă – cu poftă şi din toată inima.

Trecuse prea multă vreme.

— Hermes, lasă-mă să te ajut! a zis ea şi a făcut un pas spre el exact când o pană s-a înfipt în nisipul de lângă piciorul ei. O, nu!

Şi-a ridicat ochii şi a văzut un stol de păsări zburând în viteză spre ei. Şi-a acoperit capul, iar Hermes a ţipat. Era un ţipăt ascuţit şi strident, mai rău decât zgomotul pe care îl scosese la înmormântarea lui Zofie. Un sunet care i-a străbătut tot corpul şi i-a zdruncinat oasele. Era atât de concentrată asupra zgomotului, încât i-a luat o secundă să observe că păsările nu atacaseră. Când s-a uitat în sus, a văzut că începuseră să roiască şi ţâşneau în toate direcţiile, de parcă strigătul lui Hermes le înnebunise.

Vaietul lui s-a estompat lent.

— C-ce se întâmplă? a întrebat el.

— Se pare că păsările lui Ares te consideră la fel de enervant cum o fac şi eu, a zis Hades.

Hermes s-a încruntat la el.

— Cred că ai vrut să spui „Mulţumesc, Hermes! Nu ştiam că o să ne fii de folos când te-am forţat să vii pe insula asta locuită de păsări asasine, care, apropo, m-au mai fugărit de două ori până acum”.

Hades a deschis gura să-i răspundă, dar Persefona

i-a luat- o înainte, ştiind că ceea ce-i stătea pe limbă soţului ei nu ar fi ajutat la nimic.

— Exact asta a vrut să spună, Hermes, a zis ea, uitându-se totodată urât la. Mulţumim!

— Măcar cineva apreciază ajutorul meu, a spus Hermes.

— Ursitoare afurisite! a bombănit Hades, dându-şi ochii peste cap. Hai să plecăm de-aici până nu se regrupează păsările!

Au străbătut cât mai rămăsese din mal şi au luat-o către desişul din faţă,

— Nu, nu, nu! a făcut Hermes când s-au apropiat. Eu nu intru acolo.

— Ţi-e frică, Hermes? a întrebat Persefona,

— Tocmai mi-am distrus coardele vocale să vă salvez de păsările alea blestemate şi voi vreţi să mergeţi la ele acasă!

— Păsările nu trăiesc în copaci, Hermes, a zis Hades, care nu se oprise din mers.

Teama lui Hermes a dispărut ca prin farmec.

— O! a exclamat el, şovăind. Păi, unde trăiesc?

— Pe stânci, a răspuns Hermes.

— O!

Hermes a început să meargă din nou, iar Persefona l-a însoţit, umăr lângă umăr cu el, până au trecut împreună de lizieră,

— Când ai devenit expert în păsări? a murmurat Hermes. Persefona a zâmbit.

— Credeam că eşti războinic, Hermes, l-a tachinat ea,

— Natura e un alt gen de câmp de luptă, Sefy.

N-au rămas mult la adăpostul copacilor, pentru că au ajuns în dreptul unui perete drept de piatră. Iniţial, Persefona a crezut că erau nevoiţi să-l escaladeze, dar apoi a observat o potecă îngustă ce urca uşor pe lângă stâncă.

Când a văzut poteca, a cuprins-o o senzaţie profundă de groază. Părea prea uşor, ca o invitaţie

către ceva mult mai cumplit, dar n-a spus nimic în timp ce începeau să urce. Poteca i-a purtat mult deasupra copacilor, oferindu-le o imagine a oceanului nesfârşit. De aici, lumea era nespus de frumoasă, iar Persefonei îi părea rău că e condusă de cineva atât de îngrozitor.

Când au ajuns în vârful stâncii, orice sentiment de admiraţie a dispărut, înlocuit de nelinişte. I se prelingea pe şira spinării şi-i ridica părul pe ceafa. Persefona a încercat să nu mai tremure, dar fără succes. Şi vântul sufla mai rece aici.

în faţa lor, câmpul se întindea pe kilometri întregi. Era sterp, în afară de ţepii aurii care ieşeau din pământ. Semănau cu spicele de grâu. în depărtare, în capătul opus al insulei, se vedea un stejar enorma, iar acolo, sclipind în lumina cenuşie, atârna Lâna de Aur.

Persefona îşi simţea inima la gât. Dorinţa de a se teleporta peste câmp a copleşit-o. A strâns pumnul, ca să nu cedeze.

— Ştiu că ţii la treaba asta cu ospitalitatea, a comentat Hermes. Dar măcar ai fi putut sosi în celălalt capăt al insulei.

Hades nu i-a răspuns. Se uita la pământ.

— Ce e? a întrebat Persefona.

— Războinici legaţi de pământ, a spus Hades.

— Te referi la grâu?

— Ăsta nu e grâu, a explicat el. E vârf de suliţă.

Vârf de suliţă, şi erau cu sutele.

— Adică... sunt îngropaţi sub câmpul ăsta?

— Au fost semănaţi, a zis el. Cu dinţi de dragon. Se numesc Spartoi, născuţi din pământ.

— Ei bine, cât de ameninţători pot fi de sub pământ? a întrebat Hermes.

A dat să se aplece şi să atingă o suliţă.

— Nu! l-a repezit Hades, iar Hermes şi-a tras mâna înapoi, ducându-şi-o la piept de parcă l-ar fi

plesnit. Dacă-i atingi, îi trezeşti, şi o să afli exact cât de ameninţători pot fi.

— Ai fi putut să începi cu informaţia asta salvatoare, a zis Hermes, ridicându-se.

— Aveţi grijă la picioare! a adăugat Hades şi a făcut primul pas pe câmp.

Persefona l-a urmat. I-ar fi fost mai uşor dacă soldaţii ar fi

fost semănaţi în şiruri drepte. În schimb, erau în zigzag, ceea ce făcea traversarea şi mai dificilă.

— E ca la şotron, a comentat Hermes.

Persefona s-a oprit şi s-a uitat la zeul care ţopăia din loc în loc când pe un picior, când pe altul.

— Numai că, dacă pierzi, mori străpuns de suliţă, a zis Hades.

încântarea de pe faţa lui Hermes a dispărut.

— Strici absolut tot, a zis el.

— Nu fac decât să-ţi amintesc că eşti muritor.

Persefona i-a zărit rânjetul înainte să-şi întoarcă din nou atenţia către câmp. A mers şi ea mai departe, uitându-se din când în când cât mai aveau până ajungeau la stejar şi devenind tot mai dezamăgită, pentru că nu părea să se apropie deloc.

— Pe zei, durează o veşnicie! a murmurat ea, apoi i-a ghiorăit stomacul.

— Ţi-am zis să-ţi aduci o gustare, a zis Hermes.

S-a uitat la zeu, care ronţăia deja un fel de baton cu cereale. Hermes şi-a băgat mâna în borsetă şi a scos încă unul.

— Poftim, prinde-1!

Persefona n-a apucat să spună nimic, că batonul zbura deja prin aer. A lovit-o în piept şi a încercat să-l prindă, dar a căzut pe jos – chiar lângă una dintre suliţele de aur.

— O, futu-i! a strigat Hermes. S-a atins?

— Nu ştiu, Hermes! s-a răstit ea. De ce n-ai aşteptat?

— Păi, să mă ierţi că am vrut să împart! a replicat el. Credeam că ţi-e foame.

Au rămas nemişcaţi şi tăcuţi câteva secunde, aşteptând să vadă ce avea să urmeze, Nu s-a întâmplat nimic, aşa că Persefona a expirat, în sfârşit, dar sunetul vocii lui Hades a tulburat-o iar:

— Persefona, a zis el. Vino la mine!

S-a uitat în ochii lui. Avea o expresie întunecată şi stătea întors cu totul spre ea, cu mâna întinsă de parcă era gata s-o prindă în braţe.

Ea a făcut un pas, dar o mână a ţâşnit din pământ şi a prins-o de gleznă, trăgând-o în jos. A urlat când spaima a facut-o să împietrească. Dacă ar fi căzut, suliţa ar fi străpuns-o. S-a teleportat lângă Hades, scăpând de strânsoarea creaturii.

în jurul lor, soldaţii s-au ridicat din pământ, scuturându-se de somn şi de praf, înarmaţi şi îmbrăcaţi în armuri.

Persefona s-a uitat la Hades.

— Cred că m-am săturat de ospitalitate, a zis ea.

Magia ei s-a activat exact ca războinicii care ieşiseră din pământ. Lujerii au erupt ca nişte şerpi, alunecând în jurul trupurilor soldaţilor şi al armelor şi trăgându-i înapoi spre pământ. Unii s-au eliberat, dar au fost înlănţuiri din nou. Cu cât se zbăteau mai tare, cu atât lujerii se mişcau mai iute, până când tot câmpul a fost acoperit de un strat gros de verdeaţă, Suliţele ieşeau la întâmplare din pământ.

Hades s-a uitat la ea, iar Persefona a zărit în ochii lui o strălucire de mândrie care-i plăcea enorm.

— Frumoasă manevră, Sefy! a zis Hermes şi s-a apropiat, scoţând un nou baton din borsetă.

A dat să-l desfacă, dar ea i l-a smuls din mână,

— Hei! Era ultimul.

— Cred că de fapt ai vrut să spui „Mulţumesc, Persefona, că mi-ai salvat viaţa!”, a zis Hades. „Dacă n-ar fi fost prostia mea, n-am fi ajuns în situaţia asta. Ca semn al aprecierii mele, iată o gustare!”

Hermes a strâns din buze şi şi-a încrucişat braţele la piept,

— Nu eşti niciodată de partea mea, a spus el.

Persefona încerca să nu râdă, dar Hades doar a oftat şi a mers mai departe, înarmându-se totodată cu o suliţă. Persefona s-a luat după el. Pământul era flexibil sub tălpile ei, împiedicând-o să meargă cu uşurinţă. Când i-a chiorăit încă o dată stomacul, a rupt batonul şi i-a oferit jumătate lui Hermes.

— Mulţumesc, Sefy! a zis el, apoi a ezitat. îţi mulţumesc că ne-ai salvat de prostia mea!

— Bine, Hermes, a zis ea şi i-a zâmbit zeului.

— Eşti o prietenă grozavă, Sefy. Uneori cred că nici nu merit...

Cuvintele lui s-au pierdut, iar paşii Persefonei s-au poticnit când pământul a început să se clatine sub ei. Un şir de pocnituri ascuţite a întrerupt liniştea pe măsură ce războinicii se eliberau unul câte unul din legături. Insă, înainte să apuce să fugă, erau deja înconjuraţi.

— Poate foloseşti nişte legături mai puternice data viitoare, Sefy, a comentat Hermes.

Ea începea deja să-şi pregătească următoarea mişcare când Hades s-a materializat lângă ei şi a întins mâna. Sub forţa magiei sale, războinicii s-au transformat în praf,

Persefona şi-a ridicat capul şi s-a uitat la Hades, care se holba în jos la ea,

— La dracu' cu ospitalitatea! a zis el, pe urmă s-au teleportat şi s-au oprit în faţa stejarului unde atârna Lâna de Aur.

Persefona remarcase de la distanţă că e un copac enorm, dar nimic nu o pregătise pentru măreţia lui. Stejarul era masiv, cu crengi groase şi întinse ce se răsuceau în spirale, unele atât de grele, încât se încovoiaseră sub propria greutate şi acum atingeau pământul.

Dar ceea ce o uimea pe Persefona era creatura asemănătoare cu un dragon, al cărei trup era încolăcit la baza copacului ca un şarpe. Era acoperit de solzi lucioşi ce sclipeau ca focul. Ţinea ochii deschişi, fără să clipească, permanent în alertă.

în apropiere, sub crengile acoperite de ferigi ale copacului, stătea Ares.

Era masiv şi impunător, iar coamele nu făceau decât să-i sporească înfăţişarea înspăimântătoare. Erau lungi şi ascuţite şi se curbau la spate. Zeul purta o armură ce sclipea auriu şi un coif asemănător. Nu exista nici urmă de bunătate pe faţa lui, doar de răutate.

— Mi-ai ucis războinicii, a rostit Ares.

— O să renască, a ripostat Hades.

Ares a strâns din buze.

— Veniţi pe insula mea neinvitaţi ca să furaţi de la mine, a spus Zeul Războiului. Şi mă insultaţi distrugând ce-mi aparţine.

— N-am venit să furăm, a zis Persefona, supărată de acuzaţia lui, deşi regreta că îi atrăsese atenţie şi-l făcuse să se înfurie.

— Atunci, ai venit să-mi ceri o favoare? Cu atât mai rău, zeiţă trădătoare!

— N-am venit aici pentru noi, a răspuns Persefona. Am venit pentru Harmonia, Sora Afroditei trage să moară.

La auzul cuvintelor ei, stăpânirea de sine a lui Ares a şovăit un pic, iar ochii lui furioşi au sclipit de îngrijorare înainte să-şi revină, părând să-i alimenteze agresivitatea,

— Minţi! a zis el şi s-a uitat la Hades. Simt miros de sânge.

— N-am minţit, a spus Persefona printre dinţi, Harmonia e pe moarte. Doar Lâna de Aur o mai poate salva!

— Pe ea şi pe iubitul tău, din câte se pare, a comentat Ares. Ia spune-mi, de ce te-aş ajuta?

— Pentru că n-ai de ales, Ares, a intervenit Hermes. Am venit să-mi faci favoarea, una dintre numeroasele favoruri, aş putea adăuga, pe care mi le datorezi după ce ţi-am salvat de atâtea ori curul.

— Oricât de util ar fi, nu sunt dispus să ţi-o ofer.

— Rişti răzbunarea divină? a întrebat Persefona.

— Momentan, Hermes e muritor şi, după legea divină, nu sunt obligat să-mi ţin promisiunea făcută unui trădător.

Persefona s-a uitat la Hades, aşteptând o confirmare, dar el nu se uita la ea. îl privea amenințător pe Ares.

— Acum eşti pur şi simplu nesimţit, a zis Hermes.

— Nu vreau să-l supăr pe Regele Zeilor, nici să-mi

pierd puterile, a replicat Ares.

— Chiar dacă aşa o răneşti pe Afrodita? a întrebat Persefona,

Ares a încremenit, iar ea a observat cum i s-a mişcat mărul lui Adam în timp ce înghiţea în sec.

— De crezi cumva că n-o să-i spun că ne-ai refuzat, te înşeli, a spus Persefona. O să te urască toată viaţa,

Ares a tăcut, apoi şi-a mutat suliţa dintr-o mână în alta.

— Cine a zis că te mai întorci? a întrebat Ares.

Invocându-şi scutul, s-a teleportat.

Hades şi-a schimbat poziţia, culcând-o pe Persefona la pământ când Ares a apărut în faţa lor şi a întins suliţa spre faţa lui Hades.

— Sefy!

Hermes s-a repezit spre ea, trăgând-o departe de încăierarea zeilor, iar Persefona s-a ridicat în picioare. Hades şi-a invocat bidentul şi l-a aruncat spre Ares, care a parat lovitura cu scutul. Sunetul armelor ciocnite era ca bubuitul de tunet şi părea că trezeşte creatura ca un dragon din somnul ciudat, cu un ochi deschis. Făptura a mârâit şi s-a ridicat, alunecând tot mai sus pe trunchiul copacului şi scoţând fum pe nări şi pe gură.

Nici Hades, nici Ares nu l-au observat în timpul luptei. Erau greu de urmărit fiindcă se mişcau foarte repede şi fiecare lovitură era mai furioasă ca ultima. Persefona înţelegea de ce e Hades furios, însă nu şi motivul pentru care Ares preferase să lupte cu ei în loc să le ajute pe Afrodita şi sora ei – singura zeiţă de care se spunea c-ar fi fost apropiat, cea care îl tratase cu amabilitate în ciuda dispreţului Olimpienilor.

Căuta cumva o validare din partea tatălui său? Respectul celorlalţi Olimpieni? Sau pur şi simplu aşa se născuse, furios şi însetat de sânge, alegând mereu

lupta în locul păcii?

În timp ce se luptau, Persefona şi-a îndreptat atenţia către A Lâna de Aur şi dragonul care o păzea. Îşi îndreptase atenţia asupra lui Hades şi Ares, iar gâtul îi strălucea tot mai puternic pe măsură ce zeii se luptau. Parcă ar fi stat în aşteptare, iar Persefona nu voia să ştie ce aştepta.

Şi-a invocat magia, chemând crengile întortocheate ale stejarului între care se cuibărise dragonul. Crengile s-au alungit şi s-au târât, răsucindu-se încet în jurul reptilei până când s-au strâns, toate odată, în jurul creaturii, încolăcindu- se peste gura aceea mortală. Totuşi, dragonul a reuşit să scoată un muget înăbuşit şi s-a zbătut violent să scape din legături. Gâtul i se înroşise din pricina focului.

Persefona s-a uitat la Hermes.

— Ia lâna! a strigat ea exact când Ares a apărut în faţa ei, lovind-o cu faţa scutului.

În urma loviturii, a simţit că trupul i se sfâşie în două în timp ce zbura prin aer. Când s-a prăbuşit, i s-a tăiat respiraţia. A aterizat pe câmp, lovindu-se de suliţele de aur rămase în urmă şi rostogolindu-se. După ce s-a oprit, a tras aer cu putere, vindecându-şi trupul rănit şi ridicându-se în picioare, deşi durerea îi chinuia corpul.

Ares a atacat-o din nou, dar de data asta Hades a parat lovitura cu un scut ce părea alcătuit din umbră, doar că era solid. Impactul atacului lui Ares l-a împins pe Hades câţiva paşi înapoi. Armele li s-au ciocnit din nou, iar lujerii Persefonei au ţâşnit din pământ şi s-au înfăşurat în jurul braţelor şi al suliţei lui, însă forţa lui a reuşit să-i rupă.

— Sefy, am luat-o! Să mergem! a strigat Hermes.

Ea şi-a întors capul într-o parte şi l-a văzut pe Hermes alergând cu lâna, apoi Ares s-a teleportat. Hades şi Persefona l-au urmat, dar Ares a ajuns mai rapid. De cum a apărut, l-a lovit pe Hermes,

aruncându-l prin aer tocmai în celălalt capăt al insulei. Hades l-a atacat de sus, cu gândul de a-l izbi cu scutul, însă zeul s-a teleportat în spatele lui Hades şi i-a înfipt suliţa în spate. încă o smucitură şi suliţa i-a străpuns pieptul.

Persefona a ţipat când l-a văzut pe Hades căzând în genunchi.

Ares l-a împins cu piciorul şi şi-a scos suliţa când Hades a căzut la pământ. Pe urmă, i-a tras un picior în coaste care l-a culcat pe spate şi a încheiat cu o ultimă lovitură în rana pe care o avea deja.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Persefona n-a mai avut timp să reacţioneze – să-şi ajute soţul. Acum stătea faţă în faţă cu ei şi urmărea cum Ares dă drumul suliţei, lăsându- 1 pe Hades ţintuit la pământ. Pe urmă, s-a întors şi a luat bi- dentul lui Hades.

— Nu există victorie mai mare decât să iei arma zeului pe care l-ai înfrânt, a rostit Zeul Războiului, răsucind arma în mână.

Inima Persefonei o luase la goană, dar la fel a făcut şi furia ei. Şi-a coborât privirea spre Hades, care îşi întorsese capul către ea. Ochii lui aveau de obicei un fel de lumină – o urmă de viaţă care ardea în interior –, dar acum dispăruse.

Persefona s-a uitat la Ares.

— Eşti dezgustător! i-a scuipat în faţă.

Pământul de sub tălpile ei a început să se clatine.

Dacă observase, lui Ares nu părea că-i pasă,

— Aşa e războiul, micuţă zeiţă, a spus el. Acum, să vedem cum ştii să lupţi.

„Micuţă zeiţă.”

O poreclă ce o înfuria şi mai tare.

El a făcut câţiva paşi şi s-a apropiat de ea în fugă, lansând spre ea bidentul lui Hades. S-a oprit însă şi a scăpat bidentul şi scutul când o creangă a stejarului i-a străpuns spatele şi i-a ieşit prin piept.

Persefona a tresărit când sângele din gura lui Ares a stropit-o în faţă, dar l-a privit în ochii măriţi de şoc. Nu se mai auzea decât respiraţia lui sugrumată şi sângele ce se scurgea într-o baltă pe pământ.

S-a gândit să spună ceva, dar ştia că totul vorbea de la sine. Ares devenise prea încrezător, iar asta îl făcuse nesăbuit.

Zeiţa s-a aplecat şi a luat bidentul lui Hades. Era greu, o povară apăsătoare. Cu o ultimă privire plină de ură spre Ares, s-a dus la soţul ei.

— Hades!

S-a repezit în grabă spre el, dând drumul bidentului şi scoţând suliţa lui Ares înainte de a se lăsa în genunchi lângă el. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi gâtul i s-a uscat când el n-a reacţionat.

— Hades! a repetat, cuprinzându-i faţa în mâini.

Genele lui au fluturat uşor şi a deschis şi ochii. Când a văzut-o, a zâmbit, iar ea a început să plângă, dintr-odată copleşită de toate. S-a aplecat şi şi-a lipit fruntea de a lui, apoi buzele. S-a retras să-l privească în ochi, dar el închisese ochii la loc.

— Hades, a zis Persefona. Hades!

L-a tras de tricou. Rana din piept nu se vindecase, iar cea din coaste era şi mai urâtă, supurând sânge şi puroi.

— Nu!

Persefona şi-a aşezat mâinile pe ambele răni, încercând să le vindece cu propria magie, dar nu se

întâmpla nimic.

Ceva nu era în regulă, Oare infecţia îl împiedica să se vindece?

— Futu-i! a urlat.

Trebuia să-l găsească pe Hermes şi, când s-a ridicat în picioare, l-a zărit în depărtare. Alerga cât putea de tare, dând din mâini şi picioare, gâfâind, cu obrajii umflaţi şi Lâna de Aur în mâini,

— Am luat-o, Sefy! Vin.,, ah!

L-a văzut cum se împiedică şi cade în nas.

S-a teleportat la el.

— Hai, Hermes! l-a îndemnat ea şi, după ce a luat-o de mână, s-au întors lângă Hades.

— O, futu-i! a exclamat Hermes. Ce s-a întâmplat?

— Acum nu se mai vindecă deloc, a răspuns ea, întinzând lâna peste Hades. Aşa funcţionează?

— Aşa cred, a zis Hermes. Eu aşa m-am vindecat când Ares m-a aruncat în cealaltă parte a insulei. Ce bine că a aterizat odată cu mine!

Acum aşteptau, iar Persefona îşi plimba mâinile peste lână, uitându-se la faţa lui Hades. Ochii i se umpluseră din nou de lacrimi.

— Hades! a şoptit. Te rog!

Când el nu s-a mişcat, ea a ales furia,

— Ai zis că nu pleci de lângă mine. Ai făcut un jurământ. Apoi a implorat, îngropându-şi faţa în curbura gâtului său: Te rog, fac orice! Doar să nu mă părăseşti.

L-a simţit cum se mişcă şi îşi strecoară degetele în părul ei.

— Ai grijă cu propunerea asta, draga mea! a spus el. S-ar putea chiar să-ţi cer orice.

Ea a început să plângă şi mai tare, apoi şi-a ridicat capul şi l-a sărutat, încântată să-i simtă răsuflarea pe buze.

Pe urmă, s-a dat înapoi şi a tras Lâna de Aur de pe el, scoţând la iveală rănile perfect vindecate.

Hades s-a ridicat şi s-a întors spre copacul încă însângerat pe care Persefona îl folosise ca armă împotriva lui Ares. Zeul Războiului fugise, exact cum prevestise Hecate.

— Hai s-o vindecăm pe Harmonia! a zis Persefona.

De data asta, magia ei a fost cea care i-a înconjurat şi i-a dus acasă, în Lumea de Jos.

CAPITOLUL XXIII
Hades

HADES A URMAT-O PE PERSEFONA ÎN LOCUINŢA REginei, unde Harmonia zăcea, aproape moartă, şi se agăţa de un fir fragil de viaţă. Simţise schimbarea din ea încă înainte de plecare, dar sperase că Ursitoarele aveau să-i îngăduie să rămână în viaţă cât mai mult cu putinţă. Nu le plăcea să vadă că destinul hotărât de ele se schimba şi probabil ăsta era motivul pentru care Harmonia rezistase până acum. Totuşi, nici măcar ele n-ar oprit ruperea firului dacă sufletul hotăra că sosise clipa.

Era singura dată când se arătau milostive.

El nu s-a apropiat de pat odată cu Persefona, preferând să rămână deoparte şi să le vadă pe Sibila, Leuce şi Afrodita cum o goneau pe Opal de pe pat şi trăgeau păturile înapoi, lăsând-o pe Persefona să întindă Lâna de Aur peste Harmonia. Au aşteptat în tăcere ca puterea acesteia să-şi facă efectul.

Hades o simţise ca o căldură care-i pătrundea adânc în piele. Adevărul era că se simţea mai bine ca niciodată, mai bine decât înainte să fie întemniţat în labirint. Spera ca la fel să se întâmple şi cu Harmonia,

— Respiră mai adânc, a spus Sibila, cu vocea încărcată de speranţă, apoi s-a aplecat peste ea, netezindu-i părul. Harmonia, te iubim! Foarte mult!

Obrajii şi buzele Harmoniei îşi recăpătau culoarea şi, când s-a mişcat brusc, toţi au izbucnit în plâns.

Harmonia a deschis ochii, încruntată,

— De ce plânge toată lumea?

întrebării ei i-a urmat un nou val de lacrimi şi râsete. Opal lătra şi dădea din coadă.

Privirea lui Hades s-a mutat la Hecate în timp ce zeiţa se apropia.

— Lâna nu a fost uşor de obţinut, nu-i aşa? a întrebat ea,

— Nici nu mă aşteptam să fie uşor, a răspuns Hades. Dar recunosc că am crezut că Ares o să fie mai înduioşat de necazul Afroditei.

— Puţini dintre zei nutresc vreo afecţiune pentru Ares şi setea lui de violenţă, a spus Hecate. Cel mai probabil, a văzut în asta o ocazie de-a câştiga bunăvoinţa tatălui său.

Totodată, sacrificase prietenia cu singura zeiţă care îi oferise bunătate.

— Nu ştiu cum o să se răzbune, a zis Hades. Persefona a fost cea care i-a stăvilit setea de sânge.

— Cel mai probabil, o să aştepte câmpul de bătălie, a spus Hecate. Vrea s-o prindă neatentă, dat fiind că a pierdut în faţa ei într-o luptă unu-la-unu.

Deşi o luase deja la ochi în bătălia anterioară,

— Afrodita o să fie devastată, a adăugat Hades cu voce joasă.

— Aşa e, a încuviinţat Hecate. Dar tristeţea o să lase loc furiei, iar acela e nivelul de putere de care avem acum nevoie din partea ei.

Cei doi au schimbat o privire.

— Nu mai durează mult, a spus ea. După ce se dă prima lovitură în faţa oamenilor, o să înceapă războiul pentru stăpânirea Pământului.

Asta nu reuşeau să înţeleagă Zeus şi cei loiali lui. Nu era doar o nouă tentativă de a-l înlătura pe Regele Zeilor, Devenise mai mult decât lupta pentru un tron. Era lupta pentru toate tronurile din Olimp, pentru adoraţia poporului, un popor care se văzuse

neglijat de zei. Hades se temea că Olim- pienii urmau să afle prea târziu adevărul.

— Bucuraţi-vă de noaptea asta! a adăugat Hecate. S-ar putea să fie singura pe care o petreceţi singuri mult timp de- acum încolo.

A plecat apoi de lângă el, iar Persefona s-a apropiat, cu ochii învăluiţi în întuneric. Era îmbujorată, iar el simţea aceeaşi căldură în măruntaie.

Au plecat, teleportându-se în camera lor.

Au rămas privindu-se în ochi şi păstrând distanţa dintre ei.

Hades simţea cum creşte tensiunea. Ii încorda fiecare muşchi din corp şi-i întărea scula,

— N-am de gând să mă odihnesc, nici nu simt nevoia să dorm, a zis el. Vreau să petrec fiecare clipă recuperând toate zilele în care n-am fost lângă tine.

Cuvintele ei i-au stârnit un fior plăcut. Persefonei i s-au întărit sfârcurile pe sub tricou.

— Atunci, de ce iroseşti timp preţios cu vorbe?

El a zvâcnit din buze.

Vorbise ca o adevărată regină.

Brusc, spaţiul dintre ei s-a topit şi s-au îmbrăţişat, lovin- du-şi gurile una de alta. Hades a împins-o cu spatele spre stâlpul patului, strângând-o cu putere şi împingându-se în ea, iar frecarea aceea a creat un fior pe care l-a simţit până-n creier.

Şi-a trecut mâinile peste fundul ei şi a ridicat-o, lipind-o de el. Ea şi-a încolăcit picioarele în jurul lui, iar Hades a condus-o spre pat, unde a sărutat-o mai apăsat şi mai adânc, până când a simţit că-l ard plămânii şi că se îneacă în ea.

Abia atunci a trecut mai departe, mutându-şi buzele pe obrazul şi pe gâtul ei, trăgând-o de tricou ca să aibă acces la sâni, pe care i-a mângâiat cu limba în timp ce ea îşi înfigea degetele în părul lui ca să i-l elibereze din legătură.

Când a coborât la abdomenul ei, Persefona a început să-şi scoată blugii, facându-l să chicotească.

— Mereu dornică, a murmurat el şi a ajutat-o, scoţându-i blugii.

A rămas câteva secunde să admire cum arăta în faţa lui – cu trupul încins şi deschis, cu sexul deja umed, urmând să se umple în curând de sămânţa lui.

— Hades, i-a şoptit ea numele cu o urmă de îngrijorare în glas.

El s-a uitat în ochii ei. I se părea că nicicând nu arătase mai frumoasă – mai mult a lui. Verdele-aprins al ochilor ei era înghiţit de pupilele negre, încărcate de dorinţă pentru el. Sărutul lor îi umflase buzele şi pielea îi era însemnată de gura lui.

— Vreau să mă simţi înăuntru săptămâni la rând după noaptea asta, a zis el. Când eşti pe câmpul de bătălie, pentru asta o să lupţi, pentru plăcerea de a fi din nou sub mine.

Ea a mijit ochii. El nu ştia dacă vorbele astea îi plăcuseră, dar apoi ea s-a ridicat, cu gura în dreptul penisului, care împingea, gros şi greoi, în materialul aspru al pantalonilor.

— Dar tu pentru ce o să lupţi, Rege al Lumii de Jos?

în ciuda stratului care-i despărţea, îi simţea răsuflarea caldă, facându-l să regrete că e încă îmbrăcat.

S-a uitat în jos la ea, încercând să-şi închipuie cum arăta el acum. Se simţea rigid, plin de energie nervoasă şi chiar uşor violentă, o furtună ce făcea aerul dintre ei să trosnească.

I-a descheiat pantalonii şi i-a scos penisul, ţinându-l de parcă îi aparţinea – deşi Hades presupunea că aşa şi era.

Ea s-a mişcat în faţă pe pat, urcând şi coborându-şi mâna în jurul lui.

— Tu o să lupţi pentru asta? l-a întrebat şi l-a lins de la bază până la vârf, având grijă să-l privească în

ochi şi adunând picătura care se adunase în vârf.

El şi-a umplut plămânii cu aer şi a expirat încet, apucând- o de păr când şi-a închis gura în jurul lui.

— Futu-i! a înjurat pe înfundate.

Şi-a dat capul pe spate şi a rămas aşa câteva clipe, concen- trându-se la căldura gurii ei, la presiunea limbii şi la felul în care mâna sa îi strângea carnea. Şi totuşi, deşi ţinea în palmă doar o parte din el, reuşea să-i invadeze întreaga fiinţă.

Şi-a strâns degetele în părul ei, iar ea l-a lăsat să alunece din gură prin strânsoarea buzelor. îl privea cu ochii în care se întrezăreau lucruri pe care el le cunoştea prea bine – durere, furie şi violenţă –, facându-l să se întrebe dacă toate astea ar mai fi prins rădăcini în sufletul ei în cazul în care nu s-ar fi întâlnit niciodată.

— îmi place gura ta, regina mea, mai ales când e în jurul sculei mele, a zis el, plimbându-şi degetul mare peste buza umflată de jos.

— încă mai aştept răspunsul tău, regele meu.

„Pentru ce o să lupţi pe câmpul de bătălie?”

Acum o privea atent, perfect conştient de penisul greoi care stătea între ei, dureros şi ud de la gura ei.

— Mă întrebi pentru că nu ştii sau pentru că vrei să mă auzi rostind-o?

— Nu contează. Ţi-am poruncit ceva.

— O, ba contează, dragostea mea!

Mâna lui i-a alunecat pe gât şi i-a dat capul pe spate.

— Dacă e prima variantă, trebuie să-ţi reamintesc de devotamentul meu, dar te avertizez că n-am s-o fac cu blândeţe.

în seara asta nu era în stare de asemenea autocontrol, dar ea o ştia deja. O simţea la fel de bine ca furtuna violentă a propriilor sentimente.

— N-am cerut blândeţe, regele meu, a spus ea. Ai promis să mi-o tragi.

Ar fi râs, nu de ea, ci pentru că nu-i venea să creadă că totul e real, dacă vorbele ei nu i-ar fi făcut urechile să ţiuie şi sângele să-i năvălească direct spre capul sculei.

Şi-a coborât gura peste a ei şi a întins-o pe spate, sărutând-o cu dinţii şi cu limba, revendicându-i gura fără
milă. încă o mai ţinea de gât când şi-a împins scula în carnea ei goală. Frecarea era al naibii de plăcută, dar nu reuşea să-l scape de intensitatea dorinţei, mai ales când o vedea zvârco- lindu-se sub el.

I-a dat drumul şi a coborât din pat să se dezbrace. îi plăcea că se săltase pe coate să-l privească, cu sânii plini, cu sfârcurile rozalii întărite şi picioarele desfăcute.

A prins-o de sub genunchi şi a tras-o spre marginea patului. S-a aplecat şi a sărutat-o pe buze, apoi între sâni şi pe burtă. Pe urmă, a îngenuncheat între coapsele ei, mângâin- du-i pielea sensibilă cu buzele şi limba şi retrăgându-se când s-a apropiat prea mult de sex. îi făcea plăcere să vadă cum se îmbujorase şi cum clitorisul i se umflase sub atingerea lui.

— Hades! a oftat ea, înfigându-şi călcâiele în umerii lui.

El a chicotit şi şi-a plimbat nasul peste coapsă. Frustrarea ei era palpabilă, corpul i se încordase, şi el se întreba dacă avea să explodeze în clipa în care o atingea.

Ea s-a încruntat, uitându-se în ochii lui când a rămas cu gura deasupra cărnii ei înfierbântate.

— Nu ţi-am promis blândeţe, i-a reamintit.

A remarcat că i se făcuse pielea de găină sub răsuflarea lui.

— Nu, a zis ea. Dar n-o să-mi amintesc tachinările tale pe câmpul de bătălie.

Nici el nu-şi recunoştea hohotul de râs care i-a

scăpat pe gură.

— O, draga mea, n-am să te las să uiţi!

A strâns-o şi mai tare şi şi-a coborât gura peste ea.

Ea a oftat, simţind primul contact cu limba lui. Sunetul i-a străbătut tot corpul până în vârful sculei, care se atingea de mătasea răcoroasă a cuverturii. Vuietul din capul lui s-a înteţit, iar dorinţa a început să ardă cu şi mai multă putere.

Futu-i!

în ciuda disperării ei, el a început pe îndelete. Chiar dacă ea nu-şi dădea seama, se lăsa condus de ea. Fiecare geamăt adânc, fiecare respiraţie întretăiată îi arăta cum să-şi folosească presiunea şi ritmul limbii.

Când i-a cuprins clitorisul cu gura, încercuind şi sugând, şi-a strecurat două degete înăuntrul ei.

Futu-i! Era nespus de umedă şi de mătăsoasă.

Abia aştepta să simtă toate astea în jurul sculei îndurerate.

Şi-a încovoiat degetele înăuntru într-un ritm nemilos, fără să-şi ia gura de pe clitoris. Ea se zbătea sub el, aparent neştiind dacă să se împingă mai tare spre faţa lui sau să se retragă de tot, disperată şi deopotrivă copleşită de plăcere. Totuşi, el o ţinea aşa, strângând-o cu putere. O simţea apro- piindu-se de eliberare, încordându-se şi relaxându-se până când, în cele din urmă, muşchii i s-au încleştat şi orgasmul s- a estompat.

A menţinut aceeaşi presiune asupra clitorisului şi fiecare mişcare a limbii smulgea un strigăt aspru din gura ei deschisă. Când într-un târziu s-a relaxat, i-a dat drumul şi s-a ridicat în picioare. Apoi s-a suit pe pat şi s-a strecurat între picioarele ei.

Şi-a trecut capul penisului umflat peste căldura ei alunecoasă.

— Hades, te rog! a scâncit ea, încercând să se apropie de el.

— Mai ştii ce ţi-am spus?

— Că n-o să fii blând, a răspuns ea, apoi şi-a întins mâna şi l-a strâns de încheietură – aceeaşi mână care-i ţinea scula în dreptul intrării –, şi i-a şoptit: Pot să-ţi fac faţă.

Cuvintele ei au fost de ajuns, aşa că a alunecat înăuntru cu o mişcare bruscă,

Persefona a icnit, iar el s-a aplecat să-şi lipească buzele de ale ei, impunând un ritm care o făcea să se legene sub el.

— Da! a gemut ea, întaşurându-şi picioarele în jurul lui.

Şi-a înfipt degetele în spatele său şi s-a pregătit să facă faţă asaltului.

L-a primit ca o regină, de parcă ar fi fost făcută pentru el! I-a pus din nou mâna pe gât şi a sărutat-o, iar gurile li s-au ciocnit într-un sărut arzător înainte ca el să dea înapoi. Cu o mână pe gâtul ei, pe cealaltă şi-a strecurat-o pe sub genunchi. Se mişca fără încetare înăuntrul ei, izbindu-se în carnea caldă, însă o strângea tot mai tare de o parte şi de alta a gâtului.

— O, futu-i! a şoptit Persefona şi şi-a lăsat mâinile să coboare pe braţele lui.

Fiecare cuvânt era punctat de o mişcare a şoldurilor ei.

— Ce bine e!

Degetele i se înfigeau în braţ, iar sunetele care-i ieşea din gură erau tot mai puternice, un strigăt ascuţit care i-a făcut stomacul să tresalte.

Futu-i, era perfectă!

— Uită-te la mine! a poruncit Hades, şi ea a deschis ochii verzi şi frumoşi, întunecaţi de dragoste şi dorinţă.

El i-a eliberat gâtul şi s-a aplecat peste ea, punându-şi mâinile de o parte şi de alta a capului. Respirau cu

dificultate, trupurile le erau fierbinţi şi umede, iar scula zvâcnea înăuntrul ei, dar trebuia s-o spună:

— M-ai întrebat pentru ce aş lupta pe câmpul de bătălie. Pentru asta. Ca să te văd cum mă priveşti cu ochii ăştia. Cum mă venerezi cu ei.

Un zâmbet i-a arcuit buzele Persefonei.

— Ce romantic eşti, regele meu!

— Sunt îndrăgostit, a corectat-o el. E o diferenţă,

Persefona a zâmbit şi mai larg şi Hades s-a aplecat să o sărute, strecurându-şi braţul sub gâtul ei. De data asta, când a început să se mişte, a facut-o încet şi adânc. Era conştient de tot ce vedea la ea – cum i se frecau sfârcurile de pieptul lui, cum îşi apăsa genunchii în coastele lui, cum îşi înfigea degetele în bicepşi.

I-a susţinut privirea până când n-a mai fost în stare şi şi-a lăsat capul pe braţul ei. Corpul i se încorda, crispându-se sub el. Era aproape de eliberare. El simţea arsura propriului orgasm în măruntaie, iar presiunea creştea la baza penisului.

S-a aplecat şi a sărutat-o pe gât, lingând şi sugând pielea înainte de a-şi îngropa faţa în scobitura umărului ei. Şi-a proptit genunchii în saltea lângă fundul ei şi a început să se mişte mai rapid, mai puternic, mai adânc.

Persefona şi-a răsucit o mână în părul lui şi l-a prins de gât în timp ce strigătele ei umpleau încăperea, câte imul pentru fiecare împingere. Deodată, l-a strâns mai cu putere din interior spre exterior şi şi-a ţinut respiraţia, începând să tremure sub el când a cuprins-o orgasmul.

El s-a mişcat mai departe, lovindu-se de fiecare val până când n-a mai putut stăvili presiunea din corp. Şi-a dat drumul într-un asalt orbitor, conştient doar că tremura şi că braţele şi picioarele îi amorţiseră. După ce a trecut, şi-a dat seama că se prăbuşise peste Persefona şi că degetele ei i se jucau în păr.

S-a ridicat uşor, mutându-şi greutatea ca să n-o

sufoce, deşi nu părea că o deranjează.

— Eşti bine? a întrebat-o.

îi plăcea să se uite la ea, mai ales după sex. îi plăcea să ştie că el era cauza obrajilor ei roşii şi a buzelor umflate.

Ea a zâmbit, cu pleoapele îngreunate.

— Da, a şoptit. Dar tu?

— Sunt mai mult decât bine.

Au rămas aşa, nemişcaţi, mulţumiţi să se odihnească după ce făcuseră dragoste.

— Mi-a fost dor de asta, a spus Persefona, iar Hades a observat că i se umpleau ochii de lacrimi şi-şi ridica mâinile ca să-şi ascundă faţa.

S-a încruntat şi s-a aplecat să-i sărute degetele.

— N-ai de ce să te ascunzi de mine, a spus el. Te vreau cu totul, chiar şi cu durerea ta,

A aşteptat şi, după câteva respiraţii adânci, ea şi-a lăsat mâinile în jos. Ochii îi erau încă umezi, iar lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Nu ştiu de ce plâng, a spus ea, respirând cu greutate.

— N-ai nevoie de un motiv, a zis el, deşi ar fi spus că toate prin care trecuseră în ultima lună erau un motiv destul de bun.

Cel mai probabil, era prima dată când ea avusese răgazul necesar să-şi lase corpul să cedeze, iar realitatea lumii se prăbuşea peste ea dintr-odată.

Hades s-a întors pe spate, trăgând-o după el, şi a strâns-o în braţe, lăsând-o să plângă până când s-a liniştit şi a adormit în braţele lui.

Hades s-a trezit după puţin timp şi a găsit-o frecându-se de sculă.

Era deja udă şi se mişca, sprijinindu-se în mâini de pieptul lui. El a gemut, desfăcându-şi degetele pe şoldurile ei şi apă- sându-i pielea încinsă. Ea s-a aplecat să-l sărute. Gura îi era fierbinte şi sânii i s-au

atins de el la fel de aţâţător ca sexul umed. I-a cuprins în palme, strângându-i la un loc şi răsucind sfârcurile întărite înainte de a-i cuprinde cu gura,

în timp ce o devora, i-a simţit mâna alunecând între coapse. Ea s-a îndreptat uşor, mişcându-se peste propriile degete, călare pe el şi mângâindu-şi clitorisul. Cu cealaltă mână, îşi atingea sânii. Ochii şi-i ţinea închişi, legănându-şi capul dintr-o parte în alta. Respiraţiile ei creau un ritm plăcut, ajutând-o să se mişte în sus şi-n jos în căutarea senzaţiei care creştea tot mai intens înăuntrul ei.

Hades îşi simţea pieptul împovărat de propria dorinţă, abia mai respirând în timp ce se uita la ea. Ar fi vrut să se alăture, dar se mulţumea să urmărească ritmul tot mai puternic, hră- nindu-şi focul dorinţei pentru ea până ajungea la limita absolută a rezistenţei.

Ştia că urmau să-i joace stelele în faţa ochilor după ce o pătrundea, dar deocamdată, futu-i, era frumoasă şi era a lui pe vecie!

Ea şi-a coborât mâna de pe sân spre clitoris, frecându-se tot mai tare şi mai repede, până când s-a încordat şi s-a lăsat să cadă pe pieptul lui, cu spatele arcuit pe măsură ce orgasmul îi străbătea tot corpul.

A rămas aşa câteva secunde, gâfâind cu putere, apoi şi-a scos mâna dintre picioare şi şi-a lipit degetele de gura lui. El le-a supt cu putere şi le-a eliberat încet. Gurile li s-au unit într-un sărut umed. Hades şi-a îndoit genunchii, poziţionân- du-şi scula pe fundul ei. Mâinile îi apăsau deja carnea moale, desfacând-o larg.

Ea a părut să-i înţeleagă intenţia şi s-a îndreptat, ducându- şi mâna la spate ca să-şi treacă degetele peste vârful sculei. Apoi s-a ridicat uşor şi a alunecat peste el cu un geamăt.

Hades a inspirat adânc, cu putere, iar Persefona a zâmbit auzindu-l, apoi s-a lăsat pe spate până când căldura ei l-a cuprins în întregime. S-a aplecat în

faţă şi l-a sărutat pe piept, apoi şi-a lăsat limba să treacă peste sfârcurile lui. A vrut parcă să îşi coboare şi gura peste a lui, dar n-a facut-o.

în schimb, s-a ridicat până aproape să-l lase să iasă înainte de-a se trânti la loc cu forţă, A repetat figura iar şi iar, şi ritmul lent a început să crească şi sunetele trupurilor lovindu- se unul de altul au umplut camera. Lui îi plăcea enorm şi ar fi vrut să dureze mai mult. A apucat-o de mijloc şi, când ea a obosit, a preluat controlul, împingându-se în ea. Nu se putea hotărî ce-i plăcea mai mult: cum îi săltau sânii în timp ce o poseda sau expresia ei plină de extaz. Ambele îl umpleau de o dorinţă nesăţioasă.

El s-a mişcat, prinzându-i faţa în mâini şi ţinând-o nemişcată. Cerinţa era clară – uită-te la mine!

Şi ea s-a uitat.

Şi-a încordat mâinile pe umerii lui, împungându-l cu genunchii în coaste. Şi-a coborât gura peste a lui, lăsându-l să-i simtă răsuflarea fierbinte pe buze. El şi-a plecat ochii şi a sărutat-o, apoi s-a rostogolit peste ea. S-a mişcat înăuntrul ei de câteva ori, cu limbile împreunate în tot acest timp, şi s- a ridicat în genunchi. A prins-o de coapse şi a tras-o mai aproape până a simţit că i se lipesc testiculele de fundul ei. Şi-a împins apoi şoldurile în ea, încordându-şi muşchii cu fiecare arcuire a spatelui ei şi fiecare răsucire a degetelor printre cearşafuri.

Pe urmă, a început să se mişte şi s-a pierdut cu desăvârşire, ignorând totul în afară de ea. Şi-a întins degetele pe pielea sa, prinzând-o şi mai strâns de şolduri. Şi-a dat seama că ea era aproape când s-a întins spre coapsele lui şi s-a lipit de el ca să-l ţină pe loc, aşa că i-a prins clitorisul între degete, alunecând în sus şi-n jos. Când orgasmul a crescut înăuntrul ei, clitorisul i s-a umflat, iar dorinţa lui de a-l cuprinde cu gura a fost prea copleşitoare ca să n-o satisfacă.

S-a retras, spre uimirea Persefonei, al cărei strigăt

de frustrare a fost amuţit de un geamăt adânc când gura lui s-a închis peste mugurele umflat şi l-a lins până a lovit-o primul val al orgasmului. Deşi ea se zvârcolea, el a păstrat presiunea asupra clitorisului cu degetele şi a pătruns-o din nou, lăsându-i muşchii să se contracte în jurul lui şi să-l aducă aproape de eliberare.

El a gemut când primul jet de spermă a erupt în forţă. La al doilea, i-au tremurat braţele, iar după al treilea s-a prăbuşit peste pielea transpirată a Persefonei. Şi-a sprijinit capul de sânii ei, iar ea şi-a trecut degetele prin părul lui. Era atât de satisfăcut şi îşi simţea ochii atât de îngreunaţi, încât ar fi putut adormi instantaneu, dar a auzit-o vorbind.

Vocea ei părea aproape surprinzătoare după ce petrecuseră atâta timp în tăcere, doar cu răsuflările lor întretăiate, deşi Hades simţea uneori că trupurile lor exprimă mai multe decât ar fi putut exprima prin cuvinte.

— Clini pot afla dacă mamei i-a fost sortit să moară?

La asta te gândeşti acum?

Asta ar fi vrut să întrebe, pentru că ar fi preferat să ştie că se gândea la el şi la faptul că tocmai i-o trăsese până o lăsase lată.

Se părea însă că nu era cazul.

Trebuia să mai încerce o dată.

Doar că ştia de ce îl întrebase. încerca să găsească o cale de a-şi suporta vina, de a-şi uşura răspunderea.

Şi-a ridicat capul şi a privit-o în ochi.

— Crezi că dacă afli o să accepţi mai uşor rolul pe care l- ai jucat în moartea ei?

Ea a început să respire mai greoi, şi Hades a înţeles că începea să plângă. S-a ridicat peste trupul ei ca să-şi apropie faţa de a sa.

— Nu ştiu cum să trăiesc cu chestia asta, a spus ea, iar corpul i s-a cutremurat sub el.

El s-a tras într-o parte, aducând-o lângă pieptul lui, lipind- o de el şi lăsând-o să plângă. Asta era tot ce-i putea oferi. Nu mai avea nimic altceva de dat.

CAPITOLUL XXIV
Tezeu

Tezeu aştepta lângă uşa biroului lui Zeus, purtând Coiful întunericului. Hypnos, Zeul Somnului, pe care Tezeu îl smulsese din Tărâmul Morţilor în timpul atacului său, luase forma unei păsări viu colorate, prinsă acum în lanţuri de un stativ din apropiere.

De cealaltă parte a încăperii, Hera stătea în faţa unui şir de ferestre înalte ce se deschideau spre vasta proprietate pe care o împărţea cu Zeul Cerului pe Muntele Olimp. Era îmbrăcată într-un halat din mătase, strâns legat în talie, iar trupul îi fusese uns cu uleiuri ce emanau o mireasmă dulce-amăruie. La fiecare mişcare, pielea îi strălucea. Cu siguranţă era o priveliştе ispititoare pentru Zeus, care nu vedea că ea era prea mândră ca să fie frumoasă şi prea aspră pentru seducţie, pentru că, în ciuda ochilor lui rătăcitori şi a sculei năbădăioase, o iubea.

— Ce durează atât de mult? s-a întrebat Tezeu, plin de frustrare.

S-a uitat la ceas.

Aşteptau de peste o oră şi începea să-şi piardă răbdarea. Era doar începutul planului, dar ducerea lui la îndeplinire avea să determine desfăşurarea întregii zile – precum şi restul zilelor care urmau.

— Te aştepţi ca Zeus să fie atent la timpul meu?

— Orice bărbat ar trebui să fie atent când se pune

problema de sex, a răspuns el. Asta, desigur, dacă nu cumva e dezinteresat de promisiunea trupului tău.

Tezeu a remarcat că zeiţa se încordase şi se uita urât spre el, deşi nu-l vedea.

— Eu am cerut întâlnirea asta, a spus ea.

— Şi credeai c-o să-l atragi aici cu ce anume? Cu vorbe?

Hera l-a ignorat şi în cameră s-a făcut linişte.

— Eşti sigură că poţi să-l seduci?

— Nu-mi lua dezgustul despre neputinţa de a-mi executa planul! s-a răstit ea şi s-a uitat din nou spre fereastră. Probabil a plecat să seducă vreo muritoare de rând.

Cuvintele ei erau încărcate de amărăciune, însă Tezeu nu îi înţelegea gelozia. Dacă nu-şi iubea soţul, de ce-i păsa cu cine şi-o trăgea el? Doar nu era ca şi cum n-ar fi beneficiat de puterea şi titlul său, însă rareori reuşea să înţeleagă o emoţie omenească, iar zeii păreau chiar mai umani decât muritorii.

Era o însuşire care lui Tezeu îi lipsea. Cel mai apropiat lucru de pasiune pe care îl simţise vreodată era violenţa.

îi plăcea violenţa, o prefera, iar viitorul lui urma să fie plin de ea.

Deodată, aerul din încăpere s-a încărcat de o energie electrică aproape palpabilă, iar Zeus a apărut cu iuţeala unui fulger, prezenţa sa fiind la fel de impunătoare ca tunetul. Deşi Tezeu nutrea un profund dispreţ pentru Zeul Cerului, adevărul era că simpla lui prezenţă cerea atenţie. Nici măcar Hera nu putea s-o ignore şi s-a întors brusc spre el, deşi ar fi pretins, fără îndoială, că nu făcea decât să joace un rol.

— Regele meu, l-a salutat ea.

— Hera, a zis Zeus cu un mormăit huruitor.

Ochii i-au alunecat ameninţător pe trupul ei acoperit, plin de dorinţă, deşi zeiţa Hecate îl lăsase

fără testicule.

— Nu te-ai îmbrăcat încă,

— Nu m-am îmbrăcat deloc, a spus ea şi a lăsat halatul de mătase să-i alunece de pe umeri şi să-i cadă la picioare.

Aerul din cameră a devenit compact şi apăsător, încărcat de dorinţa lui Zeus, dar şi de suspiciunea sa.

— De ce m-ai chemat?

— Nu e evident? a întrebat ea.

El a mijit ochii.

— Nu e ceva obişnuit,

Hera şi-a coborât ochii o clipă, apoi a făcut un pas spre el şi l-a privit aproape cu timiditate.

— Speram să lăsăm neînţelegerile deoparte.

Zeus a păşit mai aproape.

— Avem multe neînţelegeri, Hera, a spus el, deşi vocea îi era mai joasă şi vorbea pe tonul unui amant, nu al unui rege.

Poate ăsta era cel mai mare defect al lui Zeus. în adâncul inimii, îşi dorea să fie un bărbat romantic, nu un conducător.

— Şi nu le-am depăşit pe toate de fiecare dată? a întrebat Hera.

Acum era atât de aproape de Zeus, încât sânii i s-au atins de pieptul lui.

— E o păcăleală, a zis el.

Ochii Herei au scăpărat.

— N-am voie să-l doresc pe soţul meu? a ripostat ea pe un ton care indica furia ce-i clocotea în sânge.

Tezeu s-a întrebat dacă furia ei avea să-l convingă sau să strice totul.

Zeus a privit-o câteva clipe cu atenţie, coborându-şi ochii la buzele ei.

— Am visat la asta, a recunoscut el încet. Dar tot nu-mi vine să cred că-i adevărat.

— Atunci, atinge-mă! l-a îndemnat ea. Ca să vezi că sunt reală.

Hera i-a luat mâna şi i-a ghidat-o spre un sân. Zeus l-a privit atent şi l-a strâns în palmă, ciupindu-i sfârcul. Hera a

icnit şi a închis ochii. Işi ţinea gura strânsă şi mâinile pe lângă corp, cu pumnii încleştaţi. Erau semne care ar fi putut fi luate drept dorinţă, şi păreau că-l încântă pe Zeus, care şi-a aplecat capul spre ea.

— Nu pot să te satisfac aşa cum aş vrea, a zis el, iar ea a deschis ochii să-l privească. Dar pot totuşi să-ţi ofer plăcere.

Hera a avut nevoie de o secundă ca să-şi controleze vocea şi a reuşit să-l mintă:

— Nu contează decât să fiu cu tine.

Zeus a sărutat-o, apoi şi-a înfipt degetele în pielea ei şi i-a lipit trupul alunecos de al lui.

Când s-a desprins de ea, i-a spus, cu gura aproape de-a ei:

— Ştii că tu ai fost dintotdeauna aleasa, a zis el cu patimă. Doar pe tine te-am iubit,

— Şşt! l-a implorat Hera, Nu vorbi! Doar iubeşte-mă!

Gura plină de dorinţă a lui Zeus s-a închis din nou peste a ei, apoi i-a sărutat obrazul şi gâtul. Ea şi-a strecurat degetele în părul lui grizonant, iar el şi-a îndreptat atenţia la sânii ei, lingând uleiul care-i acoperea pielea.

— Eşti delicioasă! a exclamat cu un mârâit.

Ca somnul, spera Tezeu, iritat că dura atât de mult. S-a uitat la Hypnos, care stătea cocoţat, ferindu-şi ochii de manifestarea dureroasă de afecţiune dintre Hera şi Zeus.

Oare Hypnos îi dăduse Herei o poţiune falsă? Ar fi fost un mod de-a se răzbuna.

Dacă nu se întâmpla nimic în curând, Tezeu trebuia să-i prindă pe amândoi în capcană. Ce tortură ar fi fost ca Zeiţa Căsniciei să fie prinsă sub

soţul ei, care avea să afle atunci că seducţia ei fusese doar o prefăcătorie!

O parte a lui ar fi vrut să vadă consecinţele cu propriii ochi.

Zeus a continuat să coboare şi, când a ajuns în genunchi, Hera şi-a întors faţa spre tavan.

— Cât durează? a întrebat ea,

Zeus a chicotit, presupunând că frustrarea ei avea la bază nerăbdarea.

— Răbdare, perla mea! a cerut el.

Hera s-a uitat în ochii lui Zeus, care căpătase o expresie foarte serioasă şi avea o lumină ciudată în ochi,

— Eu nu îngenunchez decât în faţa ta.

Hera şi-a lăsat mâinile să se împletească în părul lui, iar el i-a sărutat coapsele, apropiindu-se de sex.

Zeus a gemut, apoi şi-a sprijinit capul greoi de picioarele ei.

— Zeus? a întrebat ea şi a făcut un pas în spate.

El s-a legănat şi a căzut pe podea cu o bufnitură puternică.

— Pe zei, dar ştiu că ţi-a luat ceva! a zis Hera, luându-şi halatul de pe jos şi legându-şi cordonul în jurul taliei. Trebuie să mă scald în acid sulfuric ca să-mi şterg atingerea lui de pe piele.

S-a cutremurat vizibil,

Tezeu şi-a scos Coiful întunericului, iar Hypnos s-a transformat din pasărea înlănţuită în zeul înlănţuit,

— Dacă ai fi folosit poţiunea aşa cum te-am învăţat, n-ai fi fost nevoită să înduri asemenea,.. tortură, a replicat Hypnos cu trufie. Trebuia înghiţită, nu linsă de pe trupul tău.

— Doar ţi-am zis! s-a răstit Hera, Zeus nu ar accepta să mănânce sau să bea din mâna mea.

— Oare pentru că ultima oară când i-ai oferit o bere s-a trezit în lanţuri?

— Poate ar trebui să nu se mai trezească deloc, a

spus Hera, uitându-se încruntată la soţul ei adormit,

— Oricât aş vrea să-ţi fac pe plac, a zis Tezeu, avem nevoie de el.

— Tu ai nevoie de el, l-a contrazis Hera, Eu nu încerc să obţin nimic de la Cronos.

— Dar încerci să câştigi un război, a spus Tezeu.

— Da, a şuierat ea. Iar tu ai eliberat un Titan care a avut tot timpul din lume să-şi închipuie toate căile prin care o să se răzbune pe Olimpieni,

— Poate ar trebui să nu te mai consideri Olimpiană.

— Crezi că asta o să mai conteze? Cronos nu-i uită pe cei care i-au greşit.

— O trăsătură pe care pari s-o fi moştenit de la el, a comentat Tezeu.

— Iar tu ai moştenit aroganţa tatălui tău, a replicat ea,

— Aşa e. Dar măcar a mea nu e nefondată.

Omorâse Ofiotaurul şi mâncase mărul de aur. Acum era destinat să răstoarne zeii şi devenise invincibil.

— Ei bine? a izbucnit Hypnos. Acum ce urmează?

Tezeu a invocat plasa cu ajutorul magiei şi a aşezat-o peste Zeus ca pe o pătură, acoperindu-l în întregime. Era atât de fin lucrată şi de uşoară, încât părea de necrezut că o astfel de ţesătură ar putea ţine sub control un zeu.

— O să atârne de cer aşa cum mi-a făcut şi el mie, a spus Hera, Iar Olimpienii să fie martori la ruşinea lui.

O clipă, Tezeu s-a întrebat de ce nu se gândise să-i prindă pe amândoi, şi pe Hera odată cu Zeus. El nu îşi facea iluzii măreţe. Ştia prea bine că zeiţa se aliase cu el doar în speranţa de a-l răsturna pe Zeus şi a-şi revendica tronul.

Ceea ce nu înţelegea însă era că viitorul lumii nu avea să mai includă Olimpieni.

— Doar Olimpienii? a întrebat Tezeu.

Hera s-a crispat.

— Publicul muritor nu poate să afle. Ne-ar pune puterea la îndoială.

— Deja ne pun puterea la îndoială, a replicat Tezeu. Iar acum o să ştie că puteţi fi înfrânţi.

Hera a strâns din buze, dar Tezeu i-a susţinut privirea.

— Fulgerul, Hera, a spus el. Adu-l încoace!

Ea nu s-a mişcat.

Când s-a uitat la ea, patru dintre oamenii săi au intrat în birou, toţi semizei cu părinţi diferiţi. Doi l-au luat pe Zeus de acolo, iar ceilalţi doi l-au tras pe Hypnos în faţă.

— Daţi-mi drumul! s-a răstit Hypnos, zbătându-se în mâinilor lor, însă Damian şi Sandros, fiii lui Thetis şi ai lui Zeus, l-au strâns cu putere.

Zeul s-a uitat încruntat la Tezeu.

— Ce-ai de gând să faci? l-a întrebat.

— Să mă folosesc de tine, a răspuns Tezeu, iar în mână i s-a materializat un cuţit.

L-a înfipt în gâtul zeului. Sângele a ţâşnit din rană, scăl- dându-l pe Tezeu într-o ploaie roşiatică. Hypnos a căscat ochii şi a gâlgâit de câteva ori, apoi a căzut în genunchi. Aripile albe s-au desfăcut larg şi zeul a căzut cu faţa în jos, unde a rămas nemişcat.

Tezeu s-a uitat la Hera.

Zeiţa încă nu văzuse până atunci efectele veninului Hidrei, nici puterea armelor lui.

Expresia ei îngrozită l-a umplut de încântare pe Tezeu.

— Fulgerul, Hera! a repetat el.

De data asta, ea n-a mai şovăit.

CAPITOLUL XXV

Dionysos

DIONYSOS S-A TREZIT CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, CU Ariadna în braţe, şi s-a încordat instantaneu.

Din nefericire, nu doar scula lui era surprinsă, ci şi mintea.

Se aşteptase ca ea să plece înainte de venirea dimineţii, chiar dacă seara trecută îl rugase să-i dea voie să mai rămână, El îşi spusese să nu se agite prea tare la rugămintea ei. Se hotărâse să nu-i pese prea mult de motivul pentru care îşi dorise să se culce cu el. Trecuse prin nişte eveniment traumatizante în ultimele 24 de ore. Futu-i, toată viaţa ei fusese o tragedie!

Nu făcea decât să caute alinare.

Iar el era suficient de tulburat ca să i-o ofere.

Şi-a repetat asta întruna, sperând că, dacă avea să o facă de suficiente ori, ar fi reuşit să-şi potolească inima ce i-o lua la goană când o privea sau s-o împiedice să se frângă atunci când ea hotăra că fusese cea mai mare greşeală din viaţa ei.

— Ari?

A scuturat-o uşor ca s-o trezească.

— Hmm?

— Cred că... adică, nu sunt sigur... dar s-ar putea ca sora ta să fie îngrijorată.

A urmat o pauză şi, cu toate că nu-i vedea faţa, îşi închipuia că începe să înţeleagă ce se întâmplase aseară. Ba chiar s-a dat puţin înapoi, ca să nu-l lovească în faţă când se ridica brusc şi sărea din pat, copleşită de ruşine.

Numai că ea n-a făcut nimic din toate astea.

S-a întors cu faţa spre el, părând somnoroasă şi mulţumită. Ba chiar i-a şi zâmbit. El visa la asta de ceva timp şi acum, că se întâmpla în realitate, ura alarma care-i suna în cap şi-i spunea să fie precaut.

— Bună! a zis ea.

I-a luat o secundă să-şi învingă pornirea de-a miji ochii şi a o întreba ce nu e în regulă, ceea ce avea să ducă inevitabil la ceartă. Şi atunci ar fi fost doar vina

lui că stricase cea mai grozavă dimineaţă din viaţa lui.

Şi-a ignorat însă toată această suspiciune la adresa ei.

— Bună! a zis el. Cum ai dormit?

— Bine. Dar tu?

El a încuviinţat din cap, facând-o să se încrunte

— Eşti sigur?

— Am zis da,

— N-ai zis nimic. Doar ai dat din cap,

— Ştiu că nu cunosc prea bine obiceiurile muritorilor, dar cred că asta înseamnă „da”.

A mijit ochii la el.

— De ce nu recunoşti că e ceva în neregulă?

— Nu-i nimic în neregulă, Ari! Las-o baltă, fir-ar să fie!

Futu-i, ar fi trebuit să înceapă cu întrebarea la care se gândise prima oară!

— Deci chiar este ceva în neregulă...

— De ce te-ai culcat cu mine?

Dacă ea insista, putea la fel de bine s-o întrebe.

Ariadna a clipit, surprinsă, şi a închis gura înainte să răspundă:

— Pentru că asta mi-am dorit. Tu de ce crezi că m-am culcat cu tine?

El n-a răspuns.

— Dionysos!

I-a pronunţat numele ca pe o poruncă,

— Ai spus că vrei să-mi mulţumeşti,

— Deoarece sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut, a răspuns ea.

— Nu cred că-mi place când spui chestia asta.

Ea s-a încruntat.

— Ce?

Dionysos şi-a ferit privirea.

— Nu cred că-mi place când mă săruţi sau ţi-o tragi cu mine şi-mi spui că eşti recunoscătoare.

— Nu-ţi place... şi totuşi mi-ai tras-o?

Tonul ei îl irita. Era plin de furie, dar era în regulă, pentru că şi el era furios.

— Ţi-am tras-o pentru că te doream, a spus el. Pentru că te plac. Pentru că mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc de tine, dar n-am încredere, naibii, în tine. Şi n-are nicio legătură cu Tezeu, ci doar cu faptul că-ţi pare rău de fiecare dată după ce eşti cu mine.

S-a lăsat o linişte încordată după vorbele lui. Acum, că le pronunţase, nu era sigur de ce o făcuse.

Ariadna a încremenit lângă el. Nici ea nu-l privea. Işi întorsese capul şi se uita drept în faţă. După câteva secunde, a dat păturile la o parte şi a coborât din pat.

— Ari..a zis Dionysos, urmându-i exemplul.

— Crezi că-mi pare rău?

— Asta ai spus!

S-a apropiat de ea.

— Şi, chiar dacă n-ai fi spus-o, mi-aş fi dat seama,

— Ţi-ai fi dat seama? Ce, poţi să-mi citeşti gândurile? E altă putere de care ai uitat să-mi spui?

Dionysos a strâns din dinţi,

— De câte ori facem sex, te distanţezi de mine.

— Am făcut sex de două ori! a strigat ea,

— Iar când ne-am întors de pe insulă, ai fugit,

— N-am fugit. Sunt aici, nu?

El a înghiţit în sec şi, când n-a mai continuat, Ariadna a clătinat din cap, ridicându-şi braţele cu un gest de frustrare, apoi s-a întors spre uşă,

— Şi acum o să fugi?

Ea a încremenit. Lui Dionysos îi bătea inima cu putere, aşteptând ca ea să decidă. Când s-a întors, în

cele din urmă, cu faţa spre el şi flăcări în priviri, s-a înteţit şi focul ce mocnea în măruntaiele lui.

— Du-te-n mă-ta!

El a crezut că o să plece, însă s-a apropiat de el, şi-a lipit gura de a lui şi l-a cuprins cu braţele pe după gât. Dionysos a împins-o spre uşă şi a ridicat-o în braţe. Erecţia lui s-a lipit de carnea ei goală şi a pătruns-o din nou. S-a oprit o clipă, stând nemişcat şi sprijinindu-şi fruntea de a ei.

O parte din el se întreba ce făceau şi dacă era o alegere bună. Sau era doar o provocare pe care Ariadna voia s-o câştige.

I-a simţit mâna pe piept şi cuvintele i s-au ridicat în gât când ea a şoptit:

— Nu ştiu ce vrei de la mine.

El a înghiţit în sec, apoi s-a dat înapoi şi a privit-o în ochi înainte de a-i răspunde:

— îmi doresc doar mai mult de la tine.

Odată ce a scos cuvintele, nu le-a mai putut lua înapoi şi n-ar fi vrut s-o facă decât pentru că acum îşi dădea seama că poate în momentul ăsta ea nu mai avea nimic de oferit. Dacă ăsta era adevărul, avea să accepte orice, să primească orice.

însă ea i-a oferit buzele şi limba şi l-a sărutat din nou, stârnind astfel o frenezie în interiorul lui, ceva ce nu putea controla. Şi-a înfipt mâinile în pielea ei, ţintuind-o în dreptul uşii. Fiecare împingerea părea să o lase fără aer în plămâni, şi totuşi lui i se părea că nu o pătrunde destul de adânc.

A desprins-o de perete şi s-a prăbuşit în pat, mişcându-şi şoldurile fără oprire, iar ea l-a primit cu totul, plimbându-şi unghiile pe spatele lui şi înfîgându-i-le în fese, încercând să- 1 tragă mai aproape şi să-l împingă mai tare. Când presiunea a început să se adune înăuntrul lui, uşa s-a deschis – făcând să i se pară că toate se petreceau în acelaşi timp.

Fedra a apărut în prag, înmărmurită, cu o expresie

îngrozită.

— Pe zei! a exclamat ea. îmi pare rău!

— Fedra! a strigat Ariadna, împingându-l pe Dionysos în piept. Futu-i!

Nici măcar nu s-a uitat la el când s-a ridicat şi a alergat după sora ei.

O jumătate de oră mai târziu, Dionysos era îmbrăcat, dar ezita să iasă din cameră.

Era ridicol, având în vedere că era casa lui, însă nu putea să nu-şi facă griji pentru ce urma să găsească după ce ieşea de acolo, deşi nu avea nicio legătură cu faptul că Fedra dăduse peste ei. Astăzi trebuia să dea piept cu realitatea celor întâmplate şi să se pregătească pentru răzbunarea inevitabilă a lui Tezeu. Semizeul nu era prost. Nu avea nevoie de dovezi ca să facă legătura între Ariadna şi dispariţia Fedrei. Nu avea nevoie de dovezi nici ca să-şi dea seama că o ajutase Dionysos, ceea ce însemna că acum toţi cei asociaţi cu el erau în pericol. Singurul lucru în favoarea lui era că refugiul şi tunelurile până la el erau secrete.

în cele din urmă, Dionysos a ieşit din cameră.

Spera ca Ariadna să fie în living, ca să discute cu ea despre planul de azi, dar nu era acolo. însă a găsit televizorul pornit şi bebeluşul dormind într-un pătuţ pe care-l aduseseră menadele în urmă cu o zi, împreună cu un morman de alte lucruri.

Dionysos s-a apropiat de pătuţ şi s-a uitat la copilul bine înfăşat şi cu o căciuliţă pe cap. Arăta altfel decât ieri. Semăna mai puţin cu un extraterestru.

— Pentru cineva atât de mic, respiri foarte zgomotos, a zis Dionysos încet, aplecându-se şi mai mult. Măcar eşti drăgălaş.

A auzit pe cineva inspirând brusc şi şi-a întors capul în stânga. Fedra revenise în cameră, Dionysos s-a îndreptat de spate.

— Milord, a spus ea, lăsând capul în jos.

Titlul i se părea ciudat. Nu-l auzea prea des, fiindcă era folosit mai degrabă pentru Olimpieni,

— îmi cer scuze! a zis el. N-am vrut să te sperii,

— Nu m-ai speriat.

S-a lăsat o linişte stânjenitoare. Dionysos nu ştia ce să spună, O cunoscuse pe Fedra când o răpise, iar în dimineaţa asta îl surprinsese când i-o trăgea surorii ei. Avea sentimentul că urma să dureze ceva până deveneau prieteni.

— Ari e..., a început el, dar Fedra i-a tăiat vorba:

— O plăteşti pe sora mea pentru sex?

Dionysos a rămas cu gura căscată, şocată de întrebarea ei.

— Poftim?

— O plăteşti pe sora mea pentru sex? a repetat femeia, fără să-şi ferească privirea.

Voia s-o întrebe dacă toţi din familie aveau aceeaşi expresie scrutătoare. Pe zei, ce tulburătoare era!

— Nu, a răspuns el şi, când a continuat să-l privească, a adăugat: Chiar atât de greu de crezut e că m-a ales pe mine?

în cele din urmă, Fedra şi-a lăsat ochii în jos şi s-a apropiat încet.

— Asta mi-a zis Tezeu, a spus ea. Că Ariadna a devenit prostituată. Mi-a arătat poze cu voi doi în cartierul plăcerilor,

— Nu asta făceam în cartierul plăcerilor,

în cea mai mare parte a timpului.

Fedra a rămas tăcută, uitându-se la fiul ei.

— Nu ştiu ce anume mă întristează mai mult, a reluat ea. Că soţul meu m-a minţit.,, sau că l-am crezut.

— Nu te simţi vinovată pentru ce te-a determinat el să crezi! a replicat Dionysos.

Fedra a tăcut, dar, o secundă mai târziu, i-a răspuns cu o voce atât de joasă, încât Dionysos a crezut că nu vorbeşte cu el:

— Pur şi simplu, nu înţeleg.

O înţelegea, într-un fel. Dionysos încercase de multe ori să înţeleagă ura Herei faţă de el, dar, mai mult decât atât, văzuse şi alte femei încercând să desluşească acelaşi lucru ca Fedra,

— Nu-i nevoie să înţelegi azi, a spus el.

Probabil că nu avea s-o facă niciodată, dar el nu voia să-i spună aşa ceva tocmai azi.

Pe urmă, a zărit ceva cu coada ochiului şi l-a văzut pe Tezeu la televizor,

— Ce dracu’?

A luat telecomanda de pe măsuţă şi a dat mai tare. Fedra s-a întors şi şi-a dus mâna la gură când şi-a văzut soţul pe ecran. O bandă roşie în josul ecranului anunţa motivul pen

tru conferinţa de presă de urgenţă: Soţia şi fiul, răpiţi din spital.

— Azi sperasem să stau aici lângă Fedra, soţia mea inimoasă şi iubitoare, şi să anunţ naşterea fiului meu. Dar, în loc să sărbătoresc vestea fericită, vin în faţa voastră cu o rugăminte. Soţia şi fiul meu au fost răpiţi din Spitalul Comunitar Asclepius de către un zeu.

S-a oprit, iar Dionysos a strâns din dinţi. Trebuia să admită că semizeul juca magistral rolul de soţ şi tată îndurerat. Părea complet devastat,

— Mulţi dintre voi ştiu ce luptă am dus împotriva Olimpienilor, Cred că asta este o tentativă crudă de răzbunare şi probabil cel mai extrem exemplu care arată de ce nu mai putem accepta stăpânirea arhaică a zeilor. Mă aflu aici ca să mă rog pentru întoarcerea soţiei şi fiului meu, dar şi pentru vieţilor tuturor muritorilor de pe pământ. Nu meritǎm asemenea tratament. Să le amintim zeilor de puterea noastră şi să încetăm să-i venerăm,.. azi!

S-a oprit şi a respirat greoi, uitându-se drept în cameră.

— Iar zeului care mi-a răpit familia: să ştii că vin după tine.

Dionysos a avut nevoie de un moment să-şi pună gândurile în ordine. Deşi se aşteptase ca Tezeu să reacţioneze, nu se aşteptase ca semizeul să le declare practic război zeilor. Asta îl îngrijora într-o măsură mai mare decât putea exprima în cuvinte.

Ce planuri avea Tezeu de era atât de încrezător?

Uşa de la camera Ariadnei s-a deschis şi ea a ieşit, după ce-şi făcuse duş şi se îmbrăcase. Când i-a văzut, s-a oprit, şovăitoare.

— Ce se întâmplă?

El a început să vorbească, dar s-a auzit o bătaie în uşă, de care pe Ariadna o despărţeau doar câţiva paşi. S-a uitat la Dionysos.

El a vorbit repede, cu voce joasă:

— Jos se află o pivniţă de vinuri depozitate în alcovuri rotunjite. După ce intraţi, număraţi până ajungeţi la al şaptelea alcov! Atingeţi placa de pe perete! O să se deschidă intrarea într-un tunel. Intraţi, închideţi uşa aia şi nu priviţi în urmă! O să vă ducă până la Bakkheia. Ai înţeles?

Ea a dat din cap şi, când s-a auzit soneria, inima i-a îngheţat în piept odată cu plânsetul copilului.

Futu-i!

— Plecaţi! a poruncit el.

Fedra a luat copilul şi a alergat spre scări, dar Ariadna ezita. Dionysos şi-a invocat tirsul.

— Am zis să plecaţi!

Nu-i plăcea cum se uita la el, de parcă era ultima dată când se vedeau. în cele din urmă, a plecat, dispărând pe hol exact când podeaua a început să se zdruncine şi Dionysos şi- a dat prea târziu seama că ar fi trebuit să fie atent la ferestre, nu la uşă.

Geamurile au explodat cu o forţă care l-a doborât la pământ. Şi-a dat instantaneu seama cât de tare îl durea şi a înţeles că trupul îi era plin de cioburi de sticlă şi bucăţi de dărâmături.

S-a ridicat în picioare cu un geamăt şi s-a strâmbat când a simţit presiunea de pe umărul stâng, în care avea înfiptă o aşchie mare de lemn.

De două ori futu-i!

A încercat să scoată aşchia, dar, înainte să apuce să o facă, a simţit o nouă durere – o împunsătură puternică în spate. A ţipat şi s-a întors cu faţa spre cel care atacase, ridicând totodată arma, dar a observat că nu era nimeni acolo.

Trebuie să se fi teleportat, s-a gândit, deşi, dacă ar fi fost cazul, ar fi simţit-o. Durerea rănii din spate îi pulsa în tot corpul. Nu era obişnuit să resimtă astfel de şocuri. De obicei, se vindeca fără

ca măcar să se gândească la asta, însă acum, oricât s-ar fi concentrat, vindecarea părea imposibilă.

Respira cu dificultate, străduindu-se să ignore durerea, cu dinţii încleştaţi, privindu-şi furios sufrageria, acum un morman fumegând de ruine. A strâns şi mai tare tirsul în mână, apoi a simţit acel ceva – o schimbare subtilă în aer. A ridicat toiagul pentru a bloca atacul, dar a resimţit cu uimire impactul unei lame care-l lovise.

A făcut ochii mari când şi-a dat seama că adversarul său era invizibil.

A venit şi a doua lovitură şi a simţit cum lama i se afundă în măruntaie, tot mai adânc, înainte ca atacatorul să-l împingă la podea. Până acum, ani de vindecare rapidă îl protejaseră de o astfel de suferinţă.

Simţea cum i se încinge trupul şi abia mai putea respira în timp ce se uita la bărbatul care se materializase în faţa lui

cum îşi scoate de pe cap Coiful întunericului al lui Hades. Era un semizeu, tânăr, cu părul creţ. Dacă ar fi trebuit să ghicească, Dionysos ar fi spus că este un fiu al lui Zeus.

Dionysos nu putea să vorbească. Bărbatul rânjea.

— Mi-am zis că ar trebui să-i vezi faţa celui care o să te omoare.

Dionysos a inspirat adânc de două ori, sperând să-şi limpezească mintea suficient ca să-şi invoce magia. însă semizeul s-a încordat când l-a lovit ceva în tâmplă. S-a prăbuşit la pământ, lăsând-o la vedere pe Ariadna. Aceasta ţinea în mâini o statuie de bronz, pe care a izbit-o din nou de capul bărbatului, apoi a lăsat-o jos şi a alergat lângă el.

— Trebuie să te ridici, a zis ea, cu aceeaşi hotărâre în ochi ce se regăsea şi în tonul poruncitor.

El a dat din cap şi a strâns din dinţi, ridicându-se

anevoie pe picioarele tremurătoare. Ariadna l-a prins cu braţul pe după mijloc. Au coborât clătinându-se pe hol şi pe scări, până la subsol, unde el s-a prăbuşit în ciuda eforturile ei de a-l susţine.

A căzut şi ea odată cu el, dar s-a ridicat repede şi a început să-l trag de mână.

— Trebuie să te ridici! Dionysos! Ridică-te!

— Ari, a zis el într-o şoaptă abia perceptibilă.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Pot să chem ajutoare! Doar spune-mi ce să fac!

I-a întrerupt zgomotul de paşi pe trepte şi, când a întors capul, Dionysos a văzut că semizeul se ridicase, cu faţa plină

de sânge, dar vindecat. În loc să fugă, Ariadna s-a întors cu faţa spre el, vrând să lupte. însă, în ciuda abilităţilor ei, şansele de câştig erau zero.

Ideea i-a provocat lui Dionysos o senzaţie de isterie, o răbufnire în măruntaie ce aducea cu nebunia. S-a agăţat de a şi a hrănit-o, trezindu-şi magia la viaţă şi folosind-o ca să le prindă pe Ariadna şi Fedra cu copilul în braţe şi să se tele-porteze. Apoi s-a întunecat totul.

CAPITOLUL XXVI

Persefona

P ERSEFONA S-A TREZIT BRUSC.

Nu ştia ce o trezise, dar avea o senzaţie acută de nelinişte. S-a ridicat de lângă Hades, cu mâna pe

pieptul lui, şi a cercetat cu privirea încăperea, dar nu se ve

dea nimic acolo. Totuşi, senzaţia nu slăbea. S-a ridicat şi mai

sus, urmată de Hades, cu o expresie îngrijorată pe chip.

Ce-i asta? a întrebat ea.

Nu putea descrie senzaţia altfel decât că aerul de pe tărâmul lor căpătase o greutate fizică, alcătuită doar din suferinţă. în timp ce respirau, parcă le umplea plămânii.

— E Thanatos, a răspuns Hades.

A dat păturile la o parte şi a coborât din pat.

Persefona l-a urmat, trăgându-şi halatul pe umeri, dar a observat că Hades ezita. Ştia exact ce vrea el să spună – „rămâi aici!” Privirea lui deja o implora, dar cuvintele nu-i

ieşeau de pe buze. În schimb, şi-a invocat magia, îmbrăcân- du-se în robe închise la culoare, şi i-a întins mâna.

Frustrarea care mocnise în ea până atunci s-a transformat într-o căldură ameţitoare. Fusese pregătită să se certe cu el, să rostească toate

argumentele pe care le gândise pentru a-i explica de ce trebuia să-l însoţească, dar deodată nu mai avea nevoie de cuvinte. Părea că, în sfârşit, începea să înţeleagă că există un moment şi un loc pentru apucăturile lui protectoare.

în orice caz, nimic din ceea ce ar fi putut spune el nu avea cum s-o facă să rămână în încăpere – nu după tot ceea ce ea înfruntase deja pe tărâmul lor.

S-au teleportat şi l-au găsit pe Thanatos pe malul râului Styx. Era în genunchi, plângând şi strângând marginea hainelor lui Hypnos.

Caron se afla la câţiva paşi distanţă, cu barca ancorată la debarcaderul din spate. Ţinea vâsla ca pe un baston, privin- du-l pe Thanatos şi pe fratele său cu o expresie aproape absentă, ca şi cum nu putea să înţeleagă pe deplin scena care se desfăşura în faţa lui.

Persefona nu era sigură ce anume vedea.

— O, minunat! a spus Hypnos când au ajuns. Acum avem şi spectatori. N-ai niciun respect pentru morţi şi pentru cei care-i jelesc?

„Morţi”?

— Nu se poate, a zis Thanatos.

— Nu mă plânge, frate! a spus Hypnos. Treaba asta nu schimbă cu nimic situaţia pentru mine. Eram deja prizonier în văgăuna asta. Acum, sunt doar un prizonier mort,

Hypnos l-a ajutat pe Thanatos să se ridice.

Era aproape tulburător să-l vadă pe Thanatos atât de îndurerat, dar Persefona nu putea să-l condamne. Ultimul lucru la care se aşteptase Zeul Morţii era ca într-o bună zi să-şi întâmpine fratele nemuritor pe tărâmul său, ca un suflet în viaţa de apoi.

— Nici mie nu mi-a venit să cred când a ajuns la debarcader, a zis Caron.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Persefona,

— Am murit, a răspuns Hypnos.

Vocea îi era plină de sarcasm. Era clar că nu-şi pierduse simţul umorului – sau lipsa acestuia.

— Ce-ar fi să încerci din nou să răspunzi la întrebare? a sugerat Hades pe un ton ameninţător,

Persefona îi simţea frustrarea – nu avea chef de jocuri. Poate că Hypnos era capabil să râdă de propria moarte, dar ceilalţi nu erau, nu când veniseră atât de mulţi în faţa lui şi poate şi după el.

Hypnos a strâns din buze.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat? Tezeu s-a întâmplat, a zis el. M-a adus în faţa Herei, care m-a ameninţat că-mi omoară soţia dacă nu-i ofer o poţiune ca să-l adoarmă pe Zeus. Aşa că i-am oferit-o.

N-ar fi fost prima dată când Hera apela la puterile lui Hy- pnos ca să-l adoarmă pe Zeus. O mai făcuse de două ori până atunci, cu intenţia de a-şi înlătura soţul de pe tron.

Dar Persefona se mira de amploarea alianţei liderului Triadei cu Regina Zeilor. Deşi cândva se lăudase de relaţia lui cu Hera, Persefona se îndoise că e o legătură prea strânsă.

— Tezeu te-a dus la Hera? a întrebat ea. Ce beneficiu putea să aibă semizeul de pe urma asocierii cu Hera?

— Asta am zis şi eu.

Persefona şi-a îndreptat privirea spre Hades.

— Tu ştiai de alianţa asta?

Hades a deschis gura, dar Persefona şi-a dat seama care e răspunsul înainte să vorbească. S-a uitat repede în altă parte, concentrându-se din nou asupra lui Hypnos.

— Ai spus că Hera voia o poţiune să-l adoarmă pe Zeus. Ele...

— Suficient de dus.

în mod surprinzător, Persefona nu simţea nimic în privinţa lui Zeus, nici de bine, nici de rău. Merita să fie detronat şi chiar mai rău, dar sfârşitul domniei lui ar fi fost inutil dacă îi lua locul o persoană şi mai îngrozitoare.

— Dar te-au omorât pe tine, nu pe el. De ce?

— Din acelaşi motiv pentru care Tezeu m-a ţinut în viaţă, a răspuns Hades. Chiar şi acum speră că îl va convinge pe Cronos să fie de partea lui – cel puţin, până va cuceri lumea întreagă.

— Tezeu chiar crede că poate să înfrunte un Titan? a întrebat Persefona.

— Tezeu crede că e invincibil, a replicat Hades.

Persefona ar fi vrut să întrebe de ce. Era vorba doar de aroganţa lui sau de altceva? Dar Hypnos i-a luat-o înainte:

— Presupun că acum se simte destul de invincibil, dat fiind că a pus mâna pe fulger.

— Poftim? a întrebat Persefona, şocată de cuvintele lui.

Hades a încremenit lângă ea.

Hypnos părea enervat.

— Am zis...

— Ştiu ce-ai zis! s-a răstit ea, dar nu voia să creadă aşa ceva.

Tezeu avea acum Coiful întunericului şi fulgerul lui Zeus. Cel mai probabil, avea acces şi la tridentul lui Poseidon, dat fiind că era fiul său. Erau cele trei arme care îi ajutaseră pe Olimpieni să-i detroneze pe Titani.

— A mai zis şi altceva? a întrebat Hades.

— Nimic despre planurile lui, a răspuns Hypnos.

Persefona s-a uitat la Hades, care a privit-o la rândul lui. Ar fi vrut să spună ceva, dar totul părea evident. Trebuiau să-l oprească pe Tezeu. Să facă un plan. Şi s-o facă foarte repede.

— Mulţumesc, Hypnos! a zis Hades. îmi pare rău că s-a terminat aşa!

Persefona se aştepta ca zeul să-i dea un răspuns caustic,

dar n-a făcut-o. În schimb, a pus altă întrebare, uitându-se de la Hades la Thanatos:

— Cine o anunţă pe soţia mea?

Atunci a înţeles Persefona ce deplângea Hypnos cel mai mult la moartea lui.

— Cred că cel mai bine ar fi să afle de la fratele tău, a zis Hades.

Thanatos a fost de acord.

Au părăsit Styxul şi s-au întors la palat, fără să se

mai sufoce sub povara şocului şi tristeţii lui Thanatos.

— Trebuie să facem ceva, a zis Persefona când au apărut în camera lor.

Hades nu i-a răspuns şi s-a întors cu spatele, ceea ce o supăra şi mai tare.

— Nu putem să-l lăsăm pe Tezeu să scape nepedepsit după atâtea crime, a zis ea.

Hades s-a oprit şi s-a întors spre ea.

— Asta crezi că am făcut? Că l-am „lăsat” să scape nepedepsit?

Nu asta insinuase, dar frustrarea încă nu-i dădea pace după ce descoperise tot ceea ce îi ascunsese el, iar acum se părea că toate secretele ieşeau la lumină.

— Se pare că nu ştiu nimic despre ce-ai făcut tu, a spus ea. Hera şi Tezeu sunt aliaţi?

El şi-a întors capul şi s-a uitat la perete, dar după o clipă a inspirat adânc, facând-o să simtă că furia dintre ei se mai estompase.

— Cam în aceeaşi perioadă când ai pierdut-o pe Lexa, Hera m-a rugat să o ajut să-l detroneze pe Zeus, a început el. Când am refuzat, a găsit pe altcineva care s-o ajute să-şi pună planul în aplicare. L-a ales pe Tezeu, pentru că îl credea capabil, dar şi pentru că se gândea că o să-i fie uşor să scape de el. Cred că astăzi tocmai a aflat contrariul.

Iar acum era prea târziu. Tezeu era periculos şi înarmat, atât cu armele celor mai puternici Olimpieni, cât şi cu cele care puteau omorî zeii.

— Povestea asta e mult mai complicată, a continuat el. Dar, având în vedere ce am aflat, cred că ar trebui să ne chemăm aliaţii,

$

Chiar dacă era curioasă, Persefona era de acord. S-a lăsat liniştea câteva secunde. Nu-i plăcea senzaţia, aşa că a vorbit, fiindcă voia ca el să ştie ce simte.

— Nu... n-am vrut să sugerez că n-ai încercat să-l opreşti pe Tezeu. Şi ştiu că încă există lucruri pe care încerci să mi le spui. Cred că pur şi simplu mă tem de ceea ce nu ştiu.

Hades s-a apropiat de ea şi i-a cuprins faţa în mâini.

— Nici eu nu mă tem mai puţin, chiar dacă ştiu atât de multe, a zis el. Dar pot să-ţi promit că nu o să te mai las niciodată în întuneric.

Ea şi-a lăsat capul pe spate, întâlnindu-i privirea arzătoare. Colţurile gurii i s-au ridicat uşor şi i-a îndepărtat un fir de păr de pe faţă,

— Vreau întunericul tău, a spus ea. Dar vreau şi secretele tale.

— Draga mea! Lasă-mi timp şi o să-ţi ofer absolut tot!

— Vreau doar să ştiu că avem timp.

Vorbea încet, incapabilă să-şi ascundă frica din glas.

— Vreau să ştiu că avem o veşnicie împreună.

Hades a privit-o atent, strecurându-şi braţul pe după mijlocul ei. Cu cealaltă mână, îi ţinea obrazul, mângâindu-l cu
degetul mare.

— Atunci, poate ar trebui să visăm la asta, a sugerat el. Ca să avem la ce ne gândi când suntem pe câmpul de luptă.

Ea a ridicat din sprânceană.

— N-ai spus tu că trebuie să mă gândesc la plăcerea de-a te avea deasupra?

— Păi, a zis el cu un zâmbet vag, E o parte a veşniciei noastre pe care abia o aştept.

S-a aplecat spre el, atingându-i buzele cu ale ei, dar, în loc să adâncească sărutul, Persefona l-a simţit cum încremeneşte şi a înţeles că ceva nu e în regulă. Inima i-a luat-o instantaneu la goană. Apoi, un urlet a rupt tăcerea.

— Ajutor! Vă rog!

— E cumva.,, Ariadna? a întrebat Persefona.

A schimbat o privire cu Hades şi au ieşit amândoi în fugă din dormitor, luându-se pe urmele strigătelor disperate până au găsit-o pe hol, aplecată peste trupul însângerat al lui Dionysos. O altă femeie – Fedra, din câte şi-a dat seama Persefona – stătea în apropiere, ţinând în braţe un copil care plângea, cu o expresie îngrozită.

— Ajutaţi-l, ajutaţi-l, vă rog! a scâncit Ariadna când s-au apropiat.

Şi ea era plină de sânge, dar era greu de spus dacă era al ei sau al lui Dionysos.

— Ursitoare afurisite! a bombănit Hades.

— Nu se vindecă, a şoptit Persefona.

Era cât pe ce să o ia la fugă spre locuinţa reginei ca să caute lâna când a auzit vocea lui Hades:

— Hecate, lâna!

Zeiţa şi-a făcut apariţia. Când l-a văzut pe Dionysos, a făcut ochii mari şi s-a apucat să întindă lâna de aur peste el. N-a existat un moment de linişte cât au aşteptat ca zeul să se vindece, din pricina plânsului Ariadnei şi a ţipetelor furioase ale bebeluşului, care păreau să devină tot mai puternice cu cât Fedra încerca să-l aline.

Persefona s-a apropiat de Hades şi l-au privit împreună pe Dionysos. Se întreba dacă lâna avea cumva nişte limite.

Exista xin moment în care nici măcar lâna nu reuşea să vindece?

Dionysos a început să respire mai adânc, apoi a deschis ochii încetişor. O clipă, a părut derutat, dar i-a trecut repede când a observat-o pe Ariadna, I-a şoptit numele şi i-a cuprins obrazul în palmă, Detectiva a zâmbit, deşi încă îi tremurau buzele, şi i-a acoperit mâna cu a ei.

— Îmi pare rău! a spus Fedra, care nu reuşea să-şi liniştească pruncul, ale cărui strigăte au urcat cu

încă o octavă,

— Nu-ţi cere iertare! a spus Persefona. El nu se poate abţine, iar tu faci tot ce poţi, mai ales în asemenea... împrejurări oribile.

Nu ştia exact la ce fuseseră martori, dar era de ajuns să vadă starea lui Dionysos, mai ales că Fedra abia născuse.

— Vino! a spus Hecate, apropiindu-se de ea. O să te conduc în bibliotecă, ca să-l poţi linişti pe micuţ.

— Vin cu tine, a zis Ariadna şi s-a ridicat în picioare, lăsându-i mâna lui Dionysos să alunece din a ei.

— Cred că ar fi mai bine să rămâi, a spus Hecate.

S-a uitat de la ea către Hades şi Persefona.

— Lordul Hades şi lady Persefona au întrebări şi probabil eşti singura în măsură să răspundă,

Persefona a remarcat pumnii strânşi ai Ariadnei, deşi nu credea că îi are aşa de furie. Probabil detectiva îşi făcea griji dacă o scăpa din ochi pe sora ei. Persefona cunoştea sentimentul, pentru că şi ea îl simţea zi de zi în inimă. Era teama că într-o bună zi urma să se trezească într-o lume nouă, una în care Hades nu mai trăia, la fel ca ziua în care se trezise fără Lexa.

— Poate cineva să-mi explice ce s-a întâmplat? a întrebat Hades.

Dionysos s-a ridicat, ducându-şi mâna la cap.

— Te simţi bine? a întrebat Persefona, încruntată.

— Da, simt doar ameţit, a răspuns el. Eu... n-am mai simţit vreodată aşa ceva.

— Te referi la durere? a întrebat Hades.

— Exact, a replicat Dionysos, ridicându-se în picioare. De obicei, pot să mă vindec, dar indiferent ce m-a lovit.,,

Vocea i s-a stins treptat, însă nu mai aveau nevoie de alte explicaţii.

— Cine te-a atacat?

— Sunt sigur că unul dintre oamenii lui Tezeu, a răspuns Dionysos.

Se uita în pământ, amintindu-şi ce se întâmplase înainte să ajungă în Lumea de Jos.

— L-am văzut abia când a fost prea târziu. Avea coiful tău, Hades.

Dionysos s-a uitat în ochii lui Hades când a rostit ultimele cuvinte, iar Persefona a simţit cum creştea furia lui, ca un val de energie care îi încălzea şi ei pielea,

— îl cheamă Perseu, a intervenit Ariadna. E un războinic desăvârşit şi un urmăritor excelent.

— Perseu, a repetat Persefona, E fiul lui Zeus?

Ariadna a încuviinţat din cap,

— Dintre toţi semizeii, aş zice că e cel mai apropiat de Tezeu.

S-a făcut linişte, apoi a vorbit Dionysos:

— Credeam că o să te bucuri, Hades. Ai avut dreptate. Tezeu chiar a venit,

— Durerea ta nu-mi face nicio plăcere, Dionysos, a ripostat Hades. Şi, dacă asta crezi, atunci n-ai înţeles ce voiam să spun.

Liniştea care a urmat părea încordată, deşi ceva se schimbase în atitudinea lui Dionysos. O clipă, Persefona s-a gândit că urma să-şi ceară scuze pentru comentariul lui, dar Hades nu l-a luat în seamă.

— Ne pregăteam să chemăm aliaţii ca să ne sfătuim cum să procedăm cu Tezeu, a zis el. Măcar acum nu trebuie să te caut. Du-te! Spală-te şi să fii gata într-o oră!

Hades s-a uitat în jos la Persefona.

— Anunţă-le pe Afrodita, Harmonia şi Sibila! Eu o să mă întorc cu Ilias, Hefaistos şi Apollo.

— Dar Her...

Hades a dus un deget la buze.

— Nu-i pronunţa numele! i-a cerut atunci Hades, lăsându- şi mâna în jos.

Persefona şi-a adunat sprâncenele.

— Mai e şi... altceva ce ar trebui să ştiu?

— Dacă nu vrei să auzi încă un monolog despre cât de neospitalieri suntem şi cât de tare gemi când ţi-o trag, îţi sugerez să aştepţi până în ultima clipă ca să-l chemi pe Zeul Strălucirii,

Persefona a ridicat o sprânceană,

— Din câte îmi amintesc, în timpul monologului te-a imitat pe tine, nu pe mine.

— Asta a fost înainte de cea mai recentă partidă.

Ea a mijit ochii.

— Ştii că nu are magie, da?

— Nu are nevoie de magie ca să fie chemat, în momentul ăsta, are al şaselea simţ. Doar că îşi alege momentele când să-l folosească.

Hades i-a dat un pic capul pe spate.

— Ne vedem într-o oră!

Ea a zâmbit când a sărutat-o, ignorând groaza care i se înfiripa în măruntaie după ce el a dispărut. Nu putea să nu-şi facă griji pentru întoarcerea lui. Ideea o nemulţumea, dar ştia că nu avea să dureze mult până ce teama dispărea, după ororile prin care trecuse în labirint,

A plecat de pe hol şi a mers să le caute pe Afrodita, Harmonia şi Sibila, Când nu le-a găsit în camerele reginei, a ieşit afară, A păşit în lumină, unde nu se vedeau urmele putreziciunii care pângărise ţinutul în lipsa lui Hades. Aerul mirosea a primăvară, a pământ şi a flori, şi totul părea mai strălucitor şi mai bogat. Deşi ar fi trebuit să fie normal, Persefonei i se părea totuşi aproape exagerat, aproape ca şi cum Hades credea că urma

să-i facă pe toţi să uite tot ce se întâmplase în lipsa lui.

Acum Persefona se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală lăsând Lumea de Jos să se usuce. În momentul acela, i se păruse decizia potrivită. Nu ştia dacă ar fi fost în stare să invoce ceva frumos şi plin de viaţă, având în vedere cum se simţea şi cum s-ar fi simţit dacă el nu s-ar fi întors. Şi-a amintit cum descria Hades începutul domniei lui în Lumea de Jos şi cum dusese o viaţă în singurătate, lipsită de culoare. Şi-ar fi făcut şi ea supuşii să ducă din nou o asemenea viată?

$

Ideea o speria, întrucât ea nu voia să fie o astfel de regină,

— Persefona!

Şi-a ridicat ochii când şi-a auzit numele şi a văzut-o pe Sibila, care se ridicase în picioare atunci când a observat-o. Persefona era atât de pierdută în gânduri, încât aproape trecuse pe lângă ea, Afrodita şi Harmonia, care stăteau pe o bancă de marmură, în grădinile palatului, şi aveau o înfăţişare eterică sub strălucirea soarelui.

Le-a zâmbit, simţind o explozie de fericire în piept şi uitând pe moment de nelinişte când a pornit pe pajişte spre ele. Le-a îmbrăţişat apoi pe fiecare. Pe Harmonia a strâns-o în braţe cel mai mult, uitându-se în ochii limpezi ai zeiţei.

— Mă bucur că eşti sănătoasă! a spus Persefona.

— Sunt sănătoasă datorită ţie, a zis Harmonia. Mulţumesc, Persefona!

— Nu merit mulţumirile tale. N-ai fi fost niciodată în asemenea situaţie dacă nu eram eu.

— Nu purta pe umeri vinovăţia pentru ce s-a întâmplat cu noi! a spus Harmonia. Nu aveai de unde să ştii că Tezeu a atât de malefic.

Era adevărat că Persefona nu înţelesese pe deplin amploarea răutăţii lui până când fusese prea târziu.

Poate lucrurile ar fi stat altfel dacă Hades ar fi fost sincer în legătură cu propriile sale afaceri cu semizeul.

Deodată, a simţit un val incredibil de furie. Era ca un fulger ce-i străbătea venele, arzându-i trupul. La fel de repede cum apăruse, a dispărut, lăsând-o rece şi tulburată. Era pentru prima oară când înţelegea cu adevărat ce simţea legat de tot ce se întâmplase, iar asta o înspăimânta.

— Oricât mi-aş dori să vă ofer mai mult timp pentru pace, mă tem că vin cu veşti proaste, a reluat ea. Hypnos a ajuns la porţile Lumii de Jos, ucis de mâna lui Tezeu.

Afrodita a pălit, iar Harmonia şi-a dus o mână la gură. Persefona a hotărât să aştepte până la consiliu pentru a le
vorbi despre Zeus şi fulgerul său.

— Ne convocăm aliaţii pentru a discuta cum vom continua războiul împotriva lui Tezeu. Aş dori să fiţi şi voi trei prezente. Hades a plecat deja să-i cheme pe Hefaistos şi Apollo. Ne vom întâlni în biroul lui Hades peste o oră, a continuat Persefona.

S-a făcut linişte o clipă. Atenţia Persefonei a fost atrasă de Afrodita, care clătina din cap.

— Ne purtăm de parcă n-am fi zei, a spus ea. Ar fi trebuit să-l omorăm cu mulţi ani în urmă.

— Poate suntem zei, a zis Persefona. Dar suntem conduşi de o putere mai presus de noi.

— Te referi la Ursitoare? a pufnit Afrodita cu dispreţ. Nu există trădare mai mare decât a firelor lor de aur, care ţes durere şi suferinţă în timp ce ele stau degeaba în sălile lor cu oglinzi. Poate ele ar trebui...

— Afrodita! s-a răstit Harmonia, cu un avertisment în glas. Vorbeşti exact ca ei.

Ca Necucemicii. Ca Triada.

într-un fel, Persefona era de acord. Ursitoarele nu erau ghidate de un simţ al dreptăţii. Ele măsurau,

ţeseau şi tăiau, controlând destinele sub pretextul menţinerii echilibrului. Când Hades lua sau dădea viaţă, ele cereau mereu ceva la schimb. Când Demetra implorase pentru un copil, ele îi oferiseră o fiică, dar îi legaseră destinul de unul dintre cei mai mari rivali ai săi.

Asta fusese o pedeapsă pentru Demetra şi, totodată, un dar pentru Hades şi Persefona, dar chiar şi acum ştiau că nu trebuie să ia nimic ca pe un lucru sigur, mereu conştienţi că, într-o clipă, Ursitoarele ar fi putut să le destrame destinul. Deşi Hades jurase întotdeauna că avea să găsească o cale de a se întoarce la ea, în adâncul sufletului Persefona ştia că, atâta timp cât cele trei surori trăiau, era un lucru imposibil.

Nu se putea abţine să nu se întrebe ce pregătiseră acestea pentru viitorul lumii.

— Crezi că Ursitoarele îi vor permite cu adevărat lui Tezeu să răstoarne Olimpienii? a întrebat ea.

— Dacă doresc să ne pedepsească, a răspuns Afrodita.

— Chiar dacă Tezeu intenţionează să le ucidă?

— Moirele nu-şi pot vedea sfârşitul, a replicat Sibila. Este preţul pe care-l plătesc pentru a ţese destinul lumii. Probabil nici nu se aşteaptă să moară prea curând, mai ales de mâna unui semizeu.

Şi Zeus presupusese acelaşi lucru, iar acum zăcea prins în legăturile unui somn etern, lipsit de arme şi vulnerabil, dar poate că ăsta era sfârşitul pe care îl ţesuseră pentru tatăl lor. Era imposibil de ştiut, iar surorile nu aveau să o spună vreodată.

Ideea asta o făcea pe Persefona să se întrebe dacă, în anumite privinţe, Tezeu avea dreptate. Era cumva nevoie ca lupta lor să înceapă cu sfârşitul Ursitoarelor?

CAPITOLUL XXVII
Hades

HADES S-A MATERIALIZAT ÎNTR-O CAMERĂ ÎNTUNEcată din palat, în care se instalase Hermes. Imediat, a fost lovit de sunetul sforăitului gutural al zeului.

Era atât de puternic, încât vibra aerul din jur, şi Hades s-a întrebat dacă Hermes mai respira cu adevărat.

A invocat foc în şemineu şi a aprins candelabrele de pe pereţi, dar Hermes nici măcar n-a tresărit.

— Hermes! a răsunat vocea lui Hades ca un tunet în încăperea mică, însă zeul n-a reacţionat.

Probabil că nu mă aude din cauza propriului sforăit, s-a gândit el.

S-a apropiat de patul pe care Hermes era întins cu faţa în jos, în poziţia unei stele de mare.

— Hermes! a repetat.

Apoi a apucat pătura şi a smuls-o de pe el.

— Ursitoare afurisite! a mormăit.

Hermes era gol.

Normal că era gol!

Hades a invocat o rafală de apă rece ca gheaţa. Când i-a atins spatele gol, Hermes a ţipat. Era acelaşi ţipăt strident pe care reuşise să-l scoată pe insula lui Ares. S-a rostogolit pe spate şi, cumva, a reuşit să sară în picioare. Părea pregătit de luptă.

Hades i-a aruncat pătura, iar Hermes a prins-o, strângân- du-şi-o în faţă,

— Ce dracu’, Hades! a răbufnit el. O împingere delicată era de ajuns.

— N-am chef să fiu delicat cu tine.

— Ei, şi tu! a gemut Hermes. Acum nu faci decât să-ţi baţi joc de mine.

— Nu-mi bat joc de tine.

— Ba da! a şuierat el. Nu realizezi cât de sexual sună?

— Nu.

— Mincinosule! a zis Hermes şi s-a prăbuşit pe pat. Presupun că n-ai venit să mă seduci, aşa că ce vrei? Dormeam foarte bine.

— După zgomot, nu părea că dormi bine.

— Ce vrei să spui?

— Te auzeam sforăind din camera mea,

— Eu nu sforăi!

— O, şi încă cum! Zgomotos. Se zguduia podeaua sub picioare.

Hermes s-a încruntat.

— Te urăsc!

Hades a chicotit.

— Dacă sforăi, e numai vina ta. Patul ăsta e ca o piatră nenorocită. Dacă Sefy doarme aici, o să aibă probleme cu coloana.

— Patul e cât se poate de confortabil, a ripostat Hades. Iar tu îţi faci prea multe griji pentru soţia mea,

— Normal! Doar are de-a face cu tine.

Hades şi-a dat ochii peste cap.

— Vreau să-i convoci pe Ilias şi Apollo într-o oră,

— Nu, a refuzat Hermes.

Hades a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu?

— Ce nu înţelegi din „nu mai am puteri”?

— Nu ai puteri, dar eşti un mesager divin şi iei parte la războiul ăsta,

— Dar tu de ce nu poţi să-i chemi?

— Am alte treburi de rezolvat,

— Sper că una ar fi să-ţi tunzi barba aia urâtă.

Tocmai asta era urgenţa. Voia şi să-şi facă baie. Existau unele lucruri pe care farmecul nu le putea înlocui.

— Chiar dacă ar fi aşa – şi ar trebui să fie tu poţi să-i chemi pe Ilias şi Apollo şi să te bărbiereşti înainte ca eu să părăsesc Lumea de Jos.

A urmat un scurt moment de linişte, apoi Hades a vorbit iar:

— Bine! Presupun că pot să.,, trimit un e-mail,

Hermes a icnit,

— N-ai face aşa ceva!

Hades a ridicat din umeri,

— Nu mi-ai dat de ales.

— După tot ce-am făcut! a zis Hermes, aruncând pătura.

A sărit din pat şi a început să caute ceva pe jos. Hades spera că-şi caută hainele.

— Dacă te referi tot la insula lui Ares...

— Mă refer la faptul că sunt cel mai bun prieten al tău! a replicat Hermes. Dar cei mai buni prieteni nu se folosesc de duşmanii de moarte, nu-i aşa? Nu. Ştii de ce este e-mailul o tâmpenie nenorocită? Există modalităţi mai rapide de comunicare! Telefoanele! Ai putea să scrii un mesaj! Dar eşti atât de bătrân, încât nici asta nu ştii!

Hades clipea lent.

— Ai terminat?

Hermes era încă roşu la faţă şi gâfâia,

— Nu! s-a răstit el şi şi-a încrucişat braţele la piept, însă n-a mai continuat,

— Sunt conştient că există telefoane mobile. Am şi eu unul, dar pe cine m-am bazat mereu să-mi trimită mesajele? Pe tine.

— Nu mă face să mă simt vinovat! N-am puteri!

Hades a mijit ochii.

— Hermes, puterea nu e totul pentru un zeu.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Unde erai ultima oară când ţi- ai pierdut puterile?

— în labirint, a răspuns Hades.
Lui Hermes i-a căzut faţa, apoi a pălit.
— Hades, îmi pare rău! Eu...
S-a oprit şi şi-a frecat faţa cu ambele mâini.

— Bine, îi convoc pe Ilias şi Apollo, dar poţi măcar să mă teleportezi? N-am chef să străbat din nou Lumea de Jos.

— Sigur! a răspuns Hades, iar magia s-a ridicat la porunca zeului.

— Stai! Lasă-mă să mă îmbrac...

Dar a dispărut înainte să termine de vorbit.

Hades îl trimisese în lumea muritorilor gol-puşcă.

Poate, s-a gândit el, urma să le dea celor din presă alt subiect de discuţie în mijlocul scandalului provocat de Dionysos.

Hades a scos un oftat,

Dintr-odată, simţea că-l doare inima, Hermes era al dracului de istovitor.

Hades s-a întors în camerele sale, unde a făcut un duş şi s-a bărbierit. Odată îmbrăcat, a aşteptat în birou sosirea aliaţilor. îşi turnase chiar şi un pahar de whiskey, deşi acum paharul stătea neatins pe birou. Cu toate că părea acelaşi ca întotdeauna, Hades nu se simţise niciodată mai diferit. Era greu de spus în ce fel se schimbase exact. Ştia doar că, în zilele, săptămânile şi lunile ce urmau, avea să înţeleagă pe deplin impactul întemniţării sale, la fel cum o făcuse când scăpase de sub jugul propriului tată.

Se temea de felul în care urmau să se manifeste schimbările şi, mai ales, de modul în care aveau s-o afecteze pe Persefona, care deja se confrunta cu propriile traume de pe urma experienţelor cu Tezeu şi Demetra, Acum, mai trebuia să le facă faţă şi celor întâmplate în labirint.

Ştia că ea nu e bine.

O vedea pe chipul ei, îi simţea energia, dar, mai presus de toate, ştia din lucrurile pe care le rostise printre lacrimi, când se prăbuşise în braţele lui. în timp ce o ţinea strâns, Hades devenea perfect

conştient că nu reuşise să-i alunge durerea, că o lăsase vulnerabilă şi o dezamăgise.

O adusese în lumea lui şi nu o pregătise, crezând că ar fi putut să o protejaeze de orice rău, dar, în cele din urmă, nu o salvase de nimic.

în cele din urmă, ea îl salvase pe el de toate.

în timp ce îşi făcea griji pentru ceea ce făcuse, pentru greşelile comise, privirea i-a căzut pe paharul de pe birou şi a observat o undă care tulburase lichidul chihlimbariu. Şi-a încreţit fruntea, apoi şi-a ridicat privirea exact în momentul în care uşa s-a dat brusc de perete.

Ilias stătea în prag, cu ochii larg deschişi şi gâfâind. Fugise. Când l-a văzut pe Hades, s-a oprit o clipă, apoi a scos un râs neobişnuit, îngroşat.

— Te-ai întors!

Hades ezita. Nu ştia cum să reacţioneze. Nu se aşteptase ca Ilias să pară atât de... uşurat de întoarcerea lui. Simţea o strânsoare în piept.

A schiţat un zâmbet serul şi sincer.

— Da, a zis el, dând uşor din cap. Ce veşti aveţi?

— Nimic bun, a răspuns Ilias. Tezeu a făcut un apel public la muritori să-şi retragă adoraţia faţă de zei. Susţine că un zeu e vinovat de răpirea soţiei şi copilului său.

Ilias vorbea de parcă nu-l credea pe semizeu.

— I-a spus şi numele? a întrebat Hades.

— Ce? a zis Ilias, surprins de întrebare. Doar nu crezi că...

Hades se uita lung la el, iar Ilias a făcut ochii mari când a înţeles.

— Nu i l-a zis, a confirmat satirul. Hades, nu cumva tu...

— Nu. Dionysos.

Ilias şi-a încleştat pumnii. Hades îi înţelegea frustrarea. Faptele lui Dionysos nu-l afectau doar pe el şi teritoriul său, ci pe toţi zeii.

— Totuşi, cred că-şi doreşte să moară dacă şi-a atras furia zeilor.

— Dimpotrivă, a replicat Hades, uitându-se pe geam.

Din locul în care stătea, nu se vedea decât o porţiune de copaci înverziţi, învăluiţi în ceaţă.

— Tezeu se simte invincibil în momentul ăsta. A reuşit să- 1 adoarmă pe Zeus şi să-i fure fulgerul.

— De ce nu mi-ai spus că Zeus e adormit? a întrebat Her- mes.

Hades s-a întors şi a văzut că zeul se întorsese cu Apollo.

— Presupun că trebuie să moară ca să ne primim puterile înapoi, a răspuns Apollo în timp ce Afrodita, Harmonia şi Sibila intrau şi ele în cameră, Futu-i!

— în ritmul ăsta, s-ar putea să ţi se îndeplinească dorinţa, a zis Hades. Ştim că Tezeu are de gând să-l ofere pe Zeus ca jertfa pentru Cronos.

— Asta dacă nu-l salvăm noi înainte, a spus Harmonia.

— Ei, hai să nu ne pierdem cu firea! a intervenit Hermes, aruncând o privire prin cameră. Adică, îşi doreşte cineva cu adevărat să-l vadă pe Zeus liber?

— N-am zis să-l trezim din somn, a spus Harmonia. Dar e drept să-l lăsăm pe mâna duşmanului?

— Cred că Harmonia vrea să spună că ar trebui să-l prindem şi să-l întemniţăm chiar noi pe Zeus, a zis Afrodita, întorcându-şi privirea spre colţul în care se manifestase Hefaistos, care o fixa cu ochi arzători. Măcar în felul ăsta Tezeu nu s-ar mai putea folosi de el.

Hades nu se gândise să-l salveze pe Zeus. Ajunsese să accepte că fratele său mai tânăr avea să moară ucis de tatăl lor şi nu voia să-l oprească dacă asta ducea la o alianţă între Cronos şi Tezeu.

Era totuşi posibil ca unul dintre ultimii doi Hecatonchiri să-l elibereze pe Zeus, aşa cum făcuse fratele lor Briareu mai înainte – asta, desigur, dacă Hera nu-i omora şi pe ei.

După întâlnirea asta, Hades trebuia să-l trimită pe Ilias să- i avertizeze făpturile cu o sută de braţe.

— Mă bucur să văd că întâlnirea a început fără noi, a spus Dionysos, intrând în încăpere împreună cu Ariadna.

Era clar că tocmai veniseră de la băi. Din vârfurile firelor de păr ale lui Dionysos picura apă pe jos, iar

părul Ariadnei era lipit de cap.

— Poate aţi fi ajuns la timp dacă nu v-aţi fi tras-o, a replicat Hermes.

— Cred că Dionysos şi Ariadna au ajuns la momentul potrivit, a spus Persefona când a intrat în cameră.

Hades s-a îndreptat de spate şi s-a uitat în ochii ei în vreme ce se apropia de el.

— lartă-mă! a zis el, apoi i-a luat mâna şi şi-a plimbat buzele peste degete. Discuţia noastră a scăpat de sub control.

Persefona i-a zâmbit,

— Te iert, a spus ea şi şi-a îndreptat atenţia către grup. Am auzit bine? Discutăm despre salvarea lui Zeus?

— Salvarea lui Zeus nu neutralizează ameninţarea lui Cronos, a replicat Hades. Tezeu are şi alţi aşi în mânecă, printre care fulgerul şi coiful.

S-a aşternut o linişte grea când vestea a ajuns la cei care încă nu aflaseră că două dintre cele mai măreţe arme olim- piene se aflau acum în mâinile duşmanului.

Hades a continuat:

— Deocamdată, propun să ne concentrăm asupra lui Tezeu. El are cea mai mare putere, precum şi armele care ne pot ucide. Pe el trebuie să-l oprim mai întâi.

— Aş sugera şi eu ceva, a intervenit Apollo. Dar dacă îl... asasinăm?

— Dacă ar fi atât de uşor, am fi facut-o deja! s-a răstit Hades. Tezeu a intrat în graţiile publicului şi, începând de azi, oamenii îl văd ca pe o victimă. Dacă moare la apogeul popularităţii, Triada şi Necucemicii o să aibă grijă ca lumea să dea vina pe zei.

— Dacă Tezeu convinge lumea că soţia şi copilul său au fost răpiţi de un zeu, atunci n-ar putea soţia lui să-i spună lumii că nu-i adevărat? a întrebat

Ilias.

— Nu, a răspuns Ariadna brusc. Dacă Tezeu nu e neutralizat sau mort, nu puteţi să-i cereţi aşa ceva. E prea periculos.

— N-ai încredere că o putem proteja? a întrebat Afrodita.

— Iertaţi-mă, dar voi toţi aţi spus că Tezeu e o ameninţare şi pentru voi, la fel ca pentru toată lumea! a explicat Ariadna. Deci nu.

— Şi totuşi, nu te deranjează să accepţi şi să profiţi de bunătatea şi protecţia noastră.

— Afrodita! a avertizat-o Dionysos, iar Hefaistos s-a apropiat din spatele Zeiţei Iubirii.

— Nu-mi amintesc ca tu să fi avut vreo legătură cu toate astea, a replicat Ariadna.

— încetaţi! a poruncit Persefona.

Vocea ei a plesnit ca un bici şi i-a amuţit pe cei din jur,

— Dacă nu ne omoară Tezeu primul, certurile dintre noi o vor face cu siguranţă. Bunătatea şi protecţia n-ar trebui răsplătite. Dacă Fedra vrea să dea o declaraţie, poate s-o facă, dar trebuie să fie decizia ei, nu a altcuiva.

Ochii Persefonei străluceau tot mai tare pe măsură ce se uita încruntată la Afrodita şi la Ariadna. Hades s-a îndreptat de spate, deodată simţind că-l strâng pantalonii.

La dracu', ce sexy era soţia lui!

— Există şi alte modalităţi de a-l discredita pe Tezeu, a spus el. Trebuie să alegem ceva care să-l forţeze să-şi dea arama pe faţă în public.

— Aş putea să fac cercetări despre trecutul lui, a sugerat Sibila, Poate există ceva care să,..

— N-o să găseşti nimic, a zis Ariadna,

— Orice om are secretele lui, a contrazis-o Afrodita,

— Crezi cumva că n-am încercat să dezgrop mizerii despre el? s-a răstit Ariadna.

— îmi închipui că ai făcut un efort, dar, la urma urmei, eşti doar o muritoare.

— Oi fi eu muritoare, dar îl cunosc pe omul ăsta. Dacă are secrete, acestea mor odată cu oamenii cărora le-a împărtăşit.

— Dar tu încă trăieşti, i-a întors-o Afrodita,

— Trăiesc pentru că ştiu să ţes naibii o plasă.

— Tu ai ţesut plasele? a întrebat Dionysos, la fel de surprins ca toţi ceilalţi – în afară de Persefona, din câte se părea, pentru că, atunci când Hades s-a întors să-i vadă reacţia, i-a remarcat obrajii roşii de vinovăţie.

— De ce crezi că mă doreşte atât de tare? a întrebat Ariadna,

A urmat o secundă de linişte.

— Aş putea să organizez jocuri funerare, a spus Afrodita. Pentru Adonis, Tyche, Hypnos şi cei care au murit în timpul atacului de la Stadionul Talaria, Asta ar forţa lumea să vadă şi să înţeleagă ce au făcut Necucemicii şi Triada şi să aleagă o tabără.

Jocurile funerare erau aproape întotdeauna organizate în urma unei mari pierderi şi constau într-o serie de competiţii atletice. Deşi aveau scopul de-a distrage atenţia de la durere, acestea aveau să creeze, cel mai probabil, o prăpastie şi mai adâncă între Cucernici şi Necucemici.

La menţionarea stadionului, Persefona şi-a dus mâna la umăr. Fusese împuşcată în timpul confruntării, şi, chiar dacă se vindecase, Hades nu avea să uite niciodată imaginea sângelui ei.

— Nu! s-a împotrivit imediat Hefaistos.

Vocea lui avea o notă de finalitate care i-a transmis lui Hades că ar putea exista consecinţe dacă îl contrazice. Era pe punctul să sugereze că ar putea să găzduiască el jocurile când Afrodita s-a întors şi i-a aruncat soţului ei o privire tăioasă.

— Spui asta doar pentru că am pomenit de

Adonis.

Hefaistos nici măcar n-a tresărit, doar a rămas cu braţele vânjoase încrucişate la piept.

— Tu ai fost deja transformată într-o ţintă de Triadă, a zis Hefaistos. Dacă organizezi jocurile, nu faci decât să atragi atenţia asupra ta, iar tu nu mai ai puteri.

— Ideea este să-i forţăm să acţioneze în public, a insistat Afrodita, Au vrut să-mi atragă atenţia şi au reuşit,

— N-o să faci asta, a zis el. Nu-ţi permit.

— Nu-mi permiţi? a repetat Afrodita, Când vreodată ţi-am cerut eu permisiunea pentru ceva?

— Am încheiat discuţia, a zis el.

— Ce-i asta? O tentativă slabă de-a te comporta ca soţul meu? Ai uitat că m-ai scutit de obligaţiile astea cu mult timp în urmă?

Hefaistos s-a înălţat deasupra ei, mijind ochii.

— Nu te purta de parcă nu erai dornică să scapi de mine!

— Ţi se pare cumva că am scăpat?

— Ce-ar fi să v-o trageţi o dată şi să terminaţi cu toate? a întrebat Hermes.

Afrodita s-a întors spre el.

— Te omor!

— A grăit exemplul, a replicat zeul.

— Se spune că e un „exemplu grăitor”, l-a corectat Sibila.

— Dacă organizăm jocuri funerare pentru Tyche şi Hypnos, a zis Apollo, transmitem întregii lumi mesajul că Tezeu a găsit o cale de-a ne ucide pe toţi.

— E mai bine decât să-l laşi pe Tezeu s-o facă, a spus Sibila, Măcar aşa putem controla cât de cât percepţia publică.

— Şi care e percepţia, mai exact? a întrebat Apollo. Că Tezeu e mai puternic decât Olimpienii?

— Că Tezeu a ucis nişte zei nevinovaţi, a răspuns Sibila,

— Dacă e adevărat, atunci a înfăptuit profeţia Ofiotauru- lui? a întrebat Dionysos.

— Vom afla până la lăsarea întunericului, a răspuns Hades.

Dacă profeţia se împlinise, atunci Ofiotaurul avea să se întoarcă pe cer ca o constelaţie, însă Hades nu avea speranţe prea mari,

— E posibil ca jocurile funerare să ne ajute să intrăm în graţiile publicului, dar nu ne rezolvă problema cu Tezeu, a zis Dionysos.

— Asta dacă nu moare în timpul jocurilor, a replicat Apollo.

— Ar fî o încălcare a regulilor, a spus Harmonia,

Ceea ce era adevărat. Tradiţia spunea că taberele adverse trebuie să declare un armistiţiu. Jocurile trebuiau să fie un moment care sărbătoreşte viaţa, nu încurajează violenţa.

— Date fiind împrejurările, regulile sunt ultimul lucru pentru care mi-aş face griji, a zis Hades.

— Parcă erai îngrijorat de opinia publică, a spus Sibila. Dacă-l omori pe Tezeu în timpul unui armistiţiu, nu faci decât să demonstrezi că are dreptate.

— Nu face greşeala de-a crede că Tezeu o să lupte cinstit! a ripostat Hades.

— De unde ştim că o să participe la jocuri? a întrebat Persefona,

— O să participe, a răspuns Ariadna, O să vrea să se apere de acuzaţiile Afroditei.

Hades simţea cum creşte furia lui Hefaistos. Exact de asta se temea zeul.

S-a aşternut iar o linişte apăsătoare.

— Deci ăsta e planul tău? a întrebat Dionysos. Să-l execuţi public pe Tezeu, şi pe urmă? Are o armată de semizei, cu arme care ne pot ucide.

— Atunci, ne ducem înarmaţi şi ne aşteptăm ca jocurile să se termine cu o bătălie.

Nimeni nu şi-a mai spus părerea, nici pro, nici contra, dar Hades ştia că trebuie să facă ceva. Planurile lui Tezeu erau deja în plină desfăşurare. Aşa cum fuseseră de când îi ceruse o favoare lui Hades în schimbul lui Sisif. Favoarea de-a avea acces la Lumea de Jos – la coiful său şi la Hypnos. Somnul lui Zeus era doar o etapă, iar acum, că Tezeu se afla în posesia fulgerului, Hades se temea să afle ce avea să urmeze.

Spera nici să nu fie nevoie să afle.

— Fă anunţul, Afrodita! a spus el.

Zeiţa Iubirii i-a aruncat o privire furioasă soţului ei înainte de-a pleca, Harmonia a plecat după ea, apoi Sibila. Treptat, au plecat şi ceilalţi, în afară de Hefaistos, care a rămas pe loc, cu ochii la Hades.

— Vă las singuri, a spus Persefona.

Hades nu voia să piardă căldura ei, dar n-a contrazis-o.

După ce a plecat şi s-a închis uşa, Hefaistos i s-a adresat lui Hades:

— Tu nu ţi-ai fi lăsat vreodată soţia să-şi rişte propria viaţă în felul ăsta. Atunci, pe a mea de ce ai lăsat-o?

— Ceea ce ştiu despre soţiile noastre este că vor face tot ce poftesc indiferent ce ne dorim noi, a început Hades, deşi îi luase prea mult timp să-şi dea seama de asta. Aş prefera să fiu în umbra Persefonei, gata s-o salvez la primul semn de ameninţare, decât s-o forţez să păstreze secrete.

Ştiu că şi tu eşti de aceeaşi părere.

Hefaistos şi-a întors capul, cu un zvâcnet în obraz.

— Dacă Afrodita ar putea deveni soarele, ar face-o doar ca să scape de umbra mea, a spus zeul.

— Nu-i adevărat, l-a contrazis Hades.

Hefaistos s-a uitat în ochii lui.

— Să fim de acord că nu suntem de acord! a spus el cu un zâmbet mic şi trist. Vino mâine la Lemnos! O să-i înarmez pe zei.

Pe urmă, Hefaistos a dispărut.

CAPITOLUL XXVIII
Dionysos

DIONYSOS S-A ÎNTORS LA BAKKHEIA ÎMPREUNĂ CU Ariadna, Fedra şi copilul.

A ales să se manifeste în subteran, în tunelurile de sub club, conştient de posibilitatea ca şi acesta să fie ţinta lui Tezeu.

Când au ajuns, au descoperit că menadele se adunaseră în salon. Erau îmbrăcate în compleuri negre, tactile, şi erau înarmate până-n dinţi.

Naia vorbea, iar Dionysos a recunoscut tonul.

Se pregătea pentru o luptă.

— Astăzi, locuinţa lui Dionysos a fost ţinta unui atac. Când am ajuns, am găsit mai mulţi dintre ai noştri morţi şi nici urmă de Dionysos, Ariadna, sora sau copilul ei. Credem că atacul a fost orchestrat de Tezeu, deşi filmările preluate de la faţa locului arată o forţă invizibilă..., spunea Naia, în- torcându-şi privirea spre încăpere.

Când ochii i s-au oprit asupra lui, s-a oprit din vorbit. Treptat, şi celelalte menade s-au întors să-l privească. Naia şi-a croit drum printre ele şi l-a cuprins în braţe pe Dionysos.

— E plăcut să ştiu că mi s-a simţit lipsa, a spus el, îmbrăţişând-o la rândul său.

Naia s-a dat înapoi şi l-a lovit uşor în umăr, cu ochii înlăcrimaţi.

— Eu... noi nu ştiam ce s-a întâmplat! Casa ta.

E...

— Distrusă. Ştiu, a zis el, îndreptându-şi apoi privirea spre celelalte menade. Semizeul care m-a atacat se numeşte

Perseu. Purta Coiful întunericului şi avea o armă îmbibată

cu veninul Hidrei. A fost o combinaţie letală. Eu... aproape că n-am scăpat.

Asasinele au schimbat priviri îngrijorate.

— Coiful întunericului? a întrebat Lilaia. Cum putem să luptăm cu un agresor invizibil?

— Nu pot să răspund la întrebarea asta, a spus Dionysos. Eu am avut noroc. Ariadna s-a întors după mine.

Ea s-a uitat în ochii lui, făcând ochii mari de uimire înainte de a căpăta o expresie mai caldă, care-l făcea să-şi dorească s-o ia în braţe şi s-o sărute. în schimb, şi-a concentrat atenţia asupra menadelor.

— Dar cred că ştim cu toţii că Tezeu o să atace din nou.

— Nu, te rog! a zis Fedra.

Şi-a făcut loc printre celelalte şi a venit în faţa lor, strângând copilul în braţe.

— Nu merit să faceţi atâtea...

— Fedra!

Ariadna părea şocată şi furioasă deopotrivă.

— Eu pot să-i pun capăt, Ari, a zis Fedra.

Partea dificilă din cuvintele ei era că Dionysos ştia că se înşală.

— Nu poţi să-i pui capăt, a zis el. Chiar dacă te întorci la Tezeu, el tot o să ne atace şi nu putem şti de ce e în stare ca să te pedepsească.

A urmat o clipă de tăcere, apoi a vorbit Naia:

— Dar nu eşti tu responsabilă pentru faptele lui Tezeu.

— Am plecat. Eu...

— Ai fugit, a zis Ariadna. Ai fugit de un abuzator, Fedra.

— Nu era...

Fedra voia să protesteze, dar s-a uitat la Dionysos şi şi-a înghiţit cuvintele.

— De unde ştiţi că Tezeu e vinovat de atacul din casa ta?

— Fedra, a icnit Ariadna, Perseu lucrează pentru Tezeu!

— Dar nu ştii că l-a trimis Tezeu, a contrazis-o Fedra. Poate Perseu a acţionat de capul lui. Ar fi logic. Tezeu n-ar pune în pericol viaţa fiului său.

Cuvintele ei nici măcar nu l-au înfuriat pe Dionysos, pentru că se aşteptase la ele.

ie — Tezeu ar face orice ca să dea bine la public. Işi doreşi să fie zeu!

— Nu-şi doreşte să fie zeu, a spus ea. Vrea libertate jă dreptate...

— Dacă tu chiar crezi treaba asta, atunci eşti proastă! s- s. răstit Ariadna,

Fedra a pălit. Părea la fel de tulburată pe cât suna Ari a du. i- Pe urmă, s-a uitat dintr-o parte în alta, parcă amintindu-şi < s- au spectatori, şi a fugit.

at Preţ de câteva secunde, Ariadna a rămas pe loc, şocată.

Dionysos ar fi vrut să-i pună mâna pe umăr sau s-o trag mai aproape. Nu era sigur c-ar fi fost nimerit, dar, înainte s se hotărască, Ariadna a plecat, strigându-şi sora,

r, — Sper doar ca el să moară înainte ca ea să fugă, a z Lilaia.

Era o afirmaţie dură, dar Dionysos era în asentimentul ei.

— Trebuie să fim pregătiţi pentru orice, a spus e Fortificaţi tunelurile! Vreau ca toate intrările să fie monitor zate 24 de ore pe zi. Dacă vedeţi ceva ciudat – dacă, di je orice motiv, simţiţi că ceva este în neregulă –, daţi alarm; Menadele au dat din cap, iar el a adăugat: Dormiţi cu armei la lângă voi! Olimpienii se pregătesc de război.

:a După ce le-a dat ordinele, menadele s-au împrăştiat, c excepţia Naiei, care l-a tras pe Dionysos deoparte.

— Am o veste pentru tine, a zis ea.

— în regulă, a spus el cu un fior de groază în stomac.

— Hebe ne-a trimis vorbă azi-dimineaţă. Ştie ce s- întâmplat cu Meduza.

Hebe era una dintre menadele care aveau sarcina de-a gă -a gorgona. Judecând după felul în care vorbea Naia, Dionysc s-a gândit la ce era mai rău. S-a

îndreptat de spate.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost răpită de piraţii tirenieni. Au luat-o ostatică 1 a. schimbul unei răscumpărări,

ir Deşi nu era cea mai rea situaţie imaginabilă – cea mai re fiind moartea –, era pe aproape. El avea o istorie lungă c i- piraţii tirenieni, care se întindea până în vremuri străvech ceea ce însemna că nu conta dacă putea să le satisfacă cererea de răscumpărare. Nu aveau să facă afaceri cu el.

— Futu-i! a zis el, trecându-şi mâna peste păr. Când a fost anunţată răscumpărarea?

— Azi-dimineaţă,

— Şi de unde ştim că e chiar ea?

Existau puţine descrieri ale femeii dincolo de faptul că e inimoasă şi că poate transforma bărbaţii în piatră cu o singură privire. După cum se dovedise, capul trebuia să-i fie separat de trup pentru ca puterea ei să funcţioneze. Acum, se temea de ceea ce era cu adevărat cel mai rău – că, de fapt, era moartă.

Naia şovăia.

— Păi, nu ştim sigur, a recunoscut ea. Dar nu cred că putem ignora posibilitatea ca ei să spună adevărul. Ultima oară a fost văzută pe ţărmurile Mării Egee.

Era adevărat. Până şi Poseidon confirmase, chiar dacă era un ticălos nenorocit.

„I-am tras-o şi am părăsit-o”, spusese el. „Păcat totuşi! Dacă aş fi ştiut ce valoare are capul ei frumos, i l-aş fi tăiat pe loc.”

Dionysos şi-a încleştat pumnii când şi-a amintit cuvin-tele lui.

Zeul Mărilor era un duşman aproape la fel de mare pentru el ca Hera. De fapt, erau rivali din timpuri străvechi. Totul începuse cu Beroe, nimfa pe care o iubeau amândoi, iar acum Ariadna, o femeie de care şi Poseidon, şi fiul său, Te- zeu, păreau

obsedaţi.

— Am o idee, a spus Naia.

— Ce anume? a întrebat Dionysos, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Poate... e timpul să te consulţi cu oracolul.

— N-am timp să desluşesc o ghicitoare caraghioasă, a zis el, respingând imediat sugestia ei. Şi, în caz c-ai uitat, oracolul ar trebui să vorbească pentru mine, nu invers.

— Ea e oracolul tău. îţi oferă şi profeţii! a protestat Naia.

— Profeţii. Predicţii. Nimic sigur, iar acum avem nevoie de certitudini.

— Păi, deocamdată n-ai absolut nimic, aşa că ce alegi?

Dionysos a scrâşnit din dinţi.

— Nu fi copil! a adăugat Naia. Doar pentru că ieşeaţi împreună cândva,..

— N-am ieşit împreună, s-a răstit Dionysos.

— O, scuze! V-aţi tras-o.

El s-a încruntat.

— Dionysos, a zis Naia, cu o expresie fermă şi totodată rugătoare. Gândeşte-te ce o să se întâmple dacă Tezeu pune mâna pe Meduza!

Nu voia să-şi imagineze ce putea să se întâmple. Ştia deja. Tezeu avea să o decapiteze, iar astfel, încă o femeie nevinovată ar fi pierit din cauza lui, iar semizeul şi-ar fi adăugat o nouă armă puternică la propriul arsenal.

Şi-a cuprins faţa în mâini,

— Futu-i! a repetat el pe înfundate, apoi şi-a lăsat mâinile în jos. Voi o să fiţi bine?

Naia a înţeles ce întreba de fapt. Avea să fie totul bine?

— O să fim bine, a răspuns ea, zâmbind uşor. Trebuie s-o faci. N-ai de ales.

El a înghiţit în sec şi a dat din cap,

— Eu... ăăă, mă duc să-i spun Ariadnei.

Ariadna ar fi vrut să ştie unde pleacă – nu de dragul lui, ci pentru că parteneriatul lor începuse cu încercarea de-a găsi gorgona.

— Desigur, a spus menada, dar, când Dionysos s-a întors să plece, a strigat după el: Te sfătuiesc să nu te întinzi prea mult când îţi iei la revedere!

Dionysos şi-a ridicat degetul mijlociu şi a dispărut pe hol s-o caute pe Ariadna, N-a fost nevoit s-o caute prea mult, fiindcă a găsit-o stând pe podea în faţa dormitorului ei, cu genunchii la piept.

Plângea.

S-a lăsat pe vine în faţa ei.

— Hei! i-a spus. Te simţi bine?

— Nu, a răspuns ea, cu vocea încărcată de lacrimi. Mă simt oribil. N-ar fi trebuit să-i spun Fedrei asemenea lucruri.

— Dar n-ai greşit cu nimic.

— Există un moment şi un loc pentru toate. Iar eu am *s* greşit.

— Haide! a îndemnat-o Dionysos, ridicându-se picioare.

I-a întins mâna şi a ajutat-o să se ridice. Un val de căld i s-a împrăştiat în piept când ea n-a încercat să-şi tragă mi înapoi. A condus-o în dormitorul modest de la capătul hc lui.

— Aici stau eu, a zis el. Dacă vrei să-i oferi puţin spi surorii tale, poţi să dormi aici.

Când s-a uitat la Ariadna, a remarcat că şi ea îl privea.

— Mulţumesc! a şoptit femeia,

Dionysos a mângâiat-o pe obraz,

— Nu-mi place să văd durere în ochii tăi, i-a zis zeul.

— Nu ştiu ce fel de om sunt în lipsa durerii.

Dionysos nu ştia ce să spună, dar cuvintele ei îl împit cau să respire.

— Dacă aş putea s-o fac să dispară.,,

— Ar trebui să fii însăşi moartea, a încheiat ea în locul ‘

— Nu vorbi de asemenea lucruri!

— Nu? Nici măcar când eu sunt cea care aproape t văzut murind?

El a privit-o o clipă, apoi a întrebat-o:

— De ce te-ai întors?

îi spusese să plece – îi poruncise să-şi ducă sora în tu luri şi să nu se uite în urmă.

— Trebuia.

— Ba nu. Ai fi putut să mă asculţi. Ai fi putut să refugiezi în tuneluri.

— Ba nu, n-aş fi putut. Tu ai riscat totul ca să-mi salv sora. Ai riscat totul pentru mine. Ce fel de persoană ai dacă te-aş fi părăsit?

— Una inteligentă. A dracului de inteligentă.

Pe urmă, a tras-o aproape şi a sărutat-o. Chiar dacă a vrut să continue, ştia că nu au timp.

După ce s-a tras înapoi, a strâns-o tare în braţe.

— Trebuie să plec, a anunţat-o. Am primit veşti des locul unde se află Meduza.

Ariadna a făcut ochii mari,

— Lasă-mă să vin cu tine!

Dionysos a simţit că expresia i se îmblânzeşte la rugămintea ei. O rugăminte care-l luase prin surprindere, pentru că ar fi însemnat s-o lase în urmă pe sora ei.

— Oricât de mult mi-ar plăcea, a zis el, dându-i părul de pe faţă, Fedra are nevoie de tine.

— Poate că da. Dar ea nu mă vrea.

— în seara asta, e adevărat. Dar mâine n-o să mai fie adevărat.

— Intenţionezi să fii plecat mult timp?

— Nu e vorba de intenţie. O să mă întorc cât de repede pot.

Nici măcar nu ştia dacă misiunea lui de salvare avea să fie un succes. Piraţii anunţaseră răscumpărarea Meduzei pe piaţa neagră, ceea ce însemna că acum toţi cei care o căutaseră înainte urmau să fie pe urmele ei, iar mulţi dintre aceştia – inclusiv el – nu aveau nicio intenţie să plătească preţul cerut.

Privirea Ariadnei a căzut asupra pieptului lui şi şi-a încolăcit degetele în cămaşa lui.

— Te rog să ai grijă de tine! a zis ea, iar el a simţit ce voia de fapt să spună: „Te rog să nu mă părăseşti!”

I-a dat capul pe spate.

— Dacă eşti aici şi mă aştepţi, întotdeauna o să mă întorc.

A sărutat-o din nou, mai intens de această dată, ignorând faptul că gestul părea mai puţin un rămas-bun şi mai mult sfârşitul.

Dionysos avea temple în toată Noua Grecie, dar cel în faţa căruia se afla acum era situat în cetatea Perperikon din Tra- cia. Asemenea micului oraş pe care îl veghea, templul era

sculptat în versantul muntelui. *25* de trepte duceau la o verandă acoperită, susţinută de un rând de coloane identice, încununate cu modele în formă de suluri. Frontonul era sculptat cu o imagine a lui Dionysos înconjurat de adepţii săi în extaz, iar scena imita veselia ce avea loc în timp real.

Veranda era aglomerată de oameni, ale căror trupuri erau scăldate în lumina focului, dansând, bând şi făcând sex, prinşi în frenezia extazului sacru. Mirosul îl ameţea. Era un amestec vibrant de parfumuri, a mosc şi a praf, combinat cu amestecul respingător de alcool şi droguri, în special Evangeline, care avea un miros distinct şi înţepător de amoniac.

Era o imagine diferită de alte locuri de cult, unde credincioşii veneau în linişte să se roage, să lase ofrande şi să asculte cuvântul oracolului conducător. Poate că partea cea mai dificilă pentru Dionysos era că acest tip particular de venerare era un rezultat al nebuniei Herei, şi, deşi fusese „vindecat," trupul său încă tremura la vederea unor asemenea scene.

Ura faptul că păstra în memorie perioadă aceea nesigură şi că simţea groază la uşile propriului templu, unde preotesele
îl venerau. În realitate, se temea să nu alunece din nou în haos, să piardă controlul şi să nu mai revină niciodată la suprafaţă, ceea ce-l făcea să simtă că nu avea să cunoască niciodată cu adevărat sentimentul de eliberare faţă de ororile magiei Herei.

Nu era sigur cât timp aşteptase la baza treptelor, dar, în cele din urmă, s-a simţit suficient de stăpân pe sine pentru a intra. Din păcate, nu reuşea să se ferească din faţa mulţimii care se îmbulzea, umplând până şi uşile templului. Furia îi creştea. Se gândise să se transforme într-un jaguar sau un leu şi să sară peste capetele lor, dar cel mai probabil nu ar

fi făcut altceva decât să provoace o busculadă mortală,

în cele din urmă, a ajuns la altar, unde se afla o statuie ce-i reprezenta înfăţişarea, iar acolo, sub umbra acesteia, şi-a găsit oracolul.

Era o femeie frumoasă. înaltă şi graţioasă, s-a ridicat în picioare de unde fusese întinsă la picioarele lui, înconjurată de însoţitoare care-i ofereau struguri şi vin,

— Erigona, a salutat-o el.

Ea şi-a înclinat capul, cu mâinile la spate. Era o poziţie care-i împingea pieptul în faţă şi, pentru că purta veşminte transparente şi scânteietoare, Dionysos vedea fiecare părticică din trupul ei.

S-a concentrat asupra ochilor negri, care străluceau de amuzament.

— Dionysos, a spus ea. A trecut mult timp.

— Mă tem că n-am avut nevoie de talentele tale.

— Nici de sfaturile mele, a replicat ea, acceptând un pocal de aur din partea unei însoţitoare. Până acum, din câte se pare. Cred că eşti disperat.

A urmat o secundă de tăcere după comentariul ei, una încărcată de furie.

— Aşa e, a recunoscut el.

Ştia că modestia avea să conteze mult pentru oracolul său, mai ales având în vedere că de obicei o evita, chiar dacă îi era greu să o spună cu voce tare.

Ea a oftat.

— Ce doreşti, Dionysos?

A luat apoi o gură din vinul care îi înroşise deja buzele.

— Am nevoie de ajutor să găsesc o femeie, a răspuns el.

— Ea doreşte să fie găsită?

— Probabil nu voia. Dar între timp a fost răpită de piraţi. Acum o ţin ostatică pentru răscumpărare.

Erigona l-a studiat un moment, cu o expresie

fermă şi ne-
clintită. În ciuda trecutului lor, nu putea să refuze o femeie aflată în pericol.

Ea a dat paharul înapoi, apoi şi-a strâns în mâini veşmintele strălucitoare.

— Vino! l-a îndemnat, iar el a urmat-o în întunericul din camera de alături.

Câteva torţe ardeau mocnit, luminând mormanele de aur şi argint strălucitor, ofrande aduse de credincioşi de-a lungul generaţiilor. Ea şi-a croit drum prin mijlocul comorii până au ajuns în mijlocul încăperii, unde se afla o măsuţă şi o tavă cu tămâie.

— Femeia asta, a început Erigona, aprinzând un beţişor de la torţă, E iubita ta?

— Ar avea importanţă?

— Nu, a răspuns ea, întorcându-i spatele. Dar trebuie să fie importantă dacă te-a adus aici.

Dionysos n-a spus nimic, iar Erigona a mijit ochii şi a suflat să stingă flacăra, Fuioare de fum dansau în jurul ei, mirosind a răşină şi mirodenii,

— îţi aminteşti cum îţi făceam profeţii, Dionysos?

El începuse să se mişte de pe un picior pe altul, stingherit.

— Chiar trebuie să vorbim despre trecut? a întrebat el.

— Nu-ţi cer să vorbim. Te întreb doar dacă îţi aminteşti.

S-a uitat lung la ea, strângând din dinţi de frustrare.

— îmi amintesc.

— în genunchi! i-a cerut ea, între coapsele mele.

— Asta a fost demult, Erigona. Am depăşit amândoi momentul.

— Poate tu l-ai depăşit. Dar eu tot te vreau în genunchi.

S-a uitat la ea câteva secunde, apoi a răspuns:

— Tu eşti oracolul meu.

— Şi am fost abandonată, la fel ca tot ce ţi-a aparţinut vreodată. Femeia asta ştie? Cea care te face să-mi susţii privirea cu atâta cavalerism şi să te zvârcoleşti stânjenit în prezenţa mea, că loialitatea ta e la fel de fragilă ca o pânză de păianjen în bătaia vântului?

— Spune-mi profeţia, Erigona! a zis Dionysos.

— Eşti un zeu jalnic, a replicat ea cu ochii lucind. Singurul motiv pentru care mai ai adepţi este că tuturor le place să bea şi să se fută.

El şi-a încleştat pumnii; furia îi curgea ca lava prin vene şi, preţ de doar câteva secunde, s-a gândit s-o omoare. Dai nu erau decât ghearele nebuniei, înfipte adânc.

Erigona i-a zâmbit cu viclenie şi, pentru un moment, Dionysos s-a gândit că poate asta îşi dorea ea, dar pe urmă şi-a dat capul pe spate şi şi-a desfăcut larg braţele. Fumul de tămâie s-a transformat într-o coloană dreaptă ce se înălţa în întuneric. Ea bălmăjea cuvinte, dar nu erau unele pe care el să le înţeleagă. Sunau mai degrabă ca un cântec, cu o cadenţă joasă şi melodioasă.

Era tulburător, dar şi fascinant de privit şi o parte din el ai fi vrut să se strecoare înăuntrul ei, să vadă cu ochii lui ce vedea ea, dar asta era magia Erigonei. Era o seducătoare, nu doar un simplu oracol, şi facea profeţii aşa cum facea sex, abandonându-se complet,

Dionysos şi-a înfipt unghiile în palme. Era înţepătura dulce care-l ţinea în loc, care îl împiedica să coboare în nebunia tulburătoare a clarviziunii. Când a ieşit din transă, oracolul s-a uitat la el cu o dezamăgire evidentă.

El nu s-a mişcat, prea speriat că vraja urma să se rupă.

— Ai neglijat o îndatorire sacră. Ai lăsat morţii

neîngropaţi, a zis ea.

înainte ca oracolul să-şi termine profeţia, Dionysos a înţeles ce avea de făcut – să îngroape Ofîotaurul, pe care-l lăsase să putrezească pe insula Thrinacia după ce îl omorâse Tezeu.

Futu-i!

— îndreaptă-ţi greşeala! a continuat Erigona, Şi totul ţi se va dezvălui.

Ar fî trebuit s-o asculte pe Ariadna din momentul în care îl implorase să se întoarcă pe insulă şi să-şi îndeplinească datoria. Pe atunci însă rugămintea ei păruse pripită, dat fiind pericolul în care se aflau.

— Ştii ce trebuie să faci, a zis oracolul.

— Da, a încuviinţat el.

Au rămas tăcuţi câteva clipe, apoi Erigona a vorbit din nou:

— Moartea îţi marchează drumul, Dionysos. Ai grijă pe unde calci!

Cu ecoul cuvintelor ei răsunând în urma sa, a părăsit încăperea. Ar fi putut să se teleporteze imediat, dar s-a întors în mijlocul mulţimii şi şi-a croit drum prin veselia lor, ştiind că are nevoie de venerarea lor pentru a-l susţine în zilele ce urmau. Chiar şi când energia lor îl învăluia, tot nu putea scăpa de conştientizarea faptului că toţi se apropiau de propriul final. în curând, căldura care îl înconjura nu avea să mai vină din trupurile, ci din cenuşa lor.

Dionysos trebuia să găsească o cale de-a ajunge pe insula Thrinacia, pentru că nu se putea teleporta direct, având în

vedere că era teritoriul lui Poseidon. Data trecută reuşise să scape doar pentru că Hermes îi găsise pe el şi Ariadna şi-i teleportase acasă. De asta se întorsese acum în Lumea de Jos, iar în clipa asta bătea fără tragere de inimă la uşa lui Hermes.

— Intră! a zis zeul cu o voce înfundată, cântată.

Tonul vesel l-a iritat şi mai tare pe Dionysos, deşi avea dreptate să fie bănuitor. Când a deschis uşa, s-a trezit cu fundul lui Hermes în faţa ochilor.

în fine, nu la propriu.

Nu era gol, deşi ar fi putut foarte bine să fie, Colanţii pe care îi purta erau mulaţi şi nu lăsau prea multe la voia imaginaţiei, iar tricoul scurt pe care îl purta se rezuma practic la nişte mâneci.

— Ce faci? l-a întrebat Dionysos.

— Ce ţi se pare că fac? a întrebat Hermes, uitându-se la el printre picioare.

Dionysos nu-l putea privi în ochi.

— E o formă de tortură? a sugerat el.

— E poziţia câinelui răsturnat, a explicat Hermes şi s-a îndreptat, apoi s-a dat peste cap.

— Asta am spus şi eu, a răspuns Dionysos.

— Ar trebui să încerci.

— Nu, mersi!

— Eşti doar invidios că eu sunt mai flexibil, a replicat Hermes.

— Nu cred că gelos e cuvântul potrivit.

— Atunci, excitat? a propus el şi a încercat să se ridice în picioare, dar a căzut în fund.

— Câtuşi de puţin.

Hermes s-a încruntat.

— La naiba! a zis el, ridicându-se şi ştergându-se pe mâini. Ce doreşti?

— Trebuie să găsesc nişte piraţi, a răspuns Dionysos.

Hermes a mijit ochii.

— Eşti sigur că nu e o chestie sexuală?

— Ţi-a spus vreodată cineva cât de enervant eşti?

— Vrei să te ajut sau nu?

— încep să mă răzgândesc.

— Bine, atunci! a răspuns Hermes îmbufnat. Oricum n- am puteri. De ce crezi că fac yoga?

Dionysos l-a privit chiorâş. Ştia că Hermes nu are magie, dar mai ştia şi că toţi zeii au cel puţin un obiect magic. Iar Hermes nu făcea excepţie de la regulă.

— Ai sandale, a zis el.

— Vrei sandalele mele?

— Nu pot să mă teleportez în ocean, Hermes.

— Sandalele mele sunt nişte relicve! Locul lor e într-un muzeu, nu în picioarele tale!

— Dacă e adevărat, atunci unde sunt?

— De parcă ţi-aş spune!

— Ai uitat de ele, nu-i aşa?

— Nu! s-a răstit zeul, încrucişându-şi mâinile la piept şi lăsându-le din nou în jos. Dacă le vrei, trebuie să mă duci la mine acasă.

Dionysos a ridicat dintr-o sprânceană.

— La care dintre ele?

Hermes a ezitat.

— Să începem cu cea din Olimpia!

— Să „începem”? a repetat Dionysos.

— A trecut mult timp de când am fost nevoit să le folosesc! s-a apărat Hermes. Au căpătat deja un rol simbolic!

— Să-mi trag una! a mormăit Dionysos şi, înainte ca Hermes să mai apuce să deschidă gura, s-a teleportat.

A apărut în faţa conacului lui Hermes din Olimpia, cu acoperişul înclinat şi exterior de stuc.

Hermes s-a apropiat de intrarea rotunjită, impunătoare şi încadrată de coloane albe.

Dionysos l-a urmat pe zeul care a început să-şi pipăie şoldurile, pieptul, chiar şi fundul.

— Ce faci? a întrebat Dionysos, deja enervându-se.

— Mi-am uitat cheile, a răspuns Hermes.

— Glumeşti?

— Nu mă judeca! De obicei, am magie!

Dionysos a oftat.

— Dă-te la o parte!

Zeul Vinului a păşit în faţă şi a izbit cu piciorul uşile masive. S-a auzit un trosnet asurzitor când acestea s-au deschis brusc, lovind pereţii interiori cu atâta forţă, încât sticla dinăuntru a vibrat cu putere.

Când s-a întors spre Hermes, acesta i-a aruncat o privire încruntată,

— Ai fi putut să foloseşti magia, a spus Hermes, trecând pe lângă el şi intrând în casă.

Dionysos l-a urmat şi s-a trezit în faţa unei scări duble, impunătoare.

— Cum hotărăşti pe care parte să urci? a întrebat Dionysos.

Hermes a deschis gura, dar a închis-o la loc înainte de a răspunde:

— Nu m-am gândit niciodată la asta, a spus, apăsându-şi palmele pe tâmple. La naiba! Cum aleg?

Dionysos îl privea cu o expresie care trăda uimirea.

— Cum ai reuşit să supravieţuieşti atât de mult timp?

— Hei! a protestat Hermes, arătând spre sine cu un gest teatral. Sunt viclean!

— Desigur! a zis Dionysos, începând să urce treptele din dreapta. Iar eu beau apă,

— Tu şi Hades aveţi probleme, a replicat Hermes din urma lui.

După ce au ajuns în capul scărilor, l-a depăşit pe Dionysos şi a luat-o pe holul din stânga. Când Hermes a aprins luminile, Dionysos a rămas orbit de culoarea roz. Era peste tot – pe pereţi, pe podea şi pe pat, chiar şi pe candelabru – în diferite nuanţe.

— De ce e totul roz? a întrebat Dionysos, protejându-şi ochii.

— Pentru că asta e camera roz,

— Camera roz?

— Da, am o cameră aurie, una roşie şi...

Hermes le număra pe degete.

— Şi toate sunt dormitoare?

— Da.

— De ce?

Hermes a ridicat din umeri,

— De ce nu?

Pentru că e o nebunie, ar fi vrut Dionysos să spună, dar s- a abţinut.

— Niciodată nu ştiu în ce dispoziţie o să fiu, a explicat Hermes, păşind pe covorul roz către baia alăturată, tot roz. în unele seri, sunt auriu. în altele, sunt verde.

Dionysos s-a gândit să întrebe ce însemna asta, dar s-a răzgândit. Nu avea mult timp la dispoziţie şi avea nevoie de sandalele lui Hermes. Cu cât existau mai puţine diversiuni,cu atât mai bine.

Baia era prevăzută cu o uşă de seif. încăperea era tot în nuanţe de roz, cu oglinzi ce reflectau lumina din tavan. Dionysos bă-nuia că ar fi trebuit să pară încântător, dar parcă îl dureau ochii şi mai rău.

Hermes s-a apropiat de uşă şi s-a uitat la Dionysos înainte de a-şi face mâinile căuş peste panoul seifului.

Dionysos şi-a dat ochii peste cap,

— N-o să-ţi fur ce ai în seif, Hermes.

— Dacă ai fi putut să-mi furi sandalele înaripate, n-ai fi făcut-o?

— Ca să evit să am de-a face cu tine? Da, a recunoscut Dionysos.

— Nepoliticos! a spus Hermes şi a întors rotiţa, trăgând de uşă şi scoţând la iveală un dressing

imens cu rafturi nesfârşite de pantofi.

— Te rog, spune-mi că ai doar un dressing pentru pantofi!

— Bine! a încuviinţat Hermes.

— Să-mi trag una! a gemut Dionysos.

— Nu mă judeca! Am o obsesie.

— Poate dependenţă.

— Ce mi-e una, ce mi-e una?

Dionysos s-a încruntat.

— Nu cumva vrei să spui ce mi-e una, ce mi-e alta?

— Nu, am vrut să spun una. Sunt lucruri total diferite.

Dionysos şi-a dat din nou ochii peste cap.

— Cum zici tu!

Hermes a zâmbit,

— Ştiam că o să fii de acord cu mine.

Zeul Năzbâtiilor a intrat ţanţoş în dressing ca să înceap căutările. Dionysos l-a urmat, aruncând o privire căti numeroasele perechi de pantofi ale lui Hermes. A luat o p< reche de încălţări cu platformă, pline de pietre preţioase.

— Cum porţi chestiile astea? l-a întrebat.

— în picioare.

Dionysos a clătinat din cap.

— Foarte nostim! a zis el, punându-le la loc pe raft i timp ce Hermes chicotea. Ştii ce vreau să spun.

— Recunosc că e nevoie de talent.

— Dar nu zbori peste tot, chiar dacă eşti încălţat? întrebat Dionysos.

— Şi pentru asta e nevoie de talent.

— Nu e niciun talent. Eşti zeu.

— Mai vedem noi!

Au continuat să caute până când, după o vreme, Hermes anunţat:

— Ei bine, nu sunt aici. Trebuie să căutăm şi

în celelali dulapuri.

— Dulapurile din celelalte case sau din casa asta? întrebat Dionysos.

Era un aspect important.

— Din casa asta. Dacă sandalele nu sunt aici, abia atun< trebuie să le căutâm şi în alte case.

Dionysos şi-a cuprins faţa în mâini, frustrat.

— De ce trebuie să trec prin toate astea? a gemut el.

— Pentru că, în realitate, îţi place la nebunie să-ţi petrei timpul cu mine, a replicat Hermes, trecând agale pe lângă e

Au ieşit din camera roz şi au intrat în cea albastră, care u se regăsise printre culorile menţionate de Hermes mai devn me, ceea ce-l îngrijora şi mai mult pe Dionysos. N-au găs pantofii nici acolo, aşa că au trecut în altă cameră. Asta ei violet şi în dulap au găsit nu doar perechi de pantofi, dar ti n-au descoperit sandalele înaripate.

Cu cât treceau orele, cu atât Dionysos începea să se intri be dacă Hermes le mai avea şi ce alte opţiuni îi rămâneau s

ajung pe insula Thrinacia, Se temea că, până făcea rost de sandale şi îngropa Ofiotaurul, urma să ajungă prea târziu ca s-o mai salveze pe Meduza, dar nu prea avea încotro. Nu avea un monstru care să-l poarte în zbor, iar unul care putea să înoate era la fel de periculos ca navigatul, dat fiind cât îl ura Poseidon.

Chiar şi cu sandalele lui Hermes, tot existau şanse să fie doborât din cer de piraţi, dar măcar şansele de-a ateriza mai aproape de Meduza erau mai mari.

Astea erau ideile care-i treceau prin cap când s-a trântit pe pat în camera verde şi a aţipit.

Nu ştia cât dormise când l-a auzit pe Hermes exclamând:

— Da!

Speriat de zgomot, Dionysos a sărit din pat. Cu ochii înceţoşaţi, l-a văzut pe Hermes ieşind din dressing cu o pereche de sandale de piele, cu aripi acoperite de pene. Erau surprinzător de simple, dată fiind înclinaţia zeului năzdrăvan pentru lucruri extravagante.

— Le-am găsit! a anunţat el, dar Dionysos a observat altă problemă,

— De ce sunt atât de mici? a întrebat el.

— Nu sunt mici, a zis Hermes, ridicându-le.

— Cât de mare eşti la picior?

— Nu ştiu.

— Şi cum...

Dionysos s-a oprit brusc. Pusese deja întrebarea asta de prea multe ori şi în felul ăsta nu ajungeau nicăieri,

— Cum ar trebui să le port dacă nu-mi vin?

— Practic, sunt nişte tălpi cu şireturi, Dionysos, a zis

Hermes̊. Incalţă-le!

Dionysos a luat una şi a încercat să-şi strecoare piciorul, dar n-a reuşit decât cu primele trei degete.

— De ce ai picioare aşa de mari? a întrebat

Hermes.

Pe urmă, s-a uitat în ochii lui Dionysos şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— E adevărat ce se spune despre mărimea piciorului şi a sculei?

— Nu ştiu ce se spune. Dar aş prefera să nu vorbesc cu tine despre scula mea.

— Bine! a zis Hermes, trăgându-şi nasul. Eram doar curios.

— Păi, trebuie să fac cumva să-mi vină sandalele astea nenorocite, a zis Dionysos.

— Păi, ai magie, prostule! Fă-le să-ţi vină!

— Sunt sandalele tale afurisite! Nu pot să le schimb!

— Poţi să le adaugi ceva! înfaşoară-ţi lujeri pe tălpile alea! a ripostat Hermes. Pe zei, şi mai zici că eu sunt prost!

Dionysos a simţit că se îmbujorează, deşi nu ştia sigur dacă de ruşine sau de frustrare.

A lăsat sandalele pe podea şi a călcat pe tălpi. Lujerii s-au înălţat şi i s-au răsucit pe tălpi şi pe pulpe.

— Poftim! Acum, ridică-te!

Dionysos s-a ridicat şi s-a trezit aruncat imediat în spate

când sandalele au zburat de sub el. În cădere, s-a lovit cu capul de pat. Din fericire, patul era moale, dar acum atârna cu capul în jos, iar aripile legate de picioarele lui fluturau violent.

— Ce dracu', Hermes! Spune-le să mă pună în picioare!

— Nu pot, a răspuns Hermes.

— Cum adică „nu poţi"? a mârâit Dionysos.

— Nu merge aşa. Trebuie să înveţi să-ţi ţii echilibrul, apoi pluteşti, pur şi simplu. E ca la patinaj.

— N-am timp să învăţ acum să patinez, la naiba!

— Presupun că nu ai nevoie. Poţi să zbori aşa până acolo. Dionysos a strâns din dinţi.

— Hai, băiete! Consideră că e ca la abdomene! După ce te îndrepţi, greutatea o să te ajute să aterizezi.

— Ca la abdomene, a pufnit Dionysos cu dispreţ.

Totuşi, a încercat, încordându-şi muşchii abdominali şi ridicându-se. Prima dată, a reuşit doar pe jumătate, a doua oară s-a ridicat încă puţin. La a treia încercare, s-a răsturnat cu totul.

— Futu-i!

— Aproape ai reuşit, a zis Hermes.

— Ştiu că aproape am reuşit, Hermes! N-am nevoie de comentariile tale!

Hermes şi-a încrucişat braţele pe piept,

— încercam doar să te ajut.

— Păi, nu mai încerca!

— Bine! Eşti varză,

Dionysos era din ce în ce mai nervos. O secundă, a rămas atârnat şi a strâns atât de tare din dinţi, încât l-a durut maxilarul.

Pe urmă, a tras aer în piept.

— îmi pare rău, Hermes!

A urmat un moment lung de tăcere.

— Te descurci, Dionysos.

Zeul a dat din cap şi a încercat din nou. Şi-a strâns pumnii, şi-a încordat mijlocul şi şi-a luat avânt. După ce s-a ridicat în picioare, a întins braţele ca să-şi menţină echilibrul. Simţea că-i tremură picioarele şi tot corpul îi vibra în ritmul aripilor de pe sandale, dar măcar stătea drept.

— Da! a şuierat el înainte să-şi piardă echilibrul şi să cadă din nou. Futu-i! Gata cu asta!

Şi-a folosit magia ca să-şi dezlege legăturile de la sandale. Pe urmă, s-a prăbuşit pe podea, fără să-şi dea seama că nu mai era deasupra patului.

— Sandale nenorocite! a bombănit după ce s-a

ridicat şi le-a înhăţat din aer, unde continuau să fluture din aripi. Cum le opreşti să.,, zboare?

De cum i-au ieşit vorbele din gură, aripile s-au oprit.

— Exact aşa, a răspuns Hermes.

Dionysos s-a încruntat.

— Adică poţi să le spui să nu mai zboare, dar nu şi să mă ţină în picioare?

— Da.

— Te urăsc!

— Nu mă urî! Eu sunt doar mesagerul.

Hermes s-a oprit şi a chicotit.

— Te-ai prins? Pentru că eu sunt Mesagerul Zeilor.

Dionysos l-a privit chiorâş.

Pe urmă, a dispărut, dar nu înainte ca Hernie s să strige după el:

— Stai! Du-mă înapoi în Lumea de Jos!

Dionysos a apărut pe coasta Mării Mediterane.

Soarele se ridica pe cer şi proiecta raze portocalii şi galbene pe suprafaţa liniştită a apei. Cum apa era mereu frumoasă şi mai mereu caldă, era greu să-ţi imaginezi ce nelegiuiri aveau loc dedesubt, însă era un loc plin de ticăloşi şi condus de un zeu nemilos.

Dionysos a aşezat sandalele pe nisipul plajei şi le-a încălţat, apăsând ferm, în timp ce lujerii i se răsuceau în jurul picioarelor ca să nu alunece din nou. După ce a terminat, şi-a ridicat călcâiele şi şi-a întins braţele pentru a-şi menţine echilibrul. Apoi s-a ridicat în aer, cu aripile bătând rapid şi puternic.

Inima îi bătea tare în piept, iar pe frunte i se formaseră broboane de sudoare. Cu o mişcare nesigură, a ridicat mâna să şi le şteargă înainte să-i cadă în ochi. Nu avea să recunoască niciodată asta în faţa lui Hermes – deşi nici nu era nevoie, fiindcă lupta lui era evidentă –, dar, la naiba, era al naibii de greu!

Hermes făcuse mereu să pară cât se poate de simplu, plutind prin aer într-un fulger orbitor de lumină aurie. Dionysos, în schimb, se mişca cu viteza unui melc. în ritmul ăsta, avea să ajungă în Thrinacia într-o săptămână, iar Meduza avea să fie de mult plecată sau, cel mai probabil, moartă,

Adunându-şi curajul, a făcut ceea ce-l învăţase Hermes, înclinându-şi uşor corpul în faţă. Simţea cum se înteţeşte vântul în jurul său pe măsură ce accelera peste ocean, culorile contopindu-se într-o nuanţă uniformă de albastru. Cu cât menţinea o viteză constantă mai mult timp, cu atât îi era mai uşor să accelereze, iar curând a simţit că pluteşte.

A început să râdă, triumfător, dar apoi şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit în mare, înghiţind o gură mare de apă sărată care i-a ars gâtul când a ieşit la suprafaţă. Cum avea să se ridice din nou? Nu existau stânci sau insule pe o rază de kilometri, iar timpul era pe sfârşite.

— Futu-i! a urlat, ştergându-se la ochi. Urăsc toată chestia asta blestemată!

S-a rostogolit pe spate, lăsându-se să plutească, şi şi-a ridicat picioarele în aer. Aripile de pe sandalele lui Hermes fluturau frenetic, iar Dionysos s-a trezit purtat prin aer cu capul în apă şi picioarele în sus.

A încercat să se ridice, dar se lupta să respire, fiindcă sarea îi intra pe nas şi în gură. Cu cât aripile deveneau mai uscate, cu atât se ridica mai sus, până când a reuşit, în cele din urmă, să iasă din ocean. Dar până atunci, era mult prea epuizat ca să mai încerce să se îndrepte, aşa că s-a resemnat să atârne pur şi simplu.

Până când a observat un val înalt apropiindu-se cu viteză de el.

— Fir-ar să fie! a strigat, revigorat dintr-odată. Când a văzut însă că nu se poate îndrepta, a început să urle: Ştiu că mă auziţi, la naiba! a strigat la sandale. Zburaţi mai sus, tâm- pitelor!

Dar sandalele nu l-au ascultat.

Primul val l-a lovit cu o forţă atât de mare, încât i-a tăiat răsuflarea, în scurta pauză dintre valuri, a strigat din nou:

— Sunteţi inutile! La fel ca stăpânul vostru!

Al doilea val i-a zdruncinat tot corpul şi n-a mai reuşit să- şi ţină respiraţia; apa i-a ars gâtul, alunecându-i pe trahee şi în plămâni. A tuşit violent, nepregătit pentru următorul val, iar când apa l-a înconjurat din nou, a înţeles că urmează să moară. Nu conta că e zeu şi că se poate vindeca singur. Marea era atotputernică, iar el nu putea respira în acest loc întunecat şi violent. Durerea care-i ardea pieptul şi-i umplea gâtul era insuportabilă – până când, brusc, l-a cuprins o linişte stranie şi n-a mai simţit nimic.

Pentru câteva momente dulci, a rămas pur şi simplu... amorţit.

Dar apoi a ieşit la suprafaţă când sandalele lui Hermes l- au ridicat deasupra valurilor furioase. A tras o gură de aer dureroasă, gâfâind şi vărsând apă. Voia să blesteme sandale

le, dar gâtul îl durea prea tare pentru a scoate vreun cuvânt, aşa că a rămas atârnat acolo, cu oceanul agitându-se sub capul său, până când şi-a pierdut cunoştinţa.

L-a trezit un miros oribil. Când a deschis ochii, a dat nas în nas cu privirea saşie a unei oi.

— Behehe! a urlat animalul în acelaşi timp cu Dionysos.

Zeul şi-a dus mâna la gură ca să-şi astupe strigătul, dar şi ca să nu pocnească oaia. Deşi i-ar fî plăcut s-o facă.

Ariadna ar fî foarte dezamăgită dacă ai lovi o oaie, şi-a amintit.

— Pe zei, de ce-ai făcut asta? a întrebat.

— Behehe! a răspuns oaia.

— Taci! s-a răstit şi s-a ridicat în capul oaselor, ameţind o secundă.

S-a uitat la oaie, apoi a aruncat o privire în jur, dându-şi seama că locul i se părea cunoscut. Ajunsese pe malul insulei Thrinacia.

S-a uitat apoi în jos şi a răsuflat uşurat văzând că încă avea în picioare sandalele lui Hermes. Pe urmă, şi-a întors privirea spre oaie.

— Ce miroase aşa? a întrebat-o.

Oaia a răspuns cu încă un behăit strident şi, cu toate că avea o răsuflare acră, nu se compara cu duhoarea care umplea aerul de pe insulă.

Era ceva mult, mult mai rău. Era un miros cu memorie, persistând mult după ce se împrăştia.

Mirosul morţii.

Un fior de groază i s-a înfiripat în măruntaie. Era posibil ca mirosul să vină de la cadavrul în descompunere al Ofiota- urului, dar până şi el ştia că e o dorinţă deşartă. Altceva se petrecuse aici.

Ceva îngrozitor.

A schimbat o privire cu oaia, care rămăsese în

apropiere. Animalul a deschis gura, behăind zgomotos, înainte să se întoarcă şi să-l conducă în inima pădurii dese. Deşi nu credea că are nevoie de un însoţitor pentru a se întoarce la peştera ciclopului, urmărirea creaturii îi oferea un oarecare confort în timp ce naviga prin vegetaţia deasă şi printre stâncile abrupte. Totodată, mirosul de putreziciune devenea din ce în ce mai greu de suportat.

Dionysos nu reflectase niciodată îndelung la puterea unui miros, dar acesta era ca şi cum s-ar fi lovit de un zid solid. Oricât de tare ar fi încercat să-l împingă, nu se mişca. Plutea în aer, impregnându-i hainele şi arzându-i nările.

Când a ajuns la intrarea în peştera ciclopului, îi lăcrimau ochii şi îi curgea nasul, iar la un moment dat a crezut că avea să vomite. Dar găsise sursa mirosului.

Nu era doar Ofiotaurul care zăcea înăuntru, putrezind.

Şi ciclopul era mort.

Polifem.

Trupul său cenuşiu se întindea ca un munte lângă izvorul pe care Dionysos îl transformase în vin. S-a apropiat şovăitor, cu un braţ apăsat peste nas, deşi gestul nu reuşea să oprească mirosul înţepător. S-a întrebat ce se întâmplase cu creatura. Părea să fie în aceeaşi poziţie ca înainte, când se prăbuşise în stare de ebrietate, cu excepţia faptului că, atunci când Dionysos a ocolit umărul ciclopului, a descoperit că ochiul îi fusese străpuns de o suliţă.

Ciclopul fusese ucis.

Dionysos a privit în întuneric, încercând să ghicească cine îl atacase, deşi părea să fi trecut mult timp de atunci. Poate că bătrânul care îi ceruse să-l execute îl urmărise şi dusese misiunea până la capăt. Oricare ar fi fost adevărul, Dionysos se întreba ce fel

de blestem ar bântui persoana care-l lăsase neîngropat.

Trecând pe lângă trupul ciclopului, şi-a croit drum mai adânc în peşteră, sufocat de mirosul morţii, până când a găsit rămăşiţele lui Bully.

A rămas în tăcere, copleşit de tristeţe, gândindu-se la modul în care creatura o protejase pe Ariadna. Deşi era un monstru cu trup de şarpe şi cap de taur, era o creatură inofensivă, mai degrabă speriată decât violentă. Totuşi, Ursitoarele îi hărăziseră un destin crud, dar aceasta era natura lor: cruzimea.

După câteva momente, Dionysos a îngenuncheat şi a început să sape, folosind o piatră ascuţită pentru a săpa un şanţ lângă trupul lui Bully. Când groapa a fost suficient de adâncă, l-a apucat de coame, sperând să tragă tot corpul în groapă, dar trupul era atât de descompus, încât doar jumătate din el a ajuns înăuntru. Dionysos a fost nevoit să împingă restul cu piciorul.

Fusese un proces oribil, iar mirosul nu slăbise deloc.

După ce a terminat, a acoperit creatura cu un strat de pământ. Doar atât a reuşit să facă înainte să fugă din peşteră şi să verse.

Se afla tot acolo, aplecat şi cu mâinile pe genunchi, când ceva l-a lovit din spate, şi i s-a părut că avea să-i explodeze capul înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Din nou.

CAPITOLUL XXIX
Persefona

PERSEFONA STĂTEA ÎN FOTOLIUL EI PREFERAT DIN Bibliotecă. Focul ardea viu în şemineu, iar Cerber, Ty- phon şi Orthrus dormeau liniştiţi în apropiere, în timp ce ea citea – sau încerca să citească. în ciuda liniştii serii, nu reuşea să scape de senzaţia apăsătoare că avea să se întâmple ceva rău. Presimţirea îi încolţise în piept şi tot creştea, până i s-a urcat în gât, intensifîcându-se de la o clipă la alta.

Un strop umed i-a căzut pe picior.

La început, nu i-a dat importanţă, gândindu-se că poate doar i se păruse, dar apoi a simţit a doua picătură.

A lăsat cartea deoparte, aşteptându-se să-l vadă pe Orthrus stând aproape şi lăsând să-i curgă bale pe ea, dar nu aşa stăteau lucrurile. Toţi câinii dormeau liniştiţi în faţa şemineului.

Persefona s-a încruntat, apoi a simţit altă picătură, de data asta pe faţă.

Şi-a şters umezeala cu mâna, iar când a privit-o, a observat că degetele îi erau pătate de un roşu-aprins.

Ciudat! şi-a zis.

Când a căzut încă o picătură, şi-a ridicat privirea şi a simţit cum i se face frig când a văzut tavanul îmbibat de o culoare roşiatică. Ştia ce e. Sânge. Se adunase în mici bălţi care apoi cădeau grele pe

podea sau alunecau lent pe pereţi.

Inima a început să-i bată cu putere. Panica îi clocotea în interior.

A sărit în picioare, doar pentru a se trezi şi a-şi da seama că e-n pat, lângă Hades. Nu era nici urmă de sânge, doar mă-
tasea rece a aştemuturilor.

A inspirat adânc şi a dat pătura la o parte, alunecând din
pat. În ciuda focului care ardea în şemineu, aerul era rece, iar pielea i s-a înfiorat.

S-a îndreptat spre barul lui Hades şi şi-a turnat un pahar de whiskey, dar, exact când l-a dus la buze, a auzit vocea lui din întuneric:

— Ce faci?

S-a întors şi a observat că Hades se apropiase. Pielea lui
emana căldură, Işi dorea căldura lui şi s-a aplecat spre el, privindu-l în ochi,

— încercam să alung întunericul.

— Nu faci decât să-l hrăneşti, a spus el şi i-a luat paharul din mână.

Se aşteptase să-l dea pe gât, dar n-a făcut-o. L-a pus deoparte, fără să-şi ia ochii de la ea.

— De asta bei tu? l-a întrebat.

El a privit-o cu atenţie câteva secunde, apoi a răspuns:

— Nu vreau să fii ca mine.

— M-ai iubi mai puţin?

— Niciodată, a zis el şi s-a încruntat, A fost o întrebare nedreaptă.

Persefona şi-a plecat privirea, iar Hades s-a apropiat, în- clinându-i capul pe spate cu un deget sub bărbie.

— Spune-mi! i-a cerut el, cu o voce joasă pe care ea a simţit-o vibrându-i în piept.

— N-am ce să-ţi spun, a zis ea, privindu-l în ochi. A

fost doar un coşmar.

Hades a examinat-o cu ochii aceia care străluceau ca obsi- dianul – reflexia dorinţei ce ardea înăuntrul ei.

— Vrei să dormi?

— Nu. Nu... nu vreau să dorm.

Ochii lui i-au coborât pe buze.

— Atunci, ce doreşti?

Vocea lui promitea adoraţie şi-i făcea sângele să clocotească.

S-a strecurat între el şi bar, luând un pachet de cărţi de joc de pe poliţă.

— Să jucăm un joc! i-a propus Persefona.

— Un joc?

— Un joc cu mizǎ.

Hades şi-a înclinat capul într-o parte.

— Spune-mi ce condiţii vrei să pui, zeiţă!

— Orice îţi doreşti, câtă vreme îmi face plăcere.

Ochii lui s-au întunecat,

— Pot să cer şi eu acelaşi lucru de la tine?

Ea a încercat să nu zâmbească.

— Poţi.

— Şi ce vrei să jucăm?

— Pocher.

Hades a ridicat dintr-o sprânceană.

Era jocul ales de el în prima noapte când se culcaseră împreună, iar ea îl alegea acum pentru că avea nevoie să-şi dis- tragă atenţia,

— Bine, zeiţă! Vrei să faci cărţile?

— Îţi las ţie onoarea asta, a răspuns ea şi s-a aşezat, ajungând deodată cu ochii în dreptul penisului erect al lui Hades.

Şi-a întors ochii spre el.

— Grăbeşte-te, milord! a spus ea în şoaptă.

A observat că Hades îşi încovoia degetele şi că în ochii lui jucau umbre.

— Cum doreşti, draga mea!

S-a aşezat în faţa ei şi a bătut cărţile înainte să împartă câte două de fiecare.

Persefona nu s-a uitat la cărţi, iar Hades a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu vrei să vezi ce mână ai? a întrebat-o.

Ea a rânjit, uitându-se în ochii lui când i-a răspuns:

— Dragul meu, eu câştig oricum ar fi.

Hades s-a încordat şi, pentru o secundă, Persefona a crezut că el avea să renunţe la joc şi să i-o tragă chiar pe masa care- i despărţea acum. Pe urmă însă el a pus cinci cărţi cu faţa în sus – un valet, un opt, un popă, un nouă şi un as.

Persefona şi-a întors cărţile – un popă şi un as.

Hades avea o damă şi un zece.

El câştigase.

Ea şi-a strâns coapsele, copleşită brusc de un val fierbinte de dorinţă.

— Vino! a zis Hades.

Persefona s-a ridicat şi s-a aşezat în genunchi în faţa lui.

— De ce stai în genunchi?

— lartă-mă! Am presupus că îmi vrei gura.

Hades i-a cuprins faţa în mâini şi şi-a trecut degetul mare peste buzele ei.

— Nu lua întrebarea mea drept refuz! a zis el. Vreau gura ta, dar mă gândisem la altceva. Sus!

Persefona l-a ascultat şi mâinile lui i-au alunecat peste fiind. A tras-o mai aproape şi a rămas pe scaun, îngropându- şi faţa între picioarele ei.

Ea a oftat, trecându-şi degetele prin părul lui în timp ce-i desfăcea picioarele.

— Trebuia să fie vorba de plăcerea ta, a spus ea.

— Asta îmi face plăcere.

îi simţea răsuflarea caldă şi atingerea lui o făcea să ameţească,

— Ce anume îţi place? l-a întrebat.

El a murmurat pe pielea ei:

— Totul.

Apoi i-a desfăcut picioarele şi i-a lins carnea mătăsoasă, înfigându-şi încet degetele în căldura umedă. Era greu de explicat cât de bine se simţea şi, cu toate că o atingea între picioare, îl simţea peste tot.

— Hades! a icnit ea, răsucindu-şi degetele în părul lui.

Voia să-l tragă mai aproape şi să se împingă în faţa lui.

Voia să se încleşteze în jurul lui şi să-şi dea drumul.

El a alunecat pe podea şi a sprijinit-o cu spatele de scaun. I-a cuprins coapsele cu braţele şi i-a supt clitorisul, uitându- se la ea înainte de-a o elibera,

— Roagă-te, draga mea! Şi poate o să te las să ai orgasm.

— Dar mă rog, a zis ea, zgâriindu-i scalpul cu unghiile când l-a apucat de păr. Te venerez.

S-a împins în el, iar el a ajutat-o să se elibereze.

— Futu-i! a gemut ea, cu membrele tremurând.

S-a aplecat în faţă, fiindcă nu mai putea sta dreaptă în timp ce tensiunea din interior răspândea valuri lungi şi leneşe. Mişcarea i-a apropiat sânii de faţa lui Hades, iar el i-a tachinat sfârcurile cu gura, sugând şi lingând până când ea s- a îndreptat de spate, deşi nu voia ca el să înceteze să-i depună sărutări pe piele.

— Continuăm jocul? a întrebat-o cu vocea gravă şi răguşită şi buzele lucind de lichid.

Ea l-a privit în ochi, ţinându-şi mâinile pe umerii lui.

— Desigur! a răspuns Persefona, încercând în van să ascundă că i se tăiase respiraţia,

A dat să se aşeze, dar el a strâns-o şi mai tare.

— Nu, a zis el, întorcându-se pe scaun. Aşază-te!

Persefona a ridicat dintr-o sprânceană, dar s-a supus, lă- sându-l s-o aşeze în poala lui, cu scula

adăpostită între fesele ei. Atingerea lui o împiedica să respire şi să se concentreze la altceva decât la cât de goală se simţea pe dinăuntru.

Prefera asta – orice care să-i distragă atenţia de la coşmarul de mai devreme.

— Eşti sigur că o să poţi presta? l-a întrebat.

Hades a întins mâna după cărţi, iar ea s-a mişcat în tandem cu el.

— Parcă am stabilit că pot să îndeplinesc mai multe sarcini în acelaşi timp, a replicat el, atingându-i urechea cu buzele şi dinţii.

Persefona s-a înfiorat.

— Nu ştiu dacă-mi place când faci asta.

— Ţi se pare că am lipsuri? a întrebat-o, bătând cărţile în faţa ei.

— Nu. Dar poate că eu am.

— Îţi subestimezi foarte mult puterea pe care o ai asupra mea, iubito. Sunt pur şi simplu hotărât să fac ce vrei tu.

Şi-a întors capul spre Hades şi l-a cuprins cu braţul pe după gât, deschizând gura pentru el. Limba lui s-a lipit de-a ei şi, după ce s-au desprins unul de altul, Persefona a remarcat că Hades strânsese pumnul şi strivise cărţile.

— Le-ai stricat, a zis ea.

— Dă-le dracului, Persefona, şi aşază-te peste scula mea!

Ea a zâmbit şi s-a ridicat, iar Hades şi-a dirijat penisul spre intrare. Au gemut la unison când a alunecat deasupra lui. Hades a întins mâinile pe corpul ei, după care i-a cuprins sânii în palme şi i-a strâns, sărutând-o totodată pe spate. Apoi ea a desfăcut picioarele larg şi el a prins-o de talie, mişcând-o în sus şi-n jos pe sculă.

— Pe zei! a şoptit ea, lăsându-şi capul pe spate şi sprijinindu-l de umărul lui.

Hades a prins-o de maxilar şi şi-a apropiat gura de-

a ei, sărutând-o şi mişcându-se în acelaşi timp, cu mâna între picioarele ei.

Persefona a icnit la atingerea lui şi i-a şoptit numele, arcu- indu-se pe spate pe măsură ce plăcerea creştea. îşi împingea umerii în pieptul lui şi corpul i se încorda tot mai tare de fiecare dată când se ridica şi se prăbuşea la loc.

— Da, iubito! Exact aşa! Dă-ţi drumul pentru mine! a zis Hades, cu faţa îngropată în scobitura gâtului ei. Futu-i!

Orgasmul ei a venit în valuri care o scuturau în timp ce Hades îi tachina clitorisul umflat şi sensibil. Credea că avea să facă implozie de atâta euforie.

După ce a terminat şi el, a luat-o în braţe şi tăcerea s-a lăsat odată cu întunericul.

— Am visat pereţi care sângerau, a spus ea, iar el şi-a încleştat maxilarul. Ce înseamnă asta?

Braţele lui au strâns-o şi mai tare drept răspuns.

— E un avertisment.

— Ce fel de avertisment?

— Nu ştiu, a răspuns el şi a privit-o, în sfârşit, în ochi.

în ei, Persefona a văzut aceeaşi groază pe care o simţea şi în suflet.

Când s-a trezit, Persefonei i s-a părut că vede o ceaţă roşie cu coada ochiului. Şi-a întors capul brusc, dar a observat că soarele dimineţii încălzea ferestrele. A tras brusc aer în piept, încercând să-şi domolească bătăile inimii.

— Eşti bine? a întrebat-o Hades.

S-a întors cu faţa spre el, întrebându-se dacă observase că e speriată. S-a tras mai aproape, topindu-se în căldura lui. Dacă ar fi putut, ar fi rămas acolo pentru totdeauna, dar pentru amândoi era imposibil.

Astăzi, Afrodita urma să anunţe jocurile funerare, iar Persefona trebuia să se întoarcă la serviciu. Ea, Sibila şi Leuce lucrau la un articol pentru The Advocate care includea o cronologie detaliată a atrocităţilor comise de Triadă şi adepţii săi Necucemici.

în faţa acuzaţiilor lui Tezeu, sperau ca demersul lor să demonstreze ipocrizia acestuia şi să submineze apelul său de a înceta venerarea zeilor.

Deşi Persefona credea cu tărie în această misiune, în importanţa expunerii nedreptăţilor, se temea de represalii, nu împotriva ei, ci împotriva tuturor celor pe care-i iubea.

Şi Hades avusese aceeaşi teamă la începutul relaţiei lor, iar acum, după moartea lui Zofie şi răpirea şi torturarea Sibi- lei şi Harmoniei, Persefona înţelegea această grijă într-un mod pe care şi-ar fi dorit să nu-l cunoască vreodată.

— Mi se pare greşit, a spus ea. Să... aspir la normalitate când atâţia oameni suferă.

Hades îşi plimba un deget peste antebraţul ei. Ea se concentra la atingerea lui, care-i distrăgea atenţia de la neliniştea pe care o simţea în piept.

— Dacă nu facem nimic, încetăm să mai existăm, a zis Hades. Iar dacă încetăm să mai existăm, Tezeu câştigă.

Erau cuvinte dure, dar ea ştia că sunt adevărate.

— Unde vei fi azi?

în timp ce punea întrebarea, se întreba dacă avea să-i spună adevărul sau să evite răspunsul.

— O să-l vizitez pe Hefaistos, a răspuns el. Am făcut de mult planuri pentru nevoia de a ne înarma adepţii pentru luptă.

Cuvintele lui au facut-o să se crispeze.

— Ce e? a întrebat-o.

— Nimic, a zis ea pe jumătate în şoaptă, dar adevărul era că vorbeau pentru prima dată de echiparea adepţilor pentru luptă. Doar că.,, eu cred că nu îmi imaginam că lupta asta urma să se extindă dincolo de noi, de zei.

— Tezeu a întărâtat masele, a zis Hades. Când noi ne vom confrunta, la fel vor face şi oamenii,

— Şi cum rămâne cu cei nevinovaţi? a întrebat ea, dându- şi capul pe spate ca să-l privească. Cu copiii? Ei unde se duc în timpul războiului?

Hades părea abătut.

— Eu... nu ştiu.

— Trebuie să aflăm, Hades, a zis ea. Cum ne putem implica în nenorocirea asta fără un plan de a-i proteja?

El ezita, iar ea a înţeles sensul tăcerii lui. În toate bătăliile în care luptase, nu se gândise niciodată la asta. După o secundă, el i-a dat părul de pe faţă, un gest delicat ce contrasta puternic cu discuţia lor neplăcută.

— Atunci, o să facem planuri, a zis el. Şi o să sperăm ca Tezeu să moară înainte de-a fî nevoiţi să punem planurile în aplicare.

Persefona a aşteptat ca Hades să plece înainte de a se ridica şi a face un duş. Nu reuşea să scape de senzaţia că avea să se întâmple ceva rău, ceea ce părea logic, având în vedere tot ce se petrecuse în ultimele săptămâni şi ştiind ce aveau planificat pentru jocurile funerare.

Cu toate astea, senzaţie era diferită. Şi ea era diferită.

De când Tezeu îi răstumase lumea cu susul în jos, devenise altcineva, o persoană pe care nu o recunoştea – una despre care nici măcar nu ştia dacă-i place măcar.

Persoana asta, care purta pielea ei, era o ucigaşă. Nu conta că nu intenţionase să-şi omoare mama; se întâmplase, iar ea nu ştia cum să trăiască cu povara ruşinii. Şi mai tulburătoare era furia care ardea sub disperarea aceea, otrăvindu-i sângele cu dorinţa de răzbunare, iar Persefona era sigură că nu avea să-şi găsească liniştea până nu urma să fie martoră la suferinţa lui Tezeu.

Poate aşa se nasc zeii cu adevărat, s-a gândit.

După ce s-a îmbrăcat, a părăsit camera şi a străbătut holul până la apartamentul reginei pentru a o lua pe Sibila. Ea şi Harmonia încă locuiau în Lumea de Jos. Persefona nu dorea ca ele să se întoarcă acasă, cel puţin nu până când problema cu Tezeu şi Triada avea să fie rezolvată.

A bătut la uşă şi a aşteptat ca Sibila să-i răspundă, fără să se aştepte ca, atunci când ea i-a deschis, să pară atât de tulburată.

Inima Persefonei s-a strâns.

— Sibila, ce s-a întâmplat? a întrebat-o, făcând un pas în faţă, Harmonia e bine?

— O, Persefona! a zis Sibila.

Avea ochii roşii şi înlăcrimaţi.

— Sibila! a repetat Persefona. Ce este?

Oracolul a întors tableta spre ea şi Persefona s-a uitat la ecran. Un ţiuit asurzitor i-a umplut urechile când a văzut cuvintele care strigau la ea:

> Zeiţa Primăverii, acuzată de matricid: Helios spune tot adevărul

CAPITOLUL XXX
Hades

Când Hades a ajuns pe insula Lemnos, Afrodita nu l-a întâmpinat ca de obicei, dar asta nu l-a surprins. Cel mai probabil, era ocupată să organizeze şi sa pregătească anunţarea jocurilor funerare. Deşi Hades înţelegea teama lui Hefaistos pentru ea, considera totuşi că jocurile sunt cea mai bună modalitate de a-l scoate pe Tezeu la lumină. Dacă reuşeau să-l omoare acolo, moartea lui ar fi putut fi uşor atribuită unui accident, în ciuda regulilor. Tezeu, chiar dacă era semizeu, se vindeca lent, iar dacă ar fi fost ucis cu o armă creată de el însuşi... ei bine, Nemesis ar fi numit asta dreptate.

Hades a continuat să meargă pe podul care lega casa lui Hefaistos şi a Afroditei de fierăria meşteşugarului, situată în adâncurile unui vulcan. Ultima dată când vizitase locul, el şi Zeul Focului discutaseră despre arme. Hades dorea în mod special un arsenal de săbii îmbibate cu veninul Hidrei şi ceva care să poată tăia plasele indestructibile pe care le folosea Tezeu pentru a captura şi a ucide zei. Nu se aşteptase să găsească o astfel de armă în labirint, sub forma unei gheare a leului din Nemeea, dar presupunea că o poate considera singura parte bună care ieşise din locul acela îngrozitor.

Problema era că avea doar o singură gheară, şi, cu

toate că mai existau şi altele în labirintul lui Tezeu, nu merita groaza aceea pentru a le recupera. Trebuiau să se descurce toţi cu ce aveau.

Vuietul constant al oceanului l-a smuls pe Hades din propriile gânduri. Ultima dată când fusese la suprafaţă, totul era

îngheţat sub straturi de gheaţă şi zăpadă. Acum, soarele strălucea puternic pe cerul de un albastru orbitor. Simţea dogoarea razelor lui Helios. Zeul Soarelui nu suporta să fie eclipsat sau ignorat, iar faptul că Hades fusese cauza recentei furtuni de zăpadă probabil îl făcuse şi mai furios.

Hades se întreba dacă Helios îşi făcea griji în privinţa lui Cronos. Era sigur că zeul atotvăzător fusese martor la uciderea mamei sale şi, având în vedere că se aliase cu Olimpienii în timpul Titanomahiei, de bună seamă că Zeul Soarelui se afla pe lista de execuţii a tatălui său. Iar Cronos, cu abilitatea sa de a manipula şi a distruge cu timpul, nu era un zeu ale cărui mişcări Helios le-ar fi putut anticipa.

Hades a scăpat de căldura dogoritoare când a intrat în atelierul imens al lui Hefaistos. Locul se afla în starea sa obişnuită de haos organizat, plin până la refuz cu invenţii şi arme, lăsând doar o cărare îngustă care ducea la forja sa, situată la baza unui şir de trepte din piatră răsucite.

Pe măsură ce cobora, aerul devenea tot mai fierbinte, încă- lzindu-l din interior spre exterior. Când a intrat în fierărie, l- a găsit pe Hefaistos în faţa unei mese pline de săbii. Ţinea una dintre ele în mână şi-i şlefuia lama, care avea o nuanţă neobişnuită de negru, spre deosebire de strălucirea obişnuită a oţelului.

Hefaistos şi-a ridică privirea când a intrat Hades.

— M-ai iertat? a întrebat Hades.

— O să te anunţ după ce se termină jocurile, a răspuns Hefaistos.

— Just! a zis Hades şi s-a apropiat de masă, deşi, aşa cum spusese şi altă dată, ştiau amândoi că Hefaistos n-ar fi permis ca Afrodita să păţească ceva.

— Arme pentru muritorii tăi, a zis zeul, dând din cap spre masă şi către dreapta, unde se vedeau mormane de suliţe şi săbii, precum şi găleţi pline de

gloanţe lucioase.

— Toate îmbibate cu veninul Hidrei? a întrebat Hades.

— Aşa cum ai cerut.

— Aşa cum am cerut, a repetat Hades, deşi nu putea să nu-şi facă griji pentru dotarea a mii de muritori cu arme ce aveau puterea de a-i răni şi a-i ucide pe zei. Fac cumva o greşeală, Hefaistos?

— Dacă nu putem avea arme mai bune, atunci ar trebui să fie măcar egale, a răspuns zeul.

— Odată ce le oferim lumii, nu le mai putem lua înapoi, a zis Hades.

— Este valabil pentru multe lucruri, a admis Hefaistos.

— Da, dar puţine au consecinţe atât de grave.

în trecut, nu s-ar fi gândit prea mult la implicaţii, dar asta era înainte de Persefona. Acum, nu se gândea decât că existenţa acestor arme era o ameninţare la adresa ei şi voia s-o elimine, chiar dacă ştia că e imposibil. Chiar dacă încercau să scoată armele din circulaţie, urmau să fie vândute pe piaţa neagră. Acelaşi lucru se întâmplase după Războiul cel Mare, şi oricât se străduise Hades, relicvele tot îi scăpaseră printre degete.

— Dacă nu putem scoate armele din circulaţie, va trebui să găsim alt mod de-a le combate efectele, a zis Hefaistos.

— Ce propui?

— Deocamdată, pot să făuresc din Lâna de Aur săgeţi vindecătoare, a răspuns Hefaistos, ceea ce însemna că puteau fî folosite cu uşurinţă în timpul luptei, în caz că se răneau. Dar este o resursă limitată. După ce se termină, terminată rămâne.

„Limitată”, s-a gândit Hades. Ar fi vrut să fie nelimitată, dar ştia că e imposibil. Lâna îi aparţinuse lui Chrysomeles, un berbec înaripat născut din împreunarea dintre o muritoare şi Poseidon. Chiar dacă ar fi încercat să recreeze acele condiţii – ceea

ce el n-ar fi făcut niciodată –, nu însemna că s-ar fi născut din nou un berbec cu lână de aur,

— Mai am o rugăminte, a adăugat Hades, scoţând gheara leului din buzunar şi întinzându-i-o zeului. Când eram în labirint, am întâlnit leul din Nemeea. Ghearele lui au tăiat plasa lui Tezeu. însă am reuşit să ies de acolo cu o singură gheară. Poţi să faci o sabie din ea?

— Pot, a răspuns Hefaistos. Poate chiar două, dacă o împart.

— Orice poţi.

Hefaistos a pus gheara deoparte.

— Vrei să vezi ce am făcut pentru soţia ta?

— Sigur!

Hefaistos s-a apropiat de o masă acoperită de o bucată grea de pânză. Când a dat-o la o parte, a scos la iveală mai multe arme – arcuri şi săgeţi cu vârful de aur, suliţe şi un trident dar ceea ce i-a atras atenţia lui Hades era armura neagră şi bidentul de aur.

Armura era alcătuită din mai multe bucăţi – o platoşă şi o fustă întărită, gravate cu detalii aurii elaborate, pe care zeul probabil le făurise manual. Bidentul părea să fi fost găsit într-o grădină, acoperit de lujeri şi flori. Era acoperit de ornamente.

— Hefaistos, a zis Hades, luând bidentul în mână.

Era uşor, în ciuda modelelor florale, grupate mai ales la baza ţepuşelor.

— Ăsta e... prea frumos ca să fie folosit în luptă.

— Dacă jocurile funerare se desfăşoară conform planului, poate nici nu va fi.

Puteau doar să spere.

— Hefaistos! a strigat Afrodita.

Vocea ei a răsunat panicată în fierăria cavernoasă şi i-a ridicat părul pe ceafa lui Hades. Strigătul ei a fost urmat de un ţipăt ascuţit. S-au teleportat instantaneu lângă ea, temându-se de ce era mai rău, şi au văzut că alunecase şi căzuse când cobora

treptele.

— Hades! a zis Afrodita, încercând să se ridice. Trebuie să mergi...

Cuvintele ei s-au terminat cu un strigăt de durere când şi-a lăsat greutatea pe picior. Era cât pe ce să se prăbuşească, dar Hefaistos a prins-o şi a ridicat-o în braţe.

— Trebuie să mergi la Persefona, a continuat ea în timp ce Hefaistos o purta de pe scară către fierărie. E distrus totul. Acum planul nostru pentru jocurile funerare nu va mai funcţiona!

— Nu înţeleg, a zis Hades când Hefaistos a aşezat-o pe o masă.

Acum se vedea că glezna îi era umflată şi învineţită. He- faistos şi-a înfăşurat mâna în jurul piciorului, iar Afrodita a gemut, simţind cum o vindecă magia lui.

Când a terminat, Afrodita a inspirat adânc.

— Nu-mi place să fiu muritoare.

— Ce spuneai, Afrodita? a întrebat Hades, începând să-şi piardă răbdarea.

Ce se întâmplase cu Persefona?

— Helios susţine că a fost martor când Persefona a ucis-o pe Demetra, a răspuns zeiţa. Toată lumea vorbeşte numai despre asta, ceea ce înseamnă că anunţul nostru despre jocurile funerare cade pe locul doi, iar scopul nostru devine nesemnificativ, Nu-l mai putem acuza pe Tezeu că a ucis zeii când şi Persefona a făcut acelaşi lucru.

— Dar nu e acelaşi lucru! s-a răstit Hades.

— Crezi că muritorilor o să le pese de detalii? Un ucigaş de zei rămâne un ucigaş de zei.

Lui Hades nu-i păsa ce cred muritorii. Ci doar de Persefona şi cum avea s-o afecteze asta.

S-a uitat în stânga, unde armele făcute de Hefaistos sclipeau, şi a pus mâna pe trident.

— Hades, ce-ai de gând să faci? a întrebat

Afrodita, cu o notă de avertizare în glas.

— Să ucid un zeu, a răspuns el.

— După tot ce s-a întâmplat, chiar crezi că e cea mai bună soluţie?

— Chiar mă întrebi aşa ceva?

— Nu-i ajuta pe muritori să-i ia partea lui Tezeu! a spus Afrodita. Avem în continuare nevoie de credincioşi. De adoraţia lor.

— Tu ai nevoie de adoraţia lor. Eu n-am nevoie decât de frica de moarte, a replicat el.

— Hades, nu fi egoist! Gândeşte-te! Ce obţii ucigându-l pe Helios?

— Răzbunare.

— Şi cu ce o ajută asta pe Persefona? În afară de a-i confirma vinovăţia?

Hades s-a uitat urât la ea.

Detesta ideea că are dreptate aproape la fel de mult pe cât îl ura pe Helios.

A îndreptat tridentul spre ea.

— Anunţă jocurile, Afrodita! O să-l distrugem pe Tezeu, pe urmă o să-l fac pe Helios să plătească pentru fiecare clipă de suferinţă a zeiţei mele.

Apoi a plecat s-o caute pe Persefona.

Hades a găsit-o pe Persefona stând printre tulpinile de asfo- del de pe câmp, dincolo de grădina castelului. Plângea şi lacrimi tăcute îi curgeau pe obraji. S-a aşezat în spatele ei, cu pieptul lipit de ea, înconjurând-o cu picioarele. A cuprins- o în braţe şi a strâns-o cu putere, însă prezenţa lui părea că o face să plângă şi mai tare.

Nu ştia ce să facă în afară de a aştepta, aşa că asta a făcut, în sfârşit, după o vreme, s-a liniştit în braţele lui şi i-a vorbit:

— Nu e drept să plâng după ce am luat o viaţă, a spus ea.

— Persefona, tu n-ai vrut să-ţi răneşti mama.

— N-am rănit-o, l-a corectat. Am omorât-o, iar acum toată lumea ştie ce sunt cu adevărat,

— Şi ce anume eşti?

— O ucigaşă.

— Toţi suntem ucigaşi, Persefona. Eu, Hecate, Hermes, Apollo.

Ea n-a mai spus nimic.

— Te-ar alina să ştii că firul ei a fost tăiat? a întrebat el.

Că Ursitoarele hotărâseră că e timpul ca ea să moară?

— De unde ştii?

Hades şi-a împletit degetele cu ale ei şi i-a desfăcut larg braţele.

— N-ai urme de fire pe piele, a spus el.

Ea s-a uitat o vreme la piele neîntinată, de parcă

se aştepta ca din clipă-n clipă să apară ceva care să-l contrazică. în cele din urmă, şi-a lăsat braţele pe lângă corp şi capul pe pieptul lui.

— De ce au ales-o pe ea?

— Nu pot vorbi în numele lor, a răspuns el. Dar presupun că are legătură cu încercările ei disperate de-a distruge destinul pe care ele l-au ţesut pentru tine.

Ea a rămas câteva clipe tăcută, apoi s-a întors cu faţa spre el, stând în genunchi.

— Am stricat tot, a adăugat Persefona.

— Ba n-ai stricat nimic. Helios nu poate dovedi ceea ce spune.

— Nu la Helios mă refer.

Ochii i se umpleau iar de lacrimi,

— Nimic nu mai e la fel. Nici măcar noi.

Hades s-a încruntat,

— La ce te referi?

— De obicei, pot să mă pierd în tine, a spus ea. Dar cred că nici măcar tu nu poţi alunga întunericul ăsta,

— Nu încerc să-l alung. Vreau doar să te ajut să trăieşti cu el.

— M-a schimbat. Nu mai sunt aceeaşi, Hades.

— Nici nu mă aştept să fii. Dar nu te-ai schimbat atât de mult încât să nu te mai recunosc.

— Asta spui acum. Dar sunt părţi din mine pe care nici măcar eu nu le cunosc. Idei care nici măcar nu par a fi ale mele.

El a privit-o atent câteva secunde, apoi i-a dat un fir de păr de pe faţă.

— Numai că sunt ale tale... nu-i aşa? Doar că sunt diferite, mai întunecate?

Ea a început iar să plângă.

— Nu vreau să fiu furioasă, a şoptit,

— Nu trebuie să fii furioasă la nesfârşit. Dar acum

e posibil să-ţi prindă bine.

Persefona s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi fruntea de umărul lui. El şi-a strecurat degetele în părul ei şi a sărutat-o pe tâmplă.

— O să te iubesc până treci peste asta, i-a şoptit, O să te iubesc şi dincolo de asta.

Şi avea să-i omoare pe toţi cei care se făceau vinovaţi de suferinţa ei.

CAPITOLUL XXXI
Persefona

STADIONUL DIN OLYMPIA ERA MONUMENTAL. construit din marmură, se ridica între două dealuri abrupte, ceea ce crea impresia că se scufundă în pei- rurile de scaune în trepte erau pline până la refuz, forfotind de muritori nerăbdători să vadă cum zeii şi semizeii urmau să se înfrunte. Între acuzaţiile lui Tezeu, care susţinea că un zeu îi răpise soţia şi copilul, şi acuzaţiile Affoditei, care îl incrimina pe el şi pe adepţii săi pentru moartea lui Adonis, Tyche şi Hypnos, aceste jocuri nu mai erau organizate pentru vieţile pierdute – deşi, în realitate, nu fuseseră niciodată. Persefona deplângea lucrul ăsta, mai ales pentru Tyche, care merita să fie onorată.

Anunţul Affoditei despre jocuri şi afirmaţiile lui Helios despre Persefona atrăseseră o atenţie neîntreruptă din partea presei, iar energia din arenă era aproape tangibilă, Persefona era neliniştită la ideea de-a se expune în faţa a mii de oameni care acum o vedeau ca pe o ucigaşă.

S-a apropiat şi mai mult de Hades. Erau deja lipiţi unul de celălalt, stând pe podeaua aurită a carului său, aşteptând semnalul pentru a se pune în mişcare şi a intra în arenă, alături de ceilalţi Olimpieni. În jurul lor se aflau deopotrivă prieteni şi duşmani. În faţa ei strălucea coiful roşu ca focul al lui Ares, iar în spate, cel aurit al lui Apollo.

S-a relaxat în momentul în care Hades şi-a pus palma jos, pe abdomenul ei, şi s-a înfiorat când buzele lui i-au atins uşor urechea.

— Crezi că aş lăsa pe cineva să-ţi facă vreun rău?

a întrebat-o el.

— Nu, a răspuns ea, acoperindu-i mâna cu a sa. Dar nu pot să m-abţin să nu mă tem.

Aerul era încărcat de o ostilitate pe care Persefona n-o mai simţise niciodată, şi ştia că o parte din ea era îndreptată împotriva ei.

— Nu erai obligată să vii, a spus Hades.

Ea şi-a întors capul într-o parte, dar a evitat să-l privească, preferând să scaneze împrejurimile. Simţea magia lui Hades strălucind în jurul lor, un infern invizibil ce ţinea la distanţă orice posibilă ameninţare, şi, deşi asta putea funcţiona în faţa altor Olimpieni, nu credea nicio clipă că l-ar putea speria pe Tezeu sau pe semizeii săi.

Dacă intenţionau să demonstreze puterea armelor lor, aveau s-o facă astăzi, în timpul jocurilor, şi ce ţintă era mai potrivită decât ea? Zeiţa care îşi ucisese mama?

— Ar fi fost şi mai rău dacă n-aş fi venit, a răspuns ea.

— Mai rău pentru cine, mai exact?

— Dacă mă ascund de public, par vinovată.

Faptul că era vinovată nu conta.

— Alegerea siguranţei nu înseamnă că te ascunzi, a replicat Hades.

— Tu ai spus că sunt în siguranţă.

El a strâns-o şi mai tare.

— Nu asta era ideea.

— N-o să-i ofer lui Tezeu satisfacţia de a mă vedea fugind, a adăugat ea, deşi trebuia să recunoască faptul că nu era sigură că e pregătită să-l reîntâlnească pe semizeu.

Când se gândea la asta, simţea că inima avea să-i sară din piept.

— Asta vrea el.

— Tezeu vrea totul, a zis Hades. Nu-i pasă dacă fugi sau nu. Poate manipula oricare dintre alegerile tale.

Persefonei i s-a strâns stomacul.

— Nu sunt tocmai cuvinte liniştitoare, Hades.

— Nu ştiu dacă pot oferi linişte când vine vorba de Tezeu.

— Eşti bine, Sef?

Persefona şi-a întors capul şi a văzut că Apollo se apropiase de carul lui Hades. Era îmbrăcat într-o platoşă aurie şi apărători din piele. îl mai văzuse îmbrăcat asemănător în trecut, când se antrena în palestra alături de Ajax şi alţi eroi.

— Sunt bine, a răspuns ea şi şi-a îndreptat privirea dincolo de el. Unde-i Ajax?

— E mai departe în spate, a spus Apollo. O să intre cu ceilalţi eroi după semizei.

Persefona s-a înfiorat.

— Urăsc că trebuie să meargă în umbra lui Tezeu.

— Nici mie nu-mi place aranjamentul, a zis el. Dar asta e tradiţia.

Persefona ar fi vrut să-şi dea ochii peste cap, dar s-a abţinut.

— Hades, tu participi la jocuri? l-a întrebat Apollo.

— Nu, a răspuns Hades. Puţini sunt cei care vor să lupte cu moartea.

— Cred că Tezeu şi gaşca lui de ticăloşi ar vrea să-şi încerce norocul, a adăugat Apollo.

Persefona s-a încruntat.

— Tu participi, Apollo?

— Da. Luptă unu la unu.

— Ca muritor, da?

— Nu.

A strâns din buze, de parcă sugestia ei l-ar fi insultat.

— Sunt zeu. O să lupt ca un zeu.

— Dar, Apollo...

— O să fie bine, Persefona, a liniştit-o Apollo. Deşi n-am puteri, sunt încă puternic. Ar fi nedrept să lupt cu muritorii de rând.

S-a auzit un fluier strident, semnalul ca zeii să-şi pregătească toţi carele.

— îmi urezi noroc? a întrebat-o el.

— întotdeauna ai norocul meu, a răspuns Persefona, dar avea să se teamă pentru el, neştiind

ce anume plănuiseră Tezeu şi oamenii lui – dacă plănuiseră ceva.

Apollo a zâmbit şi s-a îndepărtat, întorcându-se la carul lui.

— Nu-mi place treaba asta, a spus Persefona, iar Hades a tras de hăţuri, punând carul în mişcare. Nu are puteri.

— Apollo nu se bazează pe magie în luptă. O să fie bine.

A încercat să găsească alinare în cuvintele lui, dar, pe măsură ce intrau pe coridorul boltit al stadionului, anxietatea ei creştea tot mai mult. Mulţimea răsuna deja ca o furtună, tunând din toate părţile, deşi încă nu ajunseseră în arena pro- priu-zisă.

A rămas cu privirea aţintită asupra lui Ares, care ieşea din umbra tunelului, cu soarele strălucind pe armura aurie. Aranjamentul de pene roşii care ieşea din coiful său părea un foc ce i se revărsa pe spate. Şi-a ridicat suliţa în aer – aceeaşi pe care o folosise pentru a-l ţintui pe Hades la pământ,

în timp ce Zeul Războiului îşi mâna carul, a aruncat o privire înapoi spre ea, cu un zâmbet cinic pe chip.

Şi, deodată, a venit rândul lor.

Lumina era atât de puternică, încât Persefona abia reuşea să-şi ţină ochii deschişi când au ieşit din umbră, I se părea că soarele e mai strălucitor şi mai fierbinte după furtuna provocată de mama sa. Chiar şi acum, simţea că razele îi ard pielea. Clipind, cu ochii înlăcrimaţi, şi-a ridicat mâna pentru a-şi umbri faţa, ieşind în mijlocul unui cor de zgomote.

Nu putea distinge sunetele – dacă erau aclamaţii sau huiduieli –, dar, în fond, nici nu conta, pentru că simţea ostilitatea din aer. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina, a început să vadă feţele roşii de furie ale muritorilor din tribune, vociferând, cu pumnii strânşi şi tremurând de indignare. Deşi unii

îşi declarau dragostea, ura părea să răsune mult mai puternic. Totuşi, când Hades a urmat şirul de care până la traseul ce înconjura arena prăfuită a stadionului, mulţimea s-a linişti t,

Persefona şi-a întors privirea spre soţul ei.

— Ce faci? l-a întrebat,

— Bag frica de moarte în ei, a răspuns el.

— Nu vreau ca devotamentul lor să se bazeze pe frică.

Hades n-a spus nimic, dar Persefona nici n-avea nevoie de

cuvintele lui. În esenţă, doar îşi exprima propriile temeri: că nu avea să recâştige niciodată încrederea lumii muritorilor.

Hades a oprit carul, iar Persefona şi-a relaxat mâinile, dându-şi seama cât de tare strânsese marginea acestuia, şi şi- a întins degetele amorţite. Hades a făcut un pas înapoi, ofe- rindu-i spaţiu să se întoarcă şi să-l privească, I-a luat mâinile în ale sale şi i le-a sărutat, iar firele de căldură vindecătoare i-au alungat durerea.

Nu ştia de ce se îmbujorase. Era obişnuită cu gesturi mult mai îndrăzneţe din partea lui Hades, dar era ceva în atingerea tăcută a buzelor lui care-i străpungea adânc sufletul.

El i-a zâmbit uşor, ca şi cum ar fi simţit focul pe care-l aprin-sese în ea, apoi a coborât din car,

— Lasă-mă să te ajut! a spus zeul, ridicându-şi privirea spre ea.

Mâinile lui îi erau deja pe talie, iar bărbia i-a alunecat intenţionat pe lângă sânii ei.

— Ştii că nu-ţi voi refuza nimic, a replicat ea.

El a ridicat-o şi, după ce a lăsat-o jos, i-a permis să alunece de-a lungul trupului său, facând-o să-i simtă fiecare linie dură a corpului. S-a înroşit din nou, susţinându-i privirea.

— Ştiu ce încerci să faci, a zis ea,

— Ce anume?

— Speri că atingerea ta o să mă excite şi că o să-ţi cer să plecăm,

— Şi? Eşti excitată?

Ea a mijit ochii.

— Nu plec nicăieri, Hades.

— Nici nu trebuie. Pot să ţi-o trag oriunde.

— Sunteţi dezgustători, a spus Hermes, care trecea pe lângă ei, îmbrăcat în armură de aur şi purtând o diademă aurie cu aripi.

— Ce-i cu tine, Hermes? l-a întrebat Hades. Vrei să ţi-o trag şi ţie?

Zeul Năzbâtiilor s-a împiedicat urcând treptele spre tribune. Hades a râs, dar amuzamentul i s-a stins rapid când şi-a întors privirea spre Persefona.

— N-a fost deloc frumos, l-a dojenit ea,

— Nici cuvintele lui n-au fost,

— Glumea.

Hades a chicotit.

— Şi eu la fel.

Persefona şi-a dat ochii peste cap şi a trecut pe lângă el, urmându-i pe zei pe stadion. Hades a rămas aproape, ca o umbră fizică. Au trecut pe lângă primul rând de zei, unde Afrodita şi Hefaistos stăteau alături de Apollo şi Artemis. Persefona se aştepta la dispreţul zeiţei, căci niciuna dintre interacţiunile lor anterioare nu se terminase bine, şi, potrivit Afroditei, Artemis acceptase chemarea lui Zeus de-a o aduce pe Persefona în lanţuri în schimbul unui titlu şi al unui scut, deşi nu părea să fi încercat vreodată să-şi ducă misiunea la capăt, Persefona s-a întrebat dacă Apollo avea ceva de-a face cu asta.

Şi-a menţinut privirea fixată la Artemis când a trecut, aşe- zându-se pe rândul al doilea. Şi-a dat seama cu groază că se află chiar în faţa Herei, care ocupa unul dintre cele două locuri asemănătoare

tronurilor, evident destinate Regelui şi Reginei Zeilor, deşi Zeus era vizibil absent,

Persefona se întreba dacă ştiau toţi zeii ce i se întâmplase lui Zeus. Oare se simţeau şi ei la fel de nedumeriţi ca restul?

Hera era deja aşezată, cu privirea ageră fixată asupra Per- sefonei. Ea i-a susţinut privirea şi i-a oferit un scurt salut din cap.

— Ştii că această zonă e rezervată doar Olimpienilor, a spus Ares.

— Cum devii un Olimpian, Ares? a întrebat Persefona. Când învingi unul în luptă?

Hermes şi-a dus mâinile la gură şi a strigat:

— Te-a ars!

— Nu m-a ars, imbecilule! a ripostat Ares, iritat.

— N-am spus-o în sensul propriu, a replicat Hermes. Cine-i imbecilul acum?

Hades a pus o mână pe umărul Persefonei şi a trecut pe lângă ea pentru a se aşeza la stânga ei, între ea şi Ares. Din fericire, Hermes s-a aşezat la dreapta ei. Persefona s-a aplecat uşor şi a şoptit:

— Cum sunt aleşi Olimpienii?

Nu cunoştea răspunsul, pentru că, de la Titanomahie, Olimpienii nu se schimbaseră niciodată – nu muriseră niciodată.

— Păi, mai întâi, ar trebui să moară unul dintre noi, a răspuns Hermes. Apoi, presupun că ar alege Zeus.

Persefona a privit peste umăr, spre Hera, care şedea impunătoare în spatele ei.

— Şi dacă Zeus nu poate?

— Atunci responsabilitatea i-ar reveni Herei, a spus el. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

După felul în care vorbea, Hermes părea să creadă că cei 12 Olimpieni nu aveau să moară niciodată, nici măcar Zeus, care aparent plutea undeva pe cer. Deşi, când Persefona a privit în sus, tot ce a văzut a fost o ceaţă densă, strălucitoare.

Deodată, mugetul mulţimii i-a atras atenţia spre intrare, unde semizeii începeau să pătrundă pe stadion. Inima Perse- fonei părea că-i bate în tot corpul. Şi-a ţinut răsuflarea, aşteptând să-l zărească pe Tezeu şi sperând că avea să poată să-şi controleze reacţia în faţa semizeului care-i furase liniştea. Dar nu a reuşit.

Tezeu conducea grupul, flancat de câte doi semizei de fiecare parte. Ochii îi străluceau, familiari chiar şi de la distanţă. Purta un zâmbet larg pe faţă – fermecător, l-ar fi numit muritorii – şi îi făcea cu mâna mulţimii.

Hermes s-a aplecat spre ea,

— Nu pare prea afectat de pierderea soţiei şi a copilului, a comentat el.

Persefonei i s-a strâns stomacul şi un val de emoţii i-a invadat trupul – o ură visceralã, care îi făcea ochii să se umple de lacrimi usturătoare, dar şi o frică adâncă. Tremura în interior, până în miezul fiinţei. Şi-a strâns mâinile în pumni, în- cercând să-şi ascundă teama.

Apoi mâna lui Hades s-a aşezat peste a ei şi panica a început treptat să se risipească.

Privirea ei s-a mutat asupra celor care mărşăluiau alături de Tezeu. Dintre aceştia, l-a recunoscut doar pe Sandros.

— Cine sunt ceilalţi? a întrebat Persefona,

L-a urmărit pe Hades cu atenţie când i-a răspuns, ura faţă de ei fiind evidentă în expresia lui.

— Cei doi din stânga lui sunt Kai şi Sandros. Cei doi din

dreapta sunt Damian şi Machaon, Ii numeşte mari lorzi.

— Mari lorzi? Este titlul acordat conducătorilor din organizaţia Triada, nu-i aşa? a continuat ea.

— Da, a răspuns Hades. Nu înseamnă nimic, în afară de faptul că ne oferă o listă cu cei pe care trebuie să-i eliminăm primii,

Persefona i-a privit pe fiecare cu atenţie, fiind capabilă să le identifice originile divine chiar şi de la distanţă, Kai semăna cu Tezeu, ceea ce însemna că era descendent al lui Po- seidon. Sandros avea ochii strălucitori ai lui Zeus.

— Machaon este... fiul lui Apollo? a întrebat ea, ezitând.

Hermes a pufnit cu dispreţ.

— Nu fiu, ci nepot, a răspuns el cu un ton ironic.

— Dar cel pe care l-ai numit Damian?

— Este fiul zeiţei apei, Thetis, a explicat Hades.

Persefona continua să-i studieze, recunoscându-i pe membrii Triadei după o insignă în formă de triunghi care sclipea în lumină atunci când se mişcau.

— Acestea sunt noi, a remarcat ea îngrijorată,

înainte, membrii Triadei erau mult mai discreţi, ceea ce era logic, având în vedere că scopul lor principal era să li se opună zeilor. Purtarea unui astfel de simbol trăda o mândrie deschisă faţă de rebeliunea lor.

Hades a rămas tăcut, dar fruntea i s-a încruntat şi mai tare.

Persefona s-a îndreptat în scaun când s-au anunţat eroii, iar Ajax a păşit pe teren. Era imposibil de trecut cu vederea, cu părul întunecat

şi statura impunătoare. Ea şi Apollo s-au ridicat simultan în picioare, răsucindu-şi mâinile în aer la încheieturi – semnul tradiţional al aplauzelor.

Ajax a zâmbit larg şi le-a făcut cu mâna, salutându-i jovial.

Persefona a recunoscut şi alţi eroi ai Jocurilor Panelenice, printre care Hector, Anastasia şi Cynisca – toţi loiali zeilor, căci fuseseră aleşi de aceştia.

at
ă
J
di
n
di
n
de
ă
m
să
se
-
5o-
d.
m-
>
ea
ce
se
tri
e

în urma eroilor veneau competitori muritori, iar după c< au aşezat toţi pe câmpul de luptă, Afrodita s-a ridicat şi apropiat de un podium situat la câţiva paşi de locul ur erau adunaţi zeii.

Arăta splendid, îmbrăcată în alb şi împodobită cu pei deşi soarele dogoritor parcă o aprindea ca pe o flacără \ Privirea ei părea să zăbovească asupra lui Hefaist Persefona s-a uitat la el şi a observat cum strânge mâner scaunului de piatră, făcând să i se umfle venele şi muşc braţelor,

— De secole, poporul nostru a cinstit morţii prin sp(Astăzi, continuăm această tradiţie celebrând viaţa lui A< nis, favoritul meu, a zeiţei Tyche, Zeiţa Norocului, a lui 1 pnos, Zeul Somnului, şi a celor 130 de suflete pierdute timpul atacului Triadei asupra stadionului Talaria,

Un moment de tăcere încordată a urmat după cuvintele i

Comentariile Afroditei despre atacul de pe stadionul Ta ria erau o amintire dureroasă pentru mulţi, inclusiv pen Persefona, care nu doar că fusese martoră la explozia ce c mase atâtea vieţi, dar luptase şi să protejeze alţi oameni i

vinovaţi. În timpul evenimentelor, fusese împuşcată şi, d reuşise să se vindece singură, nu avea să uite niciodată du rea exploziei sau maniera în care reacţionase Hades.

în acele momente, descoperise adevărata lui întunecime

însă Triada nu putea nega atacul, căci îşi asumase v pentru el, invocând obişnuitul lor argument: „Unde sunt 2 voştri acum?” Argumentul lor era un pretext pentru violei ignorând faptul că zeii fuseseră acolo şi luptaseră – cu to puterea lor –, deşi fără succes.

— Astăzi îi onorăm pe cei ale căror vieţi au fost curm de Triadă, ale căror acţiuni imprevizibile nu

fac decât să < vedească faptul că se bucură de libertatea şi liberul-arbi pe care îl cer atât de des.

Cuvintele ei au fost întâmpinate cu huiduieli puternice strigăte furioase.

— Pentru mine este evident că dreptatea v-a scăpat prin degete, a continuat Afrodita, vocea ei ridicându-se peste ' carm. Căci, dacă o astfel de noţiune ar exista, niciunul din cei ce au contribuit la aceste morţi n-ar mai respira aerul libertăţii,

Persefona s-a înfiorat, iar mâna lui Hades a strâns-o pe a ei.

Deşi cuvintele Afroditei subliniau ipocrizia Triadei, Persefona ştia că nu sunt suficiente pentru a recâştiga favorul muritorilor, deoarece nici zeii nu erau mai buni. Nici ea nu era mai bună, deşi îşi începuse cariera demascând ipocrizii similare; însă pe atunci nu-i dăduse nimeni atenţie, nu până când Tezeu se impusese ca un lider viabil.

Şi, deşi Persefona putea recunoaşte că Olimpienii sunt departe de perfecţiune, erau totuşi răul mai mic dintre cele două opţiuni.

— Să înceapă jocurile! a spus Afrodita,

Atunci a răsunat un corn, marcând începutul competiţiilor.

Afrodita s-a întors la locul său, iar competitorii au părăsit terenul.

— Care este prima probă? a întrebat Persefona,

— Lupte, a răspuns Hermes, frecându-şi mâinile cu nerăbdare.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Serios?

— Ce e? îmi plac ţinutele lor,

— Sunt goi, Hermes.

El a zâmbit larg.

— Exact!

Persefona era pe punctul de a-şi da ochii peste cap când cineva a strigat din tribune:

— Moarte tuturor zeilor!

Nu era prima dată când Persefona auzea acest strigăt, dar de fiecare dată sângele îngheţa în vine.

Când nu i-a ţinut nimeni isonul, instigatorul a încercat din nou:

— Moarte tuturor zeilor!

Persefona şi-a încleştat pumnii. Hades i-a mângâiat mâna cu degetul mare, încercând să-i aline furia, dar gestul nu a avut efect. Era gata să se ridice în picioare, dar a rămas surprinsă când Hera s-a ridicat înaintea ei şi s-a întors spre muritor.

— Crezi că eşti amuzant, muritorule? l-a întrebat Hera. întrebarea Herei a fost întâmpinată cu tăcere.

— Ştiu că poţi să vorbeşti, a adăugat ea.

Atunci muritorul a început să ţipe, iar cei din jurul lui i s- au alăturat panicaţi.

— I-a transformat limba într-un şarpe!

Ţipetele bărbatului au devenit tot mai ascuţite pe măsură ce alerga pe lângă zei, împiedicându-se şi prăbuşindu-se la pământ. După aceea, a rămas nemişcat. Un bărbat îmbrăcat într-o vestă de un colorit viu s-a repezit spre el şi l-a tras afară de pe teren.

— Nu a fost tocmai bine făcut, Hera, a comentat Hades, fără s-o privească pe zeiţă.

— Nu sunt de partea ta, Hades, a replicat ea,

încordarea care a urmat cuvintelor Herei devenea insuportabilă. Persefona spera că atmosfera s-ar mai fi putut destinde odată cu începutul luptelor. Atenţia i-a fost captată de bărbaţii goi care se luptau în ţărână, dar aerul rămânea greu şi apăsător.

Şi-a dat seama că dădea nervos dintr-un picior când Hades i-a întins mâna şi i-a strâns coapsa. S-a oprit imediat şi l-a privit.

— O să te protejez, i-a amintit el.

Lângă ea, corpul lui Hermes a părut să tresară brusc.

— Ce-a fost asta? a întrebat Persefona,

— A fost un fior, Persefona, Un fior, a răspuns el.

— De ce?

— Cum adică, de ce? Nu-ţi trece un fior pe şira spinării când Hades spune lucruri de genul ăsta?

Ca să-şi sublinieze punctul de vedere, a mai tresărit o dată exagerat, Persefona a recunoscut în sinea ei că simţise la fel, dar nu avea de gând să admită asta acolo.

— De ce nu te întâlneşti cu cineva, Hermes?

— Mă întâlnesc, a replicat el. Doar că nu... exclusiv. îmi place... cum să spun,.. o varietate de arome.

Persefona a strâmbat din nas, dezgustată de alegerea lui de cuvinte.

— Arome?

— Da, a zis el. Uneori îmi plac... ştii tu... bărbaţii. Alteori am poftă doar de tacos.

— Hermes, a spus ea, uşor derutată. Te referi la tacos ade- văraţi sau...?

— Normal că mă refer la tacos adevăraţi! Ce alt fel de tacos există? a răspuns Hermes.

Persefona a deschis gura să răspundă, dar apoi a închis-o şi a clătinat din cap,

— Nu contează. Mă bucur că-ţi plac tacos!

Şi-a îndreptat atenţia către sesiunea de lupte. Nu era surprinsă să vadă că Ajax şi Hector se numărau printre ultimii rămaşi pe teren. Cei doi erau rivali, deşi Persefona nu era sigură dacă rivalitatea lor provenea din atenţia lui Apollo sau din altceva.

Indiferent de motiv, Zeul Muzicii înrăutăţise situaţia prin indecizia sa şi, cu toate că în cele din urmă îl alesese pe Ajax, rivalitatea persista, fapt

evident prin modul brutal în care se luptau.

în timp ce-i privea, un sentiment de teamă i-a cuprins măruntaiele. S-a uitat la Apollo, care stătea aplecat în scaun, urmărindu-le cu atenţie fiecare mişcare.

Deodată, Hector s-a izbit de Ajax şi l-a răsturnat pe spate, lovindu-l cu atâta forţă, încât a răsunat un trosnet în tot stadionul. Când Hector s-a ridicat în picioare, Ajax nu s-a mişcat,

— Nu! a exclamat Apollo, străbătând în fugă terenul, însă Machaon ajunsese deja la Ajax.

— Ce face? a întrebat Persefona,

— îşi etalează abilităţile, a răspuns Hades când semizeul şi-a pus mâinile pe Ajax,

După câteva secunde, eroul a deschis ochii şi a reuşit să se ridice în capul oaselor. Mulţimea a izbucnit în urale.

— Un zeu ar fi putut face acelaşi lucru, a remarcat Persefona.

— Ar fi putut, a confirmat Hades. Asta e şi ideea.

Persefona l-a privit pe Hades, începând să înţeleagă vorbele lui. Semizeii doreau să demonstreze că puterile lor nu sunt diferite de cele ale Olimpienilor,

— încep să cred că a-i oferi lui Tezeu orice fel de mijloc a fost o greşeală, a spus Persefona.

— Presupun că vom afla, a replicat Hades.

După ce Ajax s-a ridicat în picioare, Hector a fost declarat câştigător. Cei doi au fost conduşi în afara terenului, dar Apollo nu s-a întors la locul său. A rămas alături de Ajax, aparent furios. Persefona se întreba dacă urma să încerce să-l provoace pe Hector la luptă. Apollo fusese nerăbdător să intre în luptă şi acum avea un ţel.

Atunci s-a anunţat următoarea probă: cursa de alergare.

— Tu nu eşti rapid? l-a întrebat Persefona pe Hermes.

— Pot să fiu, a răspuns el, ridicând sugestiv din sprâncene. Dar pot să merg şi încet, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Chiar trebuie să fii aşa? l-a întrebat Persefona.

— Eu îmi pun tot timpul întrebarea asta, a intervenit Hades.

— Serios? a făcut Hermes. Nimeni nu mă place pentru ceea ce sunt cu adevărat!

— Ideea este, a continuat Persefona, refuzând să-i intre în joc, că ştiam că-ţi plac luptele şi cursele. De ce nu participi? Ţi-e frică să nu fii învins de un semizeu?

Hermes s-a sufocat de indignare.

— Cum îndrăzneşti! Eu nu sunt învins niciodată!

— Evident, pentru că nu participi, a replicat ea, zâmbind.

Hermes s-a înroşit la faţă. Persefonei îi venea să râdă, dar o parte a ei dorea ca el s-o ia în serios.

— Ştii ceva, Sefy? Bine! O să-ţi arăt.

S-a ridicat brusc şi şi-a aruncat robele, care au aterizat peste capul ei, alunecând imediat la pământ, prea mătăsoase ca să se agaţe. Când a reuşit să-l vadă, l-a surprins pe Zeul Năzbâtiilor alergând spre linia de start, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi minusculi.

Când şi-a întors privirea spre Hades, l-a găsit privind-o cu o sprânceană ridicată.

— Ce e? l-a întrebat.

— Nimic. Doar mă întreb ce faci.

— Nu putem lăsa semizeii să câştige din nou, iar Hermes e singurul zeu care-i poate învinge într-o cursă, chiar şi fără magie.

Hades a mustăcit, aproape schiţând un zâmbet.

— Ştii, desigur, că premiile pentru jocurile funerare sunt plictisitoare?

— Nu e vorba de premii, a replicat ea. Ci despre a câştiga.

Hades a râs, iar Persefona, teribil de distrasă, a tresărit când cornul a răsunat cu putere, anunţând începutul cursei.

S-a întors brusc şi şi-a dus mâinile la gură,

strigând:

— Hai, Hermes! Hai!

Dar zeul deja alerga.

Alergarea lui părea lipsită de efort. Era ca şi cum plutea deasupra pistei, picioarele abia atingând pământul, în timp ce rămânea mereu cu un pas înaintea celorlalţi competitori.

Când au ajuns la sfârşitul primei ture, Persefona l-a privit pe Hades.

— De câte ori trebuie să înconjoare pista?

— De patru ori.

Patru? Simpla idee îi provoca o durere în piept, dar Hermes făcea totul să pară o joacă.

Abia la ultima tură părea că începuse să transpire şi, pe măsură ce se apropia de linia de sosire, entuziasmul ei creştea.

— Da! Hai, Hermes! a strigat ea, sărind de pe un picior pe altul.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de concentrat. Sprâncenele îi erau încruntate, iar gura, strânsă într-o linie subţire. Victoria părea asigurată. Doar unul reuşea să ţină pasul cu el, şi acesta era Machaon.

Cu toate astea, Machaon nu putea – nu avea cum

– să-l depăşească pe Hermes.

Dar zeul s-a împiedicat şi, când s-a prăbuşit la pământ, ceilalţi alergători au trecut pe lângă el, lăsându-l în urmă într-un nor de praf.

Entuziasmul Persefonei s-a risipit brusc şi un ciudat sentiment de amorţeală i-a cuprins trupul. S-a uitat la Hermes,
apoi la Hades, cu gura întredeschisă.

Lângă Hades, Ares a izbucnit în râs.

— Ar trebui să-ţi vezi faţa, zeiţă a florilor. Ai zice că au sacrificat un miel. Deşi presupun că Hermes este tot un fel de miel.

Ea şi-a încleştat dinţii şi ochii i s-au umezit de furie.

— Machaon a trişat!

— Nu-i pasă nimănui, a replicat Ares, sprijinindu-şi obrazul în pumn, de parcă era plictisit. Acestea sunt jocuri funerare. Sunt doar pentru morţi.

— Taci din gură! a ripostat ea.

Replica ei era copilăroasă, dar nu ştia ce altceva să spună. S-a întors către Hermes, care şchiopăta acum peste linia de sosire. A dat să meargă la el, însă Hades a prins-o strâns de încheietură.

— Nu merge dincolo de raza mea de acţiune! i-a cerut zeul.

S-a gândit să se elibereze din strânsoarea lui, dar învăţase deja că avertismentele lui Hades aveau un motiv, aşa că a aşteptat ca Hermes să se întoarcă la locul său. El nu s-a uitat la ea cât a urcat treptele, cu glezna şi cotul învineţite şi umflate. Vinovăţia i-a străpuns pieptul.

— Hermes, a început ea, întinzând mâna spre el, dar el s-a retras. îmi pare foarte rău! Eu...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Persefona, a spus el, evitându-i privirea.

— Cel puţin... lasă-mă să te vindec!

— N-am nevoie de ajutorul tău.

Persefona a inspirat cu greutate. îi venea să plângă. Simţea cum lacrimile i se adună în gât şi cum o furnică nasul.

— Vrei să plecăm? a întrebat Hades.

Nu voia să-l privească, pentru că ştia că, dacă avea s-o facă, probabil izbucnea în lacrimi. Totuşi, anunţul următoarei probe a salvat-o. Lupta unu la unu.

Apollo.

— Te rog! a şoptit Persefona.

Artemis a pufnit şi s-a întors spre ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru fratele meu. Nimeni nu e mai bun decât el, mai ales într-o luptă directă.

Dar aici nu era vorba de cine e cel mai bun, altfel Ajax şi Hermes ar fi câştigat.

După ce a început lupta, Persefonei a simţit un gol în stomac, deşi, aşa cum spunea Artemis, Apollo strălucea. Chiar şi fără magie, forţa lui era evidentă. Fiecare lovitură a suliţei sale ateriza cu precizie, iar puterea din spatele ei îi împingea pe adversari înapoi. Abilităţile sale, perfecţionate în mii de ani, erau incontestabile, şi singurul ce rivaliza cu el era Tezeu, care lupta cu o graţie rar întâlnită în afara Olimpienilor.

Nu s-a mirat când cei doi au rămas faţă în faţă în finală, dar nici nu mai fusese vreodată atât de speriată. Când Apollo a atacat primul, lovind scutul lui Tezeu, Persefona şi-a ţinut respiraţia. A doua lovitură a ţintit mai jos, către picioarele lui Tezeu, însă, din nou, suliţa a ricoşat din scut.

Persefona s-a uitat spre Artemis, care stătea rigidă în scaun, cu pumnii strânşi. Deşi credea în fratele ei, era evident că tensiunea o consuma.

Apollo lupta cu măiestrie şi determinare, pe când Tezeu se hrănea din furie şi ură. Fiecare atac al său părea mai puternic decât precedentul, până când

Apollo a coborât scutul pe suliţa lui Tezeu.

Lovitura a spulberat suliţa.

Speranţa a crescut, iar Persefona s-a îndreptat de spate.

Atunci, Tezeu a scos o sabie.

Apollo a aruncat suliţa şi şi-a tras propria armă din teacă,

— De ce ar face asta? a întrebat Persefona frustrată,

— Sabia e o alegere mai bună pentru lupta asta, a răspuns Hades.

S-a uitat la el şi a remarcat că şi el îşi schimbase poziţia în scaun, ceea ce nu o ajuta deloc să se relaxeze. Nu o ajuta nici duelul care continua într-o încleştare la fel de strânsă. Persefona devenea tot mai încordată cu fiecare ciocnire între săbii, între sabie şi scut sau între cele două scuturi.

— Cum pot fi atât de egali? a întrebat ea,

— Nu sunt! a izbucnit Artemis.

Persefona îi înţelegea frustrarea, pentru că şi ea o simţea.

A cuprins-o un val de speranţă când Apollo a reuşit să lovească pieptarul de piele al lui Tezeu, dar s-a risipit imediat când semizeul i-a prins braţul şi l-a rănit adânc.

— Nu! a şoptit Persefona, aproape ridicându-se din scaun, dar rămânând acolo numai pentru că avea impresia că nu mai poate să se ridice şi tremurând din toate încheieturile la imaginea sângelui lui Apollo revărsat pe jos.

Acesta şi-a scăpat scutul şi a încercat să dea o lovitură cu sabia de jos în sus, însă Tezeu a blocat lovitura şi şi-a avântat propria sabie spre coiful lui Apollo.

Lama s-a sfărâmat.

însă atunci Tezeu a prins coiful lui Apollo şi i-a tras capul în jos, izbindu-l cu faţa de genunchi. Apollo a căzut în patru labe, cu sângele curgându-

i din nas şi gură. Tezeu l-a împins cu piciorul, trântindu-l pe spate.

Artemis s-a ridicat în picioare.

— Nu-l lăsa să câştige, Apollo! a strigat ea, dar cuvintele ei s-au pierdut în ruralele mulţimii.

— Nu se mişcă, a zis Persefona. De ce nu se mişcă?

Atunci, o lumină orbitoare a străfulgerat când Tezeu a întins mâna către cer, chemând fulgerul lui Zeus. Dar s-a întâmplat ceva neaşteptat. Norii s-au împrăştiat, iar acolo, pe cer, s-a ivit Zeus, în ochii tuturor.

Peste mulţime s-a aşternut liniştea în timp ce privirea lui Tezeu se plimba peste spectatori.

— Priviţi-vă zeii! a spus el. Şi înţelegeţi că sunt muritori!

Fulgerul lui Zeus a sclipit din nou, coborând cu toată forţa asupra lui Apollo. Persefona a ţipat în acelaşi timp cu Artemis. S-au ridicat simultan din scaune şi au alergat spre zeu – fratele şi prietenul lor – în timp ce trupul lui se zvârcolea sub descărcările electrice.

în acelaşi timp, mai multe explozii asurzitoare au zguduit pământul, ca şi cum o sută de tunete se rostogoliseră deodată. La început, solul doar a tremurat, dar apoi a părut să se rostogolească sub picioarele lor, cutremurându-se violent.

Persefona s-a teleportat, urmată de Artemis.

Când au ajuns la el, Tezeu dispăruse, iar Apollo zăcea la pământ atât de ars, încât nu l-ar mai fi recunoscut nimeni. Artemis a căzut în genunchi, cu mâinile tremurând deasupra trupului zeului, prea înfricoşată ca să-l atingă.

— Vindecă-te! a strigat ea, iar cuvântul i-a ţâşnit din piept ca un urlet gutural. Vindecă-te!

Persefona se simţea ameţită şi, când a simţit că se prăbuşeşte, magia lui Hades le-a învăluit pe amândouă. Deodată, s-au trezit în Lumea de Jos, iar

cineva striga după Lâna de Aur, Au trecut câteva momente până când Persefona a înţeles că ea era cea care striga,

— E prea târziu, Persefona, a spus Hades.

— Nu e prea târziu! a ripostat ea, împingându-l deoparte. Aduceţi lâna!

— Persefona, a repetat Hades, întinzând mâna spre ea.

— De ce nu aduce nimeni lâna? a ţipat Persefona, răsucin- du-se să-i privească pe ceilalţi: Afrodita şi Hefaistos, Hermes şi Hecate, Sibila şi Harmonia.

Dar privirea i s-a oprit asupra lui Artemis, care reuşise să aşeze capul lui Apollo în poală.

Şi atunci a înţeles ce voia să spună Hades.

Şi s-a prăbuşit în genunchi,

Apollo era mort.

PARTEA A III-A

„Căci nu e îngăduit unui zeu să desfacăcele făcute de alt
zeu.”

OVIDIU, METAMORFOZE[4]

CAPITOLUL XXXII

Tezeu

TEZEU STĂTEA PE VERANDA CASEI MAMEI SALE, CASA Etrei, de unde se vedea întreaga Nouă Atenă, Părţi întregi ale oraşului erau distruse.

Acropole, cândva cea mai înaltă clădire din Noua Atenă, o
emblemă a oraşului, dispăruse, culcată la pământ de cutremurul tatălui său. Prăbuşirea sa era, probabil, cel mai mare simbol al triumfului lui Tezeu, dar era pângărit de clubul dezgustător al lui Hades. Sperase că avea să se prăbuşească în timpul cutremurului, la fel ca Tumul Alexandria, dar nici măcar nu se fisurase.

Vederea clubului îl mânia şi aproape a uitat, preţ de o clipă, că ar fi trebuit să sărbătorească

4 Ovidiu, Metamorfoze, traducere, studiu introductiv şi note de Da- vid Popescu, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1959, Cartea a IlI-a, p. 73 (n. tr.).

succesul de azi. Poate că Nevemight era o pată pe faţa oraşului, dar în curând urma să fie ştearsă.

Toate la timpul lor, şi-a reamintit.

Cum spuneau muritorii? Unele lucruri trebuie nimicite pentru a fi reconstruite?

Iar el era de-abia la început.

Mâine, dis-de-dimineaţă, avea să cureţe oraşul. Să scoată toţi preoţii şi preotesele din temple şi să-i măcelărească pe străzi. Ceea ce nu fusese distrus de cutremur sau de inundaţii – toate clădirile şi magazinele, grădinile şi păduricile – aveau să ardă în flăcări.

Avea să distrugă toate locurile sacre până nu mai rămânea nici urmă de Olimpieni.

Până atunci, oraşul dormea, fără să ştie ce oroare avea să se abată asupra sa a doua zi – oroarea care urma să înceapă

la noapte.

— Toate sistemele de comunicaţie sunt nefuncţionale, a anunţat Elena, Cum te aştepţi să răspândesc vestea despre realizările tale dincolo de Noua Atenă?

— N-ai încredere în mine să-ţi ofer ce ai nevoie, Elena?

S-a uitat la ea, dar femeia n-a răspuns.

— De azi înainte, eşti responsabilă de modul în care lumea îmi percepe creaţia. Tu o să fii cea care împărtăşeşte frumuseţea şi prosperitatea Noii Atene sub conducerea mea. Cuvintele tale o să atragă oamenii din toată Noua Grecie, ca să vadă cu ochii lor paradisul pe care l-am creat. Tu o să te asiguri că sunt venerat,

— Ai mare încredere în cuvintele mele, a spus ea.

— Am încredere pentru că n-o să fie cuvintele tale. Ci ale mele.

Ea a strâns din buze.

— Atunci, n-ai nevoie de mine.

— Orice zeu are nevoie de un purtător de cuvânt.

A simţit-o când s-a încordat, însă nu era convins dacă o făcuse din cauza comentariului sau a faptului că praful începuse să se ridice şi să se învârtejească până când a luat forma unui zeu. Era înalt şi lat în spate, depăşindu-l pe Tezeu ca masivitate şi înălţime. Nu purta decât o piele de oaie în jurul mijlocului. Alesese să nu pară nici tânăr, nici bătrân, dar nu-şi putea ascunde adâncimea ochilor străvechi, ce purtau în ei nebunia specifică celor ce duseseră o viaţă lungă şi cumplită.

— Deci tu eşti fiul fiului meu, a început Cronos.

— Nepotul tău, a completat Tezeu.

Titanul şi-a înclinat capul, iar în ochii lui se citea o strălucire pe care Tezeu o văzuse uneori la tatăl

lui, ca un amuzament amenințător,

— Crezi că sânge din sângele meu are vreo importanţă pentru mine?

— Tu eşti cel care a adus vorba de părinţii mei, a zis Tezeu.

Pentru el nu conta cine e Cronos – bunic sau nu, zeu sau nu. Nu-l interesa decât să accepte să-l ajute în bătălia de cu-
cerire a Noii Grecii.

Zeul a schiţat un zâmbet,

— Eşti înţelept, a spus el. Probabil semeni cu tatăl tău.

— Pe mama n-ai cunoscut-o.

S-a făcut linişte, o linişte apăsătoare şi parcă solidă. Tezeu avea sentimentul că zeul voia să-l vadă cutremurându-se, să dea un semn că prezenţa sa îl tulbura, dar n-a cedat.

Privirea lui Cronos rămânea fermă,

— Ce doreşti, sânge din sângele meu? a întrebat el.

— O alianţă. Puterea ta asupra timpului.

— Şi ce vrei să faci cu puterea mea asupra timpului?

— Să distrug lumea asta şi să aduc un nou început.

Să repare ce se stricase.

Voia să îndeplinească visul unei epoci de aur şi avea să înceapă în Noua Atenă. După ce se răspândea vestea despre frumuseţea şi prosperitatea oraşului, precum şi despre corec-
titudinea conducătorului său, oamenii urmau să cadă în genunchi să i se închine.

— Dacă distrug lumea întreagă, tu o să pieri. Şi doar zeii o să reziste.

— Eu sunt sânge din sângele din tău, a replicat Tezeu. Iar eu o să rezist.

Colţurile gurii lui Cronos s-au ridicat, dar Tezeu nu ştia

dacă e impresionat sau amuzat. Insă nu-i plăcea îndoiala pe care începea s-o simtă în piept,

— N-am nevoie de-o alianţă cu tine, a spus Cronos. Aşadar, ce-mi oferi ca să mă convingi?

— O să-ţi aduc adoratori, a răspuns Tezeu.

— Muritorii se tem de trecerea timpului cum se tem de apropierea morţii. N-am nevoite de adoratori.

Aşa bănuise şi Tezeu. Şi-a înclinat puţin capul pe spate.

— Atunci, o jertfa, a spus el, şi de pe holul întunecat din spatele lui au apărut doi bărbaţi care o ţineau pe Hera,

— Daţi-mi drumul imediat! le-a cerut ea, neputând să-şi ascundă frica din voce.

S-ar fi luptat, dar era prinsă în ţesătura subţire a unei plase şi nu se putea împotrivi. Cei doi au lăsat-o în genunchi, între el şi Cronos.

— Cum îndrăzniţi.,,, a început ea, dar s-a oprit brusc c s-a uitat în ochii lui Cronos. Tată! a şoptit, respirând cu gi tate.

Tezeu nu o mai auzise vorbind pe un asemenea ton. aproape umil, I se părea respingător,

Cronos se uita la ea fără nicio urmă de emoţie pe chip,

— în picioare, fiica mea! Nu eşti tu regina acestei lumi' A întins mâna spre ea şi a prins-o de umeri ca s-o rid

de parcă ar fi fost o păpuşă.

— Nu mă atinge! s-a răstit încruntată.

Dacă s-ar fi putut mişca, Tezeu credea că s-ar fi ferit de însă în ochii ei scăpăra o furie bine-cuno scufă.

Cronos a chicotit, un sunet adânc şi tulburător,

— Eşti o regină adevărată, a zis el. Pretenţioasă chia când n-ai nicio putere.

Tezeu a ridicat secera pe care o ţinea în mână şi i-a pro tăişul în palmă.

Cronos a văzut-o, dar n-a pus mâna pe ea.

— Cum îndrăzneşti! a şuierat Hera, privindu-l pe Tezei o ură viscerală în ochii mijiţi. Fără mine n-ai fi nimic!

— Să nu crezi cumva că sunt nerecunoscător! a zis Tezi Cronos s-a uitat la el.

— Mi-ai oferit un dar, sânge din sângele meu, a conţin el. Aleg să o consider o favoare şi o să-ţi ofer o favoan rândul meu.

Tezeu şi-a încleştat fălcile. Nu era o alianţă aşa cum ş fi dorit, dar deocamdată era suficient.

Titanul a luat secera şi s-a uitat la Hera.

Zeiţa, care de obicei apărea învăluită într-o faţadă de £ ţie glacială, părea îngrozită, cu ochii mari şi temători,

— Tată, a repetat cu vocea tremurătoare.

Cronos a strâmbat din buze.

— Totul are un sfârşit, fiica mea, a zis el, însă, în loc folosească arma, a prins-o de gât şi a ridicat-o în aer.

Mâna lui îi cuprindea gâtul cu totul şi, pentru că era în luită în plasă, ea nici măcar nu s-a zbătut. Pur şi simpl rămas atârnată, sufocându-se până a amuţit. Abia atunc înfipt lama curbată a secerii în trupului ei.

d Elena a icnit din spatele lui Tezeu, dar Hera,.. ea n-a nu i- reacţionat.

Se vedea că murise.

a Cronos a scos secera şi a lăsat-o să se prăbuşească la pc dea, după care s-a întors spre Tezeu.

— Până data viitoare, sânge din sângele meu! a zis el şi dat din cap.

Din tăişul secerii picura sânge.

Apoi s-a făcut nevăzut, Tezeu a rămas cu ochii la locul în care se aflase Titanu

1. cu maxilarul încleştat. Prima lor interacţiune nu se desfaşc rase aşa cum s-ar fi aşteptat, dar o favoare rămânea totuşi favoare. Trebuia să se asigure că, până venea vremea s- >i folosească, Cronos să aibă un motiv întemeiat să i se alăture Tezeu a surprins mişcarea cu coada ochiului, dar, când s- it întors, a văzut că era doar sângele închis la culoare al Here băltind pe podeaua de piatră.

S-a uitat apoi la cei doi semizei care îl aşteptau. Unul er u Damian, celălalt, un recrut nou pe nume Markos.

— L-aţi găsit pe fiul meu? a întrebat Tezeu.

— Te aşteaptă înăuntru, împreună cu mama lui, a zi Damian.

rt S-a făcut linişte câtva secunde.

a — Iar Ariadna?

îi simţea numele plin pe limbă,

ir — Şi ea te aşteaptă,

Tezeu a încercat să-şi controleze reacţia la auzul veştii, da căldura îi încingea deja vintrele.

i- Când cutremurul tatălui său distrusese Noua Atenă, ia tsunamiul care urmase o desprinsese de continent, se inur daseră şi tunelurile lui Dionysos.

Scosese dăunătorii la lumină, îşi spusese. O curăţare d ă care lumea avea mare nevoie.

Deşi câteva menade reuşiseră să scape de înec în tunelur i- se treziseră la mila semizeilor care primiseră poruncă să 1 a omoare pe loc. Tezeu poruncise ca doar trei muritori să fi

a lăsaţi în viaţă – fiul său, soţia lui şi sora acesteia.

Şi-a coborât ochii spre Hera, a cărei piele arăta cenuşie în lumina lunii.

— Faceţi-o bucăţi! a poruncit Tezeu. Mâine, o să le-o dăm adepţilor ei s-o mănânce.

Cei doi au dat scurt din cap, iar el a trecut pe lângă ei şi a intrat în casă. De cum a intrat pe uşă, şi-a auzit fiul plângând undeva în interior. Sunetul era enervant şi-i stârnea furnicături.

— Faceţi ceva cu copilul ăla! s-a răstit Tezeu.

— Ai putea să te duci la el, i-a sugerat Elena, încă nu l-ai văzut.

— Am alte treburi, a răspuns el.

— Te referi la Ariadna?

— Nu fi geloasă, Elena! Nu ţi se potriveşte.

— Nu sunt geloasă. Mă dezgustă faptul că alegi o femeie în locul fiului tău.

— Stăpâne, a spus o servitoare, apropiindu-se pe hol ca să-i întâmpine. Pot să-ţi iau haina?

El n-a răspuns, dar şi-a scos haina şi i-a întins-o bătrânei. Elena a făcut acelaşi lucru.

— Ai nevoie de ceva? Să iei cina? Poate un ceai?

Elena a dat să vorbească, dar Tezeu i-a tăiat vorba:

— Nu.

Femeia a zâmbit,

— Desigur! Noapte bună!

S-a întors cu spatele şi a dispărut pe hol.

Elena s-a întors spre el. Tezeu credea că are de gând să-l certe, dar n-a mai apucat să scoată o vorbă, fiindcă mâna lui s-a strâns în jurul gâtului ei. A împins-o în perete, ridicând-o de la podea. Elena i-a zgâriat mâinile şi pieptul. A încercat chiar să-i scoată ochii, însă el n-a simţit nimic.

— Trăieşti şi respiri doar din porunca mea, a zis el. Nu uita asta când decizi să ai o părere!

I-a dat drumul, iar Elena a căzut pe jos. În timp ce ea îşi trăgea sufletul, el şi-a îndreptat gulerul şi manşetele şi a pornit spre încăperile lui.

Pentru o fracţiune de secundă, cât ţinuse viaţa Elenei în propriile mâini, nu-şi mai auzise fiul, dar acum sunetul bocetelor revenise. I se părea mai gălăgios sau poate pur şi simplu se apropia de el. Oricum, până să ajungă în încăperile lui, i se încordaseră toţi muşchii din corp de furie şi, cu toate că furia nu-l deranja, nu reuşea să-şi astâmpere scula în erecţie.

A inspirat adânc de câteva ori şi şi-a mai relaxat maxilarul înainte să deschidă uşa camerei sale, unde a găsit-o pe Ari- adna.

Stătea pe un scaun, cu braţele şi picioarele legate şi cu un căluş la gură. în afară de legături, era neatinsă. Pe piele nu i se vedea nicio zgârietură şi nicio picătură de sânge.

Când şi-a ridicat ochii spre el, erau plini de ură şi teamă, iar el a zâmbit, închizând uşa.

— M-am gândit deseori la momentul ăsta, a început Tezeu. Este exact aşa cum mi-am imaginat.

Când a început să se apropie de ea, Ariadna şi-a tras picioarele şi şi-a lipit spatele de scaun.

Tentativa ei de-a se feri l-a făcut să râdă.

Când s-a apropiat, a scos un cuţit şi i-a tăiat

căluşul de la gură. I-a făcut şi o zgârietură pe obraz, dar, spre dezamăgirea lui, Ariadna n-a reacţionat. În schimb, s-a uitat la el încruntată şi l-a scuipat în faţă.

Cu toate astea, Tezeu a râs – şi avea toate motivele să o facă. Ariadna nu avea încotro s-o ia. Era la mâna lui şi el avea puterea s-o pedepsească.

A prins-o de faţă, înfîgându-şi degetele în rana sângerândă de pe obraz. Ţipătul ei de durere i-a stârnit un fior direct în sculă.

A strâns-o şi mai tare.

— Ştii cât îmi place o luptă pe cinste!

— Unde-i sora mea, ticălosule?

El a privit-o cu atenţie. Nu apelativul îl înfuria, ci grija faţă de sora ei.

— Ar trebui să te îngrijoreze mai mult ce am de gând să fac cu tine.

— Crezi că mi-e frică de tine?

— O să-ţi fie, a zis el. Până atunci, nu uita că ţi-e frică de ce-aş putea să-i fac surorii tale!

Şi-a lipit gura de-a ei şi şi-a apăsat degetele atât de tare pe

pielea femeii, încât i s-a părut că-i ţine craniul în palmă. Insă ea şi-a înfipt dinţii în buza lui, iar Tezeu a împins-o până a căzut pe spate cu tot cu scaun.

— Te împotriveşti de parcă ai impresia că o să mă descurajez, a zis el, stând deasupra ei. Dar, de fapt, îmi stârneşte cheful să te fut.

S-a aplecat şi a tăiat legăturile care o ţineau de scaun. Braţele şi picioarele îi erau încă legate, dar tot reuşea să riposte-

ze şi să se zbată. În cele din urmă, a reuşit s-o salte pe umăr şi s-o care până la pat,

— Nu, te rog! a spus ea, cu vocea cuprinsă de isterie.

Sunetul îl făcea să geamă, iar scula îi zvâcnea de plăcere.

— Iar acum mă imploră, a comentat el şi a încălecat-o, ridicându-i mâinile cu forţa deasupra capului şi agăţându-i legăturile de un cui din perete.

— Nu! a spus ea gâfâind. Nu!

El s-a oprit auzind-o implorând, cu faţa la un centimetru de-a ei.

— Ai fi putut avea o zi în care să te obişnuieşti. Dar tu ai ales asta.

Cuvintele lui au facut-o să se zbată şi mai abitir. Se zvârcolea sub el, încercând să-l dea la o parte, dar eforturile îi erau în zadar. El a coborât până a ajuns în dreptul picioarelor ei, ţinându-le legate până când l-a fixat pe unul pe loc şi l-a legat pe celălalt.

După ce a ţintuit-o cu picioarele desfăcute, i-a tăiat hainele şi i-a devorat trupul, în timp ce Ariadna plângea sub el.

O oră mai târziu, când Tezeu a lăsat-o pe Ariadna singură, a observat că fiul său încă plângea. Sunetul

avea un efect visceral asupra corpului său, atât din cauza tonalităţii ascuţite, cât şi pentru că soţia lui nu reuşise să-l potolească.

Toată tensiunea pe care reuşise s-o elibereze cu Ariadna a revenit brusc. Copleşit de un val de furie, a mers către încăperile Fedrei, care se aflau pe acelaşi coridor cu ale lui.

— Fedra! a strigat, Fă-l să tacă! M-ai auzit? Fă-l să tacă!

Când a ajuns la uşă, a găsit-o încuiată.

— Descuie naibii uşa!

Simţea că-i ard obrajii în timp ce urla, dar fiul său continua să plângă,

— Târfa! a zis el şi a făcut un pas înapoi, apoi a tras un picior în uşă – şi a încremenit.

Se aşteptase s-o găsească pe Fedra încercând să-l consoleze pe Acamas. în schimb, a găsit-o prăbuşită pe podea, la capătul patului cu baldachin, cu un cearşaf în jurul gâtului.

Era moartă.

CAPITOLUL XXXIII
Dionysos

DIONYSOS S-A TREZIT DIN CAUZA UNEI ARSURI ÎN umăr. A scos un geamăt şi s-a mişcat ca să scape de durere, dar când a deschis ochii a zărit cerul albastru senin deasupra capului. O secundă, s-a străduit să-şi amintească unde e, dar sunetul unei voci – deşi n-o recunoştea – i-a amintit acest lucru.

— înălţimea sa se trezeşte!

O faţă aspră a apărut deasupra lui în timp ce nişte braţe îl ridicau în capul oaselor.

Se afla pe o navă, cu mâinile legate la spate şi picioarele la glezne. Câţiva necunoscuţi se uitau lung la el, dar toţi aveau ceva în comun – un tatuaj cu un delfin pe antebraţ, ceea ce însemna că sunt piraţi tirenieni.

Piratul din spatele lui l-a prins de păr.

— Capul lui o să obţină un preţ frumuşel! a zis el. Ia priviţi! Poartă aur în codiţe!

— Nu e nimic frumuşel în asta, a replicat alt pirat,

Dionysos a rămas tăcut, analizând echipajul. Erau vreo 15 pe punte şi probabil mai erau şi alţii sub punte. Aveau diverse arme, dar mai ales pistoale. Gloanţele nu puteau să-l rănească – doar dacă nu cumva puseseră cumva mâna pe veninul Hidrei.

S-a cutremurat la ideea că ar putea simţi din nou o asemenea durere.

Când s-a uitat în stânga, Dionysos a remarcat că

nu e singur. Mai era o prizonieră lângă el, legată în acelaşi fel, deşi avea şi căluş la gură.

A înţeles imediat cine e, deşi n-o mai văzuse niciodată. Frumuseţea ei vorbea de la sine.

Meduza.

— Ar trebui să ne mulţumeşti, a zis alt pirat, fiindcă muşcă.

— De asta are un ochi vânăt? a întrebat Dionysos.

— Târfa a meritat-o, a răspuns altul.

— Presupun că depinde de motivul pentru care a decis să vă muşte, a spus Dionysos. Şi, dat fiind c-a fost răpită, bănuiesc că a avut un motiv întemeiat.

Piratul a scos un chicotit lipsit de veselie.

— Pari să ştii multe, prinţe. Intenţionai s-o faci pe eroul? Pentru că, dacă ăsta e adevărul, te avertizez că n-o să fie bine pentru tine.

— Ce tupeu ai să crezi că poţi să mi te împotriveşti!

— Păi, tu eşti cel legat în lanţuri,

A urmat o clipă de tăcere, apoi un pirat a dat din cap spre el.

— Bărbatul ăsta e un zeu.

Câţiva au râs.

— Ce fel de zeu se lasă prins aşa de uşor?

Cel care ascultase de oracolul său.

Dionysos încă nu se hotărâse dacă regreta decizia respectivă sau nu.

Adevărul era că se putea elibera uşor de legături, dar trebuia să se gândească şi la Meduza înainte de-a încerca să evadeze. Faptul că se aflau în mijlocul oceanului era doar unul dintre obstacole. Dacă fugeau, prefera să fugă în apropierea uscatului.

— Când l-am găsit, purta sandalele lui Hermes, a explicat piratul. Ce fel de muritor poartă sandalele lui Hermes?

— Unul care se bucură de favoarea lui, a răspuns alt pirat, apoi s-a întors să se uite la Dionysos. Eşti favorizat, prinţe?

— Dacă aş fi, nu m-aş mai afla aici, a răspuns

Dionysos.

— Vezi, Leo? Chiar şi prinţul e de acord.

Dionysos s-a uitat din nou la Meduza. Se aşteptase să vadă o femeie slabă şi fragilă, care devenise umilă şi înfricoşată din cauza traumelor, însă părea aprigă şi înverşunată.

Avea impresia că, dacă n-ar fi sosit el, ar fi evadat de una singură.

A aşteptat până când piraţii şi-au îndreptat atenţia spre altceva şi s-a întors să-i şoptească:

— Poţi să înoţi?

Ea s-a uitat lung la el, măsurându-l din priviri. Ochii ei erau ca două supernove galbene – frumoşi şi tulburători. Nu avea încredere în el, dar nici nu putea s-o condamne pentru asta,

în cele din urmă, a dat afirmativ din cap.

— Bine! a zis el.

Pe urmă, a rămas tăcut, aşteptând. A ascultat discuţiile piraţilor şi a înţeles că străbăteau Marea Egee. S-a simţit ceva mai uşurat la aflarea veştii, deşi se întreba de ce şi dacă nu cumva se îndreptau spre Noua Atenă ca să i-o predea pe Meduza lui Tezeu. Deşi ar fi fost frumos ca piraţii să-l ducă direct pe malul oraşului care era casa lui, confruntarea cu el şi semizeii săi n-ar fi fost la fel de frumoasă.

La apus, Dionysos a observat că la orizont se adună nori şi nu după mult timp s-a întunecat, iar cerul s-a umplut de fulgere.

Groaza i-a cuprins măruntaiele. Nu era o furtună normală,

— Norii ăia s-au adunat repede, a comentat un pirat cu o urmă de teamă în glas.

în mod normal, un marinar ar fi încercat să fugă din calea furtunii, dar existau furtuni – cele de natură divină – din calea cărora nu puteai fugi, iar aceasta era supranaturală, însemna că atrăseseră atenţia unei zeităţi marine. Dionysos spera să nu fie

Poseidon.

Când nava a început să se legene şi valurile s-au înălţat atât de mult, încât apa trecea peste margini, a înţeles că venise timpul să acţioneze.

O avalanşă de marinari a apărut brusc pe punte, alergând să coboare pânzele, să asigure bocaporţii şi să lege mărfurile risipite.

Pe urmă, a început ploaia. Cădea în averse, aproape ca şi cum cineva ar fi turnat un şuvoi necontenit de apă în ocean. Era atât de deasă, încât Dionysos nu mai vedea aproape ni
mic. Nu-l ajuta decât fulgerul, care scăpăra pe cer precum chiciura pe sticlă. Era frumos, dar şi înspăimântător,

— Ţi-am zis! a spus Leo. Ţi-am zis că e zeu!

— Eşti un idiot nenorocit, Leo! a strigat alt pirat.

Dar Leo era singurul care nu era complet tâmpit.

— Ne mişcăm repede! a strigat un pirat. Parcă furtuna ne trage spre coastă!

Câteva capete s-au întors bănuitoare spre
Dionysos.

— Dacă apa nu e vin, atunci nu-i vina mea, a zis el, dar a decis că e timpul să evadeze.

Oricât şi-ar fi dorit să se afle pe uscat, nu voia să se afle pe corabie când naufragia.

în mod normal, n-ar fi îndrăznit să-şi folosească magia pe teritoriul lui Poseidon, pentru că nu voia să-i atragă atenţia. Dar, dacă furtuna asta era opera Zeului Mării, deja era prea târziu. Aşa că a transformat legăturile în viţe şi le-a rupt cu uşurinţă, apoi a procedat la fel cu cele de la picioare. Când s- a uitat la Meduza, a dat din cap spre încheieturile ei şi funiile s-au transformat în viţe. Ea le-a rupt imediat şi şi-a scos căluşul de la gură.

— Nu te ridica! a spus el. Aşteaptă porunca mea!

Piraţii erau ocupaţi cu furtuna, aşa că nu l-au văzut ridi- cându-se în picioare. Nu că i-ar fi ajutat

la ceva. Până să-l observe, se preschimbase în jaguar şi ataca prima victimă.

S-a năpustit asupra piratului, prinzându-l de ceafa şi dobo- rându-l imediat. N-a reuşit să scoată decât un ţipăt înainte ca liniştea să-l cuprindă. A fost suficient pentru a atrage privirile restului echipajului, iar într-o clipă, Dionysus s-a trezit sub o ploaie de gloanţe. S-a simţit uşurat când şi-a dat seama că nu aveau venin de Hidră, iar pe măsură ce gloanţele îi străpungeau pielea, erau împinse afară aproape imediat, iar el se vindeca.

Dionysos a urlat şi s-a răsucit, apoi a sărit la următoarea victimă, muşcându-l de braţ şi aruncându-l de pe vas. Doi piraţi au alergat spre el cu cuţite în mâini, Dionysus s-a năpustit asupra unuia, iar celălalt i-a înfipt lama în coastă. Durerea era intensă, dar mai mult iritantă decât cu adevărat periculoasă. S-a întors brusc şi l-a sfâşiat pe cel care-l atacase, înainte de a-l azvârli cu forţă peste punte. Trupul piratului s- a lovit de catarg şi a alunecat pe punte.

Atunci a remarcat Dionysos că Meduza dispăruse.

— Futu-i! a exclamat şi şi-a recăpătat înfăţişarea omenească,

— A sărit peste bord.

Dionysos s-a întors şi l-a văzut pe Leo, care stătea ghemuit în spatele unor cutii de lemn,

— Eşti sigur? l-a întrebat.

Prima dată se gândise că piraţii o duseseră sub punte.

Muritorul a dat din cap.

Pe toţi dracii! De ce nu-l asculta nimeni niciodată?

A făcut un pas spre pirat. Se aşteptase să se ferească, dar n-a făcut-o.

— Eşti un băiat deştept, Leo, a zis el, apoi a fugit spre marginea navei.

Deşi ploaia se oprise, totul se scufundase în

întuneric, iar marea era furioasă, Dionysos nu vedea decât atunci când fulgerul lumina cerul. Aşa a zărit-o pe Meduza în apă. Se chinuia să rămână la suprafaţă, dar era înconjurată de delfini – piraţii.

— Blestemăţii! a bombănit Dionysos.

A sărit de pe navă şi s-a transformat în rechin. Apoi a înotat spre delfini şi a început să-i muşte de aripioare. Delfinii s-au împrăştiat repede, dar Dionysos a simţit o lovitură grea în faţă. Meduza îi trăsese un pumn.

S-a schimbat la loc şi a ieşit la suprafaţă,

scuipând apă,

— Eu sunt, fir-ar să fie! încerc să te ajut!

îi era greu să audă din cauza zgomotului furtunii,

— Cum să am încredere în tine? l-a întrebat ea.

Era prima dată când vorbea, iar vocea îi era la fel de frumoasă precum chipul eteric. Avea o nuanţă senzuală, mătăsoasă – ca glasul sirenelor.

— Nu mă aştept să ai, a replicat Dionysos. Dar, dacă te las aici singură, o să te trezeşti în mâinile lui Poseidon.

Când a auzit numele zeului, Meduza s-a schimbat la faţă şi teama i-a inundat ochii neobişnuiţi.

— Unde mă duci?

— Pe uscat, a răspuns Dionysos. După aceea, găsim noi o soluţie.

Ea a tăcut, privindu-l cu atenţie – de parcă n-ar fi plutit în mijlocul Mării Egee.

— Bine! a încuviinţat.

— Da? Nu mă mai loveşti dacă mă transform în rechin?

— Cred că de tine depinde. Să nu faci nimic care să mă forţeze să te lovesc!

— Să sperăm că înotul nu te enervează, a zis el şi s-a transformat din nou.

Meduza s-a agăţat de el, iar Dionysos a început să înoate.

S-a dovedit că piraţii nu se înşelaseră că erau aproape de uscat. Dacă Dionysos n-ar fi atacat în momentul acela, în decurs de o oră ar fi naufragiat. în timp ce el şi Meduza se apropiau de malul nisipos, ar fi vrut doar să ştie unde se află.

Dionysos şi-a stors apa din codiţe.

— De unde ştiai de Poseidon? l-a întrebat Meduza.

— Mi-a zis chiar el.

Meduza a căscat ochii şi a făcut un pas înapoi, intrând imediat în defensivă. Dionysos şi-a dat seama că afirmaţia lui îl făcea să pară amicul lui Poseidon.

— Nu într-un mod prietenesc! a zis el repede. Mi-a spus-o ca un duşman!

Meduza s-a încruntat.

— Dar ai vorbit cu Poseidon?

— Pentru că te căutam!

— De ce mă căutai?

— Pentru că pe capul tău s-a pus o recompensă.

Ea a făcut încă un pas în spate şi şi-a strâns pumnii.

— Dar nu de asta te caut eu, a adăugat el repede. Pentru mine, nu ai nicio valoare.

Meduza a slăbit strânsoarea.

— Adică nu mă interesează banii, a adăugat el. Mă interesează doar siguranţa ta.

— Nu te pricepi deloc.

— Deloc, la naiba! Sunt doar uşor agitat că o să mă loveşti din nou.

— Nu e ca şi cum te-ar durea. Nu eşti zeu?

o — Ba da, însă tot nu-mi place să fiu lovit.

S-a făcut linişte o clipă,

n — Dacă eşti zeu, eşti obligat să-ţi respecţi promisiunii* nu-i aşa?

Dionysos a mijit ochii, suspicios.

— Da.

ă — Atunci, poţi să-mi promiţi că singura ta intenţie e s mă protejezi?

a — Da, a răspuns el fără ezitare.

Ea a părut să se mai relaxeze.

— Şi, dacă vreau să plec, promiţi să mă laşi? e

—Nu.

n Puţinul progres pe care îl făcuseră s-a risipit şi el.

e — Ce nu înţelegi din „nu eşti în siguranţă şi s-a pus u

i. preţ pe capul tău”?

— înţeleg totul perfect, a răspuns ea. Pentru că mie mi s- întâmplat. Am fost ţinută împotriva voinţei mele. Pentr mine, libertatea de-a veni şi-a pleca după bunul plac e în d portantă.

a Dionysos a înghiţit în sec.

— Bine! a zis el. Dar îmi promiţi şi tu ceva? o

Ea l-a privit îndelung.

— Nu te opresc dacă vrei să pleci, a continuat el. Iţi prc mit! Doar… să-mi spui când pleci.

Ea a rămas o secundă tăcută, pe urmă a dat din cap. Nu pronunţat niciun cuvânt, dar Dionysos bănuia că, după c fusese trădată de atâtea ori, o promisiune era mai mult deci putea

să ofere, aşa că n-o putea condamna pentru asta.

— Acum, că am lămurit treaba asta, a zis el, scrutân u întunericul.

îi era imposibil să vadă ceva, dar i se părea că zăreşte u şir de copaci.

:- — Să facem un foc, ceva! Nu-mi place să fiu ud.

— Nu te teleportezi?

— Nu pot, a răspuns el.

)- A ales un loc în mijlocul plajei şi a săpat o groapă mic unde a făcut să răsară nişte viţe pe care apoi le-a lăsat să s ofilească până s-au transformat în resturi uscate.

— Cum adică, nu poţi să te teleportezi? a întrebat Meduza.

— Pentru cineva care nu voia ajutorul meu, pari foarte critică, a zis el, aprinzând focul cu un val de energie iscat din palmă,

— N-am spus că nu vreau ajutorul tău. Voiam să-mi pro- miţi că eşti sincer,

Dionysos a oftat,

— Nu mă pot teleporta pentru că am încercat, a zis el şi s- a aşezat. Ceea ce înseamnă că probabil ne aflăm tot pe teritoriul lui Poseidon, Oricât îmi displace chestia asta, tot ce putem face este să aşteptăm să se lumineze.

Dionysos şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat la foc. Meduza a aşteptat câteva secunde, dar în cele din ruină s-a aşezat în faţa lui.

— Şi cine eşti? a întrebat Meduza.

El s-a uitat la ea, apoi şi-a întors ochii spre flăcări,

— Mă numesc Dionysos.

— Dionysos, a repetat ea.

— Sunt sigur că ai fî preferat să te salveze un Olimpian. Din păcate, sunt toţi ocupaţi încercând să omoare un sociopat.

— N-am spus asta, l-a corectat ea, Te-am întrebat doar cum te cheamă,

— O! a exclamat el, apoi a tăcut,

— Cât de multe ştii despre mine? l-a întrebat Meduza.

— Destule. Te caut de ceva vreme.

— De ce?

— Când am aflat prima dată despre tine, se zvonea că poţi să transformi oamenii în stane de piatră dintr-o privire, a răspuns el şi s-a oprit.

Acum, că o văzuse, înţelegea de unde venise zvonul. Ide- ea îl neliniştea.

— Deci mă voiai pentru puterea pe care credeai c-o am?

— La început, a recunoscut el. Dar pe urmă au aflat toţi despre tine, şi deodată ai fost pusă în primejdie. Nu puteam să,.. te las să ajungi pe mâinile unei persoane nepotrivite.

— Din cauza puterii mele, vrei să spui.

Dionysos a privit-o cu atenţie.

— Ştiu că ai resentimente, a continuat el. Dar, fără zvonul despre puterea ta, n-aş fi aflat de tine şi n-aş fi aici, încercând să te salvez.

Ea n-a mai spus nimic.

— Oricum, sperasem să te alături menadelor mele.

— Menade?

— Simt... mai mult prietenele mele, a zis el. Simt femei care au fugit de situaţii neplăcute şi au nevoie de protecţie sau de şansa de-a o lua de la început.

— Sună aproape prea frumos ca să fie adevărat.

— Dar aşa este, a zis el, apoi a clătinat din cap. Nu ştiu unde aş fi fără ele.

Mai ales Naia şi Lilaia, care îi erau alături de cel mai mult timp. Ele îi arătaseră ce înseamnă să aibă cineva grijă de tine. îl hrăniseră şi-l îmbrăcaseră, ascultându-l şi încurajându-l totodată. Când credea că-l cuprinde nebunia, erau acolo să-l scoată la liman. Fuseseră alături unii de alţii în cele mai

grele momente, dar asta îi făcuse să devină şi mai buni.

— Nu ştiu exact cum am ajuns aici, a spus Meduza.

— Te referi la insula asta?

— Aici, în momentul ăsta din viaţa mea. Eu voiam să fiu preoteasă.

— A cărui zeu?

— A Atenei. Studiam la templul ei din Noua Atenă când am fost răpită.

— Răpită?

— Mergeam spre casă într-o seară după ce am plecat de la templu şi m-am trezit băgată într-o maşină şi legată. M-au dus la un hotel.

S-a oprit un pic, iar pieptul îi urca şi cobora cu repeziciune.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti, a zis Dionysos.

Ea a aşteptat o clipă înainte să vorbească din nou:

— Credeam că... nu ştiu de ce, credeam că, fiind preoteasă, avea să mă găsească cineva. M-am rugat la Atena. Am implorat-o. Dar n-a venit.

— îmi pare rău!

Ea a ridicat din umeri,

— A fost o lecţie dură pentru mine, că nu obţii nimic prin devotament.

El spera că urma să descopere contrariul odată cu trecerea timpului, dar n-a spus-o cu glas tare pentru că ştia că aici vorbele sunt de prisos.

— Dormi! a îndemnat-o. Eu o să stau de veghe.

Dionysos s-a trezit când a înghiţit nisip.

Simţind că se îneacă, s-a ridicat şi a început să tuşească. Ochii i se umeziseră, iar pieptul şi gâtul îl ardeau. Când şi-a revenit cât de cât, s-a uitat la Meduza pe deasupra focului aproape stins.

— Ai noroc că nu pot să dorm, a zis ea.

El a deschis gura să spună ceva, dar ea s-a ridicat şi şi-a şters hainele de nisip.

— Suntem în Micene, apropo. Nu pe teritoriul lui Poseidon.

— Poftim? a întrebat el nedumerit,

— Suntem în Micene.

— Dar nu se poate. Ar trebui să mă pot teleporta,

— Păi, el zice altceva.

Meduza a arătat spre un bărbat aflat la câţiva paşi pe mal, care împingea un cărucior cu diverse mărfuri,

Dionysos a alergat spre el.

— Domnule! Domnule!

Bărbatul s-a oprit şi s-a întors spre Dionysos. Avea părul vâlvoi şi barba mare, sârmoasă,

— A, da, domnule! Vă interesează să cumpăraţi o pălărie? Sau un colier de scoici din Micene? Din cele mai bune scoici!

— Micene? a repetat Dionysos, dar până şi pălăria era brodată cu Grecia Micenianã,

Dionysos a încercat din nou să se teleporteze în Noua Atenă, dar nu s-a întâmplat nimic. Ceva nu era în regulă. Ar fi trebuit să se poată teleporta dacă se aflau în Noua Grecie.

— Vreţi pălăria sau nu? a întrebat bărbatul, frustrat,

— Se întâmplă ceva în Noua Atenă? a întrebat Dionysos.

— Depinde, a răspuns celălalt. Câţi bani aveţi?

Dionysos şi-a invocat tirsul şi l-a îndreptat spre gâtul bărbatului. Acesta a scăpat pălăria şi colierul din mână şi a ridicat mâinile.

— Uitaţi, eu nu vreau să dau de necaz. încerc doar să-mi vând scoicile.

— Uite cum facem, a zis Dionysos. Spune-mi ce se întâmplă în Noua Atenă şi poţi să-ţi vinzi scoicile în continuare!

— Aici nu prea ajung informaţii din direcţia aia, a răspuns bărbatul. Se spune că a fost un cutremur uriaş şi că tot oraşul s-a desprins şi a ajuns în ocean. La început, toţi ne-am gândit că a fost vina lui Poseidon, dar acum lumea spune că fiul lui e responsabil.

— Tezeu? a întrebat Dionysos.

— Da! Chiar el. Eu, unul, n-am auzit prea multe despre el, dar, dacă poate să pună mâna pe un oraş întreg... futu-i!... trebuie să fie puternic.

Chiar aşa, futu-i!

Iar dacă era adevărat, însemna că zeii nu reuşiseră să-l omoare în timpul jocurilor funerare.

— Mulţumesc! a zis Dionysos.

Şi-a tras tirsul înapoi şi s-a aplecat să ia pălăria, apoi a împins câteva monede în pieptul bărbatului şi s-a întors spre Meduza.

— Hei! Eşti sigur că nu mai cumperi nimic? a strigat bărbatul.

Dar Dionysos l-a ignorat,

— Drăguţ con de brad! a spus Meduza când s-a apropiat de ea.

— închide ochii! a zis el, eliberându-şi magia cu o explozie puternică.

S-au teleportat la graniţa cu Attica.

Când au ajuns, Meduza s-a aplecat şi a vomitat, dar Dionysos era prea distras de scena din faţa lui ca să o întrebe

dacă se simte bine, pentru că Noua Atenă plutea la câţiva kilometri de coasta zimţată.

CAPITOLUL XXXIV
Hades

O LINIŞTE STRANIE, ÎNCĂRCATĂ DE TENSIUNE ŞI GREA din pricina şocului, s-a aşternut între zei. Era un tip de linişte pe care Hades o cunoştea prea bine, una pe care o provocase de nenumărate ori, dar pe care o resimţi- se rar – până la Perse fona. Era ca şi cum ea îl învăţase să cunoască durerea pierderii – mai întâi a mamei sale, iar acum a lui Apollo, care ajunsese să-i fie mai drag prin ceea ce însemna pentru Persefona,

— Ar trebui să pregătim ritualurile de înmormântare, a spus Hecate.

Hades ştia de ce sugera asta. Cu cât începea mai repede, cu atât Apollo avea să ajungă mai curând să traverseze Sty- xul şi puteau să-l revadă cu toţii.

Artemis şi-a întors capul spre Hecate şi a scos cuvintele printre dinţi:

— Dacă-l atingi, te omor,

— A fost deja destulă moarte, a spus Hecate. Nu mai face ameninţări!

Zeiţa a început să plângă. Era ciudat s-o vadă aşa şi foarte greu de privit. Când Artemis nu era stoică, devenea răzbunătoare. Nu exista cale de mijloc – în afară de momentul de fată,

— Te rog! a implorat ea, Nu-l lua de aici!

Hades a păşit în faţă şi a îngenuncheat, ajungând faţă în faţă cu ea.

— Fără ceremoniile funerare, nu-şi poate găsi

liniştea, a zis el. Las-o pe Hecate să-l cinstească şi-l poţi întâmpina pe

malul Styxului!

— Mă laşi să-l văd? a întrebat ea.

— îţi jur! a răspuns Hades.

Ea a inspirat greoi de câteva ori, uitându-se în jos la trupul carbonizat al lui Apollo. Hades nu ştia cum reuşeşte – cum îl strânge în braţe de parcă arăta la fel ca atunci când trăia,

— Ne vedem în curând! i-a spus Artemis lui Apollo şi l-a sărutat pe frunte.

Când i-a dat drumul, Hecate l-a luat cu ea,

— Nu înţeleg, a zis Hermes.

Stătea pe treapta de jos, privind în gol, fără să vadă nimic. Aşa priveau toţi – cu desăvârşire pierduţi.

— Credeam că Tezeu e vulnerabil.

— Dionysos a spus că se vindecă lent, a zis Hades.

— Dar până şi zeii pot fi răniţi, a zis Persefona. Pielea lui Tezeu era ca... oţelul.

— înseamnă că a devenit invincibil, a spus Hades.

— Dar.,, cum? a întrebat Persefona.

— Hera, a răspuns Afrodita. Are un copac cu mere de aur care, odată ce gustă din ele, îi face pe muritori nemuritori şi pe vulnerabili, invulnerabili. E evident că a gustat din măr,

— Se pare că toţi ar trebui să mâncăm din pomul ăla nenorocit! a mormăit Hermes.

— Presupun că depinde de ce preţuieşti mai mult – nemurirea sau invincibilitatea, a răspuns Afrodita. Copacul îţi răpeşte una şi ţi-o oferă pe cealaltă,

— Poate că Tezeu are de gând să mai mănânce un măr după ce se termină totul, a spus Artemis.

— Să sperăm că aşa o să fie. Se spune că mori dacă mănânci de două ori din măr,

A urmat o clipă de tăcere.

— Vrei să spui că nu poate fi rănit deloc? a întrebat Persefona,

— Da, a răspuns Hades şi, dacă nu-i puteau

străpunge pielea, nu puteau nici să-l otrăvească folosind veninul Hidrei.

— Până şi Ahile avea o slăbiciune, a comentat Afrodita.

— Tezeu are multe slăbiciuni, a zis Hades. întrebarea e, care dintre ele o să-l omoare?

Hades şi-a respectat promisiunea şi a dus-o pe Artemis la Styx, deşi nu era singura care îl întâmpina pe Apollo în Lumea de Jos. I-au urmat Persefona şi Hermes, la fel ca Afro- dita, Hefaistos, Harmonia şi Sibila. Thanatos a sosit curând după aceea, urmat de Tyche şi Hypnos, care stătea cu braţele încrucişate la piept şi urmărea mulţimea de suflete ce aşteptau cu dafin şi zambile parfumate şi cânta o melodie dulce din lire.

— Unde au fost toate astea la moartea mea? a întrebat el.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, Hypnos, dar tu nu eşti foarte popular, a răspuns Hermes.

— Chiar eşti nepoliticos... măgarule!

— Nici să mă faci măgar nu e frumos, a zis Hermes.

— Nu te-aş fi făcut măgar dacă n-ai fi zis că nu sunt popular. Chiar sunt. Tuturor le place să doarmă!

— Fără supărare, dar ştii cât de multe aş putea să fac dacă n-aş fi nevoit să dorm?

— Presupun că o să aflăm, a răspuns Hypnos, zâmbind răutăcios.

Hades şi-a dat ochii peste cap.

— Futu-i, ce obositori sunt! a murmurat el.

Râsul blând al Persefonei i-a atras atenţia.

— Nu ştiu ce să zic. Mie mi se par destul de simpatici.

— încearcă să trăieşti o veşnicie cu ei! a replicat el.

— Sper să apuc.

Hades s-a mirat de vorbele ei şi s-a simţit imediat vinovat pentru ale sale. Fusese lipsit de tact, având în vedere nu doar moartea lui Apollo, ci şi a lui Tyche şi a lui Hypnos.

— O să apuci, a zis el. N-ai încotro.

Ea a zâmbit, deşi ochii nu-i păreau veseli.

— Ştii că nu aşa funcţionează Ursita, a spus ea,

— Ştiu ce-aş face de-ar fi să păţeşti ceva. însăşi promisiunea viitorului ar trebui să le ţină pe Ursitoare la distanţă.

Ştia că nu e convinsă, iar într-un fel nici nu o putea învinui. Din locul în care se aflau acum, era greu să-şi imagineze un viitor.

Deodată, la orizont s-a ivit o sclipire, iar luntrea lui Caron s-a zărit în depărtare. De aici, Hades îl vedea pe Apollo stând în faţa bărcii, iar felinarul de la prova se legăna pe apele zbuciumate ale Styxului.

Hades se întreba cum se descurcă luntraşul cu moartea Divinilor, în toţi anii lui de călăuzire a sufletelor, adusese aici un singur zeu – pe Pan, fiul lui Hermes.

Sufletele au început să aclame, iar Persefona a părăsit locul de lângă el pentru a se apropia de debarcader, însă a avut grijă să n-o depăşească pe Artemis, ale cărei picioare abia atingeau pontonul. Hades îşi făcea griji că ar putea să cadă în râu şi să fie trasă la fund de cei morţi, dar Apollo a împins-o înapoi, făcând barca lui Caron să se clatine când s-a năpustit spre sora sa şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare strânsă.

Caron şi-a legat barca şi s-a îndreptat spre Hades.

— Sunt sute de suflete la poartă, a zis el. Ce se întâmplă acolo?

— Haosul, a răspuns Hades.

Nu ştia cum să-i explice altfel.

Se aşteptase ca Tezeu să pună ceva la cale în timpul jocurilor funerare, dar nimic de o magnitudine precum cea de azi. Tezeu mânuise fulgerul.

Era de ajuns să-i convingă pe oamenii din Noua Grecie că abilităţile lui le depăşeau pe cele ale zeilor, dar pe urmă îl omorâse pe Apollo.

în clipa aceea, Tezeu înlocuise practic doi zei.

Iar acela fusese doar începutul, pentru că, odată ce Apollo căzuse şi Zeus fusese dezvăluit, Tezeu îl chemase pe tatăl său, Poseidon, poruncindu-i să facă pământul să se cutremure şi mările să se dezlănţuie, provocând un dezastru pe care Hades abia începuse să-l înţeleagă.

Brusc, nu mai erau doar zeii sub ameninţarea lui Tezeu, ci întreaga Nouă Grecie.

— Dacă nu faci ceva în curând, lumea întreagă o să trăiască aici, pe tărâmul tău, iar tu o să-ţi faci griji pentru planurile lui Tezeu pentru tine.

— îmi fac deja, a ripostat Hades.

Şi-a întors privirea spre sufletele şi zeii care veniseră să-l întâmpine pe Apollo şi s-a întrebat cum ajunsese să ţină la
atâţia oameni. Insă, cu o privire către Persefona, a înţeles – datorită ei.

Ea era firul care-i lega, cea care-i aducea la un loc, iar el ar fi fost capabil de orice ca să-i protejeze.

Numai că deja dădea greş, după cum arătase moartea lui Apollo.

— Eşti mult prea fericit c-ai murit, Apollo! a spus Artemis, dar toţi au înţeles ce voia să spună: „Eşti mult prea fericit că m-ai lăsat,”

Chipul lui s-a îmbunat.

— Nu mă plânge, soră dragă! îmi doream de mult asta.

— Dar de ce? De ce ţi-ai dori aşa ceva? a întrebat ea, întinzându-şi braţele.

Apollo şi-a întors capul, aruncând o privire spre tărâmul lui Hades înainte de-a se uita din nou la ea.

— Pentru că doar aşa îmi găsesc pacea.

Hades simţea deruta lui Artemis. Ea nu înţelegea povara din sufletul lui Apollo. Regretele lui erau profunde. Ale ei, nu.

Când Apollo s-a apropiat de Persefona, ea l-a cuprins cu braţele pe după gât şi l-a strâns cu

putere. Hades îi simţea durerea şi ar fi vrut s-o aline. Dar Apollo nu voia să-i dea drumul, părând să arate printr-o simplă îmbrăţişare tot ce însemnase pentru el prietenia lor. Când ea a păşit înapoi, el a zâmbit.

— Nu plânge, Sefl a spus el. Nu e nevoie să se schimbe nimic. Nici măcar înţelegerea noastră.

Cu afirmaţia asta glumeaţă, atmosfera din jurul lor s-a înseninat.

— O, Ursitoare afurisite! a mormăit Hades. Cum de nu s-a terminat cu asta?

— Eşti gelos, Hades? Mă gândeam că, după ce se mai potolesc apele, eu şi Sef să ieşim la un picnic.

— Multă baftă! a zis Hades. N-ai magie s-o invoci.

— Atunci, va trebui să fac ca muritorii şi să-ţi bat la uşă.

— O să te arunc în Tartar! a răspuns Hades cu un rânjet, recunoscător pentru hazul lui Apollo şi uşurarea pe care i-o oferea astfel Persefonei.

— E o pedeapsă cam aspră pentru un ciocănit la uşă. Ar trebui să te bucuri că m-am oferit, în general, prefer pur şi simplu să apar unde nu sunt dorit.

— Un picnic sună grozav, Apollo, a zis Persefona, ştergându-şi lacrimile şi zâmbindu-i zeului.

El a rânjit,

— Ai auzit, Hades? S-a aranjat!

Hades s-a uitat chiorâş la Apollo, care s-a întors spre Hermes şi i-a ciufulit părul auriu.

— Adu-mi aminte să-i arăt lui Apollo câteva locuri pentru picnicul ăsta! a zis Hades când Persefona s-a întors lângă el.

— N-o să-l trimiţi în Pădurea Disperării, a zis ea cu o voce tăioasă.

— Ce? a întrebat el. Ar fi amuzant.

S-a aplecat spre ea, lăsându-i mâinile să-i alunece pe piept.

— Ştii ce altceva mai e amuzant? Boaşele umflate.

— Nu, a zis el. E o cruzime.

— La fel ca pădurea.

El a oftat.

— Bine!

— Ştiam eu c-o să fii de acord cu mine.

S-a ridicat pe vârfuri, iar Hades s-a aplecat s-o sărute în vreme ce mulţimea începea să aclame. I-au văzut atunci pe Apollo şi Hiacintus înconjuraţi de suflete, îmbrăţişaţi şi cu gurile încleştate într-un sărut pătimaş.

Persefona a inspirat adânc şi şi-a dus mâinile la inimă.

— Nu credeam că o să iasă şi ceva bun din asta, a spus ea.

Hades s-a foit stânjenit, neştiind dacă să-i spună adevărul sau s-o lase să creadă o minciună – numai că ea nu i-a dat de ales. S-a uitat la el, fiindcă tăcerea lui o făcuse să intre la bănuieli.

— Hades?

Felul în care îi spusese pe nume, pe jumătate întrebând, pe jumătate rugându-1. A simţit că i se încleştează gâtul.

— Spune-mi că nu-l laşi să bea din Lethe!

— Nu, n-o să bea, a răspuns el. Dar Hiacintus nu poate să rămână.

Persefona a clipit,

— Cum adică, nu poate să rămână?

— E timpul ca sufletul lui să se reîncarneze.

Ştia că e un moment prost ales – nu doar pentru că Apollo abia ajunsese în Lumea de Jos, ci şi pentru că lumea era un loc îngrozitor –, dar el nu putea face nimic.

Persefonei i-a pierit culoarea din obraji.

— Hades, a şoptit ea,

— Ştiu ce vrei să mă rogi, a spus el. Dar e alegerea lui Hiacintus.

Ea nu s-a împotrivit, nici nu s-a rugat de el, dar a clipit ca să-şi alunge lacrimile, uitându-se la cei doi îndrăgostiţi.

— Poate o să se răzgândească, acum, că a venit Apollo.

Dar Hades ştia că nici măcar ea nu credea ce spune.

— Încă mai numărăm morţii, a spus Ilias. Dar ne apropiem de o mie şi mulţi sunt încă dispăruţi.

După discuţia cu Caron, Hades îl trimisese pe satir să obţină informaţii despre starea în care se afla Noua Atenă.

Veştile nu erau deloc bune.

— Nu mai facem parte din continent, a spus el. A devenit o insulă, înconjurată de Marea Egee, ceea ce înseamnă, practic, că e teritoriul lui Poseidon.

Exact de asta se temuse Hades, deşi rolul fratelui său în tot ce se întâmplase îi dădea de gândit. Poseidon voise mereu să fie la conducere, aşa că era ciudat să meargă atât de departe doar ca să-l vadă pe altul pe tron, chiar dacă era vorba de fiul lui.

— Desprinderea de continent a distrus mai ales clădirile mari. Acropole, Partenonul şi Tumul Alexandria s-au prăbuşit. De asemenea, spitalul a suferit daune semnificative, deşi rămâne funcţional, cu condiţia ca generatorul să nu cedeze. Restul Noii Atene este într-o beznă totală.

Hades tăcea, dus pe gânduri.

Informaţiile oferite de Ilias erau bune, dar prea generale

— Dacă vrem să-i aflăm pe cei aflaţi la ananghie, treb să avem o idee mai clară despre ce se întâmplă acolo, a sj Hades.

> — Pot să chem câţiva informatori la Iniquity,
11 a răspi Ilias.

— E încă în picioare?

— Deocamdată, deşi am sentimentul că Tezeu a aşteaptă să distrugă orice îi aminteşte de zei, mai
lui ales tine.

— Mă simt flatat, a replicat Hades. Dar, dacă aşa
: stau crurile, nu sunteţi în siguranţă să vă întâlniţi acolo. Cred ar trebui să-i chemi aici.

— Cum doreşti!

Nu asta îşi dorea, dar nu avea de ales, pentru că ştia urmează să se întâmple. Tezeu avea să-i ia în
e vizor pe 1 cei loiali zeilor şi, dacă nu se lepădau de
m ei, urma s execute.

Voia să nu mai existe adoratori, în afară de cei
3ti care i închinau lui, deşi Hades l-ar fi provocat să
- găsească o sin; ră persoană care să nu creadă în
¸ moarte – sau să se teamă ea.

— Cheamă-mă când te întorci! a spus Hades şi a
:ni ieşit birou către încăperile lui.

t Când a intrat în cameră, a găsit-o pe Persefona
nă întinsă o parte, cu spatele la uşă. Credea că
, adormise, dar, când apropiat de pat, ea s-a întors cu faţa spre el.

˚ Nu putea să nu se uite la ea. Era frumoasă. Avea
. pie îmbujorată şi părul ciufulit. Părea aproape
în visătoare, de f că abia s-ar fi trezit din somn.
ne
- — Te-am trezit? a întrebat-o.
de
— Nu ştiu. Nu-mi amintesc să fi dormit.
or Probabil pentru că era extenuată.

Hades s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a lăsat

mâna şoldul ei. Era caldă sub atingerea lui şi s-a abţinut să nu întindă lângă ea, pentru că ştia că nu s-ar mai fi ridicat pi a doua zi dimineaţă.

— Unde ai fost? l-a întrebat ea,

— Nicăieri, deocamdată. Vorbeam cu Ilias. L-am rugat s e cheme câţiva informatori. Trebuie să aflăm ce se întâmplă î is lume şi cel mai potrivit mod este prin Iniquity,

Persefona s-a ridicat, lăsând păturile să cadă. Nu părea sa is i pese că e complet dezbrăcată şi, cu toate că aprecia privt liştea, îi era greu să se concentreze la altceva în afară d erecţia tot mai mare.

a — Pot să fiu cu tine? l-a întrebat.

e Hades a rânjit.

— De obicei, când mă întrebi asta, sunt înăuntrul tău.

i- Ea s-a ridicat în genunchi. Poziţia o făcea să pară mai îna ă Ită şi sânii îi erau în dreptul feţei lui.

— Dacă mă refuzi, nu te mai las să mă mai pătruiu niciodată.

e Licărul amuzat din ochii lui Hades s-a stins şi el a ridica ţi dintr-o sprânceană, punându-i ameninţarea la încercare.

-i — De parcă ar putea să treacă o zi fără plăcerea asta!

— Nu mă subestima, milord!

e — Oricum ar fi, niciunul nu va trebui să afle adevărul, i- spus el, aşezând-o în poală,

e l-a cuprins un sfârc cu gura. Ea a ţipat şi l-a prins de faţa El a chicotit ameninţător când i-a dat drumul.

n — Nu voiam să te refuz. Deşi aş prefera să dormi,

— Ştii că n-o să dorm, a spus ea.

De data asta, ea i-a atins urechea cu dinţii şi limba. El s- a înfiorat şi a strâns-o de mijloc.

— Nu, a spus el şi şi-a ferit privirea. Iar dacă te-aş lăs a singură, aş observa că nu mai am whiskey la întoarcere.

— Cineva trebuie să-l bea, a replicat ea, bătându-l suges tiv cu degetul peste nas.

Nu credea că ea observase, dar fireşte că avea

dreptate. N băuse nimic de când se întorsese din labirint şi nu ştia de ct Nu că n-ar fi încercat, dar ezita de fiecare dată când duce e paharul la buze.
e Se simţea ridicol.
ă Alcoolul nu-l afecta, aşa că de ce se simţea atât de abăti ori de câte ori punea mâna pe pahar?

Persefona s-a apropiat şi l-a sărutat,

— Nu râd de tine, i-a şoptit.

— Ştiu, a spus el, răsfirându-şi degetele pe talia ei. Şi ştiu c-ar trebui să mă bucur de abstinenţă, dar mă tem de ceea ce urmează,

— Ce urmează?

Vorbea în şoaptă, însă părea nedumerită.

— Nu ştiu, a răspuns el. Ceva mai rău. Poate furie.

Aşa era întotdeauna – se termina una şi îi lua locul alta.

— Hades. De unde vin toate astea?

— Am găsit mereu o soluţie să fac faţă durerii. După Titanomahie, eram izolat, şi acum mă simt amorţit. Pe prima am înfruntat-o prin cruzime, iar acum beau. Aşadar, ce înseamnă dacă acum n-o mai fac?

Persefona s-a uitat în ochii lui şi şi-a dus mâna la inimă,

— Acum te simţi amorţit?

— Nu. Nu când tu eşti aproape.

Ea şi-a strâns degetele pe cămaşa lui, suflându-i uşor pe buze.

— Atunci, poate ai găsit deja alt viciu.

Hades s-a materializat în umbrele clubului Nevemight împreună cu Persefona, Ilias şi Hermes. Deocamdată nu avea de gând să-şi anunţe prezenţa, fiind curios să afle ce se spunea în absenţa lui – cel mai probabil, ceva mult mai util decât ce s-ar fi spus dacă lumea era conştientă de prezenţa lui.

S-a uitat la Persefona şi şi-a dus degetul la buze înainte de a-şi îndrepta atenţia spre membrii Iniquity, Doi stăteau la bar, aplecaţi deasupra paharelor – un bărbat mai în vârstă, pe nume Ptolemeu, şi unul mai tânăr, pe nume Jom, O femeie se aşezase comod în spatele barului. Se numea Stella, Alţi trei stăteau pe o canapea – Madelia Rella, Leonidas Naso şi Damianos Vitalis.

— Se spune că suntem complet izolaţi de restul lumii. Nu există nici măcar porturi sau nave care să ne scoată de aici, spunea Ptolemeu.

— Te aştepţi să credem că n-ai cu ce să pleci de pe insula asta, Ptolemeu? a întrebat Damianos.

— N-am spus asta, dar o să coste mai mult, a zis el.

Persefona s-a crispat lângă Hades. El a strâns-o de mână, sperând să-i transmită un mesaj – asigurarea că n-avea să permită aşa ceva.

— Tunelurile sunt inundate. Pericolul e mai mare.

Vestea a căzut ca o greutate în stomacul lui Hades. Nu luase în calcul inundarea tunelurilor. Dionysos avea măsuri de precauţie pentru asemenea evenimente. Se întâmplase ceva? Şi, dacă da, unde se aflau el şi menadele?

— Ai de gând să taxezi familiile ca să scape de porcăria asta? a întrebat Madelia Rella cu un dispreţ evident.

— Comerţul nu încetează odată cu războiul, Madelia. Tu o ştii cel mai bine. Semizeii ăştia nu ţi-au vizitat casele de prostituţie?

Ea a strâns din buze.

— Dacă aş putea să-i împiedic, aş face-o. Le rănesc pe fete. Când le-am interzis intrarea, au dat foc unui bordel.

Hades se întreba când se întâmplase asta. Probabil când era în labirint.

— În mod sigur, sunt puternici, a spus Jom. L-aţi văzut pe Tezeu cu fulgerul şi pe Zeus atârnând în cer?

S-a oprit să clatine din cap.

— Oare suntem nesăbuiţi că nu ne plecăm în faţa lor?

— Depinde de furia cui vrei s-o stârneşti, a răspuns Madelia. În ce mă priveşte, eu prefer o viaţă de apoi liniştită.

— De unde ştim că n-a fost cucerită şi Lumea de Jos?

S-a lăsat o linişte bruscă după întrebarea lui. Hades simţea că Persefona clocoteşte de furie lângă el. Hermes îşi încleştase pumnii. Hades şi-a întins braţul ca să nu-i dea zeul de gol. Deşi nu-i plăcea deloc ceea ce se discuta, nu era surprins. Şi voia să ştie cine e de partea lui.

în cele din urmă, a vorbit Madelia:

— E ridicol!

— Apreciez votul de încredere, Madelia, a spus Hades când a ieşit din umbră şi a aruncat o privire prin încăpere. Cum majoritatea aţi dovedit că nu vă interesează decât ceea ce este în beneficiul vostru, o să vă las câteva secunde să alegeţi de ce parte o să vă aflaţi de acum înainte.

A urmat o pauză, iar Ptolemeu s-a îndreptat de spate.

— Şi care sunt consecinţele dacă nu te alegem pe tine?

— Nu există niciuna, a răspuns Hades. în afară de ce păţiţi dacă faceţi alegerea greşită.

Bătrânul s-a încruntat,

— Tipic pentru un zeu să vorbească în cimilituri!

Hades a rânjit.

— Consideră că-i o ruletă, Ptolemeu! Eşti dispus să faci pariul?

— Nu când privesc moartea în faţă.

— O alegere înţeleaptă, a zis Hades. După cum ştiţi, Tezeu, cu ajutorul tatălui său, a preluat controlul asupra Noii Atene. Este adevărat că e responsabil de moartea mai multor zei. Singurul motiv pentru care Zeus mai este în viaţă e că Tezeu speră să-l folosească drept pion şi să obţină favoarea tatălui nostru, Cronos. Nu ştiu ce planuri mai are, în afară de speranţa absurdă că va stăpâni toată Noua Grecie ca zeu unic, ceea ce nu poate face cât trăiesc eu.

Deşi Noua Atenă se afla acum sub controlul lui Poseidon, din cauza dimensiunii reduse a suprafeţei de uscat, singurul efect al acestei dominaţii era împiedicarea altor zei de a se teleporta prin oraş. Totuşi, Hades deţinea putere asupra pământului, indiferent de mărimea acestuia.

— Şi ce-ai de gând să faci? a întrebat Leonidas. Să-l eliberezi pe Zeus şi să speri că o să ne aducă pacea?

— De ce toată lumea sugerează chestia asta? a bombănit Hermes.

— A trecut multă vreme de când Zeus a adus pacea, a spus Hades.

— Deci nu intenţionezi să-l eliberezi? a întrebat Jom,

— În acest moment, fratele meu nu e prioritatea mea, a zis Hades.

— Atunci, care e prioritatea ta? a întrebat Damianos. Ca să înţelegem cu toţii.

— În primul rând, să găsim o cale de a-i adăposti pe nevinovaţi, a răspuns el. Dar nu putem transporta oamenii pe mare. Poseidon o să scufunde navele dacă reuşim să-i urcăm la bordul uneia.

— Mulţi au fugit în temple, sperând să găsească protecţie, a spus Ptolemeu. Dar lumea zice că Tezeu are de gând să descindă mâine-dimineaţă acolo.

Hades a schimbat o privire cu Persefona, care a întrebat:

— Putem să-i adăpostim aici?

— Am putea, a răspuns Ilias. Provocarea este să-i aducem aici în siguranţă, mai ales fără ajutorul tunelurilor lui Diony- sos.

— Suntem siguri că sunt inutile? a întrebat Hades.

O parte a sa încă nu putea să creadă.

— Se poate ca o parte să se fi golit de apă, dar probabil sunt cadavre acolo, a zis Ptolemeu.

— Şi nu există supravieţuitori? a întrebat Persefona,

Bătrânul a clătinat din cap, oftând adânc.

— N-a apărut nimeni, dar nici nu cred că ştiu unde să se ducă, având în vedere haosul din oraş.

— A auzit cineva vreo veste despre Dionysos? a întrebat Hades.

Zeul era la fel de implicat ca şi el în subteran şi bine cunoscut în acest cerc, dar toţi au clătinat din cap, cu excepţia lui Hermes.

— A venit la mine acum câteva seri şi mi-a cerut sandalele, a spus Hermes, ezitând o clipă înainte de a continua: Avea de rezolvat ceva pe o insulă ce-i aparţine lui Poseidon. De atunci, n-am mai auzit nimic de el.

Hades intuia că Hermes ascunde ceva de restul grupului. Totuşi, nu era momentul pentru întrebări. Oricât de mult îi displăcea, tunelurile rămâneau singura opţiune. Poate că, pe drum, urmau să găsească nişte supravieţuitori.

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, a spus Hades grav,

— Nu putem.,, să-i teleportăm? a întrebat Persefona.

— Dacă fac asta, risc să atrag atenţia fratelui meu. Şi nu vreau mai multe victime, dacă pot să le evit.

Cineva a chicotit, iar Hades s-a uitat în ochii lui Ptolemeu.

— Ce e? a întrebat muritorul. Nimeni altcineva nu găseşte ironic faptul că Zeul Morţilor îşi face griji pentru vieţi?

— Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege că nu este ironic deloc, i-a replicat Persefona aspru.

Buza Madeliei s-a curbat într-un zâmbet discret, iar mâna lui Hades s-a încordat pe mijlocul Persefonei.

— Deci golim templele, iar Tezeu rămâne fără sacrificii pentru mâine. Şi după aceea? a întrebat Jom.

— Eu zic să le aruncăm în aer chiar înainte să intre semizeii, a propus Leonidas.

— O explozie nu le-ar face mare lucru, a intervenit Hermes. Din câte ştim, ar putea fi invincibili, la fel ca noi.

— Tu nu pari să mai fii chiar atât de invincibil, a comentat Damianos.

Hermes i-a aruncat o privire aspră.

— îţi arăt eu invincibil! a murmurat el, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Ideea nu este să-i rănim, a continuat Damianos. Ci să-i luăm prin surprindere. Apoi, îi puteţi ataca.

Lui Hades nu-i plăcea ideea altor distrugeri, dar ştia că e inevitabil. Ăsta era preţul luptelor dintre Divini.

Atunci s-a ridicat Leonidas.

— Puteţi să vă înţelegeţi între zei cine pe cine are în vizor, dar asta vă putem oferi noi, în măsura în care ne putem implica.

Tot la asta se aşteptase şi Hades, dar era suficient. împreună, puteau să golească templele şi să-i adăpostească pe muritori în siguranţă.

— Bine! a zis Hades. începem chiar acum.

Iar a doua zi aveau să meargă la luptă.

CAPITOLUL XXXV

1 Persefona

e t

HADES A PLECAT ÎMPREUNA CU ILIAS, HERMES Ş Artemis spre tunelurile lui Dionysos, iar Persefon a chemat ajutoare pentru a pregăti sosirea murito rilor la Nevemight, în timp ce Mekonnen păzea uşile, Adri ;1 an şi Ezio împingeau canapelele la perete, astfel încât Sibil să poată întinde saltele pe podea, Leuce amenaja spaţii ci 1 apă şi gustări, iar Harmonia aduna provizii pentru bebeluşi ş jocuri pentru copii. Hecate organiza un punct medical, ia e Persefona încerca să nu se gândească prea mult la motivu pentru care era necesar, deşi zeiţa o încuraja.

— Când e vorba de muritori, nu poţi avea destule măsui de precauţie, a spus ea. Au tot felul de suferinţe.

n — Nu putem să-i vindecăm, pur şi simplu? a întreba Persefona,

— Dacă e o durere obişnuită, trebuie s-o lăsăm să treac de la sine, a răspuns Hecate. Nu putem face minuni. Ştii c dacă alegem să vindecăm ne putem trezi cu nişte consecinţ grave. Asta nu se schimbă nici pe timp de război.

La etaj, Hefaistos şi Afrodita veniseră cu arme şi armuri Le împărţiseră în diferite camere – suliţe, topoare şi arcuri Săbiile erau în ultima cameră, cea în care Persefona se hotă râse să intre, deşi i se părea uşor ireal.

S-a apropiat de masă şi a luat o sabie. Forma era simplă dar frumoasă, la fel ca toate creaţiile lui Hefaistos.

Teaca era înfăşurată în piele, iar mânerul şi garda erau dii oţel neted. Nu mânuise niciodată o armă, aşa că s-a mirat s;

vadă cât e de uşoară, deşi ar fî trebuit să fie logic, fiindcă în general erau purtate într-o mână,

— Cum ţi se pare?

Persefona a tresărit auzind vocea Afroditei şi s-a întors când zeiţa a intrat în cameră,

— Nu-mi vine să cred că a reuşit să facă atât de multe, a răspuns Persefona, lăsând sabia înapoi peste grămada de arme.

— Asta-i tot ce face, a zis Affodita.

în vocea ei se simţea o notă de dispreţ pe care Persefona a ales s-o ignore. Nimeni nu voia ca Hefaistos să fie nevoit să facă astfel de arme.

— Urăsc ideea că a fost necesar, a spus ea.

— Şi eu, a zis Afrodita încet,

— îţi sunt pe plac? a întrebat Hefaistos.

Persefona s-a mirat un pic să audă glasul zeului. îl auzea rareori, dar i se părea un glas liniştit şi plăcut, ca nişte tăciuni calzi într-un foc zdravăn.

Ea şi Affodita s-au întors să se uite la el.

— Mi se pare că-mi pui o întrebare capcană, Hefaistos, a spus Persefona. Nu ştiu ce-ar putea să-ţi placă la un război.

El a dat politicos din cap,

— Corect, lady Persefona!

— Am dreptate să presupun că sunt pentru... soldaţi muritori?

— Da, lady Persefona,

— Şi sunt,.. otrăvite cu veninul Hidrei?

Hefaistos a dat scurt din cap.

— Da, milady.

Ea a lăsat ideea să se sedimenteze – cum că mii de muritori urmau să poarte arme care puteau răni zeii.

— Este... o idee bună? l-a întrebat, deşi bănuia că el şi Hades purtaseră deja discuţia asta şi cântăriseră argumentele pro şi contra, însă, cu toate astea, i se părea nespus de înfricoşător şi groaznic de greşit,

— Adepţii lui Tezeu vor avea aceleaşi arme. Veninul Hidrei le aduce muritorilor o moarte rapidă. Mult mai distrugător ar fi să luptăm fără ele.

Ea s-a gândit puţin la vorbele lui şi a întrebat:

— Unde sunt armele noastre?

Hefaistos s-a uitat la Afrodita când a răspuns:

— I-am încredinţat armele voastre lui Hades, ca să le păstreze în siguranţă,

— Desigur! a spus Afrodita. Pentru că, evident, ea e neputincioasă şi s-ar putea înjunghia singură.

Chiar dacă înţelegea frustrarea Afroditei, Persefona considera că nu-şi are locul aici. S-a uitat în ochii lui Hefaistos şi i-a zâmbit discret. Pentru o secundă, a văzut epuizarea de pe chipul lui.

O durea inima de mila sa.

— Armele simt otrăvite cu veninul Hidrei, a zis Hefaistos. Nu vreau decât să fii în siguranţă.

— Înţeleg, a zis Persefona repede, înainte ca totul să degenereze într-o ceartă. Am văzut ce daune provoacă veninul Hidrei. Nu vreau să mă rănesc nici pe mine, nici pe alţii. Adevărul este că sper că nu vom fi nevoiţi să le folosim.

Când a părăsit încăperile, Persefona simţea că poartă pe umeri povara miilor de arme stivuite în camerele din spatele ei. Fiecare armă era o persoană, un suflet, iar ea se simţea responsabilă pentru toate.

Când a ieşit din salon, a auzit un murmur uşor de la parter. Oamenii începuseră să sosească,

— Se simte miros de frică în aer, a spus Euryale, care stătea de pază la uşile salonului.

Persefona s-a uitat la gorgona care era mereu îmbrăcată în alb şi legată de ochi.

— Noua Atenă este sub asediu, a spus Persefona. Tuturor ne este frică.

— Chiar şi ţie, lady Persefona? a întrebat Euryale.

— N-o simţi?

— Jalea seamănă la miros cu frica.

— Poate că şi jelesc.

S-a îndreptat spre capul scărilor şi a privit spre etajul de jos. Era straniu să vadă cum clubul lui Hades, de obicei un loc ascuns şi plin de păcat, se transformase într-un sanctuar al supravieţuirii, în mod normal, era înţesat de tineri sau d cei disperaţi, nu de familii. Bărbaţi, femei şi copii stătea îngrămădiţi unii în alţii, iar alţii se plimbau fără astâmpă incapabili să stea locului. Câţiva copii alergau prin mulţimt veseli, complet inconştienţi de motivul pentru care se afla acolo, deşi majoritatea aveau priviri înfricoşate.

Pentru prima dată, Persefona asista la impactul pe care- avusese Tezeu asupra lumii muritorilor, iar oamenii aceşti păreau bântuiţi. I-a trecut prin minte cât de greu trebuie s fie acest lucru pentru cei Cucernici – pentru adepţii pioş care rosteau rugăciuni, aduceau jertfe, împodobeau altare ş îşi iubeau zeii. Ea îşi pierduse prietenii, dar aceşti oameni îs pierduseră zeii, iar sentimentul era că însăşi ţesătura lum lor se destrăma,

în acest moment, nu aveau niciun viitor.

Un ţipăt i-a atras atenţia înapoi spre etajul de jos. Mi mulţi copii se alăturaseră jocului de-a prinselea, iar un a grup tocmai sosea din tuneluri. Acesta era condus de Hei mes.

Persefona a coborât scările, apropiindu-se de zeu. În tim ce străbătea mulţimea, imul dintre copiii care alergau s- izbit de ea. Şi-a aşezat mâna pe umărul copilului, ajutându- să-şi recapete echilibrul.

— O! a exclamat ea şi a îngenuncheat în faţa lui.

Avea vreo patru anişori, dacă era să ghicească, cu och mari, căprui, şi părul cârlionţat,

— Eşti bine?

— Nu-l atinge, Zeiţa Morţii! a strigat o femeii smulgându-i copilul din mână,

Persefona a pălit, şocată de reacţia şi cuvintele femeii.

— Ai face bine s-o respecţi pe Zeiţa Morţilor în casa ei, spus Hermes, ajutând-o pe Persefona să se ridice.

— Cora, opreşte-te!

Un bărbat s-a băgat în încăierarea produsă,

— Nu te purta de parcă n-ai şti! a ripostat femeia. De pai că n-aţi şti toţi că zeiţa asta a ucis-o pe Marea Mamă!

Femeia privea disperată în jur, sperând să găsească spriji la ceilalţi, chiar pe teritoriul Persefonei.

Dar nu vorbea nimeni. Toţi se uitau lung la ea.

— Cora, a spus soţul ei, punând ferm mâna pe umărul ei, însă era rândul Persefonei să vorbească,

A făcut un pas în faţă. Bărbatul şi femeia s-au ferit, dar copilul a privit-o în ochi,

— Femeie muritoare, am să-ţi arăt mai multă milă decât i- am arătat mamei mele, a spus Persefona. Dar, dacă mă mai insulţi – cu un simplu gând sau o vorbă rostită –, într-o bună zi o să-ţi cerşeşti moartea şi ea n-o să te găsească niciodată.

— N-o să-ţi mai pomenească niciodată numele cu intenţii rele, a spus bărbatul. Ţi-o jur!

Persefona s-a uitat în ochii lui şi a văzut în el virtutea ce nu se regăsea în soţia lui. Oricât avea să încerce el să-i facă cinste, ea nu avea să facă la fel. Ideea o surprindea, deşi în adâncul sufletului simţea că e adevărat şi se întreba dacă aşa se simţea şi Hades când se uita la suflete.

— O să ţin cont de promisiunea pe care ar fi trebuit s-o facă ea, a zis Persefona, apoi s-a uitat la băieţel. Poţi să te joci în voie. Voiam doar să ştiu dacă eşti bine.

— Suntem recunoscători, milady, a spus bărbatul şi s-a îndepărtat împreună cu soţia şi copilul său.

Persefona a privit în urma lor. A facut-o fără să vrea, dar nu-şi putea lua ochii de la ei.

Nu voia să spună că le citeşte în suflete, dar îi înţelegea – bărbatul era harnic şi cinstit, dar soţia lui avea inima plină de ură, iar asta o facea ursuză şi furioasă. Nu era rea la suflet, dar căuta pe cineva pe care să dea vina pentru propria durere.

în cele din urmă, avea să-i blesteme numele.

— Eşti bine, Sefy? a întrebat Hermes când s-a apropiat.

— Da, a minţit ea, dar era mai uşor decât să spună adevărul, pe care îl simţea complicat şi neclar, răsucindu-se înăuntrul ei ca o furtună cumplită. Ai venit prin tuneluri?

— Da, a răspuns el, iar Persefona a înţeles din expresia lui că era exact aşa cum se temeau că urma să fie. Nu e bine, Sefy.

Stomacul i s-a răsucit violent,

— Doar nu crezi că.,, au murit toţi?

— Nu ştiu. Hades încă investighează, a răspuns Hermes, apoi s-a oprit, Dionysos o să fie devastat.

Ea nu-l cunoştea prea bine pe zeu, dar aflase multe despre el de când o cunoscuse pe Ariadna. Ştia că îşi petrecuse mulţi ani ajutând femeile să scape din nişte situaţii oribile, iar ele avuseseră acum parte de o moarte cumplită din pricina lui Tezeu.

— îl urăsc, Hermes, a spus Persefona.

— Şi eu, Sefy. Şi eu.

Ilias a sosit ultimul, cu doar câteva persoane.

— Ăştia sunt toţi? a întrebat Persefona, nedumerită, pentru că celălalt grup fusese mult mai mare.

— Nu, a răspuns el. Mulţi au refuzat să plece.

— Au refuzat?

— Le-am spus ce-o să se întâmple mâine, ce plănuieşte Tezeu, a zis Ilias. Dar n-au vrut s-o

abandoneze pe Atena.

— E templul ei, nu zeiţa însăşi, a spus Persefona, enervân- du-se brusc.

— Nu mă prefac că-i înţeleg. Dar asta complică situaţia de mâine.

— La dracu'!

„Bătălia ar trebui să aibă un scop mai presus de vărsarea de sânge", spusese Atena ultima dată când Persefona o văzuse în faţa cetăţii Teba. Asta era înainte de lupta dintre Olim- pieni, şi nici ea, nici Hestia nu participaseră. Persefona se întreba acum dacă zeiţa avea să se răzgândească, mai ales dacă adepţii ei urmau să moartă inutil, în moduri violente.

— Ce facem? a întrebat Persefona,

— Vorbim cu Hades când se întoarce. Poate, dacă celelalte temple sunt distruse, va fi o diversiune care o va ţine pe Atena în siguranţă,

Persefona s-a încruntat, însă era de acord. începea să se simtă iarăşi cuprinsă de nelinişte, pentru că îşi amintise de câtă vreme era plecat Hades.

Şi-a distras atenţia cu diferite treburi, împărţind apă şi gustări. în cele din urmă, s-a aşezat la baza treptelor şi a făcut să crească flori de câmp din care să facă nişte coroniţe pentru copiii aşezaţi în jurul ei, amuzaţi de magia sa. Li s-a

alăturat şi Harmonia, iar Persefona a înţeles, simţindu-i magia caldă şi radiantă, că o folosea ca să menţină liniştea în spaţiul aglomerat,

într-un târziu, s-a făcut linişte după ce muritorii s-au instalat. Unul câte unul, copiii au plecat la culcare, iar Persefona s-a ridicat împreună cu Harmonia,

— Te simţi bine, Persefona? a întrebat-o zeiţa.

— Nu, a recunoscut ea, întâlnindu-i privirea blândă. Dacă nu-mi distrag atenţia cu ceva, cred c-o să cedez.

— E în regulă să cedezi, a spus Harmonia. Fă-o acum, înainte de ziua de mâine!

Şi a fost cât pe ce să cedeze. Lacrimile îi ardeau deja ochii, dar a simţit deodată magia lui Hades. I-a crescut inima, dar i-a plonjat direct în stomac când s-a materializat în mijlocul încăperii cu o femeie inconştientă în braţe.

Persefona a dat fuga la el.

— Hecate! a strigat el, lăsând femeia încet pe podea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat zeiţa, apărând lângă el într- o clipă.

— Nu ştiu. Am găsit-o în tuneluri, a răspuns Hades. O cheamă Naia.

„Naia.”

Persefona o recunoştea după vizita scurtă pe care o făcuse în tunelurile lui Dionysos, deşi acum abia dacă mai semăna cu ea, cu faţa palidă şi buzele vineţii. Era aproape lipsită de viată.

$

Hecate a pus mâna pe fruntea Naiei şi apoi pe pieptul ei. După câteva secunde, un firicel de apă i s-a scurs din gură, dar nimic mai mult.

— Adu-o! a cerut Hecate, ridicându-se în picioare.

Hades s-a uitat la Persefona şi a mers după Hecate, dispărând după draperii în zona pe care zeiţa o desemnase drept infirmerie. A aşezat-o pe

Naia pe o saltea, iar Hecate s-a apucat să prepare un medicament amar,

— E singura care a supravieţuit? a întrebat Persefona.

— Mai sunt părţi ale tunelului pe care nu le-am verificat, a răspuns Hades. O să mă întorc cu ajutoare. Sper că putem acoperi o suprafaţă mai mare ca să găsim mai mulţi supravieţuitori.

— Nu există şanse să mai fi scăpat şi alţii?

Se gândea la Ariadna, la Fedra şi la copil. Te rog, spune- mi că e posibil! a implorat în gând.

— E posibil, a replicat el. Putem încerca să transmitem în subteran ca să vedem dacă răspunde cineva, dar sistemele de comunicaţii nu funcţionează, aşa că va fi mult mai dificil.

Privirea Persefonei a căzut asupra femeii. Când s-a uitat la ea, i s-a părut că sufletul ei era aproape sub apă, de parcă

propriul său trup fusese în tuneluri. înţelegea ce înseamnă asta – femeia se afla în purgatoriu.

Naia nu se hotărâse dacă să rămână sau să plece.

— O să tratez ce pot, a anunţat Hecate. Restul depinde de ea.

Persefona a ieşit de după draperii, iar Hades a urmat-o.

— Eşti bine? a întrebat-o.

Atras-o mai aproape, strecurându-şi braţul în jurul ei.

— E un răspuns complicat, a zis ea,

— îmi pare rău că te părăsesc iar!

— Aş putea să vă ajut.

El a clătinat din cap.

— Nu e vorba că nu vreau sau n-am nevoie de ajutorul tău, a spus el. Dar nu vreau să vezi ce am văzut acolo.

Ea a înţeles, având încredere în groaza din ochii

lui.

— Te iubesc! i-a spus, închizând ochii şi simţindu-i buzele pe frunte.

— Te iubesc! a răspuns el. Odihneşte-te, draga mea! După noaptea asta n-o să mai avem parte de odihnă.

După ce i-a dat drumul, Persefona a simţit că se prăbuşeşte, dar a reuşit să rămână în picioare şi l-a urmărit îndepărtându-se împreună cu Ilias, Hermes şi Artemis. După ce au plecat, a urcat la etaj, în biroul lui Hades, apoi s-a sprijinit de uşă şi a cedat.

A trezit-o o smucitură uşoară. Când a deschis ochii, l-a găsit pe Hades lângă ea. Adormise pe canapeaua din biroul lui.

— Hades, a zis ea cu vocea încărcată de somn.

— Vino! Hai să petrecem restul nopţii în patul nostru!

I-a luat câteva momente să se ridice, dar, când a facut-o, s- a simţit ceva mai trează.

— Aţi mai găsit supravieţuitori? l-a întrebat.

— Doar doi. Deşi n-am speranţe prea mari că vor trăi,

Persefonei i s-au umezit instantaneu ochii, iar Hades i-a mângâiat blând pomeţii. Faţa ei părea fragilă.

— Ai plâns.

— Am încercat să nu plâng, a spus ea. Dar n-am putut să mă stăpânesc.

— Nu eşti nevoită s-o faci.

S-a ridicat şi a luat-o în braţe, apoi s-a teleportat în Lumea de Jos.

Mirosul şi căldura familiară a camerei lor i-a mai uşurat încordarea din piept.

Hades a lăsat-o jos şi şi-a strecurat mâna în părul ei.

— Ştiu că n-am reuşit să te fac să uiţi, a spus el. Dar tot aş face dragoste cu tine în seara asta.

I s-au umplut ochii de lacrimi când a sărutat-o şi şi-a coborât mâinile sub gulerul rochiei sale. Când i-a trecut-o peste umeri şi a lăsat-o să-i cadă la picioare, ea l-a prins cu braţele pe după gât. El i-a încolăcit picioarele în jurul său şi a dus-o în braţe spre pat.

După ce a întins-o pe pat, a sărutat-o îndelung, alene, lă- sându-şi degetele să-i joace pe piele. Ea a simţit că se încălzeşte şi o durere diferită a înlocuit-o pe cea care o împovărase toată ziua, una atât de profundă şi disperată, încât nu mai avea răbdare să-l aştepte. A întins mâna spre el şi l-a ghidat spre căldura ei. Când s-a simţit plină de el, a rămas fără aer în plămâni. Era un sentiment euforic – o moarte ca nicio alta.

Hades a sărutat-o, ţinându-i capul cu o mână şi prinzând-o de genunchi cu cealaltă. Din cine ştie ce motiv – poate din cauza felului în care o privea sau a căldurii –, ea şi-a amintit că-l visase. O clipă, s-a temut că nu e real şi că în curând avea să se trezească şi să descopere că fusese doar un vis.

Şi-a înfipt degetele în pielea lui, disperată să-l ţină aproape.

— Unde eşti? a întrebat-o Hades, dându-i firele de păr de pe frunte.

Ea l-a privit în ochi. El s-a aplecat s-o sărute, şoptindu-i pe deasupra buzelor:

— Trăieşte momentul împreună cu mine!

— Nu spune asta! l-a rugat, simţind o durere în piept. Asta ai spus când nu erai real.

— Acum sunt real. Sunt aici, acum.

Ea plângea.

— Nu mă tem pentru acum, a şoptit Persefona. Ci pentru ce va fi după.

Hades i-a cuprins faţa în mâini şi i-a şters lacrimile.

— O să fiu aici! Aşa că nu mă părăsi!

Şi-a apăsat gura peste a ei, iar asta a dezlănţuit ceva frenetic între ei. A prins-o de încheieturi şi i le-a ridicat deasupra

capului, apăsându-i-le pe pat. împingea mai tare şi mai repede. Persefona şi-a înfăşurat picioarele în jurul său, înfigân- du-şi călcâiele în fesele lui. Voia să se mişte odată cu el, dar nu putea decât să se agaţe de el când se împingea în ea. El şi-a impus un ritm ameţitor, facând-o să se zvârcolească şi să se încordeze. Un geamăt i s-a ridicat în gât.

— Da! a şoptit iar şi iar, în timp ce Hades nu-şi lua ochii de la ea.

Când a ajuns la orgasm, el a sărutat-o cu limba şi cu dinţii, apăsându-şi şoldurile în ea şi urmând-o dincolo de limită.

S-a sprijinit de ea, lăsându-şi capul pe pieptul soţiei sale, iar Persefona l-a îmbrăţişat strâns.

El n-a dispărut, iar ea nu şi-a îngăduit să plângă.

CAPITOLUL XXXVI
Persefona

ATREZIT-0 DIN SOMN O BĂTAIE ÎN UŞĂ.

Hades s-a ridicat înainte ca ea să deschidă ochii şi a traversat camera, iar magia l-a învăluit în veşminte din mers.

— Hades!

Era Ilias. Sunetul disperat al vocii lui i-a făcut inima Per- se-fonei s-o ia la goană.

Uşile s-au deschis şi satirul s-a năpustit înăuntru, cu ochii mari de groază.

— Tezeu a atacat, Artemis ne-a dat de veste. A năvălit în templul Atenei chiar în acest moment!

Persefona s-a ridicat din pat.

— Nu trebuia să atace până dimineaţă, a spus ea, folosin- du-şi farmecul să se îmbrace.

— Probabil a prins de veste că am golit templele, a replicat Ilias.

Sau îi trădase cineva. Oricum, lupta începuse mai devreme decât anticipaseră.

Hades s-a întors spre Persefona. Avea o privire bântuită şi ea a înţeles că el nu ar fi vrut să-l însoţească. Nu voia ca ea să ia parte la luptă.

— Şi eu simt nevoia să-l văd murind, la fel ca tine, Hades, a spus zeiţa.

El a întins mâna, iar ea crezut că doreşte să i-o dea pe-a ei, însă o panglică de umbră a ţâşnit din palma lui şi s-a înfăşurat pe corpul ei, transformându-se într-o armură ca de piele.

— Vino! a zis el, şi de data asta l-a luat de mână.

S-au teleportat împreună.

Persefona nu ştia la ce să se aştepte când au ajuns, dar în mod sigur nu se aşteptase să fie atâta lumină.

Ar fi trebuit să fie noapte.

— Helios! a mârâit Hades.

Persefona a clipit, cu ochii umezi, şi, după ce i s-au obişnuit ochii, a observat adevărata oroare a ceea ce urma să se petreacă.

Hades apăruse alături de Artemis, Hefaistos şi Hecate. în faţa lor se aflau patru semizei cunoscuţi. Fiecare ţinea un cuţitul la gâtul unei preotese. Femeile stăteau cu ochii închişi şi îşi mişcau buzele într-o rugăciune mută, în depărtare, Persefona auzea strigătele din templu, unde ceilalţi muritori erau închişi.

— Mă bucur că aţi venit! a spus Tezeu.

— De ce faci asta? l-a întrebat Persefona, Oamenii ăştia nu ţi-au făcut niciun rău.

— Dacă vreau să creez o lume nouă, nu poate să rămână în viaţă niciun om care mai crede în vechii zei.

— încă nu suntem vechii zei, a precizat Hades.

— Dar aveţi slăbiciuni vechi, a spus Tezeu.

S-a uitat către cer,

— Cum rezişti la soare, Hecate?

Persefona s-a uitat la zeiţă, iar aceasta a schiţat un zâmbet,

— Ce frumos din partea ta să întrebi, Tezeu, dar mă simt bine!

Persefona n-a înţeles schimbul de replici. Soarele îi slăbea magia lui Hecate?

— Sunt doar îngrijorat pentru bunăstarea ta, a răspuns semizeul.

Atunci, Persefona a zărit ceva în depărtare – strălucirea oţelului. Era o armată de pedestraşi – sute de muritori.

Era şi un mod de-a distrage atenţia. S-a auzit o serie de icnete joase, iar magia Persefonei şi a lui Hecate a prins viaţă, încremenind mâinile semizeilor, dar era prea târziu. Cuţitele tăiaseră, iar

sângele curgea deja.

S-a auzit un sunet ciudat, ca şi cum aerul ar fi fost absorbit din lume, iar semizeii au scăpat din strânsoarea Persefonei şi a lui Hecate, lăsând preotesele să cadă la pământ.

Aerul s-a umplut de magie, densă şi grea – un amestec ameţitor al puterilor tuturor zeilor. Resturile începeau să se ridice de la sol. Persefona nu-şi dădea seama cine e responsabil. Poate toţi – puterea lor reacţionând colectiv la oroarea din faţa lor.

Semizeii şi-au scos armele, Hades şi-a invocat bidentul, Hefaistos, biciul de foc, iar Artemis, arcul. Persefona şi Hecate au rămas fără arme. Când a văzut vârfurile ascuţite ale armelor semizeilor, un val de nelinişte i-a strâns pieptul.

Magia nu conta dacă acele vârfuri otrăvite ajungeau să-i atingă carnea.

A început să-şi planifice prima mişcare, aruncând priviri în stânga şi în dreapta. Era flancată de Hecate şi Hades – Hades, care arăta magnific, impunător în armura sa neagră, într-un fel, îşi dorea să fie la fel de pregătită de luptă ca el, dar nu voia să fie o povară.

Apoi, Hecate a dispărut.

Inima Persefonei a început să bată nebuneşte, iar semizeii au ridicat armele. Tezeu a chicotit,

— Se pare că Titana te-a abandonat. Poate ar trebui să te obişnuieşti cu această idee.

Dar Persefona ştia că nu e adevărat. Simţea şi acum gustul metalic al magiei lui Hecate pe limbă.

Pe turnă, Tezeu s-a uitat în jos, zgâriind pământul cu pantoful.

— O, nu-i aşa că-i păcat? a zis el. Am sânge pe pantofi.

Persefona a strâns din dinţi şi şi-a înfipt unghiile în came. Magia clocotea înăuntrul ei. Ştia că Tezeu o spusese ca s-o provoace, că-i plăcea să zgândăre

o rană deschisă, dar oricât i-ar fi plăcut să-l atace, n-a făcut ea prima mişcare. Ci Artemis.

Zeiţa Vânătorii a scos un ţipăt furios şi s-a năpustit spre Tezeu, cu furia alimentată de durerea pierderii. Săbiile lor s- au ciocnit cu un zgomot asurzitor, iar semizeii care uciseseră preotesele s-au repezit să atace.

Persefona se aşteptase ca Sandros s-o provoace primul, având în vedere că-l îngropase sub un morman de adamant în faţa labirintului, dar s-a mirat când în faţa ei a apărut Kai. Când l-a privit, a fost ca şi cum s-ar fi uitat direct în ochii lui Poseidon şi Tezeu – acelaşi albastru strălucitor, ca o apă tulburătoare.

Ajunsese să urască privirea aceea.

Kai ţinea o suliţă cu vârful îndreptat spre gâtul ei. Persefona a invocat un zid gros de spini, care s-a sfărâmat sub forţa loviturii, A reuşi să se ferească de atac, dar un val de energie a lovit-o direct în piept. A simţit impactul pământului sub ea când s-a trezit aruncată înapoi, iar solul a explodat în jur.

În ciuda forţei loviturii, Persefona s-a ridicat rapid, ieşind din crăpătura căscată în cădere. Şi-a dat seama că ajunsese la câţiva paşi de armata muritorilor. Strigătele lor de ură erau însoţite de zgomotul metalic al săbiilor lovite de scuturi, de şuieratul săgeţilor şi de explozia gloanţelor – iar unul dintre ele i-a zgâriat umărul. Arsura a şocat-o şi i-a stârnit instantaneu o greaţă ameţitoare.

A invocat un nou zid de spini pentru a le bloca înaintarea, deşi ştia că e doar o chestiune de timp până când muritorii aveau să-l escaladeze sau să-l sfarăme. Dar atunci, spinii au luat foc şi s-au trezit învăluiţi de flăcări eterice. Era magia lui Hefaistos, iar focul, deşi nu ardea spinii, incinera orice muritor care îl atingea, oprind astfel avansul armatei.

Înainte ca Persefona să se poată mişca, un nou

val de energie a lovit-o cu o forţă ce semăna cu un val puternic, lăsând-o complet fără răsuflare. Valul a aruncat-o în genunchi şi Persefona a încercat disperată să-şi umple plămânii cu aer. Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Kai apropiindu-se, cu un rânjet oribil pe faţă.

El a ridicat suliţa paralel cu pământul şi a îndreptat-o spre ea, dar s-a trezit propulsat în spate şi ţintuit la pământ de bidentul lui Hades, care i se înfipsese în piept. Deodată, Hades a apărut în faţa ei şi a ajutat-o să se ridice. I-a cuprins faţa cu mâinile, cu ochii scrutători şi agitat.

— Sunt bine, a spus ea.

El n-a zis nimic, dar a sărutat-o apăsat pe gură. Persefonei îi venea să izbucnească în plâns, însă a simţit că i se ridică părul pe mâini şi a înţeles că se apropie altceva. S-au desprins unul de altul exact când fulgerul a lovit templul Atenei. Lovitura venise de la Tezeu şi era direcţionată spre singura parte a templului care ar fi ars, uşile de lemn,

— Nu! a şoptit Persefona,

— Fugi! a zis Hades.

A trecut în goană pe lângă ea. Şi-a smuls bidentul din pieptul lui Kai şi a fugit după Tezeu.

Persefona s-a teleportat pe veranda templului, unde focul divin al lui Tezeu ardea din plin. Flăcările împrăştiau căldură şi fum, dar nu distrugeau lemnul – era ca focul lui Hefaistos. Din partea opusă, a auzit strigăte disperate. A cuprins-o panica la ideea oamenilor rămaşi blocaţi înăuntru.

înainte să decidă cum să înfrunte incendiul, a simţit un val de electricitate în spate şi s-a răsucit, dând nas în nas cu Sandros, căruia îi scăpărau ochii şi-i zâmbea ameninţător.

— Mă mai ţii minte?

— Cum aş putea să uit? a întrebat ea. Eşti la fel de urât ca taică-tu.

El a strâmbat din buze, cu ochii sticlindu-i de furie. Un fulger a scăpărat din mâna lui şi l-a lansat spre ea. Persefona s-a ferit, crezând că impactul ar face uşile să se deschidă, dar n-a făcut decât să înteţească flăcările.

Futu-i!

A trimis un val de spini negri ce se îndreptau cu furie spre zeu. Spinii l-au străpuns unul câte unul, forţându-l să dea înapoi şi să se zvârcolească violent. Cu toate astea, a reuşit să lanseze un nou fulger către ea, iar Persefona a fost aruncată în aer. S-a lovit de o coloană de marmură, prăbuşindu- se greoi pe spate.

Semizeul a urmat-o, năpustindu-se spre ea, dar s-a izbit de o perdea de spini negri pe care ea îi invocase în jurul său. Sângele lui picura pe corpul său, dar Persefona era prea agitată ca să simtă dezgust. Cu un gest hotărât, a făcut spinii să dispară, iar corpul lui s-a prăbuşit peste al ei.

L-a împins cu forţă, iar trupul a căzut de pe verandă.

în timp ce se ridica, o lumină orbitoare s-a aprins pe cer. Acum privea, şocată şi uluită, urmărind soarele care cădea din înalturi. Când s-a izbit de pământ, a urmat un nou fulger, iar pământul s-a cutremurat, la fel ca atunci când Noua Ate- nă fusese ruptă de restul Noii Grecii.

întunericul a acoperit lumea, iar singura lumină rămasă a fost cea a lunii Selenei, care îmbrăca totul în argint.

Atunci a înţeles Persefona unde dispăruse Hecate. Ea îl smulsese pe Helios din cer.

N-a avut timp să se gândească prea mult la implicaţii. Deocamdată, trebuia să salveze muritorii din templu.

Adunându-se, s-a grăbit spre uşă. Iniţial, n-a ştiut ce să facă. Apoi a observat că flăcările emanau o energie ce semăna cu viaţa, iar dacă ceva avea

viaţă, putea să şi moară. S-a concentrat asupra flăcărilor, simţind căldura lor sălbatică, aproape ca un puls. îl simţea în palmă şi, când i-a capturat ritmul, a închis degetele în jurul lui, zdrobindu-l, sufocându- 1, până ce flăcările au dispărut complet.

Fără să stea pe gânduri, a pus mâna pe mânerul uşii, dar a simţit imediat cum metalul fierbinte îi arde pielea. A scos un ţipăt, iar durerea i-a hrănit magia. Din pământ au izbucnit lujeri care s-au înfipt în crăpăturile uşii, făcând lemnul să putrezească lent, până ce Persefona l-a dărâmat cu un picior.

Dar din templu n-a ieşit nimeni în fugă. Pe măsură ce fumul se risipea, Persefona a înţeles de ce. Dincolo de prag nu erau decât cadavre.

Toţi erau morţi. Ajunsese prea târziu.

Ceva a lovit-o din spate, iar forţa loviturii i-a provocat o greaţă instantanee. S-a clătinat, dar n-a căzut, întorcându-se rapid pentru a-l vedea pe Sandros reîntors, vindecat, dar acoperit de sânge după ce fusese străpuns de magia ei. Ţinea în mâini o bucată de marmură, însă ceva din ea s-a rupt atunci.

A scos un ţipăt, iar magia i s-a transformat în umbre ce se desprindeau de pe corpul său, năpustindu-se spre semizeu. Umbrele l-au străpuns, iar el a scăpat bucata însângerată de marmură, poticnindu-se până la marginea treptelor, unde s-a prăbuşit.

Persefona l-a urmat, smulgând bucata de marmură de pe pământ. S-a aruncat asupra lui, izbindu-l cu piatra de mai multe ori până când a observat umbre subţiri şi negre înfaşu- rându-se în jurul încheieturilor ei şi urcându-i pe braţe. A scăpat piatra însângerată şi s-a ridicat, privindu-şi braţele înfiorată. Umbrele erau sufletul semizeului, care se infiltra în pielea ei. Atunci a înţeles ce făcuse.

Luase un fir al vieţii care nu fusese încă tăiat.

Inima îi bătea nebuneşte în urechi, iar privirea i se plimba înnebunită peste câmpul de luptă. Oare Ursitoarele aveau să ia pe cineva drept răzbunare? Sau urmau să creeze ceva şi mai rău? Ştia preţul pentru a lua o viaţă – un suflet pentru un suflet.

Atunci l-a văzut pe Hades. Totul în jur a părut că încetineşte.

— Nu! a şoptit şi s-a împleticit până la el, apoi a urlat. Nu!

A căzut în genunchi lângă el şi i-a dat părul de pe de faţă.

— Hades, a şoptit.

Ochii lui erau pe jumătate deschişi şi pe buze avea sânge. Preţ de un moment bizar, a avut senzaţia că mai fusese aici şi că văzuse deja toate astea.

Hades a ridicat mâna, mângâindu-i obrazul cu un deget,

— Credeam,.. credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Vorbea încet şi sângele i se scurgea pe la colţul gurii.

— Trebuie să te ducem în Lumea de Jos, a spus ea şi l-a prins de umeri, de parcă ar fi putut să-l ridice printr-o minune. Lâna de Aur.,,

— Nu pot, Persefona.

— Cum adică nu poţi? a zis ea, iar isteria a prins rădăcini în sufletul ei. Hades, te rog!

El a luat-o de mână şi a strâns-o uşor. Când Persefona s-a uitat în jos, a văzut firele negre ale sufletului de semizeu care-i mânjeau pielea.

— Un suflet pentru un suflet, Persefona.

— Nu! a spus ea.

Refuza să creadă, nu doar pentru că nu voia să fie adevărat, ci pentru că ştia că nu este adevărat. Ursitoarele n-ar fi
dat viaţa lui Hades la schimb pentru viaţa altui zeu.

Ştia asta.

— S-a terminat, Persefona.

— Nu! a repetat ea, cu mâinile tremurând.

Nu ştia ce se întâmplă, dar ştia că nu e real.

— Nu! Hecate! Hecate!

A căutat-o pe zeiţă, dar nu vedea în jur decât foc şi distrugere. Nimic altceva.

— Persefona, a zis Hades.

Nu se putea uita la el pentru că ştia că, dacă o făcea, el avea s-o tragă înapoi. S-o convingă că e real. Să-şi ia adio.

— Persefona, uită-te la mine! a implorat-o Hades.

— Nu pot, a răspuns ea, şi din gât i-a scăpat un suspin gutural.

— Te iubesc! a şoptit Hades, apoi a amuţit.

Cu toate că ştia că nu trebuie să se uite, nu s-a putut abţine. Trebuia să ştie.

Privirea i-a coborât pe faţa lui. încremenise.

— Hades? a şoptit, disperată să-i audă din nou vocea.

L-a scuturat, dar el nu s-a mişcat.

— Hades, te rog!

I-a luat faţa în palme. Pielea începea să i se răcească.

— Hades!

A urlat, sfâşiată de o durere mai puternică decât tot ce

simţise vreodată. I se părea că se rupe în bucăţi. Insă un val de magie s-a năpustit asupra ei, iar trupul lui Hades a început să se desfacă, în timp ce peisajul din jur părea că arde şi se topeşte, scoţând la iveală o lume diferită aflată sub ei.

Lumea adevărată.

Era adevărat ce simţise – viziunea pe care o văzuse cu

cadavrul lui Hades nu era reală. În loc să îngenuncheze lângă el, era în genunchi în faţa

templului Atenei. Sandros zăcea lângă ea, iar sângele lui băltea pe pământ în jur.

Buimacă, s-a uitat spre cer şi a văzut doi zei care se luptau.

Pe unul l-a recunoscut drept Cronos, iar celălalt era Prometeu, Zeul Titan al Focului. Deodată, a înţeles că realitatea creată de Zeul Timpului ca s-o tortureze fusese spulberată de Prometeu, iar acum cei doi se luptau în văzduh.

Hades s-a manifestat în faţa ei şi Persefona s-a ridicat în picioare, prinzându-l cu braţele pe după gât şi scoţând un suspin.

— Sunt aici, a zis el şi au dispărut împreună.

CAPITOLUL XXXVII
Tezeu

Tezeu urmarea înmărmurit cum Cronos şi Prometeu se înfruntau în văzduh. Apariţia neaşteptată a Titanului Focului fusese suficientă pentru ca zeul Cronos să-şi piardă stăpânirea asupra iluziei menite să-i ţină pe zei captivi.

Un val de furie clocotitoare a străbătut trupul lui Tezeu, iar acesta şi-a invocat fulgerul. Căldura orbitoare a armei îi mângâia pielea, suficient de intensă încât, dacă n-ar fî fost invincibil, i-ar fi topit carnea de pe oase. S-a întors spre Hades, care tocmai se materializase în faţa Persefonei, dar, înainte să poată ţinti, au dispărut amândoi ca o umbră risipită de lumină.

Furia l-a cuprins din nou ca o furtună. S-a răsucit şi a observat că Damian era prins într-o luptă sălbatică cu Hefai- stos. Tezeu a ridicat fulgerul, pregătindu-se să lovească, însă Hefaistos, ca şi cum ar fi presimţit atacul, a ridicat mâna, iar fulgerul a fost înghiţit de un şuvoi de foc izbucnit din palma sa. Din fericire, magia s-a stins repede când Damian l-a străpuns cu suliţa.

Hefaistos n-a scos niciun ţipăt de durere. Doar un geamăt înăbuşit, iar genunchiul său de aur a atins pământul. Damian a smuls arma şi s-a retras un pas, pregătindu-se să lovească din nou, dar şi-a

făcut apariţia Hecate, care a trimis un val de foc negru ce l-a izbit pe semizeu.

Tezeu a invocat din nou fulgerul, însă privirea Zeiţei Vrăjitoriei, luminată de o strălucire nepământeană, i-a captat atenţia. Magia aprinsă în mâna lui a licărit o clipă, apoi s-a stins şi un frig ciudat i-a cuprins întreaga fiinţă. A încercat să invoce iarăşi arma, dar din palmele sale n-au ieşit decât nişte scântei.

A scos un strigăt frustrat şi şi-a tras sabia din teacă,

— Ce-ai făcut, vrăjitoareo? a întrebat el.

— Chiar nu ştii? a răspuns ea. Dacă Zeus moare, moare şi magia lui.

Tezeu s-a încruntat, la început nedumerit de vorbele zeiţei, însă a înţeles brusc adevărul spuselor ei. A scrâşnit atât de tare din dinţi, încât a crezut că se fărâmă.

— Te omor, vrăjitoareo!

Ea a rânjit,

— Atunci, omoară-mă! Dar să ştii c-o să mă agăţ de tine chiar şi moartă. N-ai să cunoşti pacea niciodată, nici în ceasurile tale de veghe, nici în cele de somn.

în timp ce zeiţa vorbea, Tezeu simţea că-l cuprinde ceva ciudat, o nebunie adâncă şi cumplită. Şi-a îngropat faţa în mâini şi şi-a înfipt unghiile în came.

— Nu-mi face mie profeţii, vrăjitoareo! Eu sunt deja predestinat să câştig,

— Nu-ţi fac profeţii, prostule! a zis ea. Te blestem!

Pe urmă, s-a făcut nevăzută, luându-l şi pe Hefaistos cu ea.

Singurii rămaşi în luptă erau Cronos şi Prometeu, a căror magie zdruncina pământul cu fiecare lovitură asurzitoare, însă şi lupta aceea s-a oprit brusc când Titanul Focului a dispărut.

Preţ de câteva secunde, Tezeu şi Cronos au rămas

cu ochii la locul din care dispăruse, aceeaşi furie îngreunând aerul din jurul lor. Prometeu era un trădător care-i înşelase pe Cronos şi pe Zeus deopotrivă. Nu era loial nimănui în afară de muritori. Tezeu nu ştiuse că Titanul evadase din Lumea de Jos. Se aflase în cu totul altă parte a Tartarului, înlănţuit de o stâncă, unde un vultur se hrănea cu ficatul lui.

Din văzduh, Cronos l-a privit în ochi pe Tezeu.

— O să mă răzbun pe ceilalţi Titani, precum şi pe fiii mei, a anunţat el. Consideră că de acum suntem aliaţi!

Lui Tezeu i-ar fi plăcut să se bucure, însă era prea furios. Şi-a îndreptat privirea spre cer, unde l-a zărit pe Zeus. îl lăsase suspendat acolo ca să-i amintească lumii muritorilor de puterea lui. Acum, s-a teleportat lângă zeu şi a observat o gaură căscată acolo unde cândva fusese inima zeului.

Tezeu clocotea de furie. A ridicat sabia şi a început să-l lovească pe Zeul Cerului, sfâşiind hălci de came din trupul său şi lăsându-le să cadă pe pământ.

Abia după ce a terminat, a observat câţi se adunaseră jos să-l privească. Nu doar Necucemicii, ci şi muritorii credincioşi care încă nu se refugiaseră în tumul de obsidian al lui Hades.

Când s-a coborât pe pământ, împroşcat cu sângele lui Zeus, a anunţat:

— Regele Zeilor a murit.

Cuvintele lui au fost urmate de urale asurzitoare şi o scandare ce i-a spulberat îndoielile:

— Slavă lui Tezeu, Regele Zeilor!

Trupul lui Tezeu fremăta sub ameninţarea cuvintelor lui He- cate şi de-abia aştepta să scape de povara lor. Poate că ea îl ucisese pe Zeus, dar asta nu diminua puterea profeţiei Ofîo- taurului, iar acum era sigur de alianţa cu Cronos. Avea să câştige războiul şi să domnească suprem peste o lume creată după voia sa. în cele din urmă, tot ce plănuise se concretizase.

Când s-a întors la Casa Etrei, trecând pe lângă zidul înalt ce înconjura reşedinţa mamei sale, servitorii îl aşteptau pe verandă, aplecându-se în semn de respect de îndată ce i-au zărit silueta. Niciunul nu îndrăznea să-l privească în ochi, iar el ştia că motivul era acela că fuseseră martori la momentul în care îl sfaşiase pe Zeus.

Dacă Ariadna ar fi fost aici, s-ar fi uitat direct la

mine, şi-a spus. Şi nu şi-ar fi plecat genunchiul.

Dar nu această idee îi aducea satisfacţie, ci pedeapsa pe care urma să i-o aplice pentru îndrăzneala ei. Avea s-o forţeze să se plece în faţa lui şi s-o supună într-un mod care să-i amintească cine este stăpânul.

Imaginea a ceea ce avea să-i facă i-a trimis un fior de plăcere prin şira spinării.

Deodată, l-a cuprins dorinţa de-a o revedea. Era curios să descopere cum se schimbase de când o lăsase ultima oară. Oare avea să i se împotrivească din nou?

A intrat în casă şi s-a îndreptat spre dormitorul său, oprin- du-se brusc când a observat uşa întredeschisă. Suspiciunea i- a făcut fiecare muşchi să se încordeze. S-a apropiat cu pru-

denţă, trăgând cu ochiul prin deschizătură, înăuntru, Elena stătea aplecată asupra Ariadnei. Un cuţit strălucea în mâna ei, tăind legăturile ce o ţineau captivă,

— De ce mă ajuţi? a întrebat Ariadna în şoaptă.

— Trebuie s-o fac, a răspuns Elena. Nu pot... nu pot trăi ştiind ce-ţi face el.

Tezeu aproape a zâmbit, cugetând la ironia cuvintelor Elenei – o ironie pe care, probabil, ea însăşi n-o înţelegea. Dar curând avea s-o înţeleagă,

A rămas pe loc, ascultând cu interes ce urma să se spună. Odată ce a eliberat-o pe Ariadna, Elena şi-a dat jos un rucsac de pe umăr şi a desfăcut un pachet de haine. Venise pregătită.

— Imbracă-te repede! a îndemnat-o. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

— El unde e?

Tezeu găsea amuzantă frica din vocea ei.

— Zeii se luptă în centrul oraşului, a răspuns Elena, Dar nu ştiu cât o să fie plecat. Tezeu nu luptă în propriile lui bătălii,

Tezeu a strâns din dinţi auzind-o.

Ariadna n-a spus nimic, doar a continuat să se îmbrace. Elena a scos din geantă un cuţit vârât în teacă şi l-a aruncat pe pat, iar Ariadna l-a luat,

— Unde mergem?

— Se spune că Hades a transformat Nevemight într-un refugiu. O să te duc acolo.

— Şi tu?

— Eu i-am trădat soţia şi regina, a răspuns Elena. N-o să fiu primită bine acolo.

Tezeu a aşteptat până când Ariadna a terminat cu îmbrăcatul şi s-a uitat în ochii Elenei.

Pe turnă, a apărut în spatele acesteia, apucând-o de bărbie şi de ceafa.

— O să regreţi c-am ales să lupt în bătălia asta, a zis el, smucindu-i capul într-o parte.

Oasele gâtului au trosnit cu putere.

Era cât pe ce să-i smulgă capul cu totul, dar Ariadna a fugit pe uşă.

Tezeu i-a dat drumul Elenei şi a luat-o pe urmele Ariad- nei, prinzând-o de materialul cămăşii.

— Nu! a strigat ea.

S-a răsucit să-l înjunghie, dar pielea lui era impenetrabilă. Mâna ei a alunecat şi a scos un ţipăt când s-a tăiat în palmă. A scăpat cuţitul, care a căzut pe podea, odată cu stropii grei de sânge.

Tezeu a prins-o de încheieturi şi a tras-o spre pat, dar Ariadna s-a proptit bine pe călcâie. Sângele o făcea alunecoasă şi a scăpat din mâinile lui. Părea la fel de surprinsă ca el când s-a dat îndărăt şi a căzut în fund. El s-a aruncat asupra sa, dar Ariadna s-a ridicat în picioare. A ajuns la uşă şi a deschis-o larg, fugind pe hol.

A lăsat-o să fugă şi să ţipe. Ţinea socoteala greşelilor ei şi mai târziu urma să decidă cum s-o pedepsească. Deocamdată, avea să suporte consecinţele faptului că fugise din camera lui,

fiindcă la capătul holului se afla camera Fe- drei, a cărei uşă era deschisă, spartă şi plină de aşchii.

A simţit când Ariadna şi-a zărit sora, încă atârnată de capătul patului, pentru că a încremenit şi un urlet diferit i-a scăpat din gura căscată,

Femeia s-a prăbuşit încet la podea, fiindcă n-o mai ţineau picioarele.

— Ce-ai făcut? s-a văitat. Ce-ai făcut?

— Eu n-am făcut nimic. Sora ta a ales. Te-a abandonat. Şi-a abandonat şi fiul.

— N-ar face niciodată asta!

Ariadna fremăta de o furie adâncă şi guturală. îl fixa încruntată, iar Tezeu a simţit forţa deplină a mii ei.

Nu s-a putut abţine, aşa că a chicotit şi i-a spus:

— înseamnă că n-o cunoşti deloc.

Ariadna s-a repezit la el cu un urlet, l-a simţit unghiile care-i zgâriau faţa, dar nu a simţit nicio durere. Preţ de câteva secunde, a lăsat-o să se zbată, dar s-a plictisit repede şi i-a înşfăcat încheieturile, trăgând-o spre camera Fedrei.

A azvârlit-o pe pat, ţinând-o cu mâna de gât.

— împotriveşte-te şi o să-mi omor fiul chiar sub ochii tăi!

— N-ai face aşa ceva! a şuierat ea, cu ochii înlăcrimaţi, E sângele tău.

— Pune-mă la încercare! Pot să am mulţi fii.

S-a uitat la burta ei înainte de-a o privi din nou în ochi.

— Poate deja este un înlocuitor pe drum.

A zâmbit văzându-i expresia, un amestec de devastare şi scârbă, dar nu i s-a împotrivit când i-a desfăcut genunchii şi a posedat-o pe patul de care sora sa încă atârna spânzurată.

CAPITOLUL XXXVIII
Hades

Hades s-a materializat în biroul sau de la Nevemight.

Un singur lucru mersese conform planului în timpul bătăliei şi acela era fuga lor,

— Ce-a fost asta? a şoptit Persefona.

A înţeles la ce se referea după răguşeala din vocea ei. Continua să tremure de teama magiei lui Cronos, şi nici nu putea s-o condamne pentru asta. Până şi el tremura.

— Cronos poate să transforme în realitate cele mai mari frici ale noastre, a zis el. De unde crezi c-am moştenit puterea asta?

Ura ideea că are ceva în comun cu tatăl său, dar cel mai mult ura faptul că, odată, îşi folosise această putere asupra Persefonei.

N-au rămas mult timp singuri, fiindcă uşile biroului s-au deschis şi Harmonia, Sibila şi Afrodita au dat buzna în cameră.

— Mi s-a părut c-am simţit întoarcerea voastră, a zis Harmonia, Slavă Ursitoarelor!

Nu merită mulţumirile tale, şi-a zis Hades în timp ce Harmonia se apropia ca s-o îmbrăţişeze pe Persefona, urmată apoi de Sibila.

Afrodita a rămas în urmă, cu ochii mari. El a înţeles din expresia ei că e ceva în neregulă,

— Mi-am recăpătat puterile, a spus ea.

Ar fi trebuit să se bucure sau măcar să se simtă uşurată, numai că Hades simţea că înţelege de ce era şocată, fiindcă
asta însemna că Zeus murise.

Magia lui Hecate a umplut camera, anunţând întoarcerea ei. A apărut cu Artemis şi Hefaistos, deşi Zeul Focului era vizibil rănit. Stătea în genunchi, îşi proptise o mână în pământ, iar cu cealaltă, plină de sânge, se ţinea de piept.

Afrodita a pălit şi a fugit la el. A îngenuncheat lângă soţul ei şi şi-a lăsat mâna peste a lui, de parcă aşa ar fi putut să oprească sângerarea,

— Sunt bine, a spus zeul şi s-a ridicat în picioare.

A invocat o săgeată de aur şi, fără o clipă de ezitare, şi-a înfipt-o în piept.

— Ce faci? a întrebat Afrodita, dar săgeata a dispărut, odată cu rana.

Afrodita privea totul uimită în vreme ce-i mângâia pielea,

— L-am rugat pe Hefaistos să transforme Lâna de Aur în ceva ce putem folosi pe câmpul de luptă, a explicat Hades. Săgeţile păreau cea mai bună soluţie. Dacă suntem răniţi de armele lui Tezeu, ne vindecăm de la distanţă.

— luhuu! a exclamat Hermes, apărând brusc. Mi-am recăpătat puterile!

Entuziasmul a părut că-l părăseşte când a înţeles ce înseamnă asta. S-a uitat la Afrodita,

— Ne-am recăpătat puterile, a zis el, mai încet de data asta.

Apoi s-a uitat la Hades.

— Deci... Zeus a murit?

Hades şovăia. Era la fel de derutat ca şi ceilalţi, însă atunci s-a auzit Hecate:

— Eu l-am ucis pe Zeus.

Toate privirile s-au întors spre ea. Până şi Hades era un pic uluit.

— Mereu aţi spus să-l salvăm, a spus ea, ridicând

uşor din umeri. Dar moartea lui Zeus înseamnă şi moartea magiei lui. Tezeu nu mai are fulgerul. Afrodita şi Hermes şi-au primit puterile înapoi... iar eu am o inimă nouă.

Hades presupunea că are dreptate, deşi nu se aşteptase nicio clipă ca Hecate să ia această decizie.

— Ai spus cumva că ai o inimă nouă? a întrebat-o.

— Da, a răspuns ea, zâmbind discret şi adăugând: Oricine ştie că nu omori un zeu înainte de a-i recolta organele.

A urmat o clipă de tăcere, apoi a vorbit Hermes:

— Vă rog s-o ţineţi pe Hecate departe de cadavrul meu!

— Nu-ţi face griji, Hermes! Nici nu mi-ar trece prin cap, a replicat ea,

— Păi, m-am mai liniştit,..

— Nu recoltez decât organe de calitate.

— Hei! a strigat Hermes cu mâinile în şolduri. Şi eu simt de calitate!

Zeiţa Vrăjitoriei l-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a ridicat din umeri.

— Eh!

— Nu mă lua cu „eh”! Doar ce-ai spus că inima lui Zeus e de calitate!

Hades ar fi vrut să se teleporteze în Lumea de Jos ca să scape de cei doi când a simţit magia Atenei. Era ca un apel la magia lui – o rugăminte de a se teleporta pe teritoriul lui, aşa că a acceptat.

Când şi-a făcut apariţia Zeiţa înţelepciunii, era îmbrăcată în veşminte aurii. Hades n-o mai văzuse de când refuzase să lupte la Teba, „Bătălia”, spusese ea, „ar trebui să aibă un scop mai presus de vărsarea de sânge”. Şi, cu toate că i-ar fi prins bine ajutorul ei, n-o putea învinui că refuzase. Cunoştea preţul războiului şi era unul costisitor dacă pentru tine lupta nu însemna nimic.

— Hades, a spus ea.

— Atena, i-a răspuns el.

Zeiţa şi-a ridicat mândră capul.

— Azi-dimineaţă, preotesele mele au fost ucise. M-au implorat, iar eu n-am putut să le salvez. Vreau să mă alătur vouă şi să lupt cu răul care m-a împiedicat să-i salvez pe adepţii mei.

— Ar fi o prostie să te refuz, a spus Hades.

Atena a părut că se linişteşte, lăsându-şi în jos capul şi umerii. Pe urmă, a făcut un pas în faţă.

— Trebuie să-mi spui tot despre duşmanul ăsta, a reluat ea.

Hades s-a uitat la Hecate, Artemis şi Hefaistos. Deşi situaţia era urgentă, pe chipurile lor se citea oboseala,

— Să ne odihnim! a propus el, uitându-se în jos la Persefona. Apoi ne întrunim,

— Chiar o să vă odihniţi? a întrebat Hermes suspicios. Sau o spui doar aşa, ca să vă furişaţi undeva şi să v-o trageţi?

— Se întâmplă vreodată să... nu spui exact ce-ţi trece prin cap? a întrebat Persefona.

— Minţile curioase vor să afle, a ripostat zeul.

— Cred că voiai să spui minţile depravate, a adăugat Artemis.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău.

Hades n-a mai aşteptat să-şi ia la revedere. A tras-o pe Persefona spre el şi s-a teleportat la băi. Voia să fie singur cu ea, să cureţe oroarea văzută pe câmpul de luptă.

Ea stătea cu spatele, iar el i-a atins umărul. Umbrele armurii s-au desprins de trupului ei, lăsând-o goală. El s-a aplecat să-i sărute scobitura gâtului, facând-o să se înfîoare şi să se întoarcă spre el. Apoi şi-a strecurat în jurul lui şi l-a strâns, sprijinindu-şi capul de pieptul său.

— Am auzit cum ţi s-a oprit inima, a spus ea.

El a strâns-o şi mai tare.

— Câtă vreme trăieşti, inima mea nu va înceta să bată, a spus el.

— N-ai de unde să ştii. Nu-mi promite aşa ceva!

— Totuşi, aş vrea s-o cred.

Hades se mulţumea doar s-o îmbrăţişeze, după grozăviile pe care i le arătase propria sa viziune. Văzuse că Persefona era sfâşiată în bucăţi în faţa lui.

Aşa cum ea crezuse că n- avea să-i mai audă inima bătând niciodată, la fel crezuse şi el că n-avea să o mai strângă vreodată în braţe.

— A fost ciudat. Am avut tot timpul impresia că mai văzusem totul cândva... când mă antrenai... însă acum a fost diferit, a spus ea.

Senzaţia de vinovăţie i-a cuprins pieptul când şi-a amintit acea zi. El manifestase cea mai mare frică a ei, care se dovedise a fi moartea lui, dar n-o pregătise dinainte.

„A fost o cruzime", spusese ea şi avusese dreptate. Oricât ar fi vrut s-o pregătească pentru cruzimea zeilor, nu era drept faţă de ea.

— Dar aşa mi-am dat seama că nu e real.

Ea a făcut un pas înapoi şi s-au privit în ochi. I-a pus mâna pe piept, iar armura lui s-a transformat în umbre care au fugit de lumină, lăsându-l gol.

Persefona şi-a coborât ochii la scula lui. Hades voia ca ea să-l atingă, dar n-a facut-o.

— Suntem egoişti? l-a întrebat.

— Ţi se pare c-am fi?

— Da.

A privit-o lung şi i-a mângâiat obrazul.

— înseamnă că nu eşti destul de excitată, a spus el şi, când li s-au împreunat gurile, la fel au făcut şi trupurile lor.

Când Hades s-a trezit, era singur.

S-a ridicat şi a căutat-o pe Persefona, A găsit-o stând în faţa palatului, cu Cerber alături. Aceasta avea încă forma creaturii cu trei capete, iar silueta Persefonei părea minusculă prin comparaţie cu a lui. Hades s-a apropiat de ea şi a cu- prins-o de mijloc. Ea s-a relaxat în îmbrăţişare, acoperindu-i mâinile cu ale ei.

— Monştrii tăi pot învia din morţi? l-a întrebat,

— Cerber nu e mort, dar da. Acum, că soarele

nu se mai află pe cer,

A simţit-o crispându-se uşor.

— Acela n-a fost un vis? Helios a căzut cu adevărat?

— Da.

Persefona s-a întors cu faţa spre el.

— Atunci... chiar am ucis un semizeu?

Hades a studiat-o o clipă, apoi a luat-o de mână. Instantaneu, a apărut un firicel negru.

— Ce-o să facă Ursitoarele?

— E greu de zis pe timp de război, a răspuns Hades. Depinde pe cine favorizează.

— Şi cum aflăm dacă suntem noi cei favorizaţi?

— O să aflăm când o să câştigăm.

Nu erau cuvinte care s-o aline, dar erau adevărate.

— Vino! a spus el. Ne întâlnim cu zeii.

S-au întors în biroul lui de la Nevemight, iar Hades s-a mirat să-l vadă pe Ares aşteptând împreună cu ceilalţi zei. A simţit-o pe Persefona lângă el, invocându-şi magia.

N-o putea învinovăţi. Prezenţa Zeului Războiului păruse imediat suspectă.

Hades s-a uitat la Afrodita, care stătea lângă Ares.

— Afrodita, a zis Hades. Dă-mi un motiv bun pentru care Ares se află pe teritoriul meu!

— Am venit să mă alătur cauzei voastre, Cel Bogat, Hermes a pufnit în râs.

— Pentru că vrea să se afle în tabăra victorioasă.

Ares s-a uitat urât la Zeul Năzbâtiilor, deşi, dacă n-ar fi fost Afrodita acolo, probabil ar fi aşteptat până se convingea că alegerea sa urma să triumfe.

— Mi se pare că ceri o favoare, Ares, a spus Hades. Şi, dacă am dreptate, o să-ţi cer una la schimb.

Zeul s-a îndreptat de spate.

— O favoare în schimbul măiestriei mele în luptă?

— Te referi la setea ta de sânge? a întrebat Atena.

— Să-ţi reamintesc că nimeni nu te-a chemat aici? a intervenit Hades.

Hermes a tras aer printre dinţi,

— O, cred că suferi după înţepătura asta!

— îţi arăt eu suferinţă, Hermes! l-a ameninţat Ares.

— E o promisiune, tăticule al bătăliilor?

Hades a oftat,

— Sunt înconjurat de idioţi.

— Cine se aseamănă se adună, a replicat Hecate.

— Acceptă ofertă, Ares, altfel nu lupţi de partea zeilor! a spus Hades. Ăsta e târgul.

După o clipă de tăcere, Ares şi-a încrucişat braţele la piept.

— Bine!

Acum, că se terminase, Hades şi-a întors privirea spre restul zeilor.

— Nu ne permitem să fim luaţi prin surprindere încă o dată, a zis Hades.

— Atunci, ar trebui să atacăm primii, a spus Afrodita. Să-l luăm noi prin surprindere pe Tezeu.

— Surpriza nu e la fel de importantă ca relieful, a spus Atena. Iar Tezeu are avantajul ăsta. El se află pe terenul mai înalt, în spatele unui zid.

— Atunci, să dărâmăm zidul! a sugerat Hermes.

— Şi cum propui să facem asta? a întrebat Afrodita.

— Nu ştiu, cu explozibil?

— Desigur! a spus Atena. Dacă reuşeşti să-ţi croieşti drum prin armata pe care Tezeu a plasat-o în faţa zidului, poţi să foloseşti explozibil.

— Păi, dacă tot eşti aşa deşteaptă, a zis Hermes, ce-ar trebui să facem?

Atena a ridicat dintr-un umăr.

— Le-aş oferi ceva ce nu pot refuza – o armă atât de letală, încât să n-aibă cum să nu deschidă porţile.

— Şi ce armă ar fi aia? a întrebat Afrodita. Tezeu are deja armele care pot să ucidă zeii.

— Pare că te referi la Calul Troian, a spus Hermes. Ştii că asta s-a mai făcut, nu? 0 să-l vadă de la doi kilometri distanţă. La propriu!

— Nu mă refeream la Calul Troian. Ci la un Cal Troian, a spus Atena.

— Nu pricep, a zis Hermes. Ai spus acelaşi lucru.

— Spune că avem nevoie de o diversiune, Hermes, i-a explicat Hades.

— Am testiculele lui Zeus într-un borcan, a intervenit Hecate.

Toţi s-au uitat la zeiţă.

— OK, asta chiar că distrage atenţia, a spus Hermes, adăugând în şoaptă: Şi e tulburător.

— Pot fi o armă puternică, a reluat Hecate. Depinde doar ce se naşte din ele.

— Cred că ştim cu toţii, a spus Hermes. Chiar

vrem să riscăm cu testiculele lui Zeus? Adică, dacă ne alegem cu un alt Ares?

Hermes a strâmbat din buze, scârbit.

— Să te ia dracu', Hermes! a ripostat Ares.

— E un motiv real de îngrijorare!

— Cred că, dacă e să-i oferim ceva lui Tezeu ca să-l convingem să deschidă porţile, ar trebui să ştim ce anume, a zis Atena.

Hades avea o idee, dar n-ar fi fost pe placul nimănui.

— Ce ziceţi de capitulare?

— Doar nu vorbeşti serios! a spus Afrodita,

— Serios ca moartea!

— Spui întruna gluma asta şi nici măcar nu-i amuzantă, a zis Hermes.

Hades l-a ignorat.

— Tezeu ar deschide porţile dacă ar crede că ne predăm,

— Nu, a spus Persefona. Te-ar omorî în clipa în care i-ai călca pragul.

— Mai înainte, ar vrea să se laude, a insistat Hades. E un plan bun, O să mă duc diseară şi-o să-i propun o alianţă. Până ajungeţi voi la porţile lui, eu o să am grijă să fie deschise.

— Şi dacă nu poţi? a întrebat Persefona.

Hades îi simţea frica şi furia din glas.

— Atunci ce ne facem?

— Luptaţi până se deschid porţile, a răspuns el.

— Toate bune şi frumoase, a zis Hefaistos. Dar cum rămâne cu Cronos? Titanul poate să ne manipuleze lumea şi să ne facă să vedem lucruri care nu există,

— Trebuie să-i distrugem atenţia, ca să nu-şi folosească puterea din nou, a răspuns Hecate.

— Pot să mă ocup eu de asta, a zis Ares.

— Ba nu poţi, l-a contrazis Hefaistos.

Hermes a chicotit.

— încerci să mă provoci, picior de metal? a întrebat Ares.

— Taci, Ares! s-a răstit Afrodita.

— Te avertizez, a spus Hefaistos. Tu nu cunoşti puterile lui Cronos pentru că n-ai fost acolo azi.

S-a făcut linişte câteva secunde, apoi a vorbit Persefona:

— Cum rămâne cu Prometeu?

— El sigur i-ar putea distrage atenţia lui Cronos, a spus Hades. Ăştia doi nu se iubesc deloc unul pe altul.

— O să ni se alăture?

— Nu o să ni se alăture neapărat, a spus Hecate. Dar o să-i ajute pe muritorii aflaţi în pericol. N-o să fim nevoiţi să-l rugăm să facă asta. O să apară pur şi simplu, cum a făcut azi.

Prometeu era creatorul omului şi sacrificase mult ca să-i vadă prosperând – mai exact, propria lui viaţă.

— Sper să nu te înşeli, a spus Ares.

— Eu nu mă înşel niciodată, Ares, a răspuns ea.

— Hmm, discutabil! a comentat Hermes.

Hecate i-a tras un ghiont în coaste.

— Au! a ţipat el. Fir-ar al naibii!

După ce şi-au făcut planurile, zeii s-au împrăştiat. Hefai- stos, Afrodita şi Ares au plecat să-i înarmeze pe muritorii care acceptaseră să lupte a doua zi. Hades sperase ca Perse- fona să mai rămână, ca să discute despre decizia lui de-a se preda lui Tezeu, dar ea a ieşit din birou împreună cu Hermes.

Ştia că e supărată, dar şi înfricoşată. Avea în continuare proaspătă în minte realitatea imaginată de Cronos şi nu se putea gândi decât la posibilitatea ca el să moară. Nu era de condamnat. Şi el simţea acelaşi lucru.

— Eşti bine, Hades? a întrebat Hecate.

încă nu se întorsese la îndatoririle ei – oricare ar fî fost acestea. Aparent, recoltarea organelor.

El a tras adânc aer în piept şi s-a ridicat.

— Cred că am nevoie de o gură de aer.

Au coborât amândoi la parterul clubului şi au ieşit în faţa intrării.

Hades s-a uitat spre cer.

— Nu ştiam că-ţi place să admiri stelele, a comentat Hecate.

— Nu-mi place. Mă uit la ce nu-i acolo. Ofîotaurul

nu s-a întors pe cer.

S-a uitat şi Hecate.

— Hmm! Ai dreptate. Păcat!

Privirea lui Hades a coborât asupra ei.

— Recunosc vocea asta.

— Normal, a spus ea, E vocea mea,

— Adică îmi dau seama că eşti dezamăgită, Ce-am făcut? Ce mi-a scăpat?

— Nu sunt dezamăgită. Dar îţi lipseşte creativitatea.

— Recunosc că sunt creativ într-o singură sferă a vieţii mele.

Ea a pufnit pe nas.

— Asta pentru că nu te interesează nimic altceva.

— Nu te înşeli.

— Spune-mi profeţia, Hades!

Se gândise atât de des la asta în ultima lună, încât o ştia pe de rost.

— Dacă cineva omoară Ofiotaurul şi-i arde măruntaiele, îşi asigură victoria împotriva zeilor.

— Victoria, a spus ea. Ce înseamnă asta, Hades?

— Victoria înseamnă să câştigi.

— Foarte bine! a spus ea şi a continuat, deşi el o privea încruntat: Şi ce poţi să câştigi?

— O bătălie. Un război.

Era prima alegere evidentă.

— Eşti foarte aproape, a zis ea.

El a privit-o o secundă, apoi a răspuns:

— Un joc.

— Iată răspunsul!

— Vrei să spui că pot să îndeplinesc profeţia dacă pierd un joc contra lui Tezeu?

— Spun că el a câştigat multe bătălii împotriva zeilor, şi totuşi Ofiotaurul e absent. Nu merită încercat?

Hades presupunea că merită să încerce orice.

— Nu vreau doar să-i sabotez viitorul, a răspuns el. Vreau să-l văd mort,

— A, da! Păcat că-i invincibil.

— Să ştii că nu mă ajuţi.

Ea a ridicat din umeri,

— Afrodita avea dreptate. Până şi Ahile avea o slăbiciune. Tu o cunoşti deja pe-a lui Tezeu.

Avea dreptate, deşi pentru toată lumea era evident. Semizeul era arogant.

„Nu e hybris dacă e adevărat”, îi spusese lui Hades, deşi comentariul lui era doar încă un exemplu al mândriei sale excesive.

Hades era hotărât că asta avea să-i aducă sfârşitul.

S-a făcut linişte câteva clipe şi în liniştea aceea, lui Hades i s-a părut că aude sunet de paşi. S-a întors să se uite pe stradă şi aproape i s-a oprit inima când a întâlnit privirea lui Dionysos. Zeul Viţei-de-Vie se întorsese. Părea epuizat, furios şi devastat. Alături de el mergea o femeie pe care Hades n-o recunoştea, dar bănuia că e Meduza.

— Dionysos, a început el, întorcându-se cu faţa spre zeu.

— Menadele mele, a zis Dionysos şi s-a oprit.

— Ştiu, a răspuns Hades. Vino!

I-a condus pe Dionysos şi Meduza către infirmeria lui He- cate. Când a tras draperia, s-a mirat s-o vadă pe Naia trează şi sprijinită de perne. Era palidă, iar Hades atribuia suferinţei ceaţa din privirea ei.

Când l-a văzut pe Dionysos, a izbucnit în plâns. S-a dus la ea şi s-a lăsat în genunchi, luând-o în braţe.

— A luat-o pe Ariadna, Dionysos, s-a văitat ea. A luat-o împreună cu sora ei şi copilul. N-am putut face nimic.

— Şşt! a liniştit-o Dionysos. Ai făcut tot ce-ai putut, Naia. Absolut tot.

Hecate a luat-o pe Meduza, iar Hades i-a lăsat pe

cei doi să se reunească şi să-şi plângă împreună durerea.

Hades a rămas surprins s-o găsească pe Persefona alături de Artemis, deşi, când s-a apropiat el, Zeiţa Vânătorii s-a îndepărtat. Hades a urmărit-o plecând înainte de a-şi îndrepta atenţia către soţia lui.

— Ce-a fost asta? a întrebat el.

— Un armistiţiu. Am auzit bine? S-a întors Dionysos?

El a dat aprobator din cap.

— S-a trezit şi Naia. Spune că Ariadna, sora ei şi copilul au fost luaţi de Tezeu şi alţi semizei, ceea ce înseamnă că probabil se află dincolo de zidul fortăreţei lui Tezeu.

Persefona a pălit. Era clar că pătrunderea dincolo de zid urma să fie un element important în câştigarea războiului, dar acum era necesar pentru salvarea celor trei.

— Ştiu că eşti supărată pe mine, a spus el.

— Nu sunt supărată. Dar mi-e greu să mi te imaginez intrând pe teritoriul lui Tezeu. Parcă se repetă întâmplarea cu labirintul.

— Dacă aş considera că există altă cale, aş alege-o pe aceea.

— Ştiu.

S-a făcut linişte, apoi Hades a vorbit iar:

— Vreau să-ţi arăt ceva, dar nu ştiu dacă eşti pregătită săte întorci în arsenal.

Ea s-a înfiorat şi a tras adânc aer în piept,

— Presupun că depinde de ce vrei să-mi arăţi, i-a răspuns. E o amintire care să pună în umbră ce s-a întâmplat mai demult acolo?

— Nu cred că există ceva care să poată face asta.

Şi-a sprijinit fruntea de-a ei.

— Nu există răspuns greşit aici, Persefona.

— O să merg. Dacă nu pot să înfrunt ceea ce-am făcut, merit să mă vindec?

Hades i-a dat uşor capul pe spate.

— Toţi merită să se vindece. Dacă nu în timpul vieţii, măcar după moarte. Doar aşa evoluează lumea când sufletele renasc.

S-a oprit.

— O să-mi spui dacă e prea mult pentru tine?

Ea a încuviinţat, iar Hades a învăluit-o în magia lui şi a dus-o în Lumea de Jos.

Nu s-a manifestat în arsenal, sperând că intrarea de la mijlocul drumului avea să fie mai puţin copleşitoare. Şi-a apăsat palma pe panoul de lângă uşă, făcând-o să se deschidă,

— Ai reparat-o, a spus Persefona, stând în prag.

— Da.

O reparase când adusese armele lui Hefaistos în Lumea de Jos.

zi d lui , le z cu pe ăt e ns . na i ut, Iii, in d i a

A privit-o cum scanează încăperea, oprindu-se când a zi armura din mijloc. A plecat fără o vorbă de lângă el şi apropiat. Hades o expusese alături de-a lui, o versiune r mică a ceea ce purta el pe câmpul de luptă – straturi de r tal negru, împodobite cu aur. Detaliile elaborate acopert platoşa. Ea trasa modelul cu vârful degetelor,

— E frumoasă, a zis şi l-a privit în ochi.

Mulţumesc!

— Mai am ceva pentru tine, i-a spus el şi a scos bideu făcut de Hefaistos pentru ea.

Era arma lui de secole întregi, un simbol al statutului *t* de stăpânitor al Lumii de Jos, iar acum avea şi ea unul la f

— Hades, a şoptit Persefona, strângând mânerul. Ei nici nu ştiu să-l folosesc.

— O să te învăţ. Nu e pentru bătălia asta.

Persefona şi-a ridicat ochii spre el.

— Nu pentru bătălia asta, ci pentru altele?

— Dacă avem câteva vieţi la dispoziţie, a spus el, cu sij ranţă vor mai fi şi altele.

— Când mă gândesc la viitorul nostru, nu vreau să gândesc la război.

— Atunci, la ce te gândeşti? a întrebat-o, dându-i capul spate.

— Mi-ar plăcea să mă gândesc la toate lucrurile pe car să le sărbătorim împreună cu oamenii şi prietenii noştri răspuns ea. Ascensiuni nesfârşite, inaugurarea Halcyonul prima ta zi de naştere.

— Prima mea zi de naştere?

— Da. N-ai sărbătorit-o niciodată, nu-i aşa?

— Nu ştiu exact când m-am născut. Chiar dacă aş şti, n o zi pe care vreau s-o sărbătoresc.

— Tocmai de asta am ales eu o nouă zi de naştere pen tine, a zis Persefona.

— O? Şi care e aceea?

— \ noiembrie.

El a privit-o curios.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— în afară de tine, a fost singurul lucru bun care a răn de pe urma labirintului.

CAPITOLUL XXXIX
Hades

HADES A ALES SĂ SE ÎMBRACE ÎN COSTUMUL LUI NEgru, obişnuit.

Când apărea în faţa porţii Casei Etrei, nu voia s- o facă îmbrăcat în armură. Nu mergea la luptă; mergea să negocieze – poate cel mai important târg din viaţa lui.

— Eşti pregătit? l-a întrebat Persefona,

El s-a întors şi s-a uitat la ea, îmbrăcată în armura delicată a lui Hefaistos. Era frumoasă, o războinică în adevăratul sens al cuvântului.

— Dar tu? a întrebat-o.

Apoi i-a atins bărbia, trecându-şi degetul mare peste buza ei de jos.

— Sunt pregătită să se termine o dată, a spus ea. Ca să ne începem viaţa împreună,

El i-a zâmbit uşor şi a sărutat-o, trecându-şi mâna prin părul ei. A strâns-o cu putere în braţe, gustând-o până când i-a trezit simţurile.

După ce s-au desprins unul de altul, Persefona i-a atins buzunarul şi o primulă roşie a înflorit acolo.

Şi-a ridicat apoi ochii spre el.

— O să te caut în faţa porţilor, i-a spus.

El a luat-o ca pe o promisiune şi, cu un ultim sărut, a plecat.

Nu s-a mirat să audă scârţâitul mai multor arcuri întinse când şi-a făcut apariţia în faţa porţii casei lui Tezeu. S-a uitat la muritorii care îl aţinteau, în timp ce vârfurile săgeţilor străluceau sub luna Selenei.

A aşteptat fără să spună nimic. Nu îşi făcea griji

prea des, dar azi anxietatea îi ardea pieptul şi stomacul. Deşi credea că e cel mai bun plan de acţiune, ştia că urmează să fie dificil. Nu-i plăcea ideea de-a se preda unui bărbat pe care îl ura, chiar dacă o făcea doar ca să intre şi să se apropie de ţintă.

Spera să-şi poată juca rolul până la capăt.

Aşa cum se aştepta, Tezeu l-a făcut să aştepte sub ameninţarea arcaşilor. Când a apărut în cele din urmă, a făcut-o pe zidul din mijlocul porţilor.

S-a uitat de sus la Hades, cu ochii sclipind de amuzament.

— Ce surpriză! a exclamat Tezeu. Cărui fapt îi datorez onoarea prezenţei tale, lord Hades?

Semizeul îi punea deja răbdarea la încercare. S-a străduit să nu-şi lase la vedere frustrarea – sau ura.

— Am stat mult pe gânduri şi m-am consultat cu mulţi, a răspuns Hades. Speram să putem sta de vorbă.

Hades voia ca semizeul să fie intrigat de exprimările lui ambigue şi să-şi lase imaginaţia să zburde printre posibilităţile care l-ar fi putut aduce la porţile sale în toiul nopţii. însă, dacă aşa stăteau lucrurile, Tezeu nu lăsa să se vadă nimic. în schimb, şi-a înclinat uşor capul şi a rostit un singur cuvânt:

— Vorbeşte!

— Am stat la sfat cu Ursitoarele şi am fost martorul viitorului tău, a început Hades, deşi era o minciună. Este foarte promiţător,

— Nu mi-ai spus nimic ce nu ştiam deja, a replicat Tezeu.

— Nu. Mereu ai fost convins de destinul tău.

— E greu să contrazici o profeţie.

Nu era adevărat, însă Hades nu voia să-l contrazică.

— Şi pentru ce ai venit? l-a întrebat Tezeu. Nu mă lua pe ocolite, Hades! Niciunul dintre noi n-are timp pentru aşa ceva.

— Am venit să mă predau. Să-mi pun loialitatea în slujba ta.

Nu era pregătit pentru gustul oribil al acelor cuvinte. I-a venit să scuipe de cum i-au ieşit pe gură.

A urmat o pauză, iar Tezeu a chicotit. Muritorii din jurul lui i-au urmat exemplul până când noaptea s-a umplut de hohote.

— Cred că ţi-a fost foarte greu s-o spui.

— Am fost nevoit să exersez, bineînţeles! a recunoscut Hades.

— Ce risipă! Vezi tu, nu pot să te primesc în tabăra mea când am acceptat deja alianţa cu tatăl tău. Ar fî.,, necuvenit, fiindcă voi doi sunteţi duşmani.

Hades s-a uitat la Tezeu câteva secunde, apoi a spus:

— Dacă mă refuzi, măcar să ne distrăm puţin,

— O, dar eu mă distrez de minune! a exclamat Tezeu. Dar zi mai departe!

— Un joc ales de tine, a propus Hades. Dacă îl câştig eu, îmi accepţi propunerea.

— Ce dornic eşti să te alături taberei câştigătoare!

S-a uitat în stânga şi-n dreapta.

— Ce părere avem? Să acceptăm oferta zeului?

Armata l-a aclamat, deşi Hades nu ştia dacă voiau să-l încurajeze sau nu. Dacă era să ghicească, ar fi zis că Tezeu luase deja o decizie. Dar îi plăcea să se dea în spectacol. Avea de gând să-l umilească – şi funcţiona,

— Păi, Hades, a reluat el. Se pare că am ajuns la o înţelegere.

în ciuda faptului că acceptase, Hades nu se simţea deloc uşurat. De fapt, neliniştea i-a crescut când s-au deschis porţile. Nu a păşit imediat peste prag.

— Ce-i, Hades? a întrebat Tezeu. Ţi-e frică?

— Nu mi-ai spus ce condiţii ceri.

— Condiţiile mele nu contează. Pentru că, dacă o să câştig, nu mai apuci nici să-ţi dai ultima suflare.

— Te aştepţi să capitulez fără luptă?

— Sper că nu. Ar fi o mare dezamăgire.

— Chiar aşa, a zis Hades şi a mers mai departe, trecând de porţi şi intrând pe teritoriul lui Tezeu, unde, în interior, a zărit alţi soldaţi muritori.

— Presupun că fraţii tăi sunt încă pe drum? a întrebat Tezeu.

— Ei vor lupta până la capăt,

— Până la capăt, într-adevăr, a spus Tezeu. Haide! Să jucăm acest joc!

Semizeul s-a întors, iar Hades a traversat curtea din urma lui, apoi a urcat pe scări, dar a şovăit când a ajuns sus.

— Hera? a şoptit Hades.

Nu era ea, de bună seamă, ci sufletul ei. Tremura într-un colţ, cu ochii mari de spaimă. Murmura ceva, dar Hades nu distingea cuvintele.

S-a oprit şi Tezeu.

— A rămas pe aici? a întrebat el.

Hades s-a uitat la semizeu.

— O să rămână până e înmormântată.

Nu toate sufletele aveau nevoie de ceremonia funerară, dar unele nu puteau trece mai departe până la îndeplinirea acestora.

— O, păi, asta n-o să se întâmple niciodată! a zis Tezeu. Mă tem că le-am dat-o chiar acum adepţilor ei s-o mănânce. Cronos e foarte răzbunător când e vorba de Olimpieni,

Hades nu-şi putea ascunde dezgustul.

— Aş fi zis c-o să ţi se pară o moarte potrivită pentru ea, dat fiind trecutul vostru, a adăugat Tezeu.

— Nu i-aş dori nimănui o asemenea moarte, a răspuns Hades. Nici măcar ţie.

— Câtă nobleţe! a spus Tezeu şi a intrat.

Privirea lui Hades a zăbovit o clipă în plus asupra Herei înainte de a-l urma pe semizeu în casă. Se aşteptase, întrucâtva, să audă ţipetele disperate ale Ariadnei din vreun colţ al locuinţei, însă singurul sunet care tulbura liniştea era plânsetul unui copil. Asta nu părea să-l deranjeze pe Tezeu, care l-a condus calm spre un birou.

încăperea era întunecată, deschisă spre exterior. Singura lumină provenea de la şemineul care ardea mocnit şi de la cele două coşuri mari ce luminau veranda, unde se aflau o masă şi două scaune. Părea aproape ca şi cum Tezeu se pregătise pentru venirea sa, însă atenţia lui Hades a fost atrasă de priveliştea ce se întindea dincolo de ziduri, o panoramă asupra câmpului de luptă.

— Aştepţi pe cineva? a întrebat Hades.

Tezeu a rânjit.

— Mă pregăteam să mă bucur de privelişte. Ţi-am spus vreodată că nu-mi plac jocurile de cărţi? a întrebat el, mergând spre şemineu de parcă ştia deja răspunsul.

Nu avuseseră niciodată discuţii adevărate, ci doar se pro- vocaseră reciproc.

— Ce preferi? a întrebat Hades, cu ochii la el.

— Domino, a răspuns Tezeu, punând mâna pe o cutie neagră, apoi s-a întors şi a ridicat-o. Sper că nu te deranjează.

— Am spus că alegerea îţi aparţine, a răspuns Hades.

— Aşa e, a zis Tezeu, cu un amuzament în priviri care l-a enervat pe Hades.

Semizeul a făcut semn spre verandă.

— Te rog!

Hades a ieşit din cameră şi s-a aşezat în dreapta. I se părea că urcase pe o scenă. Ştia că oamenii lui Tezeu îi urmăreau de pe zid şi din curtea de jos.

Tezeu l-a urmat.

— Ştii să joci?

— Sunt familiarizat cu jocul, a răspuns Hades.

— Bine! Atunci ştii că jocul merge repede şi se termină când nu mai rămân piese. Ce zici de patru runde? Trei din patru ture?

— Cum doreşti! a spus Hades.

Tezeu a răsturnat cutia, împrăştiind piesele de fildeş pe

masă. În timp ce le întorcea, o servitoare a apărut cu o tavă de argint şi a pus pe masă două pahare.

— Serveşti un pahar? a întrebat Tezeu.

— Mi-am adus băutura mea. Dacă nu te deranjează.

— Chiar te rog!

Hades a scos o ploscă neagră din buzunar şi a turnat un pic de whiskey în pahar. Nu era nerăbdător să bea, dar s-a gândit că măcar mirosul avea să-l relaxeze puţin.

Cât şi-a umplut paharul, Tezeu a amestecat piesele pe masă. După ce a terminat, fiecare şi-a ales câte şapte. Hades s-a uitat la mână, amintindu-şi că jucătorul cu cea mai mare dublă punea jos prima piesă, iar acela părea să fie Tezeu, care a pus jos un şase dublu.

— Am auzit că trebuie să te felicit pentru mai mult decât pentru victoriile recente, a zis Hades, punând jos un şase- doi.

— Te referi la naşterea fiului meu, a spus Tezeu, care a pus pe masă următoarea piesă.

Jocul chiar mergea repede.

— Da, presupun că e o realizare. Urmaşii sunt importanţi. Esenţiali pentru a duce moştenirea mai departe. O, scuze! Din câte ştiu, tu n-ai copii.

în acelaşi timp, Tezeu a pus jos ultima piesă şi a câştigat prima rundă.

Hades a rămas nemişcat. Şi-a ridicat ochii spre faţa lui Tezeu şi a văzut că buzele i se arcuiseră

într-un zâmbet. Evident, i se părea că făcuse un comentariu amuzant. Hades s-a gândit să întrebe de unde ştia semizeul un lucru atât de personal, dar şi-a amintit că Poseidon fusese de faţă când oracolul lui Zeus făcuse profeţia despre căsătoria lui cu Persefona. Fusese forţat să dezvăluie faptul că Ursitoarele îi răpiseră abilitatea de-a face copii.

Au început un joc nou, amestecând din nou piesele şi ale- gându-le pe măsură ce continuau discuţia.

— Păcat că cei care nu apreciază copiii pot să-i facă, iar cei care şi-i doresc nu sunt capabili! a spus Hades.

înţepătura nu l-a afectat deloc pe Tezeu.

— Dar tu nu ţi i-ai dorit dintotdeauna. Ai dat la schimb abilitatea asta ca să-i oferi divinitatea unei muritoare. De ce ai facut-o?

Tezeu nu se înşela. Hades îi dăruise divinitatea unei muritoare. De fapt, fusese vorba de mama lui Dionysos, Semele, care murise după ce insistase să-l vadă pe Zeus în adevărata sa glorie – într-o formă pe care niciun muritor nu putea s-o privească fără să piară. Deşi o făcuse doar pentru că o păcălise Hera.

După moartea ei, Zeus îl luase pe Dionysos, care pe atunci era doar un fetus, şi îl cususe în propria coapsă ca să se poa

tă naşte din nou. Aşa ajunsese să se spună despre Zeul Viţei- de-Vie că se născuse de două ori.

Mai târziu, Dionysos venise la Hades şi, când nu reuşise s-o salveze singur pe mama lui din Lumea de Jos, îl implorase s-o elibereze.

— Am vrut să obţin o favoare, a răspuns Hades.

Intuise că putea să folosească abilitatea lui Dionysos de-a inspira nebunia de câte ori voia,

Tezeu a chicotit când a pus ultima piesă pe masă şi a câştigat a doua rundă.

— Nu suntem prea diferiţi, Hades.

— Suntem ca ziua şi noaptea, Tezeu, a spus Hades în timp ce treceau pe nesimţite la a treia rundă,

— Poate aşa suntem acum, îmi place să cred că eu sunt ceea ce-ai fî putut fî tu dacă nu te-ai fî înmuiat.

Hades a pus o piesă la locul ei, cu un scrâşnet, pe masa de lemn.

— Spui cumva că dragostea mea pentru Persefona mă face slab?

— Nu este ea motivul pentru care te-ai trezit captiv în labirint?

— Dacă Persefona e slăbiciunea mea, pentru tine ce reprezintă Ariadna?

Era prima dată când Hades a remarcat şovăiala lui Tezeu.

— Absolut nimic, a răspuns Tezeu.

— Absolut nimic, a repetat Hades. Şi totuşi, ai inundat toată Noua Atenă doar ca s-o scoţi din tunelurile lui Dionysos.

— Dacă ai impresia că am inundat Noua Atenă pentru o femeie, eşti un prost.

— Te-ai însurat cu sora ei doar ca s-o poţi controla?

— M-am însurat cu sora ei pentru că ea putea fî controlată. Ariadna nu poate fî îmblânzită.

— Dar tu încerci în continuare, a spus Hades.

Tezeu a trântit o piesă pe masă, zdruncinându-le pe celelalte. Hades s-a uitat în ochii lui şi a pus ultima piesă la loc. Câştigase a treia rundă, iar Tezeu spumega de furie. Era prima oară când Hades observa nebunia din ochii lui Tezeu.

— Nu mai este nevoie să încerc s-o îmblânzesc pe Ariadna, a mârâit semizeul.

Lui Hades i s-a strâns stomacul gândindu-se la ce însemna asta pentru Ariadna, Au trecut la runda finală a jocului. Deşi nu încerca să câştige, Hades îşi facea griji că avea să piardă. Tezeu se grăbea deseori să împartă dreptatea. Şi acum urma să facă la fel?

— Ce părere are Fedra despre obsesia ta pentru sora ei?

— Nu mai contează. Chiar dacă ar mai fi în viaţă, nu i-aş îngădui să aibă vreo părere.

Vestea despre moartea Fedrei l-a luat prin surprindere pe Hades.

— Cum se face că nu ştii că e moartă când tu eşti Zeul Lumii de Jos?

— Am fost puţin distras de faptul că mi-ai invadat oraşul.

— Oraşul tău? a întrebat Tezeu, chicotind fără amuzament. De când e Noua Atenă oraşul tău?

— întotdeauna a fost al meu, Tezeu. De ce crezi că te lupţi cu mine în războiul ăsta?

S-a auzit o goarnă, iar Hades a văzut oţelul strălucind ca stelele la linia orizontului.

— Ia uite! a comentat Tezeu. Ţi-a sosit armata.

Se auzeau strigăte şi se dădeau ordine. Porţile s-au deschis, iar soldaţii au ieşit în marş, dar în mişcările lor se simţea o lipsă de grabă. Era ca şi cum nimic din toate astea nu se întâmpla cu adevărat, de parcă toţi ar fi crezut că totul avea să se termine înainte de-a începe.

Hades a căutat-o din priviri pe Persefona. îi era

greu să nu urmărească apropierea reginei sale, îmbrăcată în umbre şi pregătită de luptă. Cu toate că ştia că e capabilă şi că prietenii săi urmau s-o protejeze, simţea totuşi că ea n-ar fi trebuit să se afle acolo.

— Hefaistos e un adevărat maestru, a reluat Tezeu. E impresionant că a reuşit să înarmeze zeii şi armata voastră de muritori cu o imitaţie a creaţiei mele.

— Cred că ai numit-o cândva o oportunitate, nu?

— Nu te lăsa distras, Hades! Altfel o să ratezi propria înfrângere.

Hades şi-a întors capul spre piesele pe care le pusese Tezeu pe masă. Nu era sigur la ce se aşteptase o dată ce Tezeu câştiga jocul, dar în niciun caz la ceea ce a urmat. Semizeul a luat mâinile de pe masă şi s-a lăsat pe spate, privindu-l cu o întunecime în ochi pe care Hades n-o mai văzuse până atunci.

După ceea ce a părut a fi o veşnicie, Tezeu a vorbit:

— Ştiu că m-ai lăsat să câştig, Hades. Ai fi putut să te străduieşti mai mult să pierzi. Nici măcar n-ai numărat piesele.

Hades nu i-a răspuns.

Tezeu a continuat să-l privească de parcă se gândea ce să facă mai departe. îi zvâcnea obrazul şi bătea cu degetele în masă, râzând uşor,

— Mi-am dat seama, când ai refuzat să alegi un joc, că ai venit aici cu un plan, Niciun om ahtiat după control ca tine n-ar renunţa la el atât de uşor, întrebarea e, de ce?

Hades a ridicat din umeri,

— Acum ai înfrânt un zeu, a spus el.

A urmat un moment de tăcere, apoi Tezeu a început să râdă. La început, a râs încetişor, pe urmă din ce în ce mai tare. A râs atât de mult şi

de tare, încât a început să tuşească. I-a luat paharul lui Hades de pe masă şi l-a golit. Când a terminat, l-a trântit pe masă,

înainte să vorbească, a chicotit din nou.

— Trebuie să recunosc că eşti creativ, Hades. Dar a fost un plan stupid. Am îndeplinit deja profeţia, iar acum ai pierdut în faţa mea,

Tezeu a invocat un cuţit. Vârful era înnegrit de veninul Hidrei.

— înţelegi, nu-i aşa? Un târg e un târg.

Hades i-a susţinut privirea şi i-a văzut ochii umplându-se de durere. Faţa părea să i se schimonosească într-o expresie de agonie.

A scăpat cuţitul şi şi-a dus mâinile la burtă, apoi s-a aplecat şi a vomitat sânge la picioarele lui Hades.

Când s-a uitat la el, avea ochii roşii şi umezi.

— Ce-ai făcut? a urlat.

Hades doar s-a uitat la Tezeu, prăbuşit la picioarele lui şi respirând cu dificultate.

— Am aflat ceva amuzant, a răspuns Hades. Ştiai că zvonurile despre mărul Herei chiar sunt adevărate? Că nu poţi mânca de două ori din mărul de aur?

S-a aplecat şi a luat cuţitul lui Tezeu, murdar de sânge.

— A doua oară, te omoară.

Lui Tezeu i-a ţâşnit şi mai mult sânge din gură, iar faţa i-a căpătat o nuanţă roşiatică, vineţie. Hades s-a ridicat în picioare, cu cuţitul în mână.

— Toţi au o slăbiciune, Tezeu, a spus Hades, îndreptând lama spre inima lui Tezeu. Poate că a mea e Persefona, dar a ta... a ta este hybrisul.

S-a uitat în ochii semizeului şi a înfipt cuţitul adânc. în timp ce viaţa i se scurgea din priviri, Hades l-a prins de cap şi l-a ţinut drept cât a vorbit:

— Ne întâlnim la poartă! a zis el şi l-a lăsat să

cadă la podea, mort.

CAPITOLUL XL
Persefona

PERSEFONA STĂTEA CU HECATE **ÎN STÂNGA ŞI HERMES** în dreapta. Ceva mai la vale, Afrodita şi Hefaistos erau flancaţi de Atena şi Ares, care mânuiau suliţe şi scuturi. Mai era şi Artemis acolo, căreia i se încredinţaseră săgeţile de aur în timpul luptei ca să-i vindece pe răniţi.

în spatele lor se aflau cei mai experimentaţi soldaţi din armata Cucernicilor. Aveau scuturi mari, care se uniseră să creeze o barieră şi să poată înainta spre armata Necucemici- lor din faţa lor,

Necucemicii erau conduşi de Kai, Damian, Machaon şi un alt semizeu pe care Persefona nu-l mai văzuse niciodată.

— Cel din dreapta e nou, a spus Artemis, mijind ochii.

— Se numeşte Perseu, a spus Dionysos. Şi e al meu.

— La naiba! a făcut Hermes. L-ai ales pe cel sexy, Persefona şi Hecate s-au uitat la zeu.

— Ce e? Sunt sincer.

— E fratele tău vitreg, nu-i aşa? a întrebat Persefona.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu ştiu. E cam ciudat să crezi că fratele tău e sexy,

— „Vitreg”, a precizat Hermes. Şi de ce e ciudat? Doar nu vreau să i-o trag.

S-a lăsat o tăcere grea după cuvintele lui Hermes.

— De ce am senzaţia că nu mă crede nimeni?

— Pentru că nu te credem, a răspuns Hecate.

— Pun pariu că i-ai tras-o fratelui tău, a adăugat Ares.

— Ai vrea tu, Ares!

Dacă ar fî Hades aici, ar fi dat startul bătăliei doar ca să le închidă gura, s-a gândit Persefona.

S-a uitat la zidul care înconjura fortăreaţa lui Tezeu. Era înalt şi etajat, şi sute de arcaşi stăteau pregătiţi cu arcuri, iar armurile le străluceau în lumina focului.

— Porţile sunt încă închise, a spus Persefona,

— Dă-i timp! a replicat Hecate.

Trebuia să-i dea timp pentru că nu avea încotro, dar Persefona tot era îngrijorată. Detestase planul lui Hades din momentul în care îl propusese. Era ca şi cum l-ar fî lăsat să intre din nou în labirint şi, bântuită încă de oroarea realităţii lui Cronos, nu se temea decât că nu avea să se întoarcă la timp.

— Câţi muritori! a spus Persefona încet.

Câte suflete! a adăugat în gând.

— Şi toţi vor să moară pentru un semizeu care nu are control asupra vieţii lor de apoi, a spus Hecate.

— Te gândeşti deja cum să-i pedepseşti? a întrebat Persefona, uitându-se la Hecate.

— Tu nu?

— Nu văd de ce trebuie să aşteptăm până mor, a spus Persefona,

în secunda următoare, pământul s-a despicat sub ele şi Cerber a urcat din adâncurile Lumii de Jos. Era înfricoşător la înfăţişare, cu ochii roşii, sticlind de furie, şi colţii la vedere, iar mârâielile lui groase şi guturale răsunau în liniştea din jur.

Atunci a zărit Persefona pentru prima dată o mişcare în rândul Necucemicilor, prima dată când a simţit teama,

— Ştiam eu că te-am antrenat bine, a spus Hecate cu un zâmbet îngâmfat, la care Persefona a răspuns la fel.

A pus mâna pe coastele Cerberului şi a auzit sunetul clar al unui arc ce lansa o săgeată. A zărit săgeata zburând cu un şuierat către Cerber, dar a

fost respinsă de Artemis, a cărei săgeată albă a spulberat-o pe prima în bucăţi. Persefona s-a uitat o secundă în ochii zeiţei, dând din cap în semn de mulţumire şi ieşind apoi în faţă,

— Cum îndrăzniţi să-mi atacaţi câinele? a spus ea, adunându-şi puterea în palme.

Pământul s-a zguduit sub ea şi s-a căscat, destrămând rândurile Necucemicilor, Unii au fost înghiţiţi de pământ, alţii au reuşit să scape fugind. După ce au rupt rândurile, muritorii au început să ţipe şi au alergat spre ei cu armele în mână, însă o ploaie de săgeţi a căzut peste ei.

Persefona şi-a invocat magia, iar lujerii au crescut pe laturile zidurilor, doborând la pământ şirurile de soldaţi.

Semizeii au dispărut, iar Persefona a dat ordinul:

— Cerber, hrăneşte-te!

Monstrul cu trei capete a scos un mârâit gros, iar labele lui uriaşe au scurmat pământul, făcând ţărâna să zboare în toate direcţiile când s-a năpustit spre armata duşmanilor.

Apoi, semizeii au ajuns în faţa lor, iar zgomotul armelor ciocnite a devenit asurzitor. Răsunetul lor a pătruns până în adâncul fiinţei Persefonei, dar curând atenţia i-a fost captată de semizeul din faţa sa – o femeie pe care n-o recunoştea, dar a cărei privire purta amprenta inconfundabilă a lui Poseidon.

Femeia şi-a croit drum cu sabia, strigând cu furie, dar Persefona a blocat lovitura cu un hăţiş de spini, trimiţând apoi o explozie de magie întunecată spre adversară. Lovitura a fa- cut-o să se clatine, iar Persefona a continuat atacul, izbind-o din nou cu forţa umbrelor.

Deodată, o durere ascuţită i-a străbătut spatele, facând-o să-şi arcuiască trupul şi să răsufle adânc. Când a trecut senzaţia, s-a întors rapid, dar n-a văzut pe nimeni.

A rămas în gardă, chemându-şi magia pentru a crea o barieră protectoare, conştientă că atacul avea să se repete. în doar câteva momente, a simţit o perturbare în aer şi s-a întors brusc, lansând o serie de ţepi negri din palmă. Ţintele şi-au atins adversarul care, aşa cum bănuise, era invizibil şi

purta coiful lui Hades.

Invocându-şi puterile, a transformat pământul de sub pi- cioa-rele lui într-o mlaştină. Când acesta a încercat să atace, a alunecat şi a căzut. înainte să aibă timp să reacţioneze din nou, a apărut Hermes şi i-a înfipt capătul ascuţit al caduceu- lui în spate.

Persefona a smuls coiful de pe capul semizeului.

Era Damian, fiul lui Thetis, şi era mort,

— De unul am scăpat, a spus Hermes.

Persefona i-a întins coiful.

— Du-i-l lui Dionysos! i-a zis.

— S-a făcut, Maiestate! a spus el, luând coiful şi dispărând într-un val de lumină aurie.

Pe măsură ce adrenalina începea să-i părăsească trupul, Persefona şi-a amintit că e rănită, A cuprins-o o senzaţie de sufocare, ca şi cum plămânii îi erau plini de sânge. Şi-a dus mâna la piept, iar când a retras-o, era acoperită de sânge.

Şi-a ridicat privirea spre cer, căutând-o pe Artemis, dar ochii i s-au oprit la atacul brutal al lui Ares asupra lui Mahe- on. A simţit apoi apropierea unei alte ameninţări. S-a întors brusc şi l-a văzut pe Kai înaintând spre ea. Pământul se sfărâma sub picioarele lui, dar el nu părea tulburat, deplasându-se cu o uşurinţă nemiloasă şi cu arma ridicată. Persefona s-a clătinat înapoi, dar nu a fost suficient de rapidă; lama săbiei lui i-a crestat pieptul. N-a simţit aproape deloc durerea, mult prea distrasă de sunetul greu al propriei respiraţii, înecată şi umedă.

Ca prin ceaţă, l-a văzut pe Kai ridicându-şi din nou sabia, pregătit să dea lovitura finală. Dar, înainte ca arma să-şi atingă ţinta, două vârfuri ascuţite au străpuns pieptul semizeului – capetele bidentului lui Hades.

Semizeul a căzut în genunchi, apoi s-a prăbuşit cu faţa la pământ.

— Hades, a spus Persefona, bălmăjind cuvintele.

Ştia că veninul Hidrei îi curge prin vene.

— Artemis! a auzit strigătul lui Hades de departe, deşi îi simţea vibraţia în piept. Acum!

Ceva ascuţit i-a străpuns pieptul, apoi o căldură plăcută s- a împrăştiat în ea şi a simţit că poate să respire din nou. Când i s-a limpezit vederea şi a văzut faţa lui Hades, l-a cuprins cu braţele pe după gât.

— Hades!

— Eşti bine, draga mea? a întrebat-o el, strângând-o în braţe.

— Acum, da.

A ajutat-o să se ridice exact când pământul începea să se cutremure.

— Ce-i asta? a întrebat Persefona.

S-a uitat la Hades şi apoi la Hecate, care a apărut lângă ea. Era diferit de ce se întâmplase înainte, când Noua Atenă se zguduise în timpul jocurilor funerare. Era o vibraţie neîncetată. în schimb, părea şi o cutremurare discontinuă, care-i amintea de... paşi.

Atunci Persefona a văzut-o – creatura pe care o cunoştea doar din istorie, fiul Gaiei, ca un şarpe monstruos. Mergea în patru labe, cu trupul de reptilă, acoperit de solzi, şi o coadă lungă, letală. însă capul era cel care o înspăimânta cel mai mult. Era alcătuit din sute de şerpi. Era uriaş, iar Persefona ştia că, dacă se ridica pe picioarele din spate, capul avea să atingă stelele.

— Typhon! a şoptit Hecate.

Creatura a scos un ţipăt oribil, deşi nu semăna cu niciun sunet pe care să-l mai fi auzit Persefona vreodată, un muget ascuţit amestecat cu un şuierat ciudat. Când a strigat, veninul otrăvitor a căzut ca o ploaie pe pământ şi peste armata lor, topindu-i instantaneu.

Cei care n-au fost atinşi de venin au fost călcaţi în picioarele monstrului şi aruncaţi departe de coada lui enormă.

— Cerber! a spus Hades pe un ton poruncitor, iar monstrul s-a aruncat asupra gigantului, înfigându-şi dinţii celor trei capete în diferite părţi ale creaturii – în piciorul din spate, în spinare şi în gât. Typhon a mugit, iar şerpii de pe capul lui au şuierat violent, scuipând venin din nou. Cerber a scheunat când l-au atins stropii, arzându-l până la os.

— Cerber! a strigat Persefona când câinele s-a retras şi s-a apropiat de ea, ca să-l atingă cu mâinile sale vindecătoare.

Rănile provocate de venin s-au vindecat, însă Typhon îşi îndreptase atenţia asupra lor şi toţi şerpii de pe capul său au început să şuiere.

O străfulgerare de lumină a brăzdat întunericul când Hermes a trecut în goană, mânuind caduceul, şi a retezat câteva dintre capetele şarpelui. Hefaistos i-a urmat exemplul cu biciul său de foc, iar Afrodita, cu sabia ei. Atena şi-a înfipt lancea, lovind cu forţă spatele masiv al lui Typhon, din nou şi din nou.

Persefona a invocat lujeri puternici din pământ, care s-au încolăcit în jurul picioarelor şi taliei creaturii, iar Hades şi-a învăluit umbrele în jurul trupului monstruos. Typhon a scos un răget cutremurător şi genunchii i s-au plecat sub presiune. Imobilizată, fiara a fost înconjurată imediat, atât de zei, cât şi de muritorii care se năpusteau asupra lui, înjunghiindu-l din toate părţile.

— Ei bine, a spus Hermes, înfîgându-şi sabia în burta monstrului, era mult mai uşor când o făcea Zeus!

Typhon a scos un răcnet. Umbrele lui Hades s-au cutremurat, iar lujerii Persefonei s-au rupt când monstrul a reuşit să se ridice în picioare.

— De ce ai deschis gura aia afurisită? s-a răstit Affodita la Hermes peste urletul de furie al lui

Typhon.

Creatura a făcut un pas uriaş, iar pământul s-a zguduit şi s-a despicat. Sute de muritori au fost zdrobiţi sau înecaţi de picăturile imense de sânge care cădeau pe pământ.

— Ascultaţi! a spus Hermes. îi punem piedică şi repetăm figura.

— N-a mers prima dată, Hermes. De ce ar merge a doua oară? a întrebat Persefona.

— Nu poţi să spui că acum nu e mai slăbit, a zis Artemis.

Era adevărat şi se vedea după cât de mult sânge acoperea trupul uriaş şi solzos. Dacă ei nu reuşeau să-l omoare, probabil ar fi putut să-i vină de hac veninul Hidrei, dar era imposibil de spus cât avea să dureze pentru un trup atât de masiv. Până atunci, era în stare să distrugă lumea întreagă.

— Acum ar fi un moment potrivit să folosim testiculele alea despre care vorbeai, Hecate, a spus Hermes.

Dar ştiau cu toţii că e o opţiune periculoasă. Nu ştiau ce avea să creeze organul lui Zeus – mai rău de atât, câtă distrugere era în stare să producă.

înainte ca Hecate să se gândească la propunerea lui, pe cer Hefaistos a apărut şi a lansat din palmă suliţe topite spre Typhon. Gigantul s-a clătinat, dar n-a căzut. A urlat din nou, dar de data asta ceva a ţâşnit din întuneric, învăluit în flăcări.

Prometeu, a înţeles Persefona când acesta s-a izbit de Ty- phon cu o forţă atât de mare, încât a trecut direct prin trupul monstrului.

Uriaşul a gemut şi s-a clătinat, apoi s-a prăbuşit iar la pământ. Impactul a fost atât de puternic, că pământul s-a cutremurat sub el, mişcându-se ca valurile sub tălpile zeilor. Ei au reuşit să se salte în aer ca să nu cadă, însă cele două armate au căzut la pământ.

Prometeu plutea prin aer, cu sângele uriaşului

picurând de pe el.

— Da, futu-i! a strigat Hermes.

însă victoria a fost de scurtă durată, căci Cronos a apărut în spatele Titanului Focului, i-a cuprins capul în palme şi i l- a răsucit până l-a desprins de trup. Cadavrul lui Prometeu a căzut din cer, aterizând ca un meteorit arzând.

— Ursitoare afurisite! a blestemat Hades.

Totul se întâmplase extrem de repede. Persefona tremura de furie şi groază, privind cum Cronos azvârlea capul Titanului ca pe un gunoi.

Lângă ea, Hecate a dispărut, doar pentru a reapărea, învă- luindu-l pe Cronos în forma sa triplă. Flăcări negre au izbucnit din palmele ei, pe care le-a eliberat asupra zeului într-un şuvoi arzător. Cronos s-a evaporat, dar la fel a făcut şi Hecate. Când au reapărut, s-au izbit unul de celălalt cu un bubuit de tunet. Deşi Persefona ar fi vrut să-şi întoarcă privirea, să se concentreze la haosul bătăliei din jur, ochii ei rămâneau aţintiţi asupra cerului.

A urmărit îngrozită cum Cronos a prins-o pe Hecate şi a trântit-o peste genunchiul său. Trupul ei a părut că se frânge în două.

Persefona a scos un sunet pe care nici ea nu-l recunoştea. Un vaiet. A simţit că i se face rău, şi aşa s-a şi întâmplat. S-a aplecat şi a vomitat.

— Nu, nu, nu!

A rostit fiecare cuvânt mai tare şi mai tare, până când a ajuns să urle din răsputeri.

A căzut în genunchi, cu braţele larg desfăcute.

în loc ca puterea să se reverse din ea, s-a revărsat spre ea.

îi pătrundea în sânge, curgând ca fulgerul prin vene, şi i se aduna în palme. Când puterea a ajuns la ea, lumea s-a schimbat în jurul său. Oroarea ţesută de Cronos s-a dezintegrat şi zeul a apărut deodată în faţa ei, cu chipul urât contorsionat într-o căutătură încruntată.

Acesta s-a dat înapoi cu secera în mână, ţintind capul Perse fonei.

Ea a strigat şi şi-a împreunat palmele, ţinând între ele puterea lui Cronos. îi făcea tot corpul să vibreze cu o forţă pe care n-o mai simţise niciodată şi pe care acum o folosea ca să ţească pentru Titan o lume plină cu cele mai mari temeri ale lui.

Apoi şi-a folosit totodată puterea de-a invoca pământul, din care au ieşit rădăcini ce s-au înfăşurat în jurul Zeului Timpului până când l-au închis într-un trunchi de copac. Crengile s-au întins spre cer, apoi au înflorit ca o cascadă de flori roz.

Era magnific.

După ce s-a terminat, Persefona simţea că i se scursese toată viaţa din corp.

S-a clătinat, iar Hades a prins-o în braţe. Ştia că se poate odihni în siguranţă,

— Ai reuşit, draga mea, a spus el. S-a terminat.

CAPITOLUL XLI
Dionysos

D IONYSOS SE LUPTA SĂ AJUNGĂ LA PORŢI.

Avea un singur scop, iar acela era s-o salveze pe Ariadna, Până şi uciderea lui Perseu căzuse pe planul doi în mintea sa.

Apoi a simţit că ceva i se izbeşte, de cap, însă nu era o armă, ci un coif. A pus mâna pe metalul rece când Hermes a apărut în faţa lui.

— E Coiful întunericului, a spus el. Du-te după fată!

Hermes l-a împins uşor, dar Dionysos nu avea nevoie de încurajări. A străbătut rândurile Necucemicilor, dorindu-şi să fi fost imaterial, ca să poată trece de porţi. Abia aştepta să ajungă la Ariadna, temându-se să nu ajungă prea târziu.

Ideea i-a dat forţe proaspete, facându-l să-şi croiască drum cu şi mai multă hotărâre prin avalanşa de trupuri înarmate, izbind cu furie tirsul în oricine îi stătea în cale. Dacă nu putea fî o fantomă, coiful îi oferea cel mai apropiat avantaj – surpriza.

Când a trecut de porţi şi a zărit fortăreaţa lui Tezeu, a simţit cea mai adâncă uşurare. Era aproape.

Ari, aproape am ajuns.

A urcat treptele câte două, dar s-a oprit brusc în vârf, când Perseu i-a ieşit în întâmpinare. Dionysos se întrebase unde dispăruse semizeul, dar, ca un laş,

se retrăsese dincolo de zid.

— Ştiu că eşti acolo, Dionysos, a spus Perseu. De ce nu ieşi la joacă?

Dionysos şi-a încleştat maxilarul şi a strâns coiful în palme.

— Adică aşa cum ai făcut tu când mi-ai atacat casa?

— Aşa e corect, a spus semizeul. Tu ai furat ce-i aparţinea lui Tezeu, a continuat Perseu râzând. Asta te supără? Sau te scoate din sărite simpla idee că Ariadna îi aparţine lui Tezeu?

— De ce nenorociţii ca voi vorbesc mereu despre oameni ca despre nişte bunuri care vă aparţin? De parcă ar fi o blestemată de monedă?

— Asta şi sunt, a replicat Perseu. Tu ar trebui să ştii cel mai bine, având în vedere preţul pe care l-ai plătit pentru Fedra,

Dionysos nu se putea gândi la menadele lui fără să simtă un val furtunos de furie. Când ajunsese în sfârşit în tuneluri, găsise sute de cadavre înşiruite, acoperite cu cearşafuri. Avea să afle mai târziu că Hades, Hermes, Ilias şi Artemis adunaseră morţii, Hecate începuse ceremoniile funerare, dar nu voiseră să îngroape pe nimeni până nu apuca şi el să-şi ia rămas-bun.

— Sper că a meritat, a spus Perseu. De asta ai facut-o, nu? Ca să te lase Ariadna să i-o tragi?

Dionysos se uita lung la el, cuprins de o ură adâncă faţă de semizeu. Ştia că Perseu încerca să-l enerveze ca să facă el prima mişcare şi tocmai asta îl împiedica să răbufnească – asta şi faptul că Ariadna tocmai ieşise din casa lui Tezeu. Era plină de sânge, dar Dionysos nu credea că e sângele ei, văzând că ţinea în mână o sabie din care picura sânge. Avea ochii întunecaţi şi furioşi, plini de neliniştea pe care o văzuse deseori în ochii menadelor.

Imaginea îl îngreţoşa şi totodată îl înfuria.

S-a uitat în ochii lui Perseu când Ariadna s-a apropiat din spate, apoi i-a răspuns:

— Nu, a zis el. I-am tras-o mai înainte.

în momentul acela, sabia Ariadnei a străpuns pieptul lui Perseu şi, când trupul i s-a arcuit în faţă, Dionysos a înfipt tirsul în gâtul semizeului. Şi-au retras apoi armele în acelaşi timp şi, când Perseu a căzut, au rămas faţă în faţă.

— Ari! i-a rostit el numele în şoaptă.

Atunci a observat că purta un fel de eşarfa şi şi-a dat seama că Acamus era cuibărit înăuntru.

S-a uitat la copil, apoi la Ariadna.

— Unde-i Fedra?

Ariadnei îi tremura gura.

— N-a supravieţuit, a răspuns ea şi a izbucnit în lacrimi.

S-a aplecat spre el, iar Dionysos a prins-o în braţe, strângând-o la piept. Futu-i, acum ar fi vrut să nu poarte armura, pentru ca ea să aibă ceva moale pe care să-şi sprijine faţa,

— Am eu grijă de tine, a spus el, răsfirându-şi degetele în părul ei. De amândoi.

CAPITOLUL XLII
Persefona

CÂND S-A TREZIT, PERSEFONA AVEA SENZAŢIA CĂ dormise o veşnicie. Chiar şi acum, îi era greu să deschidă ochii, aşa că i-a ţinut închişi. A rămas nemişcată şi tăcută, dar îi era cald şi nu ştia de ce. Asta o trezise, senzaţia că-i arde pielea.

A încercat să-şi aducă aminte cum ajunsese aici – oriunde s-ar fi aflat – şi nu mai ţinea minte decât senzaţia de putere incandescentă care-i curgea prin vene. Amintirea asta îi făcea trupul să vibreze. S-a înfiorat, scârbită de senzaţie.

Nu era a eî. Ii aparţinea lui Cronos.

Cronos. Şi-a amintit. Â II închisese într-un copac împreună cu cele mai mari temeri ale lui, iar Hades îl omorâse pe Te- zeu.

Hades.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era senzaţia braţelor lui în jurul ei şi vocea lui.

„Ai reuşit, draga mea. S-a terminat.”

De data asta, i-a fost uşor să deschidă ochii şi, când a fa- cut-o, a observat că stă lipită de Hades. Dedesubt, corpul lui era fierbinte ca un infern. S-a desprins de el, aşteptând să-l găsească treaz, dar a observat că dormea.

S-a mai relaxat privindu-1. Rareori îl vedea în postura asta – liniştit şi inconştient. Avea fruntea

netedă şi nicio cută între sprâncene.

într-un fel, nu-i venea să creadă că e adevărat şi se temea că era încă prizoniera labirintului.

I-a atins buzele, pline şi uşor depărtate, apoi s-a aplecat să-l sărute. Era real. El era real.

Iar ei câştigaseră.

Hades a inspirat o dată şi mâinile i-au alunecat pe trupul ei. Şi-a strecurat limba în gura soţiei sale şi a adâncit sărutul, cu o erecţie crescândă între ei.

— N-am vrut să te trezesc, a spus Persefona după ce s-au oprit.

— Nu mă deranjează, a spus el. Mai ales când mă trezeşti în felul ăsta.

A prins-o de fund şi i-a apăsat şoldurile de ale lui. Ea a inspirat adânc, iar el şi-a strecurat din nou limba în gura ei. S-au mulţumit să se sărute o vreme, dar în cele din urmă Persefona s-a retras şi a murmurat lipită de buzele lui:

— Vreau să te gust.

El a zâmbit,

— Draga mea, mă poţi avea oricând.

încântată de zâmbetul lui şi de promisiunea cuvintelor sale, l-a sărutat din nou şi a coborât pe trupul său, trecându- şi buzele peste pieptul şi abdomenul lui. Şi-a lăsat sfârcurile întărite să-i mângâie pielea şi penisul care îi zăcea greoi pe burtă.

Când s-a sprijinit în genunchi şi l-a cuprins cu mâna, Hades şi-a aranjat perna şi şi-a dus o mână sub cap. Părea apatic şi mulţumit, dar ea voia să-l facă să se zvârcolească. Se simţea mai plină de viaţă decât în ultimele luni, despovărată de frica şi groaza provocate de posibilitatea de-a nu-l mai vedea niciodată.

Era înfometată de el şi voia ca el s-o dorească la fel de aprig.

Şi-a mişcat mâna în sus şi-n jos pe scula lui, aplecându-se să lingă picătura ce se adunase în vârf. Părul i-a căzut atunci ca o cortină în jurul feţei. Hades l-a prins în mâini şi l-a dat la o parte.

— Nu vreau să ratez nicio secundă, a spus el.

Ea l-a privit în ochi, apoi l-a lins, atingând o venă ce se ridicase la suprafaţa pielii catifelate. Şi-a lăsat limba să se învârtă în jurul capului, apoi l-a cuprins cu gura.

Hades a gemut, scoţând un sunet care i-a stârnit Persefo- nei vibraţii din piept până la mijloc. S-a încordat şi a strâns din coapse.

— îmi place când mă iei adânc, a spus el.

Şi-a trecut din nou degetele prin părul ei, apoi l-a lăsat să-i atingă fundul gâtului şi l-a reţinut o clipă acolo, după care i- a dat drumul ca să respire. Deodată, el a dispărut, iar Persefona i-a simţit degetele alunecând între picioarele ei şi mân- gâindu-i căldura umedă. Şi-a dat seama că se teleportase în spatele ei.

— Nu e corect, s-a plâns ea.

— Nimic nu e corect, draga mea, a zis el, înfîgându-şi un deget înăuntrul ei. Futu-i! a exclamat, sărutând-o pe fund înainte de-a scoate degetul şi a-şi lipi gura de pielea ei alunecoasă.

— Da! a gemut ea. Da!

S-a retras apoi şi s-a întors, trăgându-i gura spre a ei. L-a sărutat apăsat şi s-a întins pe spate, desfacându-şi din nou picioarele. Ochii lui Hades sclipeau, jucând pe fiecare parte a corpului ei.

— La naiba, iubesc fiecare părticică din tine! a zis el.

Apoi şi-a lipit din nou gura de-a ei, înfigându-i degetele în came. Totul în interiorul ei a început să se încordeze sub atingerea lui. Deodată, ca şi cum s-ar fi rupt un fir de aţă, s-a dezlănţuit, iar corpul i s-a crispat, străbătut de valuri neîncetate de plăcere. Nu simţise niciodată ceva atât de intens,

dar era ca şi cum tot ce păstrase în suflet săptămâni la rând – toată durerea, vinovăţia şi teama – s-ar fi eliberat brusc. Acum avea loc pentru speranţă.

Pentru visuri.

De parcă ar fi simţit-o, Hades s-a întins şi şi-a sprijinit corpul de al ei, oprindu-se cu capul sculei între picioarele ei. Ea şi-a ridicat genunchii şi i-a încadrat corpul, pregătită şi disperată s-o pătrundă.

— Eşti bine? a întrebat-o, trecându-şi degetele peste fruntea ei.

— Da. Mai mult decât bine.

A sărutat-o, iar ea a deschis gura în dreptul gurii lui, ins rând adânc când a umplut-o.

— Te iubesc! a spus ea.

Hades a zâmbit din nou şi a lăsat să-i scape un hohot gâ it de râs.

Persefona şi-a ridicat picioarele, înfaşurându-le în ju lui.

— De ce râzi?

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred, a răspuns el, puneţi du-şi fiecare cuvânt cu o răsuflare în timp ce se mişca înăi trul ei. Ai devenit trecutul, prezentul şi viitorul meu.

Ei i s-au umezit ochii, însă de data asta nu pentru că i-a fost frică. Ci pentru că era fericită – ridicol de fericită.

Şi foarte îndrăgostită.

Hades şi-a plecat fruntea până când a atins-o pe a ei, apoi s-au sărutat din nou, înainte ca orice altceva să mai p< tă fi rostit în cuvinte.

Mai târziu, Persefona stătea întinsă peste trupul lui Had Erau goi şi istoviţi după ce făcuseră dragoste, dar tocmai liniştea aceea s-a furişat întunericul. Persefona l-a simţit pe o pătură rece care se aşternuse peste ea şi a facut-o să înfioare.

Hades a simţit-o, iar mâinile lui calde i-au mângâiat c nea plină de înţepături.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o în şoaptă.

Părea somnoros, iar Persefonei îi plăcea sunetul. Spur multe despre el, că se simţea destul de confortabil ca doarmă,

A râmas tăcută. La început, i-a fost greu să-şi urmăreai firul ideilor. Păreau să-i alerge cu repeziciune prin mir trecând de la un motiv de îngrijorare la altul. Se gândea toată munca ce-i aştepta ca să reconstruiască Noua Atenă cu toate că urma să fie un demers colosal, nimic nu era r

dificil decât să recâştige încrederea muritorilor. Trebuiau demonstreze că sunt vrednici de adoraţia lor, iar asta nece ta un alt fel de panteon, unul în care muritorii să nu fie pedepsiţi pentru neajunsurile zeilor.

Dar ceea ce stârnise fiorul erau gândurile cu privire la ea însăşi,

— încerc doar să hotărăsc cine sunt acum, că s-a terminat războiul, a răspuns ea,

— Eşti Persefona. Soţia şi regina mea. Tu eşti totul pentru mine.

Acum desena un cerc pe pieptul lui, însă nu se uita la el.

— Dar până şi tu ştii că nu mai sunt la fel ca înainte.

— Dacă n-ai fi, n-ai putea trăi în lumea asta. Mie nu mi-e frică. Aşa că ţie de ce ţi-ar fi?

— Nu ştiu, a spus ea. Cred că-mi fac griji că, dacă trăiesc suficient de mult, n-o să-mi mai pese de lume. O simt deja, dorinţa de-a fi egoistă, de-a nu trece dincolo de hotarele noastre.

— Nu e egoism să-ţi doreşti să fii acolo unde eşti iubită, Persefona.

în timp ce vorbea, mâna lui caldă continua să-i mângâie spatele.

— Îndoiala şi suspiciunea nu sunt acelaşi lucru cu pierderea umanităţii. Mai degrabă, te vor proteja mai bine decât magia ta.

Au rămas tăcuţi o clipă, apoi Persefona a întrebat:

— La ce te gândeşti?

— Nu cred că vrei să ştii.

Ea a ridicat capul să-l privească.

— întotdeauna vreau să ştiu la ce te gândeşti.

Hades a zâmbit, cu ochii strălucitori.

— Nu sunt gânduri complicate, a zis el, apoi a făcut o pauză înainte de-a continua: Mă gândesc de câte ori am fost aproape de-a nu mai avea un

moment ca ăsta împreună.

Mărturisirea lui a amuţit-o pe Persefona. într-un fel, era liniştitor să ştie că şi el se gândea la aceleaşi lucruri ca ea.

— Crezi că toate ideile astea o să dispară cândva? l-a întrebat ea,

— în cele din urmă.

— Şi ce facem? Până atunci?

— Orice e nevoie. Dar ar trebui să promitem că, dacă unul din noi mai are asemenea idei, îi va spune celuilalt.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană auzind propunerea lui. Era ironic, dat fiind că mai devreme nu voia să-i împărtăşească propriile gânduri.

— Îţi dai seama că dacă faci o promisiune trebuie să te ţii de ea, nu?

El a zâmbit.

— Da, i-a răspuns, dându-i părul după ureche. Dar o să fac orice ca să nu mai suferi singură cu gândurile tale.

Persefona l-a privit în ochi câteva clipe, trecându-şi degetul pe buza lui de jos.

— Te iubesc! i-a spus, dorind să-i arate cât de intens era sentimentul.

L-a sărutat, lent la început, apoi mai apăsat, ridicându-se şi aşezându-se în genunchi de-o parte şi de alta a trupului său, conştientă de erecţia lui şi de căldura pe care i-o stârnea în interior.

S-a lăsat pe spate, alunecând peste penis.

— Acum vrei să-mi spui la ce te gândeşti? l-a întrebat când el i-a cuprins sânii în palme şi i-a strâns în timp ce ea se mişca deasupra lui.

Hades a zâmbit.

— Sunt prea multe gânduri ca să le ţin socoteala.

— Nu ţi-am cerut să le ţii socoteala.

— Hmm! Mă gândesc cât de frumoasă eşti, ce mult îmi plac sânii tăi şi cum vreau să-i sug până

începi să ţipi. Mă gândesc cât o să te las să mă călăreşti până ţi-o trag de uiţi de tine.

— Toate astea sună ca nişte promisiuni.

— Asta şi sunt.

Ea a zâmbit aproape pierdută, alunecând în jos pe sculă. Au gemut amândoi, însă uşile s-au dat brusc de perete.

— ’Neaţa, ’neaţa, ouă şi...

Hermes s-a oprit când i-a văzut în pat şi a zâmbit.

— Sexy!

Persefona a gemut din nou şi s-a prăbuşit peste pieptul lui Hades. Euforia care o cuprinsese a părăsit-o subit.

— Hermes, ce cauţi aici?

— Am venit să-ţi iau jucăria, a explicat el. îmi pare rău dacă tocmai îl foloseai, dar nu e negociabil.

— Totul e negociabil, a replicat Persefona.

— Mă tem că nu, a spus Hecate, intrând în cameră,

— Hecate! a exclamat Persefona, ridicându-se de pe pieptul lui Hades.

Avea de gând să alerge spre zeiţă şi s-o îmbrăţişeze strâns, dar mişcarea bruscă i-a amintit că sunt dezbrăcaţi, iar ea era pătrunsă de scula lui Hades. Şi-a dat seama că ar trebui să se simtă ruşinată, dar, cu prieteni ca Hermes şi Hecate şi un amant ca Hades, nu avea niciun rost.

Nu existau limite, iar Hades era dispus să i-o tragă oriunde. Totuşi, s-a acoperit cu o pătură.

Hecate a zâmbit.

— Bună, draga mea! a spus ea.

— Doar mie mi se par toate astea al naibii de enervante? a întrebat Hades.

— La cum se tot foieşte Sefy, îmi imaginez că ţi se pare insuportabil, a replicat Hermes.

— Având în vedere că eşti conştient de programul de azi, doar tu eşti de vină, a spus Hecate.

— Ce program? a întrebat Persefona, apoi s-a uitat în jos la Hades. Ce se întâmplă?

— E o surpriză, a răspuns el.

— O surpriză cu un termen-limită, le-a reamintit Hecate, bătând din palme. Aşa că, haideţi! Sus, Persefona!

— Nu cred că vrei să dai porunca asta, a spus Hades.

Hecate a ridicat din sprânceană, apoi a mijit ochii.

— O să ies pe uşă şi număr până la zece, a zis ea. Dacă nu vă daţi jos din pat şi nu aveţi o ţinută rezonabilă, o să vă blestem viaţa sexuală timp de o săptămână.

Hecate s-a întors cu spatele.

— Hermes!

— Ce? Eu eram aici ca martor! a spus el.

— Te blestem şi pe tine, Hermes. Nu mă pune la încercare!

— Bine! s-a lamentat el şi a ieşit tropăind. Nimeni nu mă lasă vreodată să mă distrez.

După ce au închis uşa, Persefona s-a uitat la Hades.

Dincolo de uşă, a auzit-o pe Hecate strigând:

— Unu!

— Încerc să decid cât mi-ar lua să te aduc la orgasm, a spus Persefona.

Hades a pufnit în râs.

— Cred că depinde dacă Hecate decide să numere cu adevărat până la zece, a spus el.

— Nouă!

— Şi iată răspunsul! a continuat Hades.

Persefona a coborât de pe el şi a invocat un halat, iar Hades s-a ridicat în capul oaselor pe pat, ascunzându-şi erecţia cu un cearşaf. Când n-a funcţionat, a înhăţat o pernă.

— Zece!

Hecate a deschis uşile.

— Ai sărit vreo şapte numere! s-a plâns Hermes.

Hecate a năvălit în cameră ca o furtună, cu o expresie hotărâtă pe chip, Persefona era obişnuită cu versiunea asta a Zeiţei Vrăjitoriei, mai ales când avea ceva de organizat. Se mândrea cu munca ei şi voia ca totul să meargă perfect.

Acum, că se îmbrăcase, Persefona s-a apropiat de ea,

— Mă bucur să te văd, Hecate! a şoptit în timp ce o cuprindea cu braţele pe după mijloc.

Zeiţa a îmbrăţişat-o şi a vorbit în părul ei:

— Şi eu pe tine, draga mea.

Persefona a făcut un pas înapoi, dar Hecate a

ţinut-o de mână.

— Vino! Trebuie să te pregătim pentru diseară!

Persefona s-a uitat peste umăr la Hades.

— Nu uita ce mi-ai promis! a strigat ea când Hecate a tras-o după ea afară din cameră şi apoi pe coridor, către camerele reginei.

în interior, lampadele aşteptau lângă masa de toaletă cu oglindă, Persefona le-a zâmbit nimfelor argintii, care deveniseră o parte esenţială a rutinei ei pline de strălucire.

— Mă bucur mult să vă văd! a continuat Persefona. A trecut prea mult timp,

— Norocul tău! a zis Hecate. O să ai nevoie de ele pentru destule lucruri luna asta,

Persefona se întreba despre ce lucruri era vorba, dar şi mai curioasă era să afle ce se întâmpla în seara aceea. Nu credea că e încă timpul pentru balul înălţării, deşi se apropia cu repeziciune.

S-a aşezat, deşi i-a luat ceva timp să se privească în oglindă. Când în cele din urmă şi-a ridicat capul şi şi-a întâlnit privirea reflectată, n-a văzut ce se aşteptase să vadă.

Crezuse că avea să vadă o străină, o umbră a celei care fusese în viaţa anterioară,

însă a văzut forţă.

Mândrie.

O femeie care era regină.

Şi-a ridicat privirea spre Hecate, care o urmărea în oglindă.

— Acum te vezi cu adevărat, a spus zeiţa.

Lampadele au trecut la treabă, netezindu-i părul în ondule- uri perfecte, care complimentau machiajul simplu, dar fermecător pe care îl aleseseră – contur negru la ochi şi buzele vopsite într-un roşu îndrăzneţ. înfăţişarea ei a căpătat mai mult sens după ce a îmbrăcat-o Hecate. Zeiţa alesese o rochie neagră, cu talia îngustă, şi o fustă plină, cu un şliţ înalt.

O să-i placă lui Hades, şi-a spus Persefona.

Partea de sus era ca un corset, aproape transparentă peste coaste, însă materialul care-i acoperea sânii era din catifea, incrustat cu mărgele negre scânteietoare.

Era destul de simplă, iar Persefonei îi plăcea la nebunie.

— E frumoasă, Hecate, a spus ea, privindu-se în oglindă. Dar cu ce ocazie?

Zeiţa a zâmbit.

— O să afli cât de curând.

— Nu mă poţi condamna că încerc, a zis Persefona,

A urmat o pauză, iar în liniştea aceea s-a strecurat din nou întunericul când Persefona a vorbit:

— Te-am văzut murind. N-o să uit niciodată. Cronos te-a rupt în două.

Nu se putea uita la Hecate, însă îi simţea privirea,

— Îl iubesc pe Hades. N-aş putea trăi fără el, a zis ea. Dar nici fără tine nu pot trăi, Hecate.

— O, draga mea! a spus zeiţa cu vocea grea de lacrimi. N- o să fii niciodată nevoită s-o faci.

Când Persefona şi-a ridicat ochii, a văzut că ochii lui Hecate erau umezi, însă lacrimile nu i s-au scurs pe obraji. în schimb, a strâns-o în braţe pe Persefona şi, când s-a dat înapoi, i-a atins bărbia,

— Eu n-am copii, a spus Hecate. Dar tu îmi eşti ca o fiică.

De data asta, Persefona a izbucnit în lacrimi, iar lampade- le au început deodată să fluture în jurul ei, facându-i vânt şi retuşându-i machiajul, înainte să rişte noi momente sentimentale, în uşă s-a auzit o bătaie.

— Se pare că e timpul, a spus Hecate.

De cum a ieşit din încăpere, Persefona a fost

întâmpinată de urale. S-a oprit brusc, speriată de sunetul neaşteptat, dar şi pentru că vedea nenumărate suflete. Se aliniaseră pe ambele laturi ale holului, creând o cărare pentru ea,

— O, Hecate! a şoptit Persefona,

Şi-a pus mâna peste inima care-i bătea nebuneşte.

— E abia începutul, a spus zeiţa şi i-a oferit braţul.

Persefona i l-a luat şi, împreună, au mers pe poteca făcută de suflete către foaier, trecând pe lângă bibliotecă şi sufragerie. Drumul a durat mult, pentru că se oprea să dea mâna şi să ofere îmbrăţişări. Toţi erau aici, înghesuiţi în palat – până şi copiii, care alergau la ea şi-i îmbrăţişau picioarele.

Abia când a văzut-o pe Iuri a început să plângă şi s-a întrebat de ce se mai ostenise cu machiajul. Sufletul tânăr s-a apropiat şi a luat-o cu braţele pe după gât, în timp ce se îmbrăţişau, i-a zărit pe Lexa şi Apollo. Cu fiecare prieten şi îmbrăţişare, simţea că inima îi explodează de fericire.

— Apollo! a şoptit şi l-a strâns în braţe, lăsându-şi capul pe pieptul lui puternic.

Nu-i bătea inima, dar era cald.

— Eşti frumoasă, Sef! a spus el.

— îmi lipseşti, a replicat ea.

El a chicotit.

— Nu pentru mult timp,

Persefona a făcut un pas în spate.

— Nu spune asta!

El a ridicat din umeri.

— Să-i spunem conştiinţă de sine, i-a explicat. Sunt un nenorocit disperat.

Ea a râs, iar Apollo a zâmbit, apoi şi-a întors capul, arătând spre sala tronului.

Persefona s-a uitat în direcţia aceea şi a simţit

că-i stă inima şi că plămânii i se golesc de aer.

Prin uşile deschise, l-a văzut pe Hades pe podium în faţa tronului, cu ochii strălucind în nuanţa închisă de albastru- safir a formei sale Divine. îşi lăsase părul liber şi i se revărsa peste umeri. I se vedeau şi coamele, ceea ce-l făcea să pară şi mai masiv. Alături de el stătea Hermes, îmbrăcat într-o mantie aurie, al cărei material se mişca precum apa. Şi el îşi păstrase forma Divină, iar aripile albe erau larg desfăcute.

Cerber, Typhon şi Orthrus aşteptau, însă nu în forma lor monstruoasă. Stăteau cu o atitudine stoică în dreapta lui Hades, deşi Persefona vedea că Orthrus dă din coadă. Se străduia din răsputeri să rămână nemişcat.

— Hecate, a întrebat Persefona, ce-i asta?

— încoronarea ta, a răspuns zeiţa. Eşti Regina Lumii de Jos, dar n-ai fost încoronată,

Persefona şi-a desfăcut uşor buzele de uimire şi l-a privit din nou pe Hades.

Hecate a tras-o de braţ, conducând-o în faţă. îmi, Lexa şi Apollo veneau din urma ei. Persefona s-a uitat nedumerită la Hecate.

— Sunt slujitoarele tale, i-a explicat zeiţa. Asta e tradiţia.

Persefona se simţea ca într-un vis în timp ce păşea în sala tronului aglomerată, fără să-şi desprindă privirea de a lui Hades. Niciodată nu se mai simţise atât de emoţionată. Era ca şi cum s-ar fi măritat din nou cu Hades, doar că de data aceasta se mărita practic cu întregul lui tărâm,

Hecate a condus-o până la baza treptelor.

— înălţimea Ta, a spus ea, dând din cap spre Hades.

Apoi s-a întors spre Persefona.

— Te iubesc, draga mea!

Buzele Persefonei tremurau.

— Şi eu te iubesc! i-a şoptit.

Zeiţa a zâmbit şi a lăsat-o singură ca să urce treptele până a ajuns de cealaltă parte a tronului de fildeş.

Persefona şi-a întors privirea spre Hades.

— Draga mea, a spus el, cu voce joasă, dar caldă.

— Dragostea mea, a răspuns ea.

— Sefy, a zis Hermes.

Hades s-a uitat încruntat la zeu, însă Persefona a pufnit în râs.

— Prietene, a zis ea.

Hermes a zâmbit.

— Vezi, Hades, suntem cei mai buni prieteni!

— Blestemul, Hermes! s-a răstit Hecate.

— Bine! a zis el, încrucişându-şi bosumflat braţele la piept.

A urmat o clipă de tăcere, iar Persefona şi-a îndreptat din nou atenţia spre Hades, deşi nu-l uitase nicio clipă. Era mereu conştientă de prezenţa lui, chiar şi atunci când nu-l privea. Îl simţea, era ancora ei în lumea asta.

— Draga mea, a încercat el din nou. Te-am ales să-mi fii soţie şi regină. Accepţi...

— Da, a răspuns ea.

Toţi au început să râdă, inclusiv Hades, căruia îi scăpărau ochi.

— Mereu atât de nerăbdătoare!

I-a simţit răguşeala până în stomac. A urmat o pauză şi, de data asta, când el a vorbit, nu l-a mai întrerupt:

— Accepţi responsabilitatea pentru oamenii

acestui tărâm şi pentru toţi cei care-i vor trece porţile?

— Da, a răspuns ea.

O acceptase, dar o ştiau deja cu toţii. O urmăriseră luptând pentru ei şi avea s-o facă la nesfârşit.

— Şi promiţi să respecţi legile curţii mele?

Persefona şi-a ridicat capul, răspunzând cu oarecare ezitare:

— Da?

Hades a chicotit.

— Destul de corect.

Hermes s-a apropiat de Hades şi i-a înmânat o coroană. Era alcătuită din ţepi negri, identică cu cea pe care o purta Hades în acel moment. Cu coroana în mână, s-a apropiat de ea. Era deja înalt, dar acum, ridicat de trepte, o obliga să-şi încline capul pe spate pentru a-i susţine privirea,

— Atunci, este plăcerea mea şi cea mai mare onoare să-ţi ofer această coroană ca simbol al devotamentului şi iubirii tale pentru poporul meu şi acest tărâm.

Ea şi-a plecat capul, uitându-se la pieptul lui Hades când i-a pus coroana pe cap. S-a mirat să vadă cât de grea e, dar i se părea la fel de familiară ca greutatea coamelor.

Hades i-a întins mâna şi a ajutat-o să urce treptele, apoi a sărutat-o pătimaş înainte de-a se aşeza amândoi pe tronuri.

Abia atunci s-au mişcat câinii. Au ţâşnit toţi trei în faţă, în jurul Persefonei, disperaţi să-i mângâie şi să-i scarpine pe cap. Iar ea le-a făcut bucuroasă pe plac, până când Hades a fluierat zgomotos şi imediat s-au aşezat toţi trei.

— O, Hades! a spus ea. Nu mă deranjează,

— La cum se poartă, s-ar crede că nu primesc niciun pic de atenţie.

Ea şi-a arcuit o sprânceană,

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că vorbeşti despre tine însuţi.

Hermes a pufnit pe nas.

Apoi a vorbit Hecate, iar vocea ei a răsunat pe deasupra mulţimii:

— Slavă Regelui şi Reginei noastre! Fie să domnească o veşnicie!

Mulţimea a ovaţionat, iar Persefona s-a uitat la Hades.

— O veşnicie, a spus ea.

— O veşnicie nu va fi de ajuns, a completat el. Nu când am trăit jumătate din viaţă fără tine.

Persefona s-a gândit să spună că poate avea să se răzgândească după ce trăia cealaltă jumătate de viaţă cu ea, dar ştia că el ar fi fost de acord.

— Poate o să te fac să uiţi că ai fost vreodată singur, a spus ea.

— Accept.

— Ai luat-o ca pe o provocare?

— Nu, a răspuns Hades, zâmbind. Ca pe o promisiune.

NOTA AUTOAREI

Când am început să scriu Un strop de haos, nu cred că aveam nici cea mai vagă idee despre cât de complicată urma să devină această carte. Ştiam că avea să fie difícil. închideam o serie care ajunsese să fie mult mai amplă decât mi-aş fi imaginat vreodată, întinzându-se cale de şapte cărţi. Din 2019, acest grup de personaje a continuat să crească şi să tot crească, iar eu am simţit presiunea de-a le oferi o încheiere perfectă.

Mult timp le-am spus oamenilor că ştiu doar două lucruri despre această carte: trebuie să-l scot pe Hades din labirint şi trebuie să aibă loc o altă Titanomahie. în afară de asta, nu ştiam nimic. Mă tot gândeam că voi avea nevoie de mai multe elemente pentru a crea o concluzie grandioasă, când, în realitate, cartea este literalmente despre aceste două lucruri, iar ele simt suficiente – mai mult decât suficiente.

Este concluzia perfectă pentru această serie şi sunt foarte mândră de această carte şi foarte recunoscătoare pentru felul în care s-a conturat, şi

nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat fără cititorii mei.

Vă mulţumesc din toată inima pentru dedicarea voastră faţă de Hades şi Persefona! M-aţi provocat în moduri pe care nu le veţi şti niciodată şi m-aţi făcut un autor mai bun. Această se-